

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

Roman

Doğuştan
Çapkın

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BOMBOŞ BİR OTOBANDA MUHTEŞEM BİR FUTBOLCU,
KUNDUZ KOSTÜMLÜ BİR KADIN...
İŞTE, HAYAT BU KADAR KÖMİK OLABİLİR.

Yol kenarında başsız bir kunduzun yürüdüğünü görmek her gün karşılaşılabilecek bir manzara değildir. Chicago Stars'ın oyun kurucusu Dean Robillard'ın destansı yaşamında bile... Dean yeni spor arabasının frenlerine asılıp kunduzun yanında durur ancak kunduz, kocaman kuyruğu sallanırken küçük, sivri burnunu havaya dikerek yoluna devam eder. Hem de tam gaz. Çünkü kunduz çok öfkelidir...

Bu kesinlikle bir dişi kunduzdur çünkü başının olması gereken yerde, terle ıslanmış, koyu renk, atkuyruğu saçlar görünmektedir. Kendi sıkıcı yolculuğunda aklını dağıtacak bir şey için yanıp tutuşan Dean kapıyı açıp Colorado'ya giden yola adım atar...

Eğlenceli, romantik ve dokunaklı... Doğuştan Çapkın unvanını kaybetmek üzere olan bir altın çocuk ile kendinden başka kimseye güvenmemesi gerektiğini öğrenmiş, cesur bir kadının unutulmaz aşk hikâyesi.

"Keskin bir zekâ ürünü, sürükleyici, romantik ve seksi bir hikâye."
Chicago Tribune

Sisters
Market

Pegasus Yayınları: 1125
Bestseller Roman: 503

Doğuştan Çapkın

Susan Elizabeth Phillips

Özgün Adı: Natural Born Charmer

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarımı: Pinar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2015

ISBN: 978-605-343-632-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Susan Elizabeth Phillips, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla The Axelrod Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mantey.org>

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Doğuştan Çapkın

İngilizceden Çeviren:

Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Doğuştan çapkın olan Liam'a...

1. BÖLÜM

İnsan, başı olmayan bir kunduzun yolun bir tarafından diğerine geçtiğini her gün göremezdi; hatta Dean Robillard'ın efsanevi dünyasında bile. "Lanet olsun..." Dean yepyeni Aston Martin Vanquish'inin frenlerine asıldı ve kunduzun önünde durdu.

Kunduz doğruca arabanın yanından geçip giderken büyük ve düz kuyruğu çakıllı zeminde sekiyor, küçük ve sivri burnu havaya bakıyordu. Hem de oldukça havaya. Kunduz çok öfkeli gibiydi.

Kesinlikle dişi bir kunduzdu çünkü kunduz başı yoktu ve kısa, dağınık bir atkuyruğu yapılmış olan terli siyah saçları görünüyordu. Dean yalnızlıktan biraz sıkılmıştı; bu yüzden kapıyı açtı ve Colorado yolunun kenarına indi. Önce en yeni Dolce&Gabbana çizimleri çıktı ve ardından geri kalanı geldi: Bir doksan boyunda, çelik gibi kasları ve jilet keskinliğinde refleksleri olan, yakışıklılığı rakip tanımayan... En azından basın danışmanı böyle diyordu. Bu büyük ölçüde doğru olmasına rağmen, Dean insanların inanmasına izin verdiğinin yarısı kadar bile kibirli değildi. Ancak yüzeyselliği vurgulamak, insanların gereğinden fazla yaklaşmasını engellemek için iyi bir yoldu.

"Ah, hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kunduzun patileri yavaşlamadı bile. “Silahın var mı?”

“Yanımda değil.”

“O zaman işime yaramazsın.”

Kunduz yürümeye devam etti.

Dean sırttı ve onun peşinden gitmeye başladı. Kendi bacakları fazla uzun ve kunduzun tüylü bacakları kısa olduğu için sadece birkaç adım sonra ona yetişti. “İyi günler,” dedi. “Mayıs ayı için alışımdan biraz daha sıcak ama şikâyetçi değilim.”

Üzüm yeşili lolipop gibi gözleriyle Dean’e baktı; yuvarlak hatlı olan birkaç yerinden biri gözleriydi. Geri kalanı keskin hatlı ve zarifti; çıkık elmacık kemiklerinden küçük, sivri uçlu burnuna ve camı bile kesebilirmiş gibi görünen çenesine kadar. Ancak sonrasında işler ilginçleşiyordu. Geniş ve şaşırtıcı ölçüde dolgun üst dudağının ortasında sivri bir bombe vardı. Alt dudağıysa daha da dolgundu ve Dean’e kadının erotik bir ninniden fırladığını hissettiriyordu.

“Bir aktör,” dedi kadın, hırlar gibi. “Şansa bak!”

“Sana aktör olduğumu düşündüren nedir?”

“Kız arkadaşlarımdan bile daha güzelsin.”

“Bu bir lanet.”

“Mahcup bile olmadın mı?”

“İnsan kendisiyle ilgili bazı şeyleri kabullenmeyi bilmelidir.”

“Tanrım...” Kadın tiksintiyle homurdandı.

“Adım Heath,” dedi Dean, kadın adımlarını hızlandırırken.
“Heath Champion.”

“Kulağa uydurma geliyor.”

Öyleydi ama kadının kastettiği şekilde değil.

“Silaha neden ihtiyacın var?” diye sordu Dean.

“Eski sevgilimi öldüreceğim.”

“Elbiselerini seçen o mu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadın aniden Dean'e dönerken büyük, düz kuyruğu genç adamın bacağına çarptı. "Git başımdan, tamam mı?"

"Ve bütün eğlenceyi kaçırayım, öyle mi?"

Kadın Dean'in spor arabasına baktı; gece siyahı, V-12 motorlu, ölümcül bir Aston Martin Vanquish S. Araç Dean'e birkaç yüz bin dolara patlamıştı ama bu bile toplam servetinin yanında devede kulak kahrıldı. Chicago Stars'm oyun kurucusu olmak, bir banka sahibi olmak gibiydi.

Kadın yanağına düşen terli bir bukleyi patisiyle kenara çekmeye çalışırken neredeyse gözünü çıkarıyordu. "Beni götürebilirsin."

"Döşemelerimi kemirecek misin?"

"Benimle uğraşma!"

"Özür dilerim." Dean bütün gün ilk kez eyaletlerarası yoldan ayrıldığına seviniyordu. Başıyla arabayı işaret etti. "Atla."

Bu kendi fikri olmasına rağmen kadın tereddüt etti. Sonunda Dean'in peşinden yürüdü. Dean onun binmesine yardım etmeliydi, en azından kapıyı açtı ama eğlenceyi izlemek için geride durdu.

Asıl sorun kuyruktu. Lanet olasıca şey yaylarla doluydu ve kadın deri yolcu koltuğuna yerleşmeye çalışırken kuyruk sürekli başına çarpıp duruyordu. Kadın o kadar sinirlendi ki kuyruğu koparmaya çalıştı ve bu işe yaramayınca, ayaklarının altında ezdi.

Dean çenesini kaşdı. "Zavallı kunduza biraz sert davranmıyormusun?"

"Yeter artık!" Kadın yine yolda yürümeye başladı.

Dean sırtarak arkasından seslendi. "Özür dilerim. Aslında kadınların erkeklere karşı saygısını yitirmesinin nedeni böyle yorumlardır. Kendimden utanıyorum. Gel, sana yardım edeyim."

Kadının gurur ile zorunluluk arasında gidip gelişini izledi ve zorunluluğun kazandığını görünce şaşırmadı. Kadın geri döndüğünde, Dean'in, kuyruğunu katlamasına yardım etmesine izin verdi. Kadın kuyruğu göğsüne bastırınca Dean onu arabaya bindirdi. Kadın tek

kalçasının üzerine oturdu ve ön camdan görebilmek için kuyruğun yanından başını uzattı. Dean direksiyona geçti. Kunduz kostümünden kendisine bir lisenin soyunma odasını hatırlatacak kadar keskin bir ter kokusu yayılıyordu. Arabayı hareket ettirirken camı birkaç santim araladı. “Eh, nereye gidiyoruz bakalım?”

“Bir buçuk kilometre kadar düz devam et. Sonsuz Yaşam İncili Kilisesi’nden sağa dön.”

Kadın o iğrenç kokulu kostümün altında defans oyuncusu gibi terliyordu, bu yüzden Dean klimayı sonuna kadar açtı. “Kunduz işinde çok fazla kariyer fırsatı var mı?”

Kadının bakışları, Dean’in onunla nasıl alay ettiğinin farkında olduğunu gösteriyordu. “Ben’in Koca Kunduz Kereste Deposu’nun tanıtımına yardım ediyorum, tamam mı?”

“Tanıtım derken...”

“Ben’in işleri son zamanlarda iyi gitmiyordu... En azından bana söylediği bu. Kasabaya dokuz gün önce geldim.” Kadın başıyla ileriye işaret etti. “Şu yol Rawlins Creek’e ve Ben’in kereste deposuna gidiyor. Şu arka taraftaki dört şeritli otoban da inşaat malzemeleri satan büyük bir mağazaya uzanıyor.”

“Kavramaya başladım.”

“Her hafta sonu Ben alışverişe gidenleri çekebilmek için üzerinde bu kostüm ve bir tabelayla otobanda durması için birini tutmaya çalışıyor. Son kurbanı da ben oldum.”

“Kasabadaki yeni çocuk olarak.”

“Bu işi üst üste iki hafta sonu yapacak kadar çaresiz birini bulmak zor.”

“Tabela nerede? Boş ver. Başınla birlikte bırakmışsındır.”

“Bir kunduz başıyla kasabaya geri yürüyemezdim.”

Kadın bunu sanki Dean geri zekâlıymış gibi vurgulayarak söylemişti. Altında en azından iç çamaşırı olsa, Dean onun kunduz

kostümüyle de yürüyeceğini sanmıyordu. “Orada park edilmiş bir araba göremedim,” dedi. “Buraya nasıl geldin ki?”

“Arabam nalları dikmek için bu sabahı bulduktan sonra karısı beni bıraktı. Bir saat önce beni almaya gelmesi gerekiyordu ama gelmedi. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, serserinin birinin parasının ödenmesine yardım ettiğim bir Ford Focus’la önümden geçip gittiğini gördüm.”

“Erkek arkadaşın mı?”

“Eski erkek arkadaşım.”

“Hani şu öldürmek istediğin?”

“Sen dalga geç bakalım.” Kadın kuyruğunun yanından baktı. “İşte kilise. Sağa sap.”

“Seni suç mahalline götürürsem bu beni de suç ortağı yapar mı?”

“Olmak ister misin?”

“Tabii. Neden olmasın?” Dean arabayı köhne görünüşlü, çiftlik evlerinin yabani otlar arasında dizildiği bozuk bir yola soktu. Rawlins Creek kasabası, Denver’ın sadece yirmi kilometre doğusunda olmasına rağmen, popüler bir dinlence yeri olmaya aday gibi görünmüyordu.

“Bahçesinde tabela olan şu yeşil ev,” dedi kadın.

Metal bir ceylan heykelinin bir sıra ayçiçeği fırılacağına nöbetçilik ettiği ve önünde KİRALIK ODALAR yazılı tabelası olan, derme çatma bir çiftlik evine yanaştılar. Gümüş rengi, kirli bir Focus, garaj yolunda motoru çalışır halde duruyordu. Yanında uzun bacaklı, zayıf bir esmer güzeli, kalçalarını yolcu kapısına dayamış halde sigara içiyordu. Dean’in arabasını görünce olduğu yerde doğruldu.

“Bu Sally olmalı,” diye tısladı Kunduz. “Monty’nin en son numarası. Ben ondan öncekiydim.”

Sally genç, zayıf, iri göğüslü bir kızdı ve yüzünde abartılı bir makyaj vardı; terli saçlı Kunduz bu haliyle onun yanında dezavantajlı kalıyordu ama direksiyonda Dean’in olduğu bir Aston Martin’le gelmesi, durumu dengeleyebilirdi. Dean ön camdan bakınca uzun

saçlı, sanatçı görünüşlü, tel çerçeveli gözlüğü olan birinin evden çıktığını gördü. Monty bu olmalıydı. Güney Amerikalı devrimciler tarafından elde yapılmış gibi görünen örgü bir bluz ve bol paçalı pantolon giymişti. Kunduz'dan –kadın otuzlarının ortalarında gibi görünüyordu– ve ancak on dokuz yaşında olan Sally'den kesinlikle daha yaşlıydı.

Vanquish'i görünce Monty aniden donakaldı. Sally parlak pembe sandaletinin burnuyla sigarasını söndürerek baktı. Dean arabadan inerken ve Kunduz'un cinayetler serisine başlayabilmesi için kapısını açarken hiç acele etmedi. Ne yazık ki Kunduz patilerini yere sarkıtmaya çalışırken kuyruğuna takıldı. Kunduz kuyruğunu ayarlamaya çalıştı ama kuyruk aniden çenesine çarptı. Kunduz buna çok sinirlenerek bir yumruk savurdu, dengesini kaybetti ve Dean'in ayaklarının dibine yüzükoyun serildi. Şimdi o büyük kahverengi kuyruğu poposunun üzerinde rüzgârla salmıyordu.

Monty ona baktı. “Blue?”

“Blue bu mu?” diye sordu Sally. “Bu kadın palyaço filan mı?”

“Onu en son gördüğümde değildi.” Monty dikkatini elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalışan Kunduz'dan Dean'e çevirdi. “Sen kimsin?”

Adam şu sahte entelektüel aksanla konuşanlardandı. “Gizemli bir adam,” dedi Dean. “Kimileri sever. Çoğu korkar.”

Monty afallamıştı ama Kunduz nihayet ayağa kalkarken, adamın yüzünde düşmanca bir ifade belirdi. “O nerede, Blue? Ona ne yaptın?”

“Seni yalancı, ikiyüzlü, şiir işeyen serseri!” Kunduz garaj yolundan öfkeli adımlarla adamın üzerine yürürken yüzü terden parlıyordu ve gözlerinde ölümcül bakışlar vardı.

“Ben yalan filan söylemedim.” Adamın küçümseyen tavrından Dean'in bile sinirleri gerilmişti; Kunduz'un ne hissettiğiniyse ancak tahmin edebiliyordu. “Sana asla yalan söylemedim,” diye devam etti Monty. “Her şeyi mektubumda açıklamıştım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Üç müşterimi atlatıp ülkenin öbür ucundan bin beş yüz kilometrelik bir yolculuk yaptıktan sonra elime geçen mektup. Buraya geldiğimde ne buldum peki? İki aydır bana Seattle’dan ayrılıp buraya gelmem için yalvaran adamı mı? Telefonda bebek gibi konuşan, kendini öldürmekten bahseden, sahip olduğu en iyi arkadaşı ve güvendiği tek kadın olduğumu söyleyen adamı mı? Hayır, onu bulmadım. Bulduğum şey, bana kendisini yaşamaya teşvik eden tek şeyin ben olduğuma yemin eden adamın, on dokuz yaşında bir kıza âşık olduğu için bana daha fazla ihtiyacı kalmadığını söyleyen mektubu oldu! Ayrıca o mektup bana bu konunun *terk edilme* sorunumu etkilemesine izin vermememi de söylüyordu. Benimle yüz yüze konuşacak cesaretin bile yoktu!”

Sally hevesli bir ifadeyle öne atıldı. “Çünkü sen insanları kullanıyorsun, Blue!”

“Sen beni tanıımıyorsun bile!”

“Monty bana her şeyi anlattı. Bunu pislik olsun diye de söylemiyorum ama kesinlikle terapiye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Başka insanların başarılarından dolayı kendini tehdit edilmiş hissetmemene yardımcı olur. Özellikle de Monty’nin.”

Kunduz’un yanakları kıpkırmızı oldu. “Monty hayatını şiir yarışmalarına katılarak ve kendi ödevlerini yapamayacak kadar tembel olan lise öğrencilerinin ödevlerini yazarak kazanıyor.”

Sally’nin belli belirsiz suçluluk ifadesini görünce Dean, Monty’nin onunla nasıl tanıştığını tahmin etti. Ama Sally uzun süre tereddütte kalmadı. “Haklıymışsın, Monty. Bu kadın zehirli.”

Kunduz dişlerini sıkarak yine Monty’nin üzerine yürüdü. “Ona zehirli olduğumu mu söyledin?”

“Genel anlamda değil,” dedi Monty bütün kibriyle. “Sadece yaratım sürecim için.” Gözlüğünü burnunun üzerine itti. “Şimdi bana Dylan CD’sinin yerini söyle. Onu bulduğunu biliyorum.”

“Eğer zehirliysen, neden Seattle’den ayrıldığından beri tek bir şiir bile yazamadın? Neden senin lanet olasıca *ilham perin* olduğumu söylüyordun?”

“O benimle tanışmadan önceydi,” diye araya girdi Sally. “Birbirimize âşık olmadan önce. Artık ilham perisi benim.”

“Daha iki hafta önceydi!”

Sally sütyen askısını çekiştirdi. “Kalp, ruh eşini bulduğunda tanır.”

“Zırva eşi desen daha doğru olur,” diye hırladı Kunduz.

“Bu zalimlik, Blue. Çok da kırıcı,” dedi Sally. “Monty’yi muhteşem bir şair yapan şeyin duyarlılığı olduğunu biliyorsun. Ve sen de ona bu yüzden saldırıyorsun. Onun yaratıcılığını kskanıyorsun.”

Sally, Dean’in bile sinirini bozuyordu; dolayısıyla Kunduz ona döndüğünde Dean şaşırmadı. “Tek kelime daha edersen seni ayağımın altına alırım. Anladın mı? Bu Monty’yle benim aramda.”

Sally ağzını açtı ama Kunduz’un yüz ifadesindeki bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu. Çok kötü. Dean, Kunduz’un onu haklayışını izlemek isterdi. Gerçi Sally epey zinde görünüyordu.

“Üzgün olduğumu biliyorum,” dedi Monty, “ama bir gün benim için mutlu olacaksın.”

Bu adam aptallar okulunu birincilikle bitirmiş olmalıydı. Dean, Kunduz’un patilerinin ucunda yükselişini izledi. “*Mutlu mu?*”

“Ben seninle kavgaya etmiyorum,” dedi Monty telaşla. “Sen her şeyi bir kavgaya dönüştürüyorsun.”

Sally başıyla onayladı. “Aynen öyle, Blue.”

“Çok *haklısın!*” Başka uyarıda bulunmadan Kunduz havaya fırladı ve Monty gürültüyle yere devrildi.

“*Ne yapıyorsun? Kes şunu! Çekil üzerimden!*”

Monty kız gibi çığlık atıyordu ve Sally onun yardımına koştu. “Çekil onun üzerinden!”

Dean gösteriyi zevkle izlemek için Vanquish’ine yaslandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

“Gözlüğüm!” diye uludu Monty. “Gözlüğüme dikkat edin!”

Monty yerde bir top gibi büzülmeye çalışırken, Kunduz kuyruğuyla başının yan tarafına vurdu. “O gözlüğün parasını ben ödemişt看!”

“Kes şunu! Bırak onu!” Sally, Kunduz’un kuyruğunu yakalayarak bütün gücüyle çekti.

Monty aile mücevherleri ile değerli gözlüğünü korumak arasında tereddüt ediyordu. “Sen tamamen aklını kaçırmışsın!”

“*Senin* sayende!” Kunduz ona tokat atmaya çalıştı ama beceremedi. Patisi izin vermedi.

Sally’nin kolları güçlüydü ve kuyruğa bütün gücüyle asılıyordu ama Kunduz oyuna hâkimdi ve kan dökmeden bırakmaya niyetli görünmüyordu. Dean geçen sezondaki Giants maçının son otuz saniyesindeki yığılmadan bu yana böyle eğlenmemişt看.

“Gözlüğümü kırdın!” diye sızlandı Monty ellerini yüzüne bastırarak.

“Önce gözlüğün. Şimdi sıra kafanda!” Kunduz bir yumruk daha savurdu.

Dean yüzünü buruşturdu ama Monty sonunda Y kromozomuna sahip olduğunu hatırladı ve Sally’nin yardımıyla Kunduz’u üzerinden itip ayağa kalkmayı başardı. “Seni tutuklatacağım!” diye çığlık att看.

Dean daha fazla dayanamayarak onlara doğru ilerledi. Yıllardır kendisini sayısız kez ekranda izlediği için salınarak yürüdüğünde nasıl bir izlenim uyandırdığını biliyordu; öyle zamanlarda dev gibi vücudu kendini bütün heybetiyle sergiliyordu. Akşamüstü güneşinin koyu kumral saçlarında alev kızılı tonlar yaratacağını da tahmin ediyordu. Yirmi sekiz yaşma kadar bir çift elmas küpe takmıştı fakat o sadece gençliğe özgü bir aşırılık olmuştu ve şimdi yalnızca saat takıyordu.

Gözlüğü kırılmış olmasına rağmen Monty onun geldiğini görerek sarardı. “Sen tanıksın,” diye sızlandı şair çocuk. “Ne yaptığını gördün!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bütün gördüğüm,” dedi Dean, “seni düşünümüze davet etmek için bir neden daha.” Kunduz’un yanına giderek kolunu onun omuzlarına sardı ve lolipop biçimindeki şaşkın gözlerine sevgiyle baktı. “Özür dilerim, hayatım. Şu William Shakespeare bozuntusunun ilişkiniz için bir vedayı hak etmediğini söylediğinde sana inanmalıydım. Oysa ben kalkıp seni şu zavallı pislikle konuşmaya teşvik ettim. Bir dahakine yargına güvenmem gerektiğini bana hatırlat. Ancak sana söylediğim gibi önce kostümünü değiştirmen gerektiğini itiraf etmelisin. Cinsel hayatımız kimseyi ilgilendirmez.”

Kunduz kolayca hazırlıksız yakalanacak bir kadına benzemiyordu ama görünüşe bakılırsa Dean bunu başarmıştı ve hayatını kelimelerle kazanan bir adam için, Monty’nin sözcük dağarcığı kurumuş gibiydi. Zavallı Sally’ye sadece inledi. “Sen Blue’yla mı evleniyorsun?”

“Benden daha çok şaşırılmazsınız.” Dean mütevazı bir tavırla omuz silkti. “Beni seçeceğini kim tahmin edebilirdi ki?”

Ve gerçekten, bundan sonra başka ne denebilirdi?

Monty nihayet soluklanabildiğinde, Blue’nun “onunla” bir şey yaptığı konusunda yine sızlanmaya başladı; Dean sonunda sözü edilen şeyin Bob Dylan’ın “Blood on the Tracks” albümünün orijinal kopyası olduğunu anladı. Monty onu yanlışlıkla geride bırakmıştı.

“Sadece bin tane kopyası var!” diye bağırdı.

“Dokuz yüz doksan dokuz,” diye karşılık verdi Kunduz. “Ben mektubunu okumayı bitirir bitirmez, senin kopyan çöpe gitti.”

Monty öylesine yıkılmış gibi görünüyordu ki Dean yaraya tuz basmaktan kendini alamadı. Şair Çocuk ve Sally arabalarına binerken, Kunduz’a döndü ve onların duyacağı şekilde konuştu: “Haydi, güzelim. Artık şehre gidelim de şu çok beğendiğin iki karatlık elması alalım.”

Monty’nin inlediğini duyduğundan emindi.

Kunduz’un zaferi uzun sürmedi. Focus daha garaj yolundan yeni çıkmıştı ki çiftlik evinin ön kapısı ardına kadar açıldı ve saçlarını

siyaha boyamış, kaşlarını kalemle çizmiş, solgun yüzlü, şişman bir kadın verandaya çıktı. “Neler oluyor burada?”

Kunduz yoldan yükselen tozlara bakarken omuzlarını silkti. “Aile kavgası.”

Kadın dev gibi göğüslerinin üzerinde kollarını kavuşturdu. “Seni gördüğüm anda baş belası olduğumu anlamıştım. Burada kalmama asla izin vermemeliydim.” Kunduz’la ilgili söylenmeye başladığında, Dean bazı parçaları birleştirme fırsatı buldu. Görünüşe bakılırsa Monty, Sally’yle kaçana kadar pansiyonda kalıyordu. Kunduz oradan ayrılmalarından bir gün sonra gelmiş, onun veda mektubunu bulmuş ve ne yapacağına karar verene kadar da orada oyalanmayı seçmişti.

Şişman kadının alnında ter damlaları birikmişti. “Seni pansiyonumda istemiyorum.”

Kunduz kavgacı ruhunu toparlayamıyor gibiydi. “Yarın ilk işim buradan gitmek olacak.”

“Bana borçlu olduğun seksen iki doları ödesen iyi olur.”

“Elbette...” Kunduz’un başı aniden yukarı kalktı. Boğuk bir küfürle kadının yanından geçip içeri koştu.

Kadın dikkatini Dean’e ve arabasına çevirdi. Genellikle Kuzey Amerika nüfusunun neredeyse tamamı Dean’in poposunu öpmek için sıraya girerdi ama görünüşe bakılırsa bu kadın hiç futbol izlemiyordu. “Sen uyuşturucu satıcısı mısın? O arabada uyuşturucu varsa hemen şerifi ararım.”

“Sadece ekstra etkili Tylenol.” Bir de sözünü etmemeye karar verdiği reçeteli ağrı kesiciler.

“Ukala!” Kadın ona çatık kaşlarla baktıktan sonra tekrar içeri döndü. Dean onun arkasından üzüntüyle baktı. Anlaşılan eğlence sona ermişti.

Bu yolculuğa bazı şeyleri çözümleyebilmek için çıkmış olmasına rağmen, yola geri dönmeye hevesli değildi. İyi şans zinciri artık sona ermişti. Futbol oynarken birçok kez orası burası şişip morarmıştı ama

önemli bir sakatlık yaşamamıştı. Ulusal Futbol Ligi'nde sekiz yılda ayak bileği burkulmamış, bir bağını koparmamış veya Aşil tendonunu yaralamamıştı. Parmağı bile kırılmamıştı.

Ama üç ay önce Steelers'a karşı oynadıkları AFC Bölge Final Maçı'nın dördüncü çeyreğinde bu durum sona ermişti. Omzu çıkmış ve kıkırdak lezyonuna uğramıştı. Ameliyat başarılı geçmişti. Omzu onu birkaç sezon daha idare edecekti. Fakat asla eski haline dönmeyecekti ve sorun da buydu. Kendini yenilmez gibi düşünmeye alışmıştı. Diğer oyuncular sakatlanırdı ama kendisi asla sakatlanmazdı... Şimdiye kadar.

Baş döndürücü hayatı başka açılardan da sona ermişti. Kulüplerde çok fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Çok geçmeden, doğru dürüst tanımadığı adamlar konuk odalarına taşınmaya, küvetinde çıplak kadınlar bayılmaya başlamıştı. Tek başına bir araba yolculuğuna çıkmaya karar vermişti ama Vegas şehir sınırlarına yaklaşık elli kilometre kala, Günahlar Şehri'nin kafasını toplamak için en iyi yer olmadığına karar vermiş ve böylece Colorado eyaletinden doğuya yönelmişti.

Ne yazık ki yalnızlığı sevmiyordu. Bir bakış açısı kazanmak yerine, sonunda morali daha da bozulmuştu. Kunduz'un macerası onun için iyi bir değişiklik olmuştu ama maalesef o da sona ermişti.

Arabasına dönmek için yürümeye başladığında, kulağına tiz kadın bağırışları geldi. Bir an sonra tel kapı hızla açıldı ve bir bavul dışarı uçtu. Bahçeye düşerek açıldı ve içindekiler dışarı saçıldı: Kot pantolon, tişörtler, mor bir sütyen ve turuncu külotlar. Ardından kanvas bir asker çantası geldi. Son olarak da Kunduz'un kendisi.

"Avantacı!" diye bağırdı pansiyoncu kadın, kapıyı sertçe çarpmadan önce.

Kunduz verandadan düşmemek için demir direklerden birine tutunmuştu. Dengesini tekrar sağladığında, ne yapacağını bilemez bir halde en üst basamağa çöktü ve başını patilerinin arasına aldı.

Kunduz arabasının çalışmadığını söylemişti, dolayısıyla bu da Dean'e berbat yalnızlığını ertelemek için iyi bir bahane sunmuştu. "Araca ihtiyacın var mı?" diye seslendi.

Kunduz başını kaldırırken onun hâlâ orada olduğunu gördüğüne şaşırması gibiydi. Bir kadının onun varlığını unutmaması sıradışı bir durumdu ve bu Dean'in daha da fazla ilgisini çekmişti. Kunduz bir an tereddüt ettikten sonra mahcup bir tavırla ayağa kalktı. "Olur."

Kunduz'un eşyalarını toplamasına yardım etti; özellikle de el becerisi gerektiren hassas eşyaları. Külotlar gibi. Bu konuda bir uzman olarak, Dean külotların Agent Provocatuer yerine daha çok Wal-Mart ürünü olduğuna karar verdi ama parlak renklerde ve cüretkâr desenlerde güzel bikiniler vardı. Ancak hiç tangası yoktu. Daha da kötüsü, hiç dantellisi de yoktu. Kunduz'un zarif, sivri yüzü –tüylü kostüm ve ter damlaları olmadan– bir çocuk kitabına ait olduğundan, dantelli iç çamaşırları olmalıydı.

"Pansiyon sahibesinin tavrına bakılırsa," dedi Dean, bavulu ve çantayı Vanquish'in bagajına koyarken, "seksen iki dolarından oldun."

"Daha da fazlası. O odaya iki yüz dolar saklamıştım."

"Şansın bir hayli kötü gidiyor gibi."

"Alıştım artık. Tamamen kötü şans da denemez. Bir kısmı bildiğin aptallık işte." Kunduz eve baktı. "Yatağın altında o Dylan CD'sini bulduğum anda Monty'nin buraya geri döneceğini anlamıştım. Ama paramı arabaya gizlemek yerine, *People* dergisinin yeni sayısının içine koydum. Monty o dergiden nefret eder. Sadece ahmakların okuduğunu söyler. Bu yüzden ben de paranın güvende olacağını düşünmüştüm."

Dean sürekli bir *People* okuyucusu değildi fakat dergiye belli bir sadakati vardı. Fotoğraf çekimleri sırasında ekibin çok nazık olduğunu biliyordu.

"Sanırım Ben'in Koca Kunduz Kereste Deposu'na gitmek istersin," dedi Dean, Kunduz'un binmesine yardım ettikten sonra. "Tabii yeni bir moda akımı başlatmak istemiyorsan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şu konuyu kapar mısın artık?” Kunduz ona karşı gerçekten antipatik davranıyordu ve bu sinir bozucuydu çünkü Kunduz bir kadındı ve kendisi... eh... Dean Robillard’dı. Kunduz onun fırlatıp attığı haritayı gördü. “Tennessee’ye mi?”

“Nashville yakınlarında bir tatil yerim var.” Geçen hafta olsa Dean bu sözlerden hoşlanırdı. Şimdiyse o kadar emin değildi. Chicago’da yaşıyor olabilirdi ama sapma kadar bir California çocuğuydu; dola-yısıyla Tennessee’de ne diye bir çiftlik almıştı ki?

“Folk şarkıcısı falan mısın?”

Dean bunu düşündü. “Hayır. İlk seferinde neredeyse haklıydın. Bir film yıldızıyım.”

“Seni hiç duymadım.”

“Yeni Reese Witherspoon filmini izledin mi?”

“Evet.”

“Bir öncekinde ben vardım.”

“Eminim öyledir.” Kunduz uzun bir iç çekti ve başını koltuğa yasladı. “İnanılmaz bir araban var. Pahalı giysiler. Benim hayatımsa giderek kötüleşiyor. Bir uyuşturucu satıcısıyla kalakaldım.”

“Ben uyuşturucu satıcısı değilim!” diye karşılık verdi Dean öfkeyle.

“Film yıldızı da değilsin.”

“Başıma kakma. Gerçek şu ki film yıldızı olmayı hayal eden, yarı ünlü bir modelim.”

“Eşcinselsin.” Bu bir soru değil, bir yargıydı ve birçok kişiyi çok rahatsız ederdi ama Dean’in hayranlarının birçoğu eşcinseldi ve kendisini destekleyen insanlara saygısızlık etmekten hoşlanmazdı.

“Evet ama belli etmiyorum.”

Aslında eşcinsel olmanın bazı avantajları olabilirdi. Gerçek anlamda değil –bunu düşünemezdi bile– ama bir ilişki olasılığından korkmadan ilginç kadınlarla zaman geçirebilmek için. Son on beş yılda bazı fazla güzel kadınları çocuklarının annesi olmayacaklarına ikna etmek için çok çabalaması gerekmişti ama eşcinsel erkeklerin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

asla öyle bir sorunu olmazdı. Sadece arkadaş olabilir ve gevşeyebilirlerdi. Kunduz'a baktı. "Cinsel tercihlerimle ilgili bu dedikodu yayılırsa kariyerim mahvolur, bu yüzden bilgiyi kendine saklarsan minnettar olurum."

Kunduz ıslak kaşlarından birini kaldırdı. "Sanki büyük bir sırmış gibi. Seni gördükten beş saniye sonra öyle olduğunu anladım."

Kunduz onu kandırıyor olmalıydı.

Dişleriyle alt dudaklarını kemirmeye başladı. "Bugün bir süre seninle takılmamın bir sakıncası var mı?"

"Arabayı geride mi bırakacaksın?"

"Onarmaya değmez. Ben onu çektirir. Kunduz başının filan kaybolduğu düşünülürse, muhtemelen paramı ödemeyecek, dolayısıyla bana borçlu."

Dean bunu düşündü. Sally doğru söylemişti. Kunduz gerçekten insanları kullanıyordu. Ama aynı zamanda da çok eğlenceli biriydi. "Birkaç saat takılabilirsin," dedi Dean, "ama daha fazlasına söz vermiyorum."

Kötü bir turkuaz tonuna boyanmış, oluklu metalden bir binanın önünde durdular. Pazar günü akşamüstüydü ve Ben'in Koca Kunduz Kereste Deposu'nda sadece iki araç vardı: Mavi renkli pash bir Camaro ve son model bir kamyonet. Kapıdaki bir çift vantuzdan bir "KAPALI" tabelası sarkıyordu ama kapı aralık bırakılmıştı. Her zaman centilmen olan Dean, Kunduz'a yardım etmek için indi. "Kuyruğuna dikkat et."

Kunduz ona öfkeyle baktı, bu kez biraz daha zarifçe indi ve kereste deposunun kapısına yürüdü. Kunduz kapıyı açarken, Dean bir vitrini düzenlemekle uğraşan, geniş göğüslü bir adam gördü. Kunduz içeride gözden kayboldu.

Sıkıcı ortamı –bir sürü çöp bidonu ve elektrik hatları vardı– incelemeyi yeni bitirmişti ki Kunduz'un kucağında giysilerle öfkeli adımlar atarak dışarı çıktığını gördü. "Ben'in karısı elini kesmiş ve Ben de onu acil servise götürmek zorunda kalmış. Beni bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

almamış. Ne yazık ki bu şeyi üzerimden tek başıma çıkaramam.” İçerideki adama öfkeli gözlerle baktı. “Ve profesyonel bir sapığın bunu yapmasına izin vermeyi reddediyorum.”

Dean gülümsedi. Bir alternatif yaşam tarzının bu kadar çok avantajı olacağı kimin aklına gelirdi ki? “Memnuniyetle yardım ederim.”

Kunduz’un peşinden binanın yan tarafına dolaştı ve saç kurdelesini takmış bir kunduzun solmuş silüetinin görüldüğü metal bir kapıya yürüdüler. Pek temiz sayılamayacak ama kömür artığı kaplı, beyaz briketli duvarları ve lavabonun üzerindeki sinek lekeli aynasıyla iş göreceği anlaşılan tuvalette, sadece bir tane klozet vardı. Kunduz giysilerini bırakacak temiz bir yer bulmak için etrafına bakınırken, Dean klozetin oturma kapağını kapadı ve –eşcinsellere duyduğu saygıyla– üzerine birkaç parça tuvalet kâğıdı koydu.

Kunduz giysilerini bırakarak ona döndü. “Fermuarı var.”

Bu kadar kapalı ve havasız alanda, kunduz kostümünü bir spor salonunun soyunma odasından daha kötü kokuyordu ama Dean günde iki kez antrenman yapmaya alışkın biri olduğu için çok daha kötü kokuları kaldırılabildi. Çok daha kötüsünü. O uydurma atkuyruğundan bir bukle saç kaçmıştı ve Dean açık mavi bir damar dışında süt beyazı olan ensesinden saçları çekti. Kostümün kürkünü yoklayarak fermuarı buldu. Kadınları soymakta çok ustaydı fakat fermuarı daha birkaç santim indirmişti ki kürke takıldı. Dean fermuarı kurtardı ama birkaç santim daha indirdikten sonra yine takıldı.

Fermuarı bir durup bir ilerleyerek aşağı kadar indirmesi uzun sürdü ve ayrılan kürkün arasından beyaz sırt teni göründükçe, Dean kendini daha az eşcinsel gibi hissetmeye başladı. Sohbet ederek kendini oyalamaya çalıştı. “Beni ele veren ne oldu? Eşcinsel olduğumu nasıl anladın?”

“Gücenmeyeceğinden emin misin?” diye sordu Kunduz yapmacık bir endişeyle.

“Gerçek beni özgür kılacak.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Eh, vücudun çok güçlü görünüyor ama hepsi görüntü kası. Ev çatılarıyla uğraşarak öyle bir göğüs kafesi yapamazsın.”

“Spor salonuna giden bir sürü erkek var.” Dean, Kunduz’un ıslak tenine üflememek için kendini zor tuttu.

“Evet ama hangi erkeğin çenesinde bir yara izi veya burnunda bir yamukluk olmaz ki? Görünüşün Rushmore Dağı’ndan bile daha düzgün.”

Bu doğrudu. Dean’in yüzü inanılmaz bir şekilde kusursuz kalmıştı. Ne var ki omzu bambaşka bir hikâyeydi.

“Bir de saçların. Gür, parlak ve kumral. Bu sabah saçma kaç tane kozmetik ürünü sürdün? Neyse, boş ver. Sadece bana kendimi daha kötü hissettirir.”

Dean’in o sabah saçında kullandığı tek şey şampuandı. Kaliteli bir şampuan olduğu doğrudu ama yine de şampuandı. “Kesiminden dolayı,” dedi. Saçlarıyla Oprah’ın kuaförü ilgileniyordu.

“O kot da Gap’ten alınmamış.”

Doğru.

“Ve eşcinsel çizmeleri giyiyorsun.”

“Bunlar eşcinsel çizmeleri falan değil! Onlara bin iki yüz dolar ödedim.”

“Bak işte,” dedi Kunduz gururla. “Hangi erkek bir çift çizmeye bin iki yüz dolar verir ki?”

Kunduz’un çizmelerle ilgili inatçı yorumları bile artık Dean’i serinletemezdi çünkü kadının beline ulaşmıştı ve tahmin ettiği gibi, içinde sütyeni yoktu. Kürkün V’si arasında omurgası boyunca uzanan zarif şişlikler, bir Yeti tarafından yutulan güzel bir inci kolyeyi hatırlatıyordu. Ellerini kostümün içine sokup onlara dokunmamak ve Kunduz’un “mal varlığını” yoklamamak için bütün irade gücünü zorluyordu.

“Neden bu kadar uzun sürüyor?” diye sordu Kunduz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Fermuar sıkışıp duruyor, bu yüzden.” Dean canı yanıyormuş gibi konuşuyordu ama dar kotu o anda örtmek zorunda kaldığı şeyi örtmek amacıyla yapılmamıştı. “Daha hızlı yapabileceğini düşünüyorsan, buyur kendin yap.”

“Burası çok sıcak.”

“Bir de bana sor.” Son bir çekişle, Dean fermuarın sonuna ulaştı; bel hizasının en az on beş santim altına kadar açılmıştı. Parlak kırmızı renkte, dar lastik şeridinin sardığı popo kıvrımına baktı.

Kunduz geri çekildi ve Dean’e dönerken kostümün düşmesini engellemek için patilerini göğsüne bastırdı. “Buradan sonrasını ben hallederim.”

“Ah, lütfen. Sanki görmek isteyeceğim bir şeyin varmış gibi.”

Kunduz’un dudagının ucu seğirdi ama Dean bunun keyiften mi, yoksa sinirden mi kaynaklandığını anlayamadı. “Dışarı!”

Ah, neyse... En azından denemişti.

Dean çıkmadan önce Kunduz ona anahtarlarını verdi ve –oldukça kaba bir şekilde– arabasından eşyalarını almasını istedi. Dean arabanın hırpani bagajında resim malzemeleri konmuş iki plastik süt kasası, boya bulaşmış alet kutuları ve çadır bezinden büyük bir sepet buldu. Tam hepsini arabasına koymuştu ki içeride çalışan adam Vanquish’i incelemek için dışarı çıktı. Saçları yağlıydı ve bira göbeği vardı. Dean bu adamın Kunduz’un gazabını çeken sapık olduğunu tahmin etti.

“Dostum, bu ne güzel bir makine. Bunlardan birini James Bond filminde görmüştüm.” Sonra Dean’e dikkatle baktı. “Ulu Tanrım! Sen Dean Robillard’sın! Buralarda ne işin var?”

“Sadece geçiyorum.”

Adam öksürmeye başladı. “Lanet olsun! Ben, Sheryl’i hastaneye kendi başına göndermeliydi. Ona Boo’nun buraya geldiğini söyleyince çok şaşıracak!”

Yerel halkın “Boo” adıyla andığı Malibu Plajı’nda çok fazla zaman geçirdiği için Dean’in okul takımındaki arkadaşları ona bu ismi takmışlardı.

“Şu Steelers maçında sakatlandığını gördüm. Omzun ne durumunda?”

“İyileşiyor,” diye cevap verdi Dean. Kendine acıyarak kırsalda arabasıyla dolaşmayı bırakıp fizik terapiye başlarsa, daha da çabuk iyileşecekti.

Adam adının Glenn olduğunu söyledikten sonra Stars'ın bütün sezon karşılaşmalarını anlatmaya başladı. Dean otomatik bir şekilde başıyla onaylarken, Kunduz'un acele etmesini diliyordu. Fakat Kunduz'un dışarı çıkması on dakikadan fazla sürdü. Dean onu baştan aşağı süzdü.

Yanlış gördüğünü sandı. Bir masal kahramanı gitmiş, yerine bir motosiklet çetesi üyesi gelmişti.

Kabarık bir elbise, pembe bone ve çoban asası yerine, rengi atmış siyah bir kolsuz tişört, bol kot pantolon ve Dean'in tuvalette gördüğü ama unutmayı tercih ettiği eski iş botları giymişti. En fazla bir altmış beş boyundaydı ve Dean'in tahmin ettiği kadar zayıftı; göğüsleri kesinlikle kadınsıydı ama pek dikkat çekici değildi. Anlaşılan içeride zamanın çoğunu yıkanarak geçirmişti çünkü yaklaştığında Dean onun kürk yerine sabun koktuğunu fark etti. Islak siyah saçları dökülmüş mürekkep gibi başından aşağı dümdüz sarkıyordu. Makyaj yapmamıştı ama o bembeyaz, pürüzsüz tenle pek de ihtiyacı var gibi görünmüyordu. Yine de, biraz ruj ve hafif göz makyajı hiç fena olmazdı.

Kunduz kostümünü Glenn'e fırlattı. “Başı ile tabela kavşakta. Bir elektrik kutusunun arkasına sakladım.”

“Bu konuda benim ne yapmamı istiyorsun ki?” diye sordu Glenn.

“Bir şeyler düşüneceğinden eminim.”

Kunduz'un bir yumruk daha atmasına fırsat vermeden, Dean arabanın kapısını çabucak açtı. Kunduz arabaya binerken, Glenn boştaki elini Dean'e doğru salladı. “Seninle konuşmak harikaydı. Dean Robillard'ın buraya geldiğini Ben'e söylemek için sabırsızlanıyorum.”

“Selamlarımı ilet.”

“Bana adının Heath olduğunu söylemiştin,” dedi Kunduz araba hareket ederken.

“Heath Champion sahne adım. Gerçek adım Dean.”

“Glenn senin gerçek adım nereden biliyordu?”

“Geçen yıl Reno’daki bir eşcinsel barında karşılaşmıştık.” Dean yeşil camlı ve çinko-kalay alaşımı çerçeveli güneş gözlüğünü taktı.

“Glenn eşcinsel mi?”

“Bilmiyormuş gibi davranma.”

Kunduz’un kahkahası huzursuz edici ölçüde yaramazcaydı; sanki kendi zihninde bir şakaya gülüyormuş gibi. Ama sonra başını çevirip camdan dışarı baktığında kahkahaları kesildi ve gözleri kaygıyla karardı. Dean, Kunduz’un o enerjik ve güçlü dış görünüşünün altında gizlediği sırları olup olmadığını merak etti.

2. BÖLÜM

Blue sakinleşmesine yardımcı olacağını düşünerek nefeslerini saymaya odaklandı ama paniği tekrar yüzeye çıkıyordu. Güzel Çocuk'a kaçamak bir bakış attı. Eşcinsel olduğuna inanmasını gerçekten bekliyor muydu? Doğru, ayağındakiler eşcinsel çizmesiydi ve muhteşem görünüşü de bunu destekliyordu. Ama öyle olsa bile, bütün kadın nüfusunu aydınlatmaya yetecek kadar heteroseksüellik yayıyordu. Rahim kanalından çıktığı, ebenin gözlüğüne baktığı ve dünyaya selam verdiği ilk andan itibaren bunu yaptığından da emindi.

Monty'nin ihanetinin hayatındaki felaket zincirinin son halkası olduğunu düşünürken, şimdi bir de Dean Robillard'm merhametine kalmıştı. Profesyonel futbol yıldızını tanımış olmasaydı, arabasına asla binmezdi. Neredeyse çıplak ve inanılmayacak kadar kaslı vücudu, bir erkek iç çamaşırı markası olan End Zone'un bütün reklam panolarında "Poponu Alana Sok" sloganıyla sergileniyordu. Daha yakın zamanda onun fotoğrafını *People* dergisinin "En Güzel 50" listesinde de görmüştü. Üzerinde kolları sıvanmış bir smokinle, bir kumsalda yalınayak yürüyordu. Blue onun hangi takımda oynadığını hatırlamasa da, ne pahasına olursa olsun uzak durmaya çalıştığı türden bir adam olduğunu gayet iyi biliyordu; hoş, öyle adamlar hayatına

sık girmezdi de zaten. Ne var ki şimdi kendisi ile bir evsizler yurdu arasında duran tek şey oydu.

Üç gün önce, sekiz bin dolarlık güvencesinin ve vadesiz mevduat hesabın hesabının kurduğunu öğrenmişti. Üstelik şimdi Monty de son iki yüz dolarım çalmıştı. Elinde kalan tek şey, cüzdanındaki bozukluklardı: On sekiz dolar. Bir kredi kartı bile yoktu; kendi adına büyük bir hesap hatası. Yetişkin hayatını asla çaresiz kalmamaya dikkat ederek geçirmişti ama işte şimdi bu durumdaydı. “Rawlins Creek’e neden gidiyordun?” Ne yapacağına karar vermesine yardımcı olacak bilgiler toplamak yerine sohbet ediyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

“Taco Bell tabelasını izliyordum,” dedi Dean, “ama korkarım sevgilinle karşılaşmak iştahımı kaçırdı.”

“Eski sevgili. Çok eski.”

“Anlamadığım şu: Adamı gördüğüm anda sersemin teki olduğunu fark ettim. Seattle’daki arkadaşlarının hiçbiri sana bunu söylememiş miydi?”

“Ben çok sık taşınırım.”

“Lanet olsun, yani bir benzin istasyonunda karşılaştığın bir yabancı da olabilirdi.”

“Bunun için biraz geç kaldım.”

Dean ona baktı. “Şimdi her an ağlamaya başlayabilirsin, değil mi?”

Ne demek istediğini anlaması biraz zamanını aldı. “Cesur davranıyorum,” dedi, belli belirsiz bir alaycılıkla.

“Bana rol yapmana gerek yok. Haydi, boşalt içini. Kırk bir kalbi iyileştirmenin en hızlı yoludur.”

Monty kalbini kırmamıştı ki. Onu öfkeden deliye döndürmüştü. Yine de, banka hesaplarını kurutan o değildi ve Blue ona saldırdığında aşırı tepki verdiğini biliyordu. Monty’yle daha iki haftalık sevgiliydiler ki onu ancak arkadaş olarak kabul edebileceğini anlamış ve kalıcı olarak yatağından atmıştı. Ortak çıkarları vardı ve Monty egoist
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmasına rağmen Blue onun varlığından genel olarak hoşlanmıştı. Birlikte zaman geçirmiş, sinemaya ve galerilere gitmiş, birbirlerinin çalışmalarını desteklemişlerdi. Monty'nin aşırı dramatik davranışlarını biliyordu ama Denver'dan yaptığı çılgınca aramalar Blue'yu tedirgin etmişti.

“Ona âşık bile değildim,” dedi Blue. “Ben kimseye âşık olmam. Ama birbirimize göz kulak oluyorduk ve aradığı her seferinde sesi daha kötü geliyordu. İntihara kalkışacağından endişe etmeye başlamıştım. Benim için arkadaşlar önemlidir. Ona arkamı dönemezdim.”

“Arkadaşlar benim için de önemlidir ama birinin başı derde girdiğinde, eşyalarımı toplayıp taşınmak yerine uçağa binip ziyaretine gitmeyi tercih ederim.”

Blue cebinden bir lastik çıkardı ve saçlarını atkuyruğu yaptı. “Seattle'dan ayrılmayı zaten düşünüyordum. Sadece Rawlins Creek'e gelmek için değil.”

Bir satılık koyun tabelasının yanından geçtiler. Borç alabileceği birini düşünmeye çalışarak en yakın arkadaşlarını zihninden geçiriyordu ama hepsinin iki ortak özelliği vardı: Sıcacık bir kalp ve bomboş bir cüzdan. Brinia'nın yeni doğan bebeğinin korkunç tıbbi sorunları vardı; Bay Grey, Sosyal Güvenlik geliriyle zar zor geçiniyordu; Mai stüdyosunu yok eden yangının etkilerini üzerinden atamamıştı; Tonya Nepal'de seyahat ediyordu. Bütün bunlar da onu bir yabancıya bağımlı hale getiriyordu. Yine çocukluğuna geri dönmüştü ve içinde yükselen o çok iyi bildiği korkudan nefret ediyordu.

“Eh, Kunduz, bana kendinden söz etsene.”

“Ben Blue.”

“Hayatım, erkeklerle ilgili şüphe uyandırıcı zevkini paylaşıyordum, ben de pek mutlu olmazdım.”¹

“Adım Blue. Blue Bailey.”

¹ İngilizce konuşma dilinde “Blue” kelimesi “mutsuz, keyifsiz” anlamına gelir. (ç.n.)

“Kulağa sahte geliyor.”

“Annem doğum sertifikamı doldurduğu gün biraz moralsizmiş. Aslında adım Harmony olacakmış ama Güney Afrika’da bir isyan patlak vermiş ve Angola perişan olmuş...” Blue omuz silkti. “Harmony olmak için iyi bir gün değilmiş.”

“Annenin sosyal vicdanı çok güçlü olmalı.”

Blue hüzünlü bir tavırla güldü. “Öyle diyebilirsiniz.” Blue’nun şimdi boş olan banka hesaplarının sorumlusu, annesinin sosyal vicdanıydı zaten.

Dean başını arabanın arkasına doğru yatırdı. Blue onun kulağındaki minik deliği fark etti. “Şu bagajdaki resim malzemeleri...” dedi Dean. “Hobi mi, meslek mi?”

“Meslek. Çocuk ve evcil hayvanların portrelerini yapıyorum. Manzara resimleri de.”

“Böyle sürekli yer değiştirirken müşteri portföyü oluşturman zor olmuyor mu?”

“Pek sayılmaz. Lüks bir semt görüyorum ve posta kutularına çalışmalarımın örneklerini gösteren broşürler bırakıyorum. Genellikle işe yarıyor ama Rawlins Creek gibi bir yerde işe yaramaz çünkü lüks bir semti yok.”

“Bu da kunduz kostümünü açıklıyor. Kaç yaşındasın?”

“Otuz. Ve hayır, yalan söylemiyorum. Görünüşüm elimde değil.”

“Safe Net.”

Arabanın içinde aniden yankılanan ve nereden geldiği belli olmayan sesle Blue yerinde sıçradı.

“Yardımcı olup olamayacağımızı sormak için arıyoruz,” dedi ses.

Dean yavaş giden bir traktörü geçti. “Elaine?”

“Claire. Elaine bugün izinde.”

“Merhaba, Claire. Bir süredir konuşmamıştık.”

“Annemi ziyaret etmem gerekti. Yolculuk nasıl gidiyor bakalım?”

“Şikâyetim yok.”

“Chicago’ya giderken St. Louis’e uğramayı düşünmez misin? Buzdolabımda iki tane biftek ve üzerlerinde de senin adın var.”

Dean güneş gözlüğünü düzeltti. “Bana fazla iyi davranıyorsun, hayatım.”

“En sevdiğim Safe Net müşterim için hiçbir şey fazla iyi değildir.”

Dean nihayet bağlantıyı kestiğinde, Blue gözlerini devirdi. “Hepsi sıraya girip numara alıyor, değil mi? Ne zıyan!”

Dean onun oyununa kanmadı. “Belli bir yere yerleşmeyi hiç düşünmedin mi? Yoksa seni sürekli hareket halinde tutan şey tanık koruma programı mı?”

“Dünya tek bir yere yerleşilmeyecek kadar büyük. Belki kırk yaşıma geldiğimde bunu düşünmeye başlarım. Hanım arkadaşın Chicago’dan söz etti. Tennessee’ye gittiğini sanıyordum.”

“Öyle. Ama evim Chicago’da.”

Blue şimdi hatırlamıştı. Dean, Chicago Stars’da oynuyordu. Spor arabanın etkileyici konsoluna ve vites kutusuna özlemle baktı. “Direksiyona geçmekten mutluluk duyarım.”

“Egzoz dumanı olmayan bir araba kullanmak senin için fazla kafa karıştırıcı olur.” Dean uydu radyosunu açtı; eski rock ve yeni şarkılardan oluşan bir liste çalıyordu.

Blue yirmi beş kilometre boyunca müzik dinleyerek manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi görünmeye çalıştı ama aslında çok endişeliydi. Kendini oyalayacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bir erkekte en çok neyi çekici bulduğunu sorarak Dean’i biraz kızdırmayı düşündü ama eşcinsel olduğu yalanını sürdürmek işine geliyordu ve onu çok fazla zorlamak istemiyordu. Yine de, Streisand çalan bir kanal bulmalarının mümkün olup olmayacağını sormadan edemedi.

“Kabalık etmek istemem,” dedi Dean, katı bir saygınlıkla, “ama biz eşcinseller basmakalıp şeylerden pek hoşlanmayız.”

Blue pişman gibi görünmek için kendini zorladı. “Özür dilerim.”

“Özrün kabul edildi.”

Radyoda önce U2, sonra Nirvana çalındı. Blue ne kadar umutsuz olduğunu gizlemeye çalışarak biraz tempo tuttu. Dean yumuşak ve bir hayli etkileyici bariton sesiyle Nickelback’e eşlik etti ve ardından *Speed of Sound*’da Coldplay’e katıldı. Ardından Jack Patriot *Why Not Smile?*’a başlayınca Dean kanalı değiştirdi.

“Değiştirme,” dedi Blue. “Lise yıllarım boyunca hep o şarkıyı dinledim. Jack Patriot’a bayılırım.”

“Ben sevmem.”

“Bu sanki... Tanrı’yı sevmemek gibi.”

“Zevkler ve renkler tartışılmaz.” Rahat tavırlar kaybolmuştu. Dean şimdi soğuk ve ulaşılmaz görünüyordu; film yıldızı olma hayalleri kuran, eşcinsel modeli oynayan, neşeli profesyonel futbol yıldızından iz kalmamıştı. Blue onun parlak yüzünün ardındaki gerçek adamı ilk kez gördüğünü düşündü ve hiç hoşlanmadı. Dean’in aptal ve kibirli olduğunu düşünmeyi tercih ederdi ama görünüşe bakılırsa sadece ikincisi doğrudu.

“Acıkmaya başladım.” Dean, Blue’nun görmesini istediği kişiye geçmesini sağlayacak şekilde zihinsel bir anahtar çevirmişti. “Umarım araba içinde sipariş vermemize aldırmazsın. Yoksa arabama göz kulak olacak birini bulmam gerekir.”

“Arabana göz kulak olacak birini mi bulman gerekir?”

“Kontak anahtarı bilgisayar şifreli, dolayısıyla kimse çalamaz ama çok fazla dikkat çekiyor ve dolayısıyla da bir hedef haline gelebiliyor.”

“Sence araban için bir bebek bakıcısı bulmak zorunda kalmadan da hayat yeterince karmaşık değil mi?”

“Seçkin bir yaşam tarzı sürmek zor iş.” Dean direksiyonun üzerinde bir düğmeye bastı ve Missy adında birinden bir piknik yeri adresi aldı.

“Sana ne diyordu?” diye sordu Blue, görüşme bittikten sonra.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Boo. Malibu’nun kısaltması. Güney California’da büyüdüm ve kumsalda çok fazla zaman geçirirdim. Bazı arkadaşlarım bu yüzden bana isim taktılar.”

“Boo” şu futbol takma adlarından biriydi. *People* dergisinin neden kumsalda yürürken fotoğrafını çektiği şimdi anlaşıyordu. Blue başparmağıyla arabanın hoparlörünü işaret etti. “Bütün şu aptal âşık kadınlar... Onlara boş umut verdiğin için hiç suçluluk duymuyor musun?”

“İyi bir arkadaş olarak bunu telafi etmeye çalışıyorum.”

Dean hiçbir şey belli etmiyordu. Blue başını çevirerek manzarayı izliyormuş gibi yaptı. Dean henüz onu arabadan atmak konusunda bir şey söylememişti ama bunu yapacaktı. Tabii Dean’in onu yanında tutmayı tercih etmesini sağlayacak bir şey bulamazsa.

Dean yiyeceklerin parasını bir çift yirmi dolarlık banknotla ödedi ve kasadaki çocuğa üstünün kalabileceğini söyledi. Blue yerinden fırlayıp parayı kapmamak için kendini zor tuttu. Kendisi de birkaç kez yemek hizmeti sektöründe çalıştığı için iyi bahşiş verme prensibini savunurdu ama bu kadar iyisini değil.

Otobanın birkaç kilometre ilerisinde, yol kenarındaki piknik alanını buldular; kavak ağaçlarının altında birkaç masa duruyordu. Hava serinlediğinden, Dean yemekle ilgilenirken Blue uzun kollu bir bluz çıkarmak için çantasını açtı. Blue önceki geceden beri bir şey yememişti ve kızarmış patates kokusu ağzını sulandırmıştı.

“Yemek hazır,” dedi Dean, Blue yaklaşırken.

Blue bulabildiği en ucuz seçenekleri istemişti. Şimdi yiyeceklerinin bedeli olan iki dolar otuz beş senti Dean’in önüne bıraktı. “Bu benimkileri karşılar.”

Dean bozuk paralara açık bir tiksintiyle baktı. “Ben ısmarlıyorum.”

“Kendi ihtiyaçlarımı daima kendim karşılarım,” dedi Blue inatla.

“Bu kez değil.” Dean paraları Blue’ya doğru itti. “Bunun yerine bir portremini yapabilirsin.”

“Benim çizimlerim iki dolar otuz beş sentten çok daha fazla eder.”

“Benzini de unutma.”

Belki de bu işe yarayabilirdi. Otobanda arabalar hızla gelip geçerken, Blue kızarmış patateslerin ve hamburgerin her lokmasının tadını çıkarıyordu. Dean yarısı yenmiş hamburgerini bir kenara bırakarak akıllı telefonunu çıkardı. E-postalarını kontrol ederken ekrana çatık kaşlarla baktı.

“Eski erkek arkadaşın seni rahatsız mı ediyor?” diye sordu Blue.

Dean bir an için boş gözlerle baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Tennessee’deki yeni kâhyam. Düzenli olarak e-posta gönderip ilerlemeleri bildiriyor ama hangi saatte ararsam arayayım, ben sadece telesekretere ulaşabiliyorum. İki ay oldu ve daha kendisiyle konuşamadım. Bu çok tuhaf.”

Kâhya bir yana, Blue bir evi olduğunu bile hayal edemiyordu.

“Emlak komisyoncum Bayan O’Hara’nın harika olduğunu söylüyor ama her şeyi elektronik olarak yapmaktan sıkılmaya başladım. Sadece bir kez için bile olsa, şu kadının lanet olasıca telefona cevap vermesini istiyorum.” Dean e-postalarını gözden geçirmeye başladı.

Blue onun hakkında daha fazla bilgi edinmeliydi. “Evin Chicago’daysa, ne diye Tennessee’de bir ev aldın?”

“Geçen yaz birkaç arkadaşımınla birlikte oradaydım. Batı Sahili’nde bir yer arıyordum ama bunun yerine çiftliği görüp satın aldım.” Dean telefonunu masaya bıraktı. “Çiftlik, hayatında görebileceğin en güzel vadi. Doğal bir göleti var. Gözden uzak. Atlar için ahır var ki bu hep istediğim bir şeydi. Ev çok onarım gerektiriyor, dolayısıyla emlakçım bir inşaatçı buldu ve işleri yönetmesi için de Bayan O’Hara’yı tuttu.”

“Bir evim olsaydı, onu kendim onarmak isterdim.”

“Kadına dijital fotoğraflar ve boya örnekleri gönderiyorum. Gerçekten zevk sahibi ve kendi fikirlerini üretiyor. İyi gidiyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yine de... Orada olmakla aynı şey değil.”

“Sürpriz bir ziyarete karar vermemin nedeni de tam olarak bu.” Dean başka bir e-postayı açtı, kaşlarını çattı ve arama kısmını açtı. Biraz sonra bir numaraya bağlanmıştı. “Heathcliff, mesajını aldım ve şu parfüm reklamıyla ilgilenmiyorum. End Zone’dan sonra böyle şeylerden uzak durmayı planlıyordum.” Yerinden kalkarak masadan birkaç adım uzaklaştı. “Belki bir spor içeceği veya...” Sustu. Saniyeler sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. “O kadar çok mu? Vay canına! Güzel yüzüm açık kasa gibi be!”

Telefonun diğer ucundaki kişinin söylediği bir şey Dean’i güldürdü; güçlü, tamamen erkeksi bir kahkahaydı. Çizmeli ayağını bir ağaç köküne dayadı. “Kapamam gerek. Gecikince kuaförüm kızıyor ve tonlamaları yapıyoruz. Veetlere selamlarımı ilet. Karına da ben şehre döner dönmez evimde gece yatısına davetli olduğunu söyle. Sadece Annabelle ve ben.” Yine bir kahkaha patlatarak telefonu kapayıp cebine attı. “Menajerim.”

“Keşke benim de bir menajerim olsaydı,” dedi Blue. “En azından sohbet edebilirdim. Ama sanırım menajerle çalışabilecek biri değilim.”

“Başka güzel özelliklerin olduğundan eminim.”

“Tonlarca,” dedi Blue asık yüzle.

Dean yola geri döndüklerinde hemen eyaletlerarası yola yöneldi. Blue başparmağının tırnağını çiğniyordu ve hemen ellerini kucağına koydu. Dean arabayı hızlı kullanıyordu fakat bir eli sürekli direksiyondaydı; tıpkı Blue’nun da kullanmayı sevdiği gibi. “Eh, seni nereye bırakmamı istiyorsun?” diye sordu.

İşte bu, Blue’nun korktuğu soruydu. Düşünüyormuş gibi yaptı. “Ne yazık ki Denver ve Kansas arasında pek fazla büyük şehir yok. Sanırım Kansas iyi olur.”

Dean ona “kimi kandırıyorsun?” der gibi baktı. “Ben daha çok yeterince büyük bir kamyon durağı gibi düşünmüştüm.”

Blue zorlukla yutkundu. “Ancak sosyal biri olduğun ve yalnız sıkılacağın belli. Ben seni eğlendirebilirim.”

Dean’ın bakışları genç kadının göğüslerine kaydı. “Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Araba oyunları,” dedi Blue hemen. “Onlarcasım bilirim.” Dean güldü ve Blue telaşla devam etti. “Aynı zamanda mükemmel sohbet ederim ve hayranlarıyla arana girebilirim. Şu iğrenç kadınların üzerine atlamalarını engelleyebilirim.”

Dean’ın gri-mavi gözleri parladı ama bunun nedeninin sinir mi, yoksa keyif mi olduğundan Blue emin değildi. “Bunu düşünürüm,” dedi.

Gece olduğunda batı Kansas’ın bir yerinde eyaletlerarası yoldan çıkarak Merry Time Inn tabelasını izlerken, Kunduz’un hâlâ arabasında olması Dean’i şaşırtmıştı. Otoparka yönelirken Blue kıpırdandı. Genç kadın uyurken, Dean onun tişörtünün altında kalkıp inen göğüslerini rahatça izleyebilmişti. Birlikte zaman geçirdiği kadınların çoğu göğüslerini normal büyüklüğünün dört katma şişirmiş olurdu ama Kunduz öyle değildi. Bazı erkeklerin aşırı şişmiş göğüsler sevdiğini biliyordu –ah, eskiden kendisi de severdi– ama Annabelle Granger Champion uzun zaman önce eğlencesini bozmuştu.

“Senin gibi bir erkek kadınların yapay dev göğüslerine ağzı sulanarak her baktığında, mükemmel göğüsleri olan masum bir kıızı bıçak altına yatmaya teşvik eder. Kadınlar ufuklarını genişletmeye odaklanmah, balkonlarını değil.”

Silikonlar yüzünden kendini sorumlu hissetmesine neden olmuştu ama Annabelle böyleydi işte. Birçok konuda güçlü görüşleri vardı ve asla taviz vermezdi. Annabelle, Dean’ın tek gerçek kadın arkadaşıydı ama kan emici menajeri Heath Champion ve ikinci çocuklarının doğumu arasında, artık Dean’le takılmaya zaman bulamıyordu.

Bugün Annabelle’i çok düşünüyordu; belki de Kunduz’un da güçlü görüşleri olduğu ve Dean’i etkilemeye çalışıyor gibi görünmediği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

içindi. Kendisine yaklaşmaya çalışmayan bir kadının yanında olmak tuhaftı. Elbette ki Kunduz'a eşcinsel olduğunu kendisi söylemişti ama Kunduz bunun bir saçmalık olduğunu en azından yüz kilometre önce fark etmişti. Yine de Dean'le oyunu sürdürmüştü. Ne var ki küçük kunduz boyunu aşıyordu.

Güzlerce aydınlatılmış üç katlı oteli görünce, Kunduz'un esnemesi yarım kaldı. Bugün kendisini birçok kez kızdırmış olmasına rağmen, Dean henüz eline birkaç yüz dolar sıkıştırıp onu başından atmaya hazır değildi. Bir kere, parayı kendisinin istemesini bekliyordu. İkinci, iyi bir yol arkadaşı olmuştu. Ve bir de son iki yüz kilometredir başına bela olan şu sertleşme sorunu vardı.

Dean arabayı otoparka soktu. "Böyle yerlerin çoğu kredi kartını kabul eder." Kendini kabadayı gibi hissetmeliydi ama Kunduz o kadar kaba davranıyordu ki hiç de öyle hissetmiyordu.

Kunduz dudaklarını büzdü. "Ne yazık ki benim kredi kartım yok."

Hiç şaşırmadım.

"Bu ayrıcalığı birkaç yıl önce kötüye kullandım," diye devam etti Kunduz, "ve o zamandan beri de kendime güvenmiyorum." Merry Time Inn tabelasını inceledi. "Arabarla ilgili ne yapacaksınız?"

"Göz kulak olması için güvenlik görevlisine bahşış vereceğim."

"Ne kadar?"

"Sana ne?"

"Ben bir sanatçıyım. İnsan davranışları ilgimi çeker."

Dean arabayı park etti. "Sanırım şimdi elli dolar. Sabah elli dolar daha."

"Mükemmel." Kunduz elini uzattı. "Anlaştık."

"Bu gece arabama göz kulak olmayacaksınız."

Kunduz yutkunurken boğazındaki kaslar oynadı. "Elbette olacağım. Endişelenme. Uykum hafiftir. Biri fazla yaklaştığı anda uyanırım."

"İçinde de uyumayacaksınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bana bir kadının, erkek kadar iyi iş çıkaracağını düşünen şu cinsel ayrımcılardan biri olduğunu söyleme sakın.”

“Sadece bir oda tutacak paranın olmadığını düşünüyorum.”
Dean arabadan indi. “Ben sana koltuk çıkarım.”

Kunduz küçük, sivri burnunu havaya kaldırarak Dean’in peşinden gitti. “Kimsenin bana ‘koltuk çıkmasına’ ihtiyacım yok.”

“Ciddi misin?”

“Sadece arabana göz kulak olmama izin vermene ihtiyacım var.”

“Olmaz.”

Dean genç kadının, etrafından dolaşmaya çalıştığını görebiliyordu ve portreleri için fiyat listesini saymaya başladığında pek şaşırmadı. “Bir otel odası ve birkaç yemek,” dedi Kunduz, bitirirken, “bu anlaşmada kazançlı çıktığını kabul etmek zorundasın. Yarın kahvaltıda çizmeye başlarım.”

Dean’in bir portreye daha hiç ihtiyacı yoktu. Asıl ihtiyacı olan...
“Bu gece başlayabilirsin.” Bagajı açtı.

“Bu gece mi? Saat... çok geç oldu.”

“Daha dokuz bile değil.” Bu takımda sadece bir tane oyun kurucu olabiliirdi ve o da Dean’di.

Kunduz kendi kendine mırıldandı ve bagajın altını üstüne getirmeye başladı. Dean onun çantalarını aldı. Kunduz onun yanından uzanarak resim malzemelerinin durduğu alet kutularından birini aldı ve mırıldanmaya devam ederek Dean’in peşinden girişe doğru yürüdü. Dean arabasıyla ilgilenmesi için otelin tek komisiyle konuştu ve resepsiyon masasına yöneldi. Kunduz yanındaydı. Bardan gelen canlı müzik sesine ve lobideki insanlara bakılırsa, Merry Time küçük bir kasabanın cumartesi gecesi mekânıydı. Başların kendilerine çevrildiğini fark etti. Bazen tanınmadan birkaç gün geçirebiliyordu ama bu gece öyle değildi. Kalabalıktaki birkaç kişi gözlerini dikmiş, bakıyordu. Lanet olasıca End Zone reklamları. Bavulları resepsiyon masasının önüne bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çalışkan görünüşlü, yirmi yaşlarında Orta Doğu'lu bir genç olan resepsiyon memuru onu kibarca karşıladı ama tanımış gibi görünmüyordu. Kunduz, Dean'ın kaburgalarını dirseğiyle dürterek barı işaret etti. "Hayranların," dedi, kalabalıktan ayrılp onlara doğru yürümeye başlayan iki adamı Dean fark etmemiş gibiydi. İkisi de orta yaşlı ve kiloluydu. Birinin üzerinde göbeğinin üzerinde gerilen bir Hawaii gömleği vardı. Diğeri palabıyıklıydı ve kovboy çizimleri giymişti.

"İşe koyulma vaktim," dedi Kunduz. "Bunlarla ben ilgilenirim."

"Hayır, sen... ben..."

"Hey, selam," dedi Hawaii gömlekli. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur ama arkadaşım Bowman'la senin Dean Robillard olduğuna dair iddiaya girdik." Adam elini uzattı.

Dean karşılık veremeden, Kunduz küçük vücuduyla adamın kolunu engelledi ve Dean ne olduğunu anlayamadan Sırp-Hırvat ile İbranice arasında yabancı bir aksanla konuşmaya başladı. "Acht, şu Dean Robi-lard, Amerika'da çok ünlü bi adam, *ja*? Benim zavallı koja..." Dean'ın kolunu tuttu "...İnkilîşçe yok, yok kötü ve anlamıyor. Ama benim İnkilîşçe yok, yok iyi, *ja*? Nereye gitmek, insanlar –sisin gibi– yanımsa gelip diyorlar şu Dean Robi-lard bensiyor. Ama ben diyor, *nein*, benim koja Amerika'da ünlü deyil. Bizim ulke yok ünlü. Yok ünlü bi –nasıl diyor sis? *Pornocu* mu?"

Dean neredeyse boğulacaktı.

Kunduz kaşlarını çatı. "Ja? Bunu doru soyledi ben? Jok muu-teşem hareketler var."

Dean o kadar hızlı kimlik değiştiriyordu ki artık kendisi de takip edemiyordu. Yine de, Kunduz bu gayretiyle onun desteğini hak etmişti. Bu yüzden sırtıttı ve İngilizce bilmiyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Kafası karışan adamlar afflamıştı ve ne yapacaklarını bilemiyorlardı. "Biz, eee... şey... Pardon. Biz sandık ki..."

"Sorun deyil," dedi Kunduz. "Hep oluğ."

Adamlar sendeleyerek ve telaşla uzaklaştılar.

Kunduz, Dean'e keyifle baktı. "Bu kadar yetenekli olmak için fazla gencim. Bugün sana takılmaya karar vermeme memnun oldum mu, olmadın mı, şimdi söyle bakalım?"

Dean baş parmağını havaya kaldırarak yaratıcılığını takdir ettiği sırada resepsiyon memuruna kredi kartını vermek üzere olduğu için, kimliğini gizli tutma çabaları biraz boşa gitmişti. "En iyi süitinizi istiyorum," dedi. "Ve şu deli arkadaşım için de asansörün yanında küçük bir oda olsun. Sorun olacaksa, onu en yakındaki buz makinesinin yanına da koyabilirsiniz."

Merry Time Inn, çalışanlarını eğitmekte iyi bir iş çıkarmıştı. Resepsiyon memuru gözünü bile kırpmadı. "Ne yazık ki bu gece doluyuz, efendim. En iyi süitimiz tutuldu."

"Süit yok mu?" dedi Kunduz alaycı bir tavırla. "Dehşet ne zaman sona erecek?"

Resepsiyon memuru bilgisayar ekranına keyifsiz bir yüzle baktı. "Korkarım sadece iki odamız kalmış. Birinden memnun kalacağınızdan eminim ama diğeri tadilatla."

"Ah, şu küçükhانım orada kalmaktan rahatsız olmaz. Halının üzerindeki bütün kan lekelerini temizlediğinizden eminim. Ayrıca porno yıldızları her yerde yatabilir. Yani... her yerde."

Kendisi harika zaman geçiriyordu ama resepsiyon memuru gülümsemeyecek kadar iyi eğitilmişti. "Elbette ki size indirim yapacağız."

Blue tezgâha yaslandı. "İki katını alın. Yoksa gücenir."

Dean bu saçmalığa karşılık verdikten sonra birlikte asansöre yöneldiler. Kapılar kapanırken Kunduz lolipop biçimli, üzüm rengi gözleriyle ona masumca baktı. "Yanma gelen adamlar gerçek adını biliyordu. Dünyada bu kadar çok eşcinsel olduğunu bilmiyordum."

Dean asansörün düğmesine bastı. "Gerçek şu ki gerçek adımla biraz profesyonel futbol oynuyorum. Sadece yarı zamanlı; sinema kariyerim hızlanana kadar."

Kunduz etkilenmiş gibi yaptı. “Vay canına! Yarı zamanlı futbol oynanabildiğini bilmiyordum.”

“Alınma ama spor hakkında pek bir şey biliyormuş gibi görünmüyorsun zaten.”

“Yine de... Futbol oynayan bir eşcinsel. Hayal etmesi çok zor.”

“Ah, bizden çok var. Muhtemelen ligin en azından üçte biri.” Kunduz’un nihayet bu iddiayı yüzüne vurup vurmayacağını merak etti ama genç kadın henüz oyunu bitirmeye hazır ya da istekli görünmüyordu.

“Bir de insanlar sporcuların duyarsız olduğunu düşünür,” dedi Kunduz.

“Sadece öyle görünürüz.”

“Kulaklarının delik olduğunu fark ettim.”

“Gençtim.”

“Ve zenginliğini sergilemek istiyordun, değil mi?”

“İki kulakta ikişer karat.”

“Bana onları hâlâ taktığını söyleme.”

“Sadece havamdaysam.” Asansör kapıları kayarak açıldı. Kori-dordan odalarına yöneldiler. Kunduz kendisi kadar ufak tefek biri için uzun adımlarla yürüyordu. Dean kavgacı kadınlara alışkın değildi ama şu küçük göğüsler ve kendi inatçı sertliği sayılmazsa, pek kadına benzer tarafı da yoktu zaten.

Odaları yan yanaydı. Dean ilk kapıyı açtı. Temizdi ama biraz dumanlı ve kesinlikle kalitesizdi.

Kunduz yanından geçerek içeri daldı. “Normalde yazı tura atmayı önerirdim ama hesabı sen ödediğine göre, bu haksızlık olur.”

“Eh, ısrar ediyorsan.”

Kunduz çantasını aldı ve bir kez daha Dean’i uzak tutmayı denedi. “Doğal ışıktaki daha rahat çalışırım. Yarına kadar bekleyeceğiz.”

“Seni tanımasam, benimle yalnız kalmaktan korktuğunu sanırdım.”

“Tamam, beni ikna ettin. Ama ya istemeden bir aynayla arana girersem? Öfkeden deliye dönebilirsin.”

Dean sırtıttı. “Yarım saate görüşürüz.”

Odasına girince televizyonda bir Bulls maçının son yarım saatini açtı, çizmelerini çıkardı ve eşyalarını yerleştirdi. Elinde ne yapacağını bilmeyeceği kadar çok portresi, çizimi, tablosu ve fotoğrafı vardı ama mesele bu değildi. Minibardan bir bira ile bir kutu fıstık aldı. Annabelle bir defasında yıllar boyunca insanların çektiği muhteşem kareleri annesine göndermesini önermişti ama Dean ona kendi işine bakmasını söylemişti. Kimsenin o çarpık ilişkiye burnunu sokmasını istemiyordu.

Üzerinde kötü ve Marc Jacobs’ın basın danışmanları tarafından iki hafta önce kendisine gönderilen, beyaz tasarımcı gömleğiyle yatağa uzandı. Bulls mola almıştı. Yine geceyi bir otel odasında geçiriyordu. Chicago’da iki tane evi vardı; biri göle yakındı ve diğeri de antrenmandan sonra şehre dönerken trafikle uğraşmak istemezse diye batı banliyösünde, Stars’ın merkezine yakındı. Ama yatılı okullarda büyüdüğü için hiçbir yeri gerçek evi gibi hissetmiyordu. *Teşekkürler, anne.*

Tennessee’deki çiftliğin bir tarihi ve derinlere uzanan kökleri vardı; bunlar Dean’in özlemini çektiği şeylerdi. Yine de genellikle o kadar fevri hareket etmezdi ve yakınında okyanus olmayan bir yerde ev almakla ilgili tereddüt yaşıyordu. Etrafında elli hektarlık arazi olan bir ev, hiç bilmediği ve hazır olmayabileceği bir sürekliliği işaret ediyordu. Gerçi sadece bir tatil eviydi. Hoşuna gitmezse her satabilirdi.

Yan odadan suyun sesini duydu. Televizyonda folk şarkıcısı Marli Moffatt’ın boğularak ölümüyle ilgili yayınlanacak bir programın tanıtımı yapılıyordu. Reno’daki bir düğün şapelinden çıkan Marli ve Jack Patriot’ı gösteren on iki yıllık bir görüntü yayınladılar. Dean televizyonun sesini kısıtı.

Bu gece Kunduz’u çıplak görmek için sabırsızlanıyordu. Daha önce onun gibi birine hiç rastlamamış olması, durumu daha da ilginçleştirdi.

riyordu. Ağzına bir avuç fıstık attı ve tek gecelik ilişkileri yıllar önce bıraktığını kendine hatırlattı. Annesi gibi olma düşüncesi –kokain çekip kafayı bulmakla meşgul olduğu için bir oğlu olduğunu unutan bir anne– o kadar sinir bozucuydu ki kendini kısa süreli sevgililerle sınırlamıştı; ilişkileri birkaç haftadan birkaç aya kadar değişiyordu. Oysa şimdi tek gecelik ilişkilerle ilgili on yıllık kuralım çiğnemek üzereydi ve bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Kunduz sürekli kıkırdayan bir futbol hayranı değildi. Sadece bir gündür birlikte olmalarına ve Kunduz onu çok çeşitli şekillerde kızdırmasına rağmen ilginç sohbetlerle, ortak yemeklerle ve benzer müzik zevkleriyle biçimlenmiş gerçek bir ilişkileri vardı. En önemlisi, Kunduz onun standartlarına uygun olduğunu kanıtlamıştı.

Bulls maçının son çeyreği daha yeni başlamıştı ki kapı vuruldu. Dean'in geceye, sürücü koltuğunda kimin oturduğunu Kunduz'a hatırlatarak başlaması gerekiyordu. "Çıplağım," diye seslendi.

"Harika. Yıllardır yetişkin nü çalışmadım. Pratiğe ihtiyacım var."

Kunduz yutmamıştı. Dean kendi kendine gülümseyerek uzaktan kumandaya uzandı. "Kişisel algılama ama bir kadının önünde çıplak olma fikri çok mide bulandırıcı."

"Ben profesyonelim. Doktor gibi. Rahatsız oluyorsan mahrem yerlerini örtebilirsin."

Dean sırttı. *Mahrem* yerlerini mi?

"Daha da iyisi, senin fikre alışman için yarıya kadar bekleyebiliriz de."

Oyun bitti. Dean birasını yudumladı. "Sorun değil. Bir şeyler giyerim." Gömleğinin üst düğmelerini çözdü ve Bulls'un yeni savunma oyuncusunun bir faulü kaçırışını izledikten sonra televizyonu kapayıp kapıya doğru yürüdü.

3. BÖLÜM

Kunduz'un modaya ilgi duymadığı geceliğinden bile anlaşıyordu. Vişneçürüğü bir erkek tişörtü ve ayak bileklerinin etrafını akordeon piliyle saran, rengi solmuş, siyah bir eşofman giymişti. O giysilerde seksi çağrıştıran hiçbir şey yoktu; gizledikleri dışında. Dean genç kadının içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. Kunduz parfüm fabrikası gibi değil, sabun kokuyordu.

Dean minibara yöneldi. "Sana bir içki ikram edeyim."

Kunduz haykırdı. "Tanrım, o şeyi gerçekten kullanmıyorsun ya?"

Dean kendine hâkim olamayarak kasıklarına baktı.

Ama Kunduz minibara bakıyordu. Resim defterini bir kenara atarak Dean'in önünden geçti ve fiyat listesini kapı. "Şuna bir bak. Minicik bir su şişesine iki buçuk dolar! Bir paket Snickers üç dolar! Snickers!"

"Sadece çikolataya para ödemiyorsun," dedi Dean. "Tam istediğin anda elinin altında olduğu için de para ödüyorsun."

Kunduz o anda yatağın üzerinde duran fıstık kutusunu gördü ve Dean onu susturamadı. "Yedi dolar. *Yedi* dolar! Bunu nasıl yaparsın?!"

"Kusacaksan bir kese kâğıdı vereyim."

“Sen asıl cüzdanını ver bana.”

“Normalde bundan hiç söz etmem,” dedi Dean, “ama ben zenginim.” Ve Birleşik Devletler ekonomisi toptan çökmediği sürece, her zaman da zengin kalacaktı. Çocukluğunda para, çocuk desteği ödemelerinden gelirdi. Yetişkinliğinde durum daha da iyileşmişti. Kendi emeğinin karşılığını alır olmuştı.

“Ne kadar zengin olduğun umurumda bile değil. Bir kutu fıstığa yedi dolar istemek soygundur.”

Görünüşe bakılırsa Kunduz’un parayla ilgili ciddi sorunları vardı ama Dean onları paylaşmak niyetinde değildi. “Şarap ya da bira, birini seç. Yoksa ben senin yerine seçerim çünkü şu anda burada bir şişe açılacak.”

Kunduz hâlâ fiyat listesini inceliyordu. “Bana altı papel versen ve ben de bira içiyormuş gibi yapsam?”

Dean genç kadını omuzlarından tutup minibarın önünden çekti. “Bu canını bu kadar yakıyorsa bakma.”

Kunduz resim defterini kaparak odanın diğer tarafındaki koltuğa yürüdü. “Dünyada açlıktan ölen insanlar var.”

“Duygu sömürüsü yapma.”

Kunduz birayı isteksizce kabul etti. Neyse ki odada sadece bir tane koltuk vardı ve bu da Dean’in yatağa uzanması için mükemmel bir bahane sunuyordu. “Bana istediğin poz verdir.”

Dean onun yine nü çizimini önermesini umuyordu ama öyle olmadı.

“Nasıl rahat edeceksen.” Kunduz birasını halının üzerine bıraktı, sert çocuk havasıyla ayak bileğini dizinin üzerine koydu ve resim defterini siyah eşofmanının üzerinde dengeledi. Saldırgan görünüşüne rağmen gergin görünüyordu. Şimdilik iyi gidiyordu.

Dean bir dirseğinin üzerinde yükseldi ve gömleğinin bütün düğmelerini açtı. Yeterince End Zone pozu verdiği için kadımların ne istediğini biliyordu fakat böylesine aptalca bir şeyi, sahada mükem-

mel bir top ataşı yapmasına nasıl tercih ettiklerini hâlâ anlamıyordu. Kadınlar böyleydi işte.

Kunduz'un dağınık atkuyruğundan, siyah saçlarından bir bukle fırlamıştı ve resim defterine odaklanırken çıkık elmacık kemiklerinden birinin üzerine sarkmıştı. Dean on yıldan uzun süre sıkı çalışmalarla geliştirdiği kaslarını göstermek için gömleğinin önünü iyice açtı ama omzundaki yara izlerini göstermedi. "Ben," dedi, "aslında eşcinsel değilim."

"Ah, tatlım, bana rol yapmana gerek yok."

"Gerçek şu ki..." Dean başparmağını kotunun beline takarak aşağı doğru çekti. "Bazen insanların arasına çıktığımda ünlü olmanın ağırlığı beni çok yoruyor, dolayısıyla kimliğimi gizlemek için bazı abartılı önlemler alabiliyorum. Ama açıkçası, saygınlığımı asla kaybetmem. Örneğin, asla bir hayvan kostümü giymem. Yeterince ışık alabiliyor musun?"

Kurşun kalem kâğıdın üzerinde hızla hareket ediyordu. "Doğru erkeği bulduğunda inkâr etmekten vazgeçeceğine eminim. Gerçek aşk çok güçlüdür."

Kunduz oyunu sürdürmek istiyordu. Dean keyiflenerek taktik değiştirdi. "Şu Monty ile ilgili de böyle mi düşünüyordun?"

"Gerçek aşk mı? Hayır. Bir kromozomum eksik. Ama gerçek bir arkadaşlık, evet. Diğer tarafına dönebilir misin?"

Yani duvara mı? Asla. "Kalçam ağrıyor." Dean dizini büktü. "Monty'nin güven ve terk edilme korkusuyla ilgili söyledikleri... zırva mı?"

"Bak, Dr. Phil, burada konsantre olmaya çalışıyorum."

"Yani zırva değil." Kunduz ona bakmıyordu. "Ben birçok kez âşık oldum. Hepsi on altı yaşımdan önceydi ama yine de..."

"O zamandan beri eminim birileri olmuştur."

"Şey, bak bu doğru." Dean'in hiç âşık olmaması, Annabelle'i delirten bir gerçektir. Kocasını Heath'in bile -çatlak olmasına rağmen- kendisiyle tanışmadan önce bir kez âşık olduğunu söylüyordu.

Kunduz'un eli kâğıdın üzerinde hızla gidip geliyordu. "Bütün dünya oyun alanırken neden tek bir yere yerleşeceksin, değil mi?"

Dean, "Kramp girdi," dedi. "Esnememin sakıncası var mı?" Cevap beklemeden bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Acele etmeden ayağa kalktı, biraz gerindi ve karın kaslarını içeri çekerek kotunun belini End Zone külotunun gri lastiğini gösterecek kadar indirdi.

Kunduz bakışlarını resim defterinden hiç kaldırmıyordu.

Dean belki de Monty'den söz etmekle bir taktik hatası yapmıştı ama Kunduz gibi güçlü karakterdeki birinin böylesine bir serseriye ilgi duymasını aklı almıyordu. Kasık kaslarını sergileyebilmek için gömleğini kasıtlı bir şekilde kenara iterek ellerini beline koydu. Kendini bir striptizci gibi hissetmeye başlıyordu ama sonunda Kunduz başını kaldırmıştı. Dean'in kotu iki santim daha aşağı kaydı ve Kunduz'un resim defteri elinden yere düştü. Kunduz defteri almak için eğilirken çenesini koltuğun kolçağına çarptı. Görünüşe bakılırsa Dean'e vücudunu incelemesi için izin verme fikrine biraz daha alışması gerekiyordu.

"Çabucak bir duş alacağım," dedi Dean. "Yolun pisliğinden kurtulmam gerek."

Kunduz bir eliyle resim defterini tekrar kucağına çekerken diğeriyle Dean'e gitmesini işaret etti.

Banyo kapısı kapandı. Blue homurdanarak ayaklarını halıya indirdi. Migreni tutmuş gibi yapabiliirdi... ya da sara krizi... Bu gece Dean'in odasına gelmiş olmaktan onu kurtaracak herhangi bir şey. Neden nazik bir emekli çift kapıyı çalmıyordu ki? Ya da kendini yanlarında çok rahat hissettiği şu tatlı sanatçı çocuklardan biri?

Banyodan su sesi geldi. Suyun o reklam panosu vücudundan akışını hayal etti. Dean vücudunu bir silah gibi kullanıyordu ve ortalıkta başka kimse olmadığı için atış menzilinde sadece kendisi vardı. Ne var ki onun gibi erkeklere sadece uzaktan şehvetle bakılırdı.

Blue bira şişesinden büyük bir yudum aldı. Blue Bailey'nin asla kaçmadığını kendine hatırlattı. Asla. En hafif esintiyle uçacakmış gibi narin görünebilirdi ama gerektiğinde güçlüydü. Gezgın çocukluk yıllarında böyle hayatta kalabilmişti.

Ne kadar sevilirse sevilsin, tek bir küçük kızın mutluluğu, bombalar, askerler ve mayınlarla tehdit edilen binlerce küçük kızın hayatı karşısında nedir ki? Kötü bir gün geçirmişti ve eski anılar zihninde canlanıyordu.

"Blue, Tom ve ben seninle konuşmak istiyoruz."

Blue, Olivia ve Tom'un San Francisco'daki küçük dairesindeki ekose desenli eski kanepeyi ve Olivia'nın yanındaki mindere hafifçe vuruşunu hâlâ hatırlıyordu. Blue sekiz yaşında bir çocuk için ufak tefekti fakat Olivia'nın kucığına oturabilecek kadar küçük değildi, bu yüzden yanına sokulmuştu. Tom diğer tarafına oturarak Blue'nun dizini okşamıştı. Blue onları tanıdığı herkesten daha çok seviyordu; yaklaşık bir yıldır yüzünü göremediği annesinden bile. Blue, yedi yaşından beri Olivia ve Tom'la birlikte yaşıyordu ve sonsuza dek onlarla kalacaktı. Buna söz vermişlerdi.

Olivia açık kumral saçlarını sırtından aşağı inecek şekilde örmüştü. Köri tozu ve silhat kokar, saksılarını attığı her seferinde de Blue'ya oynaması için kil verirdi. Tom'un kabarık Afro saçları vardı ve bir yeraltı gazetesi için makaleler yazıyordu. Blue'yu Golden Gate Parkı'na götürür, sokağa çıktıklarında omzuna oturturdu. Kâbus gördüğünde onların yatağına girer, yanağına Tom'un sıcak omzuna koyarak ve minik parmaklarını Olivia'nın uzun saçlarına daldırarak yanlarında uyurdu.

"Sana karnımdaki bebeğin büyüdüğünü söylediğimi hatırlıyor musun, Balkabağım?" diye sormuştu Olivia.

Blue hatırlıyordu. Kitaplardan resimler göstermişlerdi.

"Bebek yakında doğacak," diye devam etmişti Olivia. "Yani artık birçok şey değişecek."

Blue hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu. “Bebek benim odamda mı uyuyacak?” Blue’nun nihayet kendi odası olmuştu ve paylaşmak istemiyordu.

Tom ve Olivia birbirlerine bakmışlardı. “Hayır, Balkabağım,” demişti Olivia. “Daha da iyisi. Geçen ay bizi ziyaret eden ve Barış Sanatçıları’nı başlatan hanımı, Norris’i hatırlıyor musun? Sana Albuquerque’deki evi ve küçük oğlu Kyle’dan söz etmişti hani? Sana New Mexico’nun haritadaki yerini göstermiştik. Norris’i ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?”

Blue saf bir mutlulukla başıyla onaylamıştı.

“Tahmin et bakalım ne oldu!” demişti Olivia. “Annen, ben ve Tom, artık gidip Norris’le yaşayabilmen için gerekli ayarlamaları yaptık.”

Blue anlamamıştı. Çiftin sahte sırtısına bakmıştı. Tom gömleğinin üzerinden göğsünü ovalamış ve ağlayacakmış gibi gözlerini kırpıstırmıştı. “Olivia ve ben seni çok özleyeceğiz ama oynayabileceğin bir bahçe olacak.”

İşte o zaman anlamıştı. Midesi bulanmıştı. “Hayır! Ben bahçe istemiyorum! Ben burada kalmak istiyorum! Söz vermiştiniz. Sonsuza dek burada yaşayabileceğimi söylemiştiniz!”

Olivia onu hemen banyoya götürmüş ve kusarken başını dik tutmuştu. Tom eski püskü küvetin kenarına tünemişti. “Kalmanı istiyorduk ama... bu, bebeği öğrenmemizden önceydi. Para ve diğer konularla ilgili işler biraz karıştı. Norris’in evinde birlikte oynayabileceğin bir çocuk olacak. Eğlenceli olmaz mı?”

“Burada da birlikte oynayabileceğim bir çocuk olacak!” diye çıkırmıştı Blue. “Bebek olacak. Beni göndermeyin. Lütfen! Uslu duracağım. Sizi bir daha hiç üzmeyeceğim.”

O anda hepsi ağlamaya başlamıştı fakat sonunda Olivia ve Tom onu eski, mavi minibüsleriyle Albuquerque’ye götürmüş ve sonra da veda bile etmeden sıvışmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Norris şişmandı ve Blue'ya örgü örmeyi öğretmişti. Dokuz yaşındaki Kyle ona kâğıt oyunları öğretmişti ve birlikte *Star Wars* oynamışlardı. Aylar birbirini kovalamıştı. Blue yavaş yavaş Tom ve Olivia'yı aklına bile getirmemeye, Norris ve Kyle'ı sevmeye başlamıştı. Kyle onun gizli ağabeyi, Norris gizli annesiydi ve sonsuza dek onlarla kalacaktı.

Sonra gerçek annesi Virginia Bailey, Orta Amerika'dan dönmüş ve onu götürmüştü. Teksas'ta bir grup eylemci rahibeyle birlikte kalmış ve bütün boş zamanlarını birlikte geçirmişlerdi. Annesiyle kitap okumuş, sanat projeleri yapmış, İspanyolca çalışmışlardı ve her konuda uzun uzun konuşmuşlardı. Blue'nun bütün bir gün boyunca Norris ve Kyle'ı aklına bile getirmediği zamanlar olmuştu. Blue şefkatli annesine tekrar âşık olmuştu ve dolayısıyla Virginia gittikten sonra sakinleştirilmesi mümkün olmamıştı.

Norris tekrar evlendiği için Blue onun yanma dönememişti. Rahibeler okul yılı sona erene kadar onu yanlarında tutmuşlardı ve Blue, sevgisini bu kez de Rahibe Carolyn'e odaklamıştı. Rahibe Carolyn onu Oregon'a götürmüş, annesi Virginia onun orada organik tarımla uğraşan Blossom adında birinin yanında kalmasını sağlamıştı. Blue, Rahibe Carolyn'e o kadar bağlanmıştı ki arabasıyla uzaklaşırken Blossom'ın Blue'yu tutması gerekmişti.

Döngü baştan başlamıştı ama bu kez Blue kendini Blossom'a tamamen kaptırmamıştı ve ondan da ayrılması gerektiğinde canının o kadar yanmadığını fark etmişti. Sonrasında daha da dikkatli davranmıştı. Ardından gelen her taşınmada, birlikte kaldığı insanlarla arasına koyduğu mesafeyi giderek açmıştı ve sonunda neredeyse hiç üzülmeye hale gelmişti.

Blue odadaki yatağa baktı. Dean Robillard abazandı ve Blue'nun kendisini kabul etmesini bekliyordu ama Blue'nun tek gecelik ilişkilerle ilgili tiksintisinin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. Kolejdeyken *Sex and the City* bağımlısı kız arkadaşlarının canları istediği zaman istedikleri kişiyle yattıklarını görmüştü. Ancak sonrasında bundan

zevk almak yerine, çoğu depresyona girmişti. Blue çocukluğunda kısa süreli ilişkilerden yeterince acı çekmişti ve listeyi genişletmeye niyeti yoktu. Monty'yi saymazsa - ki saymıyordu - sadece iki sevgilisi olmuştu; ikisi de dizginleri Blue'nun eline bırakmaktan memnun, sanatçı ruhlu, benmerkezci erkeklerdi.

Banyo kapısının tokmağı döndü. Dean'e nasıl davrandığına dikkat etmek zorundaydı, çünkü ertesi sabah onu bırakıp gidebilirdi. Ne yazık ki kibarlık güçlü bir özelliği değildi.

Dean beline sardığı bir havluyla banyodan çıktı. Bir seks âleminin ortasında sıradaki tapınak bakiresinin gönderilmesini beklerken soluklanan bir Roma tanrısına benziyordu. Ama Dean ışıqla aydınlanırken, Blue resim defterini daha sıkı tuttu. Bu mermerden oyulmuş, kusursuz bir Roma ilahı değildi. Bir savaşçının vücuduna sahipti; son derece kondisyonlu, güçlü ve savaşa hazır.

Dean genç kadının omzundaki, yan yana duran üç ince yara izine baktığını fark etti. “Kocası çok kızgındı.”

Blue buna hiç kanmadı. “Günahın tehlikeleri.”

“Günah demişken...” Dean'in yavaş gülümsemesinden seks akıyordu. “Düşünüyordum da... Gece geç saat... iki yalnız yabancı... rahat bir yatak... kendimizi oyalamak için bu fırsatı değerlendirmekten daha iyi bir yol aklıma gelmedi.”

Dean imaları bir kenara atmış, gol çizgisine doğru hızla koşmaya başlamıştı. Konu kadınlara geldiğinde muhteşem yüzü ve sporcu ünü ona güçlü bir özgüven kazandırıyordu. Blue bunu anlıyordu. Ama bu sefer olmazdı. Dean ona yaklaştı. Blue'nun burnuna sabun ve seks kokusu geldi. Blue eşcinsellik konusunu tekrar açmayı düşündü ama artık ne fark ederdi ki? Başının ağrıdığını söyleyerek odasına kaçabilirdi... ya da her zaman yaptığını yapıp meydan okumayı kabul edebilirdi. Oturduğu yerde gevşedi. “Sana nasıl olacağımı söyleyeyim, Boo. Sana ‘Boo’ dememin bir sakıncası yok, değil mi?”

“Aslımı istersen...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Muhteşem görünüyorsun, seksisin ve bol kaslısın. Herhangi bir erkeğin olması gerektiğinden çok daha etkileyicisin. Harika bir müzik zevkin var ve zenginsin; bunlar dev puanlar. Aynı zamanda da oldukça akıllısın. Fark etmediğimi sanma. Ancak mesele şu ki benim ilgimi çekmiyorsun.”

Dean kaşlarını çatı. “Senin... ilgini çekmiyor muyum?”

Blue özür diler gibi görünmeye çalıştı. “Sorun sende değil, bende.”

Dean afallayarak gözlerini kırıştırdı. Blue onu suçlayamazdı. “Sorun sende değil, bende,” sözlerini hiç şüphesiz kendisi de bin kez kullanmış olmalıydı ve şimdi ona söylendiği için daha da kötü hissettirdiğinden Blue emindi.

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

“En yalın haliyle gerçek şu ki Monty gibi sersemlemlerle kendimi daha rahat hissediyorum; tabii o hatayı tekrarlamaya niyetli olduğumu söylemiyorum. Ancak seninle yatağa girersem... ve bunu emin ol ki çok düşündüm...”

“Tanışalı daha sekiz saat oldu.”

“Göğüslerim yok ve güzel değilim. Sadece elinin altında olduğum için beni kullandığını bilirim ve bu da bana kendimi berbat hissettirir ki hızlı düşüşlerimden birini daha yaşamış olurum. Açıkçası, akıl hastanelerinde yeterince zaman geçirdim.”

Dean’ın gülümsemesi hesapçıydı. “Başka?”

Blue birasıyla birlikte resim defterini kapı. “Ana fikir şu ki sen tapılmak için yaşayan bir erkeksin ve ben kimseye tapmam.”

“Güzel olmadığını kim söyledi?”

“Ah, bu beni rahatsız etmiyor. Kişiliğim o kadar zengin ve güçlü ki bir de güzelliği eklemek açgözlülük olurdu. Ashm istersen, bu geceye kadar bunu sorun bile etmedim. Şey, Jason Stanhope dışında ama o da yedinci sınıftaydı.”

“Anlıyorum.” Dean eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Blue elinden geldiğince doğal bir tavırla iki odanın ortak kapısını açtı. “Kendini bir mermiden kurtulmuş gibi hissediyor olmalısın.”

“Daha çok azmış hissediyorum.”

“Otel odalarında porno bulunmasının nedeni de bu.” Blue hemen kapıyı kapadı ve derin bir nefes aldı. Dean Robillard’ın bir adım önünde kalmasının nedeni, dengesini bulmasına fırsat vermemekti ama bunu Kansas’a kadar sürdürebilmek, oraya gittiğinde ne yapacağına karar vermek kadar büyük bir sorundu.

Kunduz gece geç saate kadar uyumamış olmalıydı çünkü sabah çizim hazırdı. Orta Kansas’taki bir kamyon durağında mola verdiklerinde Kunduz resmi Dean’in önüne koydu. Dean bitmiş çizime baktı. Kunduz’un meteliksiz olmasına şaşmamak gerekirdi.

Kunduz esnemesini bastırdı. “Daha fazla zamanım olsaydı, pastelle de çalışabilirdim.”

Kurşun kalemiyle bile ne kadar hasar verdiği düşünülürse, muhtemelen bu kadarı yeterliydi. Dean’in yüzünü iyi çizmişti ama yüz hatları ciddi şekilde orantısızdı: Gözler birbirine fazla yakındı, saçları beş santim daha geriden başlıyordu ve boğazındaki katlara bakılırsa birkaç kilo fazlası vardı. En kötüsü de, burnunu yumruk yemiş gibi görünecek kadar basık çizmiş olmasıydı. Dean’in söyleyecek bir şey bulamadığı nadiren olurdu ama Kunduz’un çizdiği resme bakınca nutku tutulmuştu.

Kunduz çikolatalı çöreğinden bir lokma aldı. “Nefes kesici, değil mi, her şeyin senin için bu kadar kolayca tersine dönebilecek olması?”

Kunduz’un bunu bilerek yaptığını Dean o zaman anladı. Ama Kunduz kibirli değil, düşünceli görünüyordu. “Çok ender deney yaparım,” dedi. “Sen mükemmel bir denektin.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim,” dedi Dean keyifsizce.

“Doğal olarak, bir tane daha var.” Kunduz mola verirlerken arabadan aldığı çizim klasöründen bir resim daha çıkardı ve baştan

savan bir tavırla masanın üzerine, Dean'ın dokunmadığı kurabiyesinin yanına attı. Bu, Dean'ın yatakta yatarkenki görüntüsüydü; dizi kırık, gömleği göğsünün üzerinde açık, tıpkı önceki gece poz verdiği gibiydi. "Elbette ki muhteşem," dedi Kunduz, "ama aynı ölçüde de sıkıcı, sen ne dersin?"

Sadece sıkıcı değil, aynı zamanda biraz kılıksızdı da; pozu fazla hesaplı, yüz ifadesi fazla kibirliydi. Kunduz onun içini görmüştü ve Dean bundan hiç hoşlanmamıştı. Önceki gece onu odada öylece bırakıp gittiğine hâlâ inanamıyordu. Dean'ın çekiciliğini kaybetmiş olması mümkün müydü? Belki de hiç sahip olmamıştı. Kadınlar kucağına kendileri düştüğü için cinsel açıdan ilk adımı atan kişi olmak zorunda kaldığını pek hatırlamıyordu. Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

İlk çizimi tekrar inceledi ve değiştirilmiş yüzüne bakarken, Kunduz'un ona verdiği yüzle doğmuş olsaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşünmekten kendini alamadı. End Zone ile kazançlı reklamlar olmayacağı kesindi. Daha çocukken bile güzelliği sayesinde bir sürü ayrıcalığa sahip olmuştu. Bunu teorik olarak anlıyordu fakat gördüğü çizim durumu daha da netleştirmişti.

Kunduz'un yüzü asıldı. "Hiç sevmedin, değil mi? Anlamayacağımı tahmin etmeliydim ama sandım ki... Neyse, boş ver." Kunduz kâğıda uzandı.

Ama Dean genç kadının dokunmasına izin vermeden kâğıdı kaptı. "Sadece hazırlıksız yakalandım, hepsi bu. Muhtemelen şöminemin üzerine asmam ama nefret ettiğimi de söyleyemem. Ashını istersen... düşündürücü. Hoşuma gitti. Hem de çok."

Kunduz onun samimi olup olmadığını anlamak için yüzünü inceledi. Dean onunla daha fazla zaman geçirdikçe, bu genç kadınla ilgili merakı da giderek artıyordu. "Bana kendinden pek söz etmedin." dedi. "Nerede büyüdün?"

Kunduz çöreğinden bir parça kopardı. "Orada burada."

“Haydi, Kunduz. Bir daha beni hiç görmeyeceksin. Dökül sırlarını.”

“Adım Blue. Ve sır istiyorsan, önce kendininkilerle başla.”

“Sana kısaca anlatayım. Çok fazla para. Çok fazla ün. Çok fazla yakışıklılık. Hayat böyle işte.”

Dean genç kadını gülümsetmek istemişti. Oysa Kunduz onu o kadar dikkatli inceledi ki Dean huzursuz oldu. “Sıra sende,” dedi Dean çabucak.

Kunduz acele etmeden çöregini kemirdi. Dean onun ne kadarını anlatmaya karar vermeye çalıştığını tahmin ediyordu. “Annem Virginia Bailey,” dedi Kunduz. “Sen onu muhtemelen hiç duymamışsındır ama barış çevrelerinde çok ünlüdür.”

“Ne çevreleri?”

“Barış çevreleri. Bir eylemcidir.”

“Ne hayal ettiğimi bilmek istemezsin.”

“Bütün dünyada gösterilere liderlik etti, sayamayacağım kadar çok kez tutuklandı ve bir nükleer füze sahasına girdiği için azami güvenlikli federal bir hapisshanede iki yıl yedi.”

“Vay canına!”

“Bu yarısı bile değil. Seksenlerde Birleşik Devletler’in Nikaragua politikasını protesto etmek için bir açlık grevine girdiğinde neredeyse ölüyordu. Daha sonra Birleşmiş Milletler’in Irak’a ilaç sokma ambargosunu ihlal etti.” Kunduz parmaklarının arasındaki çikolatalı kremayı emerken düşünceliydi. “2003 yılında Amerikan askerleri Bağdat’a girdiğinde, bir uluslararası barış grubuyla birlikte oradaydı. Bir elinde protesto pankartını taşıyordu. Diğer eliyle askerlere su şişesi dağıtıyordu. Kendimi bildim bileli, gelir vergisi ödememek için gelirini üç bin yüz doların altında tuttu.”

“Bu pire için yorgan yakmak değil mi?”

“Parasının bombalara harcanması fikrine tahammül edemiyor. Onunla fikir ayrılığı yaşadığım bir sürü konu var ama bence federal

hükümet, vergi mükelleflerinin paralarının harcanmasını istedikleri yerleri seçmesine izin vermeli. Sam Amca'ya verdiği milyonların nükleer başlıklar yerine hastane ve okullara harcanmasını sen de istemez misin?"

Aslında isterdi. Büyük çocuklar için oyun alanları, küçükler için okul öncesi programlar ve futbol ligi hakemleri için zorunlu lazerli göz ameliyatları. Dean kahve kupasını bıraktı. "Çok güçlü bir karaktere benziyor."

"Deli demek daha doğru olur."

Dean başıyla onaylamayacak kadar kibardı.

"Ama deli filan değil elbette. İyi ya da kötü, annem davasında samimidir. İki kez Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterildi."

"Pekâlâ, işte şimdi etkilendim." Dean arkasına yaslandı. "Ya baban?"

Kunduz kâğıt peçetesinin bir ucunu suya soktu ve parmaklarındaki kremayı sildi. "Ben doğmadan bir ay önce ölmüş. El Salvador'da kazı yaptığı mağara çökmüş. Evli değilermiş."

Görünüşe bakılırsa Kunduz'la aralarında bir ortak nokta daha vardı.

Kunduz şimdiye kadar kendisiyle ilgili çok fazla kişisel şey açıklamadan çok şey anlatmıştı. Dean bacaklarını esnetti. "Annen dünyayı kurtarmakla meşgulken sana kim bakıyordu?"

"Çeşitli iyi insanlar."

"Bu iyi olmamalı."

"Korkunç da değildi. Çoğunlukla hippydiler; sanatçılar, bir üniversite profesörü, sosyal görevliler. Beni döven ya da taciz eden olmadı. On üç yaşındayken Houston'da bir uyuşturucu satıcısıyla yaşadım ama açıkçası, annem Luisa'nın işinin ne olduğunu bilmiyordu ve arada bir olan silahlı çatışmalar dışında, onun yanında olmak zevkliydi."

Dean, Blue'nun dalga geçiyor olmasını diliyordu.

“Altı ay boyunca Minnesota’da bir Lutheran rahiple yaşadım. Ama annem bir Katolik olduğu için zamanımı çoğunlukla eylemci rahibelerle geçiriyordum.”

Blue’nun çocukluğu kendisinininkinden bile istikrarsız geçmişti. İnanması zordu.

“Neyse ki annemin arkadaşları yüce gönüllüydü. Çoğu insanın sahip olmadığı bir sürü beceri öğrendim.”

“Mesela?”

“Şey... Latince ve biraz Yunanca biliyorum. Alçıpan yapabilirim, organik bahçe ekebilirim, elektrikli aletler kullanabilirim ve çok da iyi bir aşçıyım. Bununla boy ölçüşemeyeceğinden eminim.”

Dean çok iyi İspanyolca biliyordu ve elektrikli aletleri kullanmayı o da seviyordu fakat eğlenceyi bozmak istemiyordu. “Rose Bowl’da Ohio’ya karşı dört tane gol pası attım.”

“Eminim Gül Prensesi’nin kalbi de deli gibi atmıştır.”

Kunduz ona sataşmayı seviyordu ama bunu açık bir zevkle yapmadığı için hiç de pislik gibi görünmüyordu. Tuhaftı. Dean kahvesini bitirdi. “Böyle sürekli yer değiştirirken eğitim hayatın seni zorlamış olmalı.”

“Sürekli yeni çocuk olduğunda, çok yüksek seviyede sosyal beceriler kazanıyorsun.”

“Bundan eminim.” Dean onun kavgacı tutumunun nereden kaynaklandığını görebiliyordu. “Üniversite?”

“Küçük bir liberal sanat okulu. Tam burs kazanmıştım ama ilk yılının başında bıraktım. Yine de bir yerde en uzun süre kaldığım zamandı.”

“Neden bıraktın?”

“Gezgin ruhu. Ben dolaşmak için doğmuşum, bebeğim.”

2 (İng.) Gül Kupası. Amerika’da üniversiteler arası düzenlenen bir Amerikan futbolu müsabakasıdır. (ed.n.)

Dean bundan şüpheliydi. Kunduz doğuştan huysuz biri değildi. Farklı şekilde büyümüş olsa, şimdiye kadar evlenip iki çocuk sahibi olur, muhtemelen bir anaokulunda öğretmenlik yapardı.

Dean masanın üzerine bir yirmilik attı ve paranın üstünü beklemeyince, Kunduz her zamanki öfkesiyle tepki verdi. “İki fincan kahve, bir çörek ve yenmemiş bir kurabiye!”

“Aş bunları artık.”

Kunduz, Dean’ın kurabiyesini aldı. Otoparkta yürürlerken, Dean onun yaptığı çizimleri inceledi ve gerçekten de kendisi için iyi bir pazarlık olduğuna karar verdi. Birkaç yemek ve bir gecelik otel fiyatına, üzerinde düşünmek için ciddi konular bulmuştu ve bu insanın başına ne kadar sık gelebilirdi ki?

Dean gün ilerledikçe Kunduz’un giderek daha huzursuz olduğunu fark ediyordu. Benzin almak için durduklarında, Kunduz tuvalete gitti ve siyah çantasını yanına almadı. Dean pompanın tabancasını arabanın deposunun ağzına tıktı, bir an düşündü ve bir keşif görevine çıkmaya karar verdi. Kunduz’un cep telefonuna ve birkaç resim defterine aldırmadan doğruca cüzdanını çıkardı. İçinde bir Arizona sürücü belgesi –gerçekten otuz yaşındaydı–, Seattle ve San Francisco’dan kütüphane kartları, bir ATM kartı, on sekiz dolar nakit ve yanmış bir binanın önünde sokak çocuklarıyla birlikte duran zarif görünüşlü bir kadının fotoğrafı vardı. Kadının saçları beyaz olmasına rağmen, Kunduz’un zarif ve köşeli yüz hatlarına sahipti. Bu Virginia Bailey olmalıydı. Cüzdanı biraz daha karıştırdı ve bir çek defteri ile Dallas’taki bir bankaya ait hesap defteri buldu. İlkinde bin dört yüz dolar ve ikincisinde çok daha fazlası vardı. Dean kaşlarını çatı. Kunduz’un birikimi fena değildi; o halde neden beş parasızmış gibi davranıyordu ki?

Kunduz arabaya döndü. Dean her şeyi geri koyarak cüzdanı kapadı ve onu Kunduz’a verdi. “Nane şekeri arıyordum.”

“Cüzdanımda mı?”

“Cüzdanında neden nane şekeri saklıyorsun ki?”

“Benim cüzdanımı mı karıştırıyordun?” Kunduz’un yüz ifadesine bakılırsa karıştırma kısmı onu pek rahatsız etmiyordu; onu asıl rahatsız eden, kendi cüzdanının karıştırılmış olmasıydı. Dean kendi cüzdanını yanından ayırmaması gerektiğine karar verdi. “Prada cüzdan yapar,” dedi, benzin istasyonundan çıkıp eyaletlerarası otobana yönelirken. “Gucci cüzdan yapar. O şey daha çok boru anahtarı takımı ve kız takvimi için yapılmışa benziyor.”

Kunduz öfkeden köpürüyordu. “Cüzdanımı karıştırdığına inanmıyorum.”

“Dün gece bir otel odası için beni kandırdığına da ben inanamıyorum. Hiç de meteliksiz filan değilsin.”

Kunduz sessiz kaldı. Pencereden dışarı baktı. Ufak tefek vücudu, daracak omuzları, üzerine aşırı büyük gelen siyah tişörtün kollarının altından uzanan zarif dirsekleri; hepsi Dean’in koruyucu dürtülerini harekete geçirmesi gereken kırılganlık işaretleriydi. Ama bu etkiyi yapmıyordu.

“Biri üç gün önce banka hesaplarımı boşalttı,” dedi Kunduz açıkça. “Geçici olarak meteliksizim.”

“Tahmin edeyim. Şu yılan Monty.”

Kunduz dalgın bir tavırla kulağını çekiştirdi. “Evet, doğru. Yılan Monty.”

Yalan söylüyordu. Önceki gün Monty’ye saldırdığında banka hesaplarıyla ilgili tek kelime etmemişti. Ama yüz ifadesi, birinin onu gerçekten soyduğunu gösteriyordu. Kunduz’un bir araçtan fazlasına ihtiyacı vardı; paraya ihtiyacı vardı.

Dean dünyanın en cömert adamı olmakla övünürdü. Çıktığı kadınlara kraliçeler gibi davranır, ilişkileri sona erdiğinde abartılı hediyeler gönderirdi. Asla ikili oynamazdı ve kesinlikle bencil olmayan bir sevgiliydi. Ama Blue’nun ona direnmeye devam etmesi, kesenin

ağzını açma alışkanlığını köreltiyordu. Genç kadının dağınık saçlarına ve berbat giysilerine baktı. Asla dikkat çekici biri değildi ve normal şartlarda Dean onu fark etmezdi bile. Oysa önceki gece Kunduz ona kocaman bir “dur” işareti göstermişti ve böylece oyun başlamıştı.

“Ne yapacaksın peki?” diye sordu.

“Şey...” Kunduz alt dudağını ısırıldı. “Aslında Kansas’ta tanıdığım kimse yok ama üniversiteden oda arkadaşım Nashville’de yaşıyor. Sen de oradan geçeceğine göre...”

“Seni Nashville’e götürmemi mi istiyorsun?” Dean sanki Ay’dan söz ediyorlarmış gibi konuşmuştu.

“Sakıncası yoksa.”

Hiç sakıncası yoktu. “Bilmiyorum. Nashville yolumun bir hayli dışında ve bütün yemeklerinle birlikte bir otel odası ücretini daha ödemem gerekecek. Ancak...”

“Seninle yatmayacağım!”

Dean tembelce gülümsedi. “Düşünebildiğin tek şey seks mi? Duygularını incitmek istemem fakat açıkçası, seni biraz çaresiz gibi gösteriyor.”

Bu bir zavallının yemişti ve Kunduz elbette ki yutmadı. Bunun yerine, kendisini biraz sonra bir F-18’in kokpitine geçecek Bo Peep³ gibi gösteren ucuz güneş gözlüğünü taktı. “Sadece sür ve muhteşem görün,” dedi. “Konuşarak beynini yormana gerek yok.”

Dean’ın karşılaştığı en cesur kadındı.

“Mesele şu ki Blue, ben sadece güzel bir yüzden ibaret değilim. Aynı zamanda da bir işadamıyım ve dolayısıyla yatırıмым için bir karşılık beklerim.” Kendini konuştuğu kadar yalaka hissetmek isterdi ama bunun için fazlasıyla zevk alıyordu.

“Orijinal bir Blue Bailey portresi alıyorsun,” dedi Kunduz. “Ara-ban için bir güvenlik görevlisi ve hayranlarını uzak tutmak için de

3 Bir İngiliz çocuk şarkısının genç bir çoban olan kahramanı. (ed.n.)

bir koruma alıyorsun. Aslında benim senden para almam gerekir. Sanırım alacağım da. Buradan Nashville'e kadar iki yüz dolar."

Dean bu fikirle ilgili ne düşündüğünü söyleyemeden, Safe Net araya girdi.

"Selam, Boo, ben Steph."

Blue hoparlöre doğru eğildi. "Boo, seni şeytan. Külötuma ne yaptın?"

Uzun bir sessizlik oldu. Dean genç kadına öfkeyle baktı. "Şu anda konuşamam, Steph. Bir sesli kitap dinliyorum ve biri bıçaklanarak öldürülmek üzere."

Dean bağlantıyı keserken Kunduz gözlüğünü burnunun ucuna doğru kaydırarak camların üzerinden baktı. "Üzgünüm. Canım sıkılıyordu."

Dean bir kaşını kaldırdı. Kunduz onun merhametine kalmıştı ama asla taviz vermiyordu. İlginçti.

Dean radyoyu açtı ve Gin Blossoms'a, direksiyonun üzerinde etkileyici bir davul ritminde eşlik etti. Blue ise kendi dünyasına dalmıştı. Jack Patriot bir kez daha *Why Not Smile?*'ı söylerken Dean kanalı değiştirdiğinde bile yorum yapmadı.

Blue fonda çalan radyoyu neredeyse duymuyordu. Dean Robillard'la birbirlerine o kadar uzaktılar ki sanki o başka bir evrenden gelmiş gibiydi. Önemli olan, bunu bildiğini Dean'e hissettirmemektir. Monty ve banka hesaplarıyla ilgili yalanma inanıp inanmadığını merak ediyordu. Dean pek fazla şey belli etmediği için bunu kestirmek zordu fakat Blue ona hainin annesi olduğunu söyleyemezdi.

Virginia, Blue'nun tek akrabasıydı, dolayısıyla Blue'nun bütün hesaplarında ortak imza yetkisine sahip olması doğaldı. Annesi herhangi birinden bir şey çalacak en son kişiydi. Virginia ülkedeyken giysilerini Kurtuluş Ordusu dükkânlarından almaktan ve arkadaşlarının kanepelerinde uyumaktan asla çekinmezdi. Onu Blue'nun

parasını almaya zorlayacak tek şey, muazzam boyutlarda bir insanlık krizi olabilirdi.

Blue hırsızlığı üç gün önce, cuma günü banka kartını kullanmaya kalkıştığında fark etmişti. Virginia onun cep telefonuna bir mesaj bırakmıştı.

“Sadece birkaç dakikam var, hayatım. Bugün banka hesaplarına girdim. Her şeyi açıklamak için en kısa sürede sana yazacağım.” Annesi nadiren kontrolünü kaybederdi ama Virginia’nın yumuşak, tatlı sesi çatlamıştı. *“Bağışla beni, canım. Birlikte çalıştığım bir grup kız dün silahlı haydutlar tarafından kaçırıldı. Tecavüze uğrayıp katil olmaya zorlanacaklar. Be-ben... bunun olmasına izin vermem. Senin paranla onların özgürlüğünü satın alabilirim. Bunu bağışlanamaz bir güven suiistimali olarak göreceğini biliyorum, tatlım. Ama sen güçlüsün ve diğerleri değil. Lütfen beni bağışla ve... ve seni ne kadar çok sevdiğimi unutma.”*

Blue dümdüz Kansas manzarasına görmeyen gözlerle bakıyordu. Çocukluğundan beri kendini bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ona kendini güvende hissettiren tek birikimi şimdi fidye parası olmuştu. Cebinde sadece on sekiz dolarla her şeye nasıl baştan başlayabilirdi ki? Bu para yeni broşürleri bastırmasına bile yetmezdi. Virginia’yı arayıp ona bağırabilse kendini çok daha iyi hissederdirdi fakat annesinin telefonu da yoktu. Bir telefona ihtiyacı olduğunda birinden ödünç alırdı.

“Sen güçlüsün ve diğerleri değil.” Blue bu sözleri dinleyerek büyümüşü. *“Sen hayatını korku içinde yaşamak zorunda değilsin. Kendi yolunu çizebilirsin. Askerlerin evine dalıp seni hapse sürüklemesinden korkmak zorunda değilsin.”*

Blue askerlerin çok daha kötüsünü yapmalarından korkmak zorunda da değildi.

Annesinin bir zamanlar Orta Amerika’daki bir hapishanede neler yaşadığını hiç düşünmemeye çalışıyordu. Tatlı, nazik annesi ağza alınmaz zulümlere maruz kalmıştı ama yine de nefrete tutunmayı

reddediyordu. Her gece, kendisine tecavüz etmiş olan adamların ruhları için dua ediyordu.

Blue yolcu koltuğundan Dean Robillard'a, karşı konulmaz olmayı doğal sayan adama baktı. Kunduz'un ona şu anda ihtiyacı vardı ve kendini onun ayaklarına atmamış olması, ne kadar güçsüz olsa da, belki de ona bir silah kazandırıyordu. Yapması gereken tek şey, Dean'in ilgisini üzerinde tutmaya devam etmek ve bu arada da giyinik kalmaktı; en azından Nashville'e ulaşana kadar.

St. Louis'in batısında akşam erken saatte verdikleri bir molada, Dean elinde cep telefonu ile bir piknik masasının yanında ayakta duran Blue'yu izliyordu. Blue ona ertesi gün buluşmak için Nashville'deki eski oda arkadaşını aradığını söylemişti ama az önce bir kömür mangalını tekmeleyerek cep telefonunu tekrar çantasına tıkmıştı. Dean'in morali yükseldi. Demek oyun hâlâ bitmemişti.

Birkaç saat önce, jübilesini yaptıktan sonra St. Louis'e yerleşmiş olan eski takım arkadaşı Ronde Frazier'm aramasına cevap verme hatasına düşmüştü. Ronde o gece bölgedeki diğer birkaç oyuncuyla birlikte bir araya gelmeleri için ısrar etmişti. Ronde beş sezon boyunca Dean'in arkasını kolladığı için, Blue'yla geçirmeyi düşündüğü bir geceyle ilgili planlarını bozmuş olsa da, arkadaşını reddedememişti. Ancak görünüşe bakılırsa işler Blue'nun istediği gibi gitmiyordu. Dean onun asık yüzüne baktı ve kendisine doğru ağır aksak yürüyüşünü izledi. "Sorun mu var?" diye sordu Dean.

"Hayır. Sorun yok." Blue kapı koluna uzandı ama sonra elini indirdi. "Şey, belki, küçük bir sorun. Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Sanki şimdiye kadar her şeyi halletmek konusunda iyi bir iş çıkarmışsın gibi."

"Biraz destekleyici olabilirsin." Blue kapıyı sertçe çekip açtı ve arabanın tavanının üzerinden Dean'e baktı. "Hattı iptal. Anlaşılan bana haber vermeden taşınmış."

Hayat az önce Dean'e buz gibi bir kupa bira vermişti. Blue Bailey gibi bir kadının onun merhametine kalmış olması şaşırtıcı ölçüde tatmin ediciydi. "Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi samimi görünmeye çalışarak. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bir şeyler bulurum."

Dean eyaletlerarası yola tekrar saparken, Bayan O'Hara'nın telefonuna cevap vermemesinin çok kötü olduğunu düşündü; yoksa kendisine çiftliğe gelmek için yolda olduğunu haber verebilirdi... Gece yatisına ilk misafirini getirdiğini de söyleyebilirdi.

"Şu anda yaşadığın zorlukları düşünüyordum, Blue." Üstü açık, kırmızı renkli bir arabayı solladı. "Sana önerim şu..."

4. BÖLÜM

April Robillard e-posta kutusunu kapadı. Çiftlik kâhyasının gerçek kimliğini bilse acaba Dean ne derdi? Bunu düşünmeye dayanamıyordu.

“Sobanın kurulmasını istiyorsun, değil mi, Susan?”

Hayır, ahbap, içine bir sardunya ekip saksı olarak kullanalım.

“Evet, en kısa sürede kur.”

Boyacıların mutfak duvarlarından söktüğü dans eden bakır çaydanlık desenli duvar kâğıdının kalıntılarına baktı. Oğlundan daha genç olan Cody onunla konuşmak için bahane arayan tek işçi değildi. April elli iki yaşında olabilirdi fakat gençler bunu bilmedikleri için başına üşüşüp duruyorlardı. Sanki ondan hâlâ seks kokusunu alabiliyor gibiydiler. Zavallı bebekler. April artık o kadar kolay boncuk dağıtmıyordu.

Gürültüyü eski tarz rock müzikle boğabilmek için iPod'unu aldı ama daha kulaklıklarını takamadan baş marangoz Sam başını mutfak kapısından uzattı. “Susan, üst kattaki banyolara bir bak. Havalandırmalardan memnun olmanı istiyorum.”

April havalandırmaları daha o sabah Sam'le birlikte kontrol etmişti ama yine de bir kompresörle bir yığın mobilya örtüsünün etrafından dolaşarak onunla birlikte koridora çıktı. Ev bin dokuz yüzlerin başlarında inşa edilmişti ve yetmişlerde su tesisatı ile elektrik donanımındaki yenilemeler sırasında restore edilmişti. Ne yazık ki o restorasyon beraberinde avokado yeşili küveti ve mutfak dekorunu, ucuz panelleri, fazla kullanımdan rengi atıp çatlamış, altın sarısı vinil zemini de getirmişti. Son iki aydır, April kendini bu hataları ortadan kaldırmaya ve evi bir yandan lüks bir şekilde modernleştirirken, aynı zamanda da olması gerektiği gibi geleneksel bir çiftlik evine geri döndürmeye çalışıyordu.

Yeni yansıtıcılardan gelen öğle güneşi toz zerrecelerini aydınlatıyordu ama inşaat pisliğinin en kötüsü bitmişti. Taşlı T kayışları olan sandaletleri koridorun sert ahşap zemininde tıkrıyor, bileklerindeki bilezikler şingirdiyordu. Bütün o dağınıklığın ve pisliğin ortasında bile, kendini memnun edecek şekilde giyiniyordu.

Daha önce salon olan yemek odası sağ taraftaydı ve daha sonrakı ilavelerin bir parçası olan, yeni genişletilmiş oturma odası sol tarafta kalıyordu. Evin iskeleti ve taşları bitişik tarzdaydı ama çeşitli eklentiler evi karmakarışık bir tarza dönüştürmüştü ve alanı daha yaşanır hale getirmek için bazı duvarları yıktırmıştı.

"Uzun duşlar alıyorsan, buharın birikmesini engellemek için iyi bir havalandırma istersin," dedi Sam.

Dean banyolarını uzun ve sıcak severdi. April onun ergenlik çağından bu kadarını hatırlıyordu ama kısa duş alıp beş dakika içinde giyinen erkeklerden birine de dönüşmüş olabilirdi. İnsanın tek çocuğuyla ilgili bu kadar az şey bilmesi acı vericiydi fakat April şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı.

Saatler sonra, April bütün gürültüden uzaklaşmayı başardı. Yan kapıdan çıkarken, mayıs sonu güneşinin kokusunu içine çekti. Komşu çiftliklerden birinden gelen hafif gübre kokusu, çiftlik evinin

taş temelinin etrafında mutlu bir şekilde büyüyen hanımelinin mis kokusuyla birlikte onu uzaklara sürükledi. Hanımeli, ailelerinin kışı rahat geçirmesini sağlamak için fasulye ve mısır ekmekle uğraştıkları için süslerle uğraşamayacak kadar meşgul olan çiftlik kadınları tarafından ekilmiş zambaklar, süslü şakayık çahıları ve gül çahıları arasında kendine yer bulmaya çalışıyordu.

Onlarca yıl önce kırsal evlerde yaygın olan verimli alanlarda büyümüş yaban otlarına baktı. Hemen arkasında, evin arka tarafından uzatılmış ve yeni dökülmüş beton alan uzanıyordu; burası marangozların yakında verandayı yapmaya başlayacakları yerd. Karşı köşede, geride kalıcı bir şey bırakabilmek için minik harflerle adının baş harflerini kazımişti: A.R. Üst katta çalışan boyacılardan biri pencereden ona baktı. April yüzüne düşen uzun sarı buklesini kenara çekti ve biri onu daha fazla gereksiz soruyla durdurmadan önce hızlı adımlarla eski demir pompaya yürüdü.

Eski Callaway çiftliği, tepelerle sarılmış güzel bir vadideydi. Bir zamanlar zengin bir at çiftliğiymiş, şimdi otuz hektarlık alanda ceylanlar, sincaplar, rakunlar ve çakallar dolaşıyordu. Arazide –mera, otlak ve orman– bir ambar, köhne bir konuk kulübesi ve gözden uzak bir gölet de vardı. Diğer her şey gibi aşırı büyümüş olan üzüm salkımlarıyla dolu bir kameriye kırk, yassı taşlardan oluşan patikanın ucunda duruyordu. Yakınlardaki eski ahşap bank, çiftliğin son sakini olan Wilma Callaway'in, işini bitirdiği zamanlarda buraya gelmeyi sevmiş olabileceğini düşündürüyordu. Wilma önceki yıl doksan iki yaşındayken ölmüştü. Dean çiftliği onun uzak bir akrabasından satın almıştı.

April karmaşık bir iletişim ağı sayesinde oğlunun hayatını takip ediyordu. Evin restorasyonunu denetleyecek birine ihtiyacı olduğunu bu şekilde öğrenmişti. Ne yapması gerektiğini hemen anlamıştı. Onca yıldan sonra, nihayet oğluna bir yuva kuracaktı. Los Angeles'taki işini geride bırakmak zor olmuştu ama buradaki işi kapmak inamlımay-

cak kadar kolaydı. Birkaç referans yaratmış, Talbots'tan bir etek ile bluz almış, uzun ve dalgalı saçlarını yüzünden çekmek için bir bant takmış ve Doğu Tennessee'ye neden geldiğini açıklayan bir hikâye uydurmuştu. Dean'ın emlak komisyoncusu görüşmenin onuncu dakikasında onu işe almıştı bile.

April'in kimliğini gizli tutmak için yarattığı muhafazakâr kadınla bir sevgi-nefret ilişkisi vardı. Susan O'Hara'yı artık tek başına kalmış bir dul olarak hayal etmişti. Yoksul ama cesur olan Susan'ın ailesini büyütürken kazandıkları dışında bir becerisi yoktu ancak ev bütçesini düzenlemek, pazar okulunda ders vermek ve sevgili merhum kocasına ev restorasyonlarında yardım etmek yetenekleri dâhilindeydi.

Ne var ki Susan'ın muhafazakâr giyim tarzı değişmek zorundaydı. April'in buradaki ilk gününde, dul Susan yeni bir kadın olmaya karar vermiş ve eski gardırobunu değiştirmişti. April son moda giysilerle klasik giysileri birleştirmeyi, tasarımcı ürünlerini ucuz dükkânlarda bulduklarıyla birleştirmeyi seviyordu. Geçen hafta şehre gittiğinde üzerinde Muz Cumhuriyeti baskısı olan bir Gaultier büstiyer giyiyordu. Bugün koyu kahverengi bir Janis Joplin tişörtü, zencefil rengi kısa pantolon ve taşlı sandaletler giymişti.

Ormana uzanan patikadan yürüdü. Beyaz menekşeler ve kır havuçları çiçek açmaya başlamıştı. Çok geçmeden, dağ defneleri ve açelyalar arasından göletin güneş ışığıyla parlayan yüzeyini gördü. Kıyıdaki en sevdiği yeri bularak sandaletlerini çıkardı. Göletin diğer tarafında, görüş alanının hemen dışında, April'in yerleştiği köhne konuk kulübesi vardı.

Dizlerini göğsüne çekti. Dean er ya da geç bu yalanı keşfedecekti ve her şey sona erecekti. Annesine bağırmayacaktı. Bağırıp çağırmak onun tarzı değildi. Ne var ki söze dökmediği küçümsemesi, öfkeli bağırışların veya zalimce kelimelerin yapabileceğinden daha çok can yakardı. April sadece maskesi düşmeden evi bitirebilmeyi umuyordu.

Belki de buraya taşındığında, April'in geride bırakmak istediği şeyi biraz da olsa hissedirdi: Sevgisini ve pişmanlığım.

Ne yazık ki Dean pişmanlığa inanan biri değildi. April hatalarının bedelini on yıldan uzun süre önce ödemişti fakat Dean'in yaraları başışlayamayacağı kadar derindi. April'in açtığı yaralar. April Robillard, kadın hayran kraliçesi... Eğlence konusunda her şeyi bilen ama annelik konusunda hiçbir şey bilmeyen kadın.

"Kendin hakkında böyle konuşmayı kes," derdi arkadaşı Charli, eski kötü günlerden söz ettikleri her seferinde. *"Sen asla ama asla bir hayran kız değildin, April. Sen onların lanet olasıca ilham perisiydin."*

Hepsi kendilerine böyle derdi. Belki bazıları için bu doğru olabiliirdi. Aralarında birçok muhteşem kadın da vardı: Anita Pallenberg, Marianne Faithfull, Angie Bowie, BeBe Buell, Lori Maddox... ve April Robillard. Anita ve Marianne, Keith ve Mick'in kız arkadaşlarıydı; Angie bir süre David Bowie'yle evli kalmıştı; BeBe, Steven Tyler'la birlikteydi; Lori ise Jimmy Page ile. April da bir yıldan uzun bir süre Jack Patriot'm sevgilisi olmuştu. Bu kadınların hepsi akıllı ve güzeldi; hayatta yükselmeyi başarmışlardı. Ancak erkekleri çok fazla sevmişlerdi. Erkekleri ve yaptıkları müzikleri. Kadınlar danışmanlık ve arkadaşlık sunuyordu. Egoları okşuyor, keyifsizlikleri gideriyor, sadakatsizlikleri görmezden geliyor ve seksle eğleniyorlardı.

"Sen bir hayran kız değildin, April. Kaç tanesini geri çevirdiğine bir bak."

April kendi tarzında seçici davranmış, albümleri ne kadar çok satarsa satsın, hoşuna gitmeyen erkekleri kabul etmemişti. Fakat istediklerinin peşini bırakmamış, uyuşturucuya, öfke krizlerine ve diğer kadınlara hayır dememişti.

"Sen onların ilham perisiydin..."

Ama bir ilham perisinin gücü olurdu. Bir ilham perisi, yılların alkole, ota, kualuta, meskaline ve son olarak da kokaine kaptırmazdı.

En önemlisi bir ilham perisi küçük oğlunu, onu yoldan çıkaracağından korktuğu için tamamen terk etmezdi.

Dean'e yaptıklarını düzeltmek için artık çok geçti fakat en azından bunu yapabiliirdi. Ona bir yuva kurabilir ve sonra hayatından yine çıkabiliirdi.

April başını dizlerine dayadı ve müziğin kendisini sarmasına izin verdi.

*Do you remember when we were young,
And every dreamwe had felt like the first one?
Baby, why not smile?⁴*

Çiftlik vadiye aitti. Dean ve Blue turuncu, limon sarısı ve mor renkli alçak bulutların tepeleri bir kankan dansçısının eteği gibi sardığı günbatımında oraya ulaştılar. Otobandan eve kıvrımlı ve bozuk bir yol uzanıyordu. Blue onu görünce içinde bulunduğu zor durumu unuttu.

Ev –büyük, biçimsiz ve eski– ona Amerika'nın kökenlerini anlatıyordu: Ekip biçmek, Şükran Günü hindileri, Dört Temmuz limonatası, eski beyaz mineli çanakların içine fasulye toplayan çalışkan kadınlar ve arka kapıda çizmelerindeki çamuru silkeleyen çalışkan erkekler. Geniş ön verandası ve uzun, çift kanatlı pencereleriyle evin en eski ve en büyük kısmı taştan yapılmıştı. Daha yeni bir ilave olan kısaltılmış bir ahşap dirsek sağ tarafta arkaya uzanıyordu. Düşük eğimli çatıda saçaklar, bacalar ve kalkan duvarları vardı. Burası derme çatma bir çiftlik değil, bir zamanlar başarılı ve zengin olan bir yerdi.

Blue yetişkin ağaçlara ve bakımsız bahçeye, ambara, tarlalara ve otlaklara baktı. Dean gibi bir şehir ünlüsü için bundan daha

4 (İng.) Gençliğimizi hatırlıyor musun/ Ve her hayalimizin ilk kez gibi hissettirdiğini? Bebeğim, neden gülümsemiyorsun (ed.n.)

uygunsuz bir yer hayal edemiyordu. Onun kendini evinde hissedemeyen bir adamın rahat adımlarıyla ambara yöneldiğini gördükten sonra dikkatini eve çevirdi.

Keşke buraya farklı şartlarda gelseydi; o zaman mekânın tadını çıkarabilirdi ama çiftliğin ücra bir yerde olması durumunu daha da zorlaştırıyordu. Belki evde çalışanlardan biri ona bir sipariş verirdi. Ya da belki –haritada sadece bir nokta olarak görünmesine rağmen– yakındaki kasabada bir şeyler bulabilirdi. Yine de sadece birkaç yüz dolara ihtiyacı vardı. O parayı kazandıktan sonra Nashville'in yolunu tutar, ucuz bir oda bulur, yeni broşürler bastırır ve her şeye en baştan başlardı. Asıl önemli olan, kendisi hayatını toparlarken Dean'i onun burada bedava kalmasına izin vermeye ikna etmektir.

Dean'in onu çiftliğe getirme nedeniyle ilgili yanılması yoktu. Blue o ilk gece Dean'in karşısında giysilerini parçalarcasına soyunmadığı için kendini bir fetih konusuna dönüştürmüştü; elbette ki yerel güneyli güzellerden biri dikkatini çektiği anda Dean o fethi kolayca unutacaktı. Diğer bir deyişle, Dean'e işe yarar biri olduğunu kanıtlamanın başka bir yolunu bulmak zorundaydı.

Tam o sırada ön kapı açıldı ve Blue'nun hayatında gördüğü en güzel yaratıklardan biri dışarı çıktı. Bir Amazon gibi uzun boylu ve ince yapılı, cürekâr ve köşeli yüzlü, uzun ve düzensiz düz sarı saçlı bir kadındı. Blue geçmişte, altmışlarda ve yetmişlerde gördüğü muhteşem modellerin, Verushka, Jean Shrimpton ve Fleur Savagar gibi kadınların fotoğraflarını hatırlıyordu. Bu kadın da aynı etkiye sahipti. Dramatik köşeli çeneli bir yüzden masmavi gözler neredeyse erkeksi bir güçle bakıyordu. Kadın ön basamaklara ulaşırken, Blue o geniş, seksi ağzın kenarlarındaki hafif çizgileri gördü ve kadının ilk bakışta sanıldığı kadar genç olmadığını anladı; kırklarının başlarında olmalıydı.

Kalça kemiklerinin üzerinde daralan bir kot giymişti. Kasıklara ve dizlere stratejik şekilde yerleştirilmiş yırtıklar, eskimeden dolayı oluşmamış, bir tasarımcının hesapçı gözleriyle yerleştirilmiş gibi

görünüyordu. Kavun rengi kısa ceketinin süet omuz kayışlarına metalik iplikler işlenmişti. Apoletlerinin ucunda bakır rengi deri çıkıntılar vardı. Görünüşü hem ağır hem de şıktı. Bir model miydi? Bir aktris mi? Muhtemelen Dean'ın kız arkadaşlarından biri olmalıydı. Böylesine muhteşem bir güzellik, yaş farkını kolayca unuttururdu. Blue modayla ilgilenmemesine rağmen, kendi biçimsiz kotundan, bol tişörtünden ve bakımsız saçlarından aniden utanıldığını hissetti.

Kadın Vanquish'e baktı ve kırmızı geniş dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kayıp mı oldun?"

Blue biraz zaman kazanmaya çalıştı. "Şey... coğrafi açıdan nerede olduğumu biliyorum ama açıkçası, hayatım şu anda berbat durumda."

Kadın kısık sesle güldü. Blue onda tanıdık bir şeyler görüyordu. "O duyguyu bilirim." Basamaklardan indi ve Blue'nun tanıdıklık duygusu yoğunlaştı. "Susan O'Hara."

Bu seksi, egzotik yaratık, Dean'ın gizemli kâhyası mıydı yani? Mümkün değildi. "Ben Blue."

"Lanet olsun. Geçer, merak etme."

Blue o anda anladı. *Ulu Tanrım*. O köşeli çene, o gri-mavi gözler, o hızlı düşünen beyin... *Ulu, ulu Tanrım!*

"Blue Bailey," dedi zorlukla. "Şey... Angola'da kötü bir günmüş."

Kadın ona ilgiyle baktı.

Blue eliyle anlamsız bir hareket yaptı. "Ve Güney Afrika'da."

Çakıl taşlı zeminde çizme sesleri duyuldu.

Kadın dönerken, batmakta olan güneşin ışığı saçlarındaki sarı tonları yakaladı. Kırmızı dudakları aralandı ve gözlerinin etrafındaki zarif çizgiler belirginleşti. Çizme sesleri aniden kesildi ve Dean bacaklarını iki yana açmış, kollarını germiş halde durdu. Kadın ablası olabilirdi ama değildi. Kız arkadaşı filan da değildi. Muhteşem okyanus mavisi gözleri olan kadın, o sabah Blue ailesini sorduğunda Dean'ın kolayca fırlatıp attığı annesiydi.

Dean sadece bir an duraksadı ve sonra çizme sesleri hızlandı. Kırık dişler gibi kenarları olan tuğla patıkaya aldırmadan, aşırı uzamış otların arasından yürüdü. “Lanet olasıca, Bayan O’Hara.”

Blue yüzünü buruşturdu. Ne kadar kızsarsa kızsın, kendi annesine lanet ettiğini hayal bile edemezdi. Ama sonuçta kendi annesi sözel saldırılara karşı duyarsızdı.

Bu kadın farklıydı. Elini boğazına götürürken bileğindeki bilezikler şingirdadı ve üç tane zarif gümüş yüzükten ışık yansıdı. Uzun saniyeler geçti. Sonra döndü ve tek kelime etmeden içeri girdi.

Dean’in ustaca kullandığı baş döndürücü karizması yok olmuştu. Taş gibi ve uzak görünüyordu. Blue onun içine kapanma ihtiyacını anlıyordu ama şimdi zamanı değildi. “Bir lezbiyen olsaydım,” dedi, gerginliği dağıtmak için, “ona kesinlikle asılırdım.”

Dean’in yıkılmış görüntüsü gitti ve yerine öfke geldi. “Sağ ol be!”

“Sadece dürüst davranıyorum. Ve bir de *kendi* annemin çok fazla dikkat çektiğini sanırdım.”

“Annem olduğunu nereden anladın? Sana o mu söyledi?”

“Hayır ama benzerlik ortada. Yine de seni doğurduğunda on iki yaşındaydı galiba.”

“Çok büyük bir benzerlik, bundan eminim.” Dean basamakları çıkarak kapıya yöneldi.

“Dean...”

Ama çoktan içeri girmişti bile.

Blue annesinin şiddete karşı tahammülsüzlüğünü paylaşmıyordu –Monty’ye saldırması bunun en güzel kanıtıydı– fakat o yaralı bakışlı, egzotik yaratığın şiddete maruz kalması düşüncesi onu rahatsız etmişti. Peşlerinden o da içeri girdi.

Her yerde tadilat izleri vardı. Sağ tarafta tırabzanı tamamlanmamış bir merdiven, evin öncelikli salonuna açılıyor gibi görünen naylon kaplı geniş bir kapıya paralel uzanıyordu. Sol taraftaki yemek

odasında iki tane testere tezgâhı duruyordu. Yeni boya ve ahşap kokusu her yere nüfuz etmişti ama Dean annesini bulmaya odaklandığı için değişiklikleri fark edecek durumda değildi.

“İnan bana,” dedi Blue, “annenle ciddi sorunların olması ne demektir, bilirim. Ancak şu anda bununla uğraşacak durumda değilsin. Acaba önce konuşsak mı?”

“Konuşmasak daha iyi.” Dean naylonu kenara iterek içeri bakarken yukarıdan gelen ayak seslerini duydu. Merdivene yöneldi.

Blue’nun kendi sorunları kendisine yeterdi fakat Dean’in peşini bırakmak yerine, hemen arkasından gitti. “Sadece onunla yüzleşmeden önce kendine sakinleşmek için biraz zaman vermen gerektiğini söylemeye çalışıyorum.”

“Git başımdan.”

Dean, birkaç adım arkasından gelen Blue’yla merdivenin tepesine ulaşmıştı bile. Burada boya kokusu daha güçlüydü. Blue onun geniş sırtının yan tarafından düzensiz, geniş koridora baktı. Bütün kapılar eksikti ama alt kattakinin aksine, burası boyanmış, yeni elektrik anahartarı ve priz yuvaları açılmış, esik geniş zemin tahtaları parlatılmıştı. Dean’in omzunun üzerinden beyaz petek karolarla özenle restore edilmiş lambri ışıklandırma, antika bir ecza dolabı ve kalay-kurşun alaşımli fiktürler yerleştirilmiş bir banyo gördü.

Dean’in annesi, elinde kâğıtlarla doldurulmuş metal bir çöp kutusuyla koridordaki bir köşenin ardından çıktı. “Üzgün değilim.” Meydan okuyan bir tavırla oğlunun gözlerine baktı. “Herhangi bir kâhyadan çok daha fazla çalıştım.”

“Buradan gitmeni istiyorum,” dedi Dean, Blue’nun yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar soğuk bir sesle.

“Her şeyi yoluna koyar koymaz.”

“Hemen.” Dean koridora doğru yürüdü. “Bu saçmalık! Senin için bile.”

“İyi bir iş çıkardım.”

“Toparlan.”

“Şimdi gidemem. Yarın adamlar mutfak tezgâhlarının yüzeylerini getirecek. Elektrikçiler ve boyacılar da geliyor. Ben burada olmazsam hiçbir şey doğru yapılmaz.”

“Riski göze alıyorum,” dedi Dean.

“Dean, aptal olma. Konuk kulübesinde kalıyorum. Beni görme-yeceksin bile.”

“İstesen de görünmez olamazsın. Şimdi eşyalarını topla ve git buradan.” Dean, Blue’nun yanından geçerek alt kata yöneldi.

Kadın onun uzaklaşan sırtına baktı. Başı ve omuzları dikti fakat sonra aniden ağırlığı kendisine fazla geliyormuş gibi göründü. Çöp kutusu ellerinden kaydı. Almak için yere eğildi ama sonra vazgeçip yere oturarak sırtını duvara dayadı. Gözyaşlarına filan boğulmadı ama o kadar üzgün görünüyordu ki Blue ona acımdan kendini alamadı.

Kadın dizlerini kırarak kollarını etrafına dolarken gümüş yüzükleri parmaklarının zarıflığını vurguladı. “Sadece... onun için bir yuva kurmak istedim. Sadece bir kez.”

Blue’nun kendi annesi asla böyle bir şey yapmaya kalkışmazdı. Virginia Bailey nükleer silahsızlanma ve uluslararası ticaret anlaşmalarından anlardı ama yuva kurmakla ilgili hiçbir şey bilmezdi. “Sence bunun için biraz yaşı geçmemiş mi?” diye sordu Blue yumuşak bir sesle.

“Evet, hem de çok.” Kadının saçlarının uzun bukleleri ceketinin üzerine dökülüyordu. “Ben korkunç biri değilim. Artık.”

“Hiç de korkunç görünmüyorsun zaten.”

“Muhtemelen bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorsundur ama gördüğün gibi, kaybedecek bir şeyim yok.”

“Yine de kimliğini gizlemen barışmak için pek de iyi bir yol değil. Tabii istediğin buysa.”

Kadın dizlerini göğsüne daha da çekti. “Bunun için artık çok geç. Sadece onun için bir yuva kurmak, sonra da Bayan O’Hara’nın ben

olduğumu fark etmesine fırsat vermeden çekip gitmek istemiştim.” Mahcup bir tavırla gülerek başını kaldırdı. “Adım April Robillard. Kendimi tanıtmadım. Bütün bunlar senin için utanç verici olmalı.”

“Olması gerektiği kadar değil. Başkalarının işine burnumu sokmak konusunda sağlıksız bir alışkanlığım var.” April’ın solgun yanaklarına renk gelmeye başladığını görünce Blue devam etti. “Aslında magazin dergileri almam ama bir çamaşırhaneye girip ortahıkta bir tane görürsem, sırada bekleyenlerin arasından doğruca ona atılabilirim.”

April titrek bir sesle güldü. “Başkalarının başarısızlıklarını okumak insana iyi geliyor, değil mi?”

Blue gülümsedi. “Sana bir şey getirmemi ister misin? Bir fincan çay? Bir kadeh bir şeyler?”

“Sadece... biraz yanımda oturur musun? Kadınlarla bir arada olmayı özledim. Burada çalışan adamlar harika ama sonuçta erkekler.”

Blue, April’ın pek kolay yardım istemediğini hissetti. Bunu çok iyi anlıyordu. April’ın yanına oturup konuşabilecekleri başka bir konu bulmaya çalışırken alt kattan burnuna taze kereste kokuları geldi. “Yaptıklarını beğendim.”

“Yenilikleri evin orijinal tarzına uydurmaya çalıştım. Dean çok huzursuz. Burada gevşeyip rahatlayabilmesini istedim.” April boğuk bir sesle güldü. “Sanırım bu gece buna başlamak için iyi bir zaman değildi.”

“Çok zor birine benziyor.”

“Bana çekmiş.”

Blue elini eski ama cilalı zemin tahtalarının üzerinde dolaştırdı. Güneş ışığında bal renginde parlıyorlardı. “Çok şey başarmışsın.”

“Uğraşmak hoşuma gitti. Buraya geldiğimdeki halini görme-
liydin.”

“Anlatsana,” dedi Blue.

April geldiğinde nasıl bir ortamla karşılaştığını ve yaptığı değişiklikleri anlattı. Konuşurken eve duyduğu sevgi açıkça belli oluyordu. “Bu katta aşağıya oranla daha fazla ilerledik. Bütün yataklar kuruldu ama başka pek bir şey yok. Sipariş verdiği mobilyaları tamamlamak için yakında garaj satışlarına bir bakmayı düşünüyordum.”

“Kapılar nerede?”

“Boyalari kazınıp yeniden boyanıyor. Yenilerini koymak istemedim.”

Alt katta ön kapı açıldı. April’in yüzü asıldı ve hemen ayağa kalktı. Blue da onları baş başa bırakması gerektiğini bilerek kalktı.

“Müteahhidi aramam gerek,” dedi April, Dean merdiveni çıkarken.

“Zahmet etme, ben hallederim.”

April dişlerini sıktı. “Daha önce hiç ev restore etmemiş birinin sözleri.”

“Başa çıkabileceğimden eminim,” dedi Dean. “Bir sorum olursa, sana e-posta yollarım.”

“Gitmeden önce her şeyi yoluna koymak için en azından bir haftaya ihtiyacım var.”

“Unut bunu. Yarın gitmeni istiyorum.” Dean ayağını en üst basamağa koyarak Blue’nun çıkış yolunu tıkadı. Annesine buz gibi gözlerle baktı. “Nashville’deki Hermitage’da sana rezervasyon yaptırdım. Fazladan birkaç gün daha kalmak istersen hesabıma yazdır.”

“Bu kadar çabuk gidemem. Çok fazla iş var.”

“Hepsini yoluna koymak için sadece bu gecen var.” Dean banyoyu incelemek için annesine sırtını döndü.

April’in sesinde ilk yalvarış işaretleri belirdi. “Buna arkamı dönüp gidemem, Dean. Bu kadar çok yatırım yapmışken.”

“Hey, sen arkana dönüp gitmekte gayet iyisindir. Hatırlamıyor musun? Stones, Birleşik Devletler’e gelir, sen yoksun. Van Halen,

Madison Garden'da çalar, hey, sen yoksun. Yarın geceye kadar da buradan yok ol.”

Blue, April'in çenesini kaldırdığını gördü. Uzun boylu bir kadındı. Yine de Dean'e aşağıdan bakıyordu. “Gece araba kullanmayı sevmiyorum.”

“Yolda olmak için en iyi zamanın gece olduğunu söyledin.”

“Evet ama o zaman ayık değildim.”

April'm cevabı o kadar netti ki Blue ona hayranlık duymaktan kendini alamadı.

“Hey gidi günler.” Dudaklarında sevimsiz bir gülümseme beliren Dean basamakları inmeye başladı.

April onun arkasından giderek ensesine konuşurken isyan tavrı zayıflıyordu. “Bir hafta, Dean. Çok şey mi istiyorum?”

“Birbirimizden hiçbir şey istemiyoruz, unuttun mu? Ah, elbette hatırlıyorsun. Bunu bana öğreten sendin.”

“Sadece... burada işimi bitirmeme izin ver.”

Blue merdivenin tepesinden izlerken, April oğlunun koluna uzandı ama dokunmadan geri çekildi. Kendi oğluna dokunamıyor olması Blue'yu tarif edilemeyecek kadar üzdü.

“Konuk kulübesi evden görünmüyor.” April oğlunun önüne geçerek onu kendisine bakmaya zorladı. “Gündüzleri işçilerle birlikte olacağım. Karşıma çıkmayacağım. Lütfen.” Çenesi yine kalktı. “Bunun... benim için anlamı çok büyük.”

Dean onun yalvarışından etkilenmemiştir. “Paraya ihtiyacın varsa sana çek yazayım.”

April'm burun delikleri genişledi. “Paraya ihtiyacım olmadığını biliyorsun.”

“O halde sanırım birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz kalmadı.”

April sonunda yenildiğini kabul ederek titreyen ellerini kotunun ceplerine soktu. “Pekâlâ. Tadını çıkar.”

Blue, April’ın saygınlığını korumak için sergilediği girişimi izlemeye dayanamıyordu. Bunun kendisini ilgilendirmedğini düşünürken bile, planlanmamış sözler dudaklarından döküldü.

“Dean, annen ölüyor.”

5. BÖLÜM

April'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Dean gerildi. "Neden söz ediyorsun sen?"

Blue bunu mecazi anlamda söylemişti –April'in ruhen öldüğünü kastetmişti– ama Dean mecaz kaldıracak durumda görünmüyordu. Blue ağzını hiç açmamalıydı. Fakat açıkçası, işler daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

Yavaşça merdiveni indi. "Annen... şey, doktorlar..." Konuyu toparlamaya çalıştı. "Kalbinde bir delik varmış. Annen ölüyor ama bunu bilmeni istemiyor."

April'in gri-mavi gözleri fal taşı gibi açıldı.

Blue aşağı indiğinde tırabzanı tuttu. Tamam, belki biraz fazla ileri gitmişti ama konu anne-çocuk ilişkisine geldiğinde, kimsenin onu sorumlu tutamayacağı kadar sorunluydu.

Dean'in yüzü kül gibi oldu. Annesine baktı. "Bu doğru mu?"

April'in dudakları kıpırdadı ama sesi çıkmadı. Blue tırabzanı daha sıkı tuttu. Sonunda April'in boğazındaki kaslar hareket etti ve zorlukla yutkundu. "Şey... ölümcül olmayabilir."

Blue, "Ama doktorlar herhangi bir söz vermiyor," diye hemen araya girdi.

Dean, Blue'ya sert bir bakış attı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Doğru ya! "Annenin bana söylemek istediğini sanmıyorum, sadece... az önce küçük bir sinir krizi geçirdi."

April alındı. "Sinir krizi falan *geçirmedim*. Sadece... bir saniye için kendimi açtım."

Blue ona üzgün gözlerle baktı. "Çok cesursun."

April genç kadına öldürecekmiş gibi bir bakış attı. "Bunu konuşmak istemiyorum ve sen de konuşmazsan sevinirim."

"Özgüvenini yaktığım için özür dilerim ama ona söylememek zalimlik gibi geldi."

"Bu onun sorunu değil," diye karşılık verdi April.

Blue, Dean'in annesini hemen kollarına alacağım ve anlaşmazlıklarını çözme zamanının geldiğini söyleyeceğini düşünmüştü ama onun ön kapıdan çıktığını görerek hemen hayal kırıklığına uğradı. Dean'in ayak sesleri uzaklaşırken Blue neşeli bir yüzle April'a döndü. "Sanırım iyi gitti, ne dersin? Olanlar düşünülürse."

April onun boğazına sarılmamak için kendini zor tutuyordu. "Sen delinin tekisin!"

Blue çabucak geri adım attı. "Ama hâlâ buradasın."

April bileziklerini şingırdatıp yüzüklerini parıldatarak ellerini havaya kaldırdı. "Her şeyi daha da kötüleştirdin."

"Açıkçası, görüldüğünden daha kötü olabileceğini sanmıyorum. Ama sonuçta yarın gece Nashville'deki bir otelde rezervasyonu olan ben değilim, dolayısıyla bir şeyleri kaçırıyor olabilirim."

Vanquish'in motoru duyuldu ve lastikler etrafa çakıl taşı saçarak hareket etti. April'ın öfkesi biraz hafifledi. "Şimdi kutlamaya gidiyor. Bardaki herkese içki ısmarlayacak."

"Ve ben de annemle sorunlu bir ilişkim var sanıyordum."

April gözlerini kıstı. “Bu arada, sen kimsin ki?”

Blue böyle sorulardan nefret ederdi. Virginia, Tanrı’nın bir çocuğu olduğunu söyleyerek cevap verirdi ama Blue şu anda Mutlak Yaratıcı’nın Virginia’nın kızını evlat edinmek isteyeceğini sanmıyordu. Monty ve kunduz kostümüyle ilgili detayları açıklamak da ona herhangi bir avantaj sağlamazdı. Neyse ki April kendi açıklamasını buldu.

“Boş ver. Oğlumun kadınlar üzerindeki etkisi efsanedir.”

“Bir ressamım.”

April’in bakışları Blue’nun dağınık atkuyruğundan siyah motosiklet çizimlerine kaydı. “Her zamanki kız arkadaşlarına benzemiyorsun.”

“Üç haneli IQ seviyem beni diğerlerinden ayırıyor.”

April ikinci basamağa oturdu. “Şimdi ne halt edeceğim ben?”

“Belki en son testlerinin sonuçlarını beklerken oğlunla barışmaya çalışabilirsin. Doktorların bugünlerde kalp hastalıklarını tedavi etmekte ne kadar başarılı olduğu düşünülürse, iyi haber alacağına gerçekten inanıyorum.”

“Benimki mecazi bir soruydu,” dedi April keyifsizce.

“Sadece bir öneriydi.”

April kısa süre sonra konuk kulübesinin yolunu tuttu ve Blue da sessiz, tozlu odalarda bir süre dolaştı. Evin restore edilmiş mutfağı bile keyfini yerine getiremedi. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun, konu başka insanların aile sorunlarına geldiğinde, peri anneye dönüşmeye hakkı yoktu.

Gece olduğunda Dean hâlâ dönmemişti. Karanlık eve hâkim olurken, Blue sadece mutfak ve banyodaki ışıkların çalıştığını keşfetti. Dean’in yakında dönmesini gerçekten umuyordu çünkü birkaç saat önce sevimli gelen ev, şimdi ürkütücü olmaya başlamıştı. Kapıların üzerinde asılı olan naylonlar kuru kemikler gibi tıkırdıyordu. Eski zemin tahtaları gıcırdıyordu. Hiç kapı olmadığı için kendini bir yatak odasına kilitleme şansı da yoktu ve arabası olmadığı için kasabaya

gidip bir yerlerde takılamazdı. Orada sıkışıp kalmıştı. Gidip uyumaktan başka seçeneği yoktu.

Keşke yatağını hava kararmadan yapmış olsaydı. Yemek odasında el yordamıyla ilerleyerek marangozların köşede bıraktığı el lambasını buldu. Lambayı yaktığında yemek odasının duvarlarına ürkütücü gölgeler vurdu. Lambanın fişini çıkararak üst kata yöneldiğinde ve tırabzana tutunarak basamakları çıkmaya başladığında, lambanın uzun, sarı kablosu arkasında kuyruk gibi uzanıyordu.

Koridorda beş tane yatak odası vardı fakat sadece birinde ışıkları çalışan özel bir banyo vardı. Oraya ulaştığında duvarlardan yansıyan biçimsiz görüntülerden o kadar ürkmüştü ki daha fazla ilerleyemedi. Doğru, banyodan sadece zayıf ışık huzmesi süzülüyordu ama hiç yoktan iyiydi. Lambayı bir köşeye bıraktı ve şiltenin üzerine katlanarak bırakılmış nevresimleri açtı. Yeni, büyük yatağın yuvarlak hatlı bir başlığı vardı ama ayakucu tahtası yoktu. Odadaki tek mobilya bu yatak ve ona uygun olan üç çekmeceli şifonyerdi. Altı çıplak pencere onu izleyen gözler gibi bakarken, büyük bir taş şömine de açık bir ağza benziyordu.

Dean'e bu odanın kullanıldığını belli etmek için boyacının koridorda bıraktığı merdiveni kapının önüne itti. İçeri girmek isterse elbette ki merdiven onu durdurmazdı ama bunu neden isteyecekti ki? Annesiyle ilgili aldığı korkunç haberdan sonra, Blue onun seksi düşüneceğini pek sanmıyordu.

Lambayı küçük banyoya götürdü ve yüzünü yıkadı. Dean giderken onun eşyalarını da götürmüş olduğu için dişlerini parmağıyla fırçalamak zorunda kaldı. Sütyenini tişörtünün kolundan çıkardı ve çizmelerini ayaklarından attı ama evden çığlık çığlığa kaçması gerekirse diye, onların dışındaki her şeyi üzerinde bıraktı. Konu şehir efsanelerine geldiğinde kolay korkan biri değildi fakat burası ona çok yabancıydı ve yatağa girerken lambayı da yanma aldı. Yatağa iyice yerleştikten sonra lambayı söndürdü ve gerektiğinde çabucak alabilmek için örtülerin altına tıktı.

Evin yan tarafına bir ağaç dalı sürtünüyordu. Bacada bir şey hışırdıyordu. Evin her yanında yarasalar olabileceğini düşündü. *Dean hangi cehennemdeydi? Ve neden bu evin en azından birkaç kapısı yoktu?*

Keşke April’la birlikte kulübeye gitseydi ama davet edilmemişti. Belki de Blue vur deyince öldürmüştü ama en azından Dean’in annesine biraz zaman kazandırmıştı ve bu da April’ın kendi başına yapabileceğinden çok fazlasıydı. Doğal güzellerin çaresizliği.

Blue kullanıldığını düşünmeye çalıştı ama kendine yalan söylemekte başarılı değildi. Karışmaması gereken bir şeye müdahale etmişti. İşin güzel tarafı, başka insanların sorunlarıyla ilgilenmek, kendi endişelerini unutmamasını sağlamıştı.

Bir zemin tahtası gıcırdadı. Baca inledi. El lambasını sıkıca kavradı ve karanlık kapı boşluğuna baktı.

Dakikalar geçti.

Yavaş yavaş parmakları gevşedi ve huzursuz bir uykuya daldı.

Gıcırdayan bir zemin tahtası onu uyandırdı. Gözlerini aniden açınca, tepesinde dikilen tehditkâr bir karanlık gördü. Gündüsel olarak lambayı kaptı. Örtülerin arasından çıkarak savurdu.

“Lanet olsun!” Tanıdık bir erkek sesi gecenin sessizliğini bozdu.

Parmakları düğmeyi buldu. Plastik mahfaza içindeki ampul mucizevî bir şekilde kırılmamıştı ve parlak ışık odayı aydınlattı. Mil-yoner futbolcu tepesinde öfkeli bir tavırla dikiliyordu. Göğsü çıplaktı, çok kızgındı ve dirseğinin altını ovalıyordu. *“Ne yaptığını sanıyorsun?”*

Blue yattığı yerde hızla doğrularak lambayı havaya kaldırdı. *“Ben mi? Buraya sinsice giren sensin...”*

“Burası benim evim. Yemin ederim, eğer koluma bir şey oluyorsa...”

“Girişi tıkamıştım! Nasıl böyle sinsice yaklaşırın?”

“Sinsice mi? Burayı lanet olasıca bir Noel ağacı gibi aydınlatmışsın.”

Blue gölgelerden ve göz gibi bakan pencerelerden söz edecek kadar aptal değildi. “Sadece iki tane zayıf banyo lambası.”

“Ve mutfak.” Dean lambayı genç kadının elinden kaptı. “Şunu bana ver ve ödleğ gibi davranmayı kes.”

“Senin için söylemesi kolay. Derin uykudayken saldırıya uğrayan sen değildin.”

“Ben sana saldırmadım.” Dean ışığı kapayarak odayı karanlığa boğdu. Duyarsız pislik banyo ışıklarını da kapadı.

Dean kotunu çıkarırken, Blue kayan sert kumaşın hıştısını duydu. Dizlerinin üzerinde doğruldu. “Burada uyuyamazsın.”

“Burası benim odam ve nevresimi olan tek yatak da bu.”

“Benim uyuduğum yatak.”

“Şimdi de bir yatak arkadaşın oldu.” Dean yatağa girdi.

Blue derin bir nefes aldı ve Dean’in, kendisine saldırmasına izin vermeyecek kadar büyük bir egosu olduğunu düşündü. Karanlıkta uyumak için başka bir yer bulmaya çalışırsa korkak gibi görünürdü. *Zayıf olma.* “Sen kendi tarafında kalacaksın,” diye uyardı, “yoksa sonuçlarına katlanırsın.”

“Bana oturağınla mı vuracaksın, Bayan Muffet?”

Blue onun neden söz ettiğini bilmiyordu.

Burnuna diş macunu, ten ve çok lüks bir arabanın deri döşemelerinin kokusu geldi. Dean alkol kokuyor olmalıydı. Sabahın ikisinde eve dönen kederli bir adam sarhoş olurdu. Dean’in çıplak bacağı Blue’nunkine sürtündü. Blue gerildi.

“Neden kotunu çıkarmadın?” diye sordu Dean.

“Çünkü eşyalarım arabanda kaldı.”

“Ah, doğru. Öcünden korktuğun için de giysilerini çıkarmadın. Ne ödleğsin be!”

“Tahriklere kapılmam!”

“Çok olgunsun.”

“Sanki sen yedinci sınıf öğrencisi gibi davranmıyorsun,” diye karşılık verdi Blue.

“En azından ben uyurken ışıkları açık bırakmıyorum.”

“Bacadaki yarasalar dışarı uçmaya başladığında bu konudaki fikrini değiştirebilirsin.”

“Yarasalar mı?” Dean hareketsiz kaldı.

“Sürü.”

“Sen yarasa uzmanı mısınız?”

“Hışırtılarını duydum. Yarasa seslerini de.”

“Sana inanmıyorum.” Dean çapraz yattığı için dizi Blue’nun baldırına değiyordu. Yine de Blue anlaşılmaz bir şekilde gevşemeye başladı.

“Lanet olasıca bir mumyayla da yatabilirmişim,” diye homurdandı Dean.

“Giysiler kalıyor.”

“Karar verirsem üzerinden çıkaramayacağımı sanma. En fazla otuz saniye sürer. Ne yazık ki –senin açından– bu gece havamda değilim.”

Annesi ölmek üzereyken seksi düşünüyor olmamalıydı. Blue’nun ona karşı saygısı sarsıldı. “Kapa çeneni de uyu.”

“Sen kaybedersin.”

Dışarıda rüzgâr hızlanmıştı. Dost canlısı bir dal pencereye çarpıyordu. Dean’in nefesleri düzenli ve derin bir hale gelirken, ay ışığı eski ahşap zemini aydınlatıyordu ve baca memnun bir şekilde iç çekiyordu. Dean yatağın kendi tarafında kaldı. Blue da kendisiniinkinde.

Bir süre...

Kapıları olmayan bir evde bir kapı çarptı. Blue’nun gözleri hafifçe aralanırken muhteşem bir erotik rüya bölündü. Gün ışığı huzmeleri odaya süzülüyordu ve gözlerini tekrar kaparken göğsünü saran uzun parmakları... kotunun içine süzülen eli tekrar hissetmeye çalıştı...

Başka bir kapı daha çarptı. Kalçasına sert bir şey dayandı. Gözlerini aniden açtı. Kulağına yakın bir ses bir küfür mırıldanırken, kendisine ait olmayan bir el göğsünü tutmuştu ve bir diğeri kotunun içine kaymıştı. Aniden irkilerek tamamen uyandı. Bu rüya filan değildi.

“Marangozlar geldi,” dedi bir kadın yanlarında. “Rahatsız edilmek istemiyorsanız kalksanız iyi olur.”

Blue, Dean’ın kolunu itti ama Dean onun giysilerinden sıyrılırken pek de acele etmedi. “Saat kaç?”

“Yedi,” diye cevap verdi April.

Blue tişörtünü aşağı çekerek yüzünü yastığa gömdü. Dean’ın bir adım önünde kalma planı bu değildi.

“Saat daha gecenin bir yarısı,” diye itiraz etti Dean.

“Bir inşaat ekibi için değil,” diye karşılık verdi April. “Günaydın, Blue. Kahve ve çörekler aşağıda.” Blue yattığı yerde dönerek güçsüz bir şekilde el salladı. April karşılık verdi ve ortadan kayboldu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Dean. Esnedi. Blue bundan hoşlanmamıştı. En azından biraz hayal kırıklığı belirtisi gösterebilirdi.

Blue rüyasının etkisinden tamamen sıyrılamamış olduğunu fark etti. “Sapık!” Kendini yataktan dışarı attı. Bu adamın kendisini tahrik etmesine izin veremezdi; uyurken olsa bile.

“Sen bir yalancısın,” dedi Dean.

Blue dönüp ona baktı. “Neden söz ediyorsun sen?”

Dean doğrulup otururken örtü beline kaydı ve pencereden süzülen güneş ışığı kollarından sekerek göğsündeki tüyleri aydınlattı. “Bana göğüslerin olmadığını söylemiştin. Bu konuda çok yanlış olduğunu anlaşıldı.”

Blue yeterince ayılmadığı için iyi bir karşılık veremedi. Bu yüzden öfkeli bir bakış attıktan sonra banyoya yürümeyi tercih etti ve biraz yalnız kalabilmek için iki musluğu da sonuna kadar açtı. Banyodan çıktığında, Dean’i yatağın üzerine koyduğu pahalı bir bavulun önünde dururken buldu. Üzerinde sadece lacivert külotu vardı. Blue sendeledi,

sessizce küfretti ve sonra bunu bilerek yapmış gibi davrandı. “Tanrı aşkına, bir daha sefere beni uyar. Sanırım kalp krizi geçireceğim.”

Dean omzunun üzerinden uyku sersemi gözlerle baktı. “Neden?”

“Eşcinsel pornoları için reklam malzemesi gibi duruyorsun.”

“Sen de ulusal bir felakete benziyorsun.”

“Duşa girecek olmamın nedeni de bu zaten.” Blue, Dean’ın köşeye attığı çantasına yöneldi. Fermuarını açarak temiz giysilerini karıştırdı. “Ben temizlenirken koridorda nöbet tutmazsın sanırım.”

“Oraya gelip sana eşlik etsem ya?” Bu asılmaktan çok tehdide benziyordu.

“İnanılmaz,” dedi Blue. “Senin gibi bir yıldız, küçük insanlara yardım ediyor.”

“Evet, şey, yaradılış meselesi.”

“Boş versene.” Blue giysi, havlu ve kozmetik eşyalarını aldıktan sonra banyonun yolunu tuttu. Dean’ın kendisine katılmaya kalkışmayacağından emin olduktan sonra saçlarını şampuanladı ve bacaklarını tıraş etti. Dean annesinin gerçekten ölüyor olmadığını bilmiyordu ama üzgün olmaktan çok huysuz gibi görünüyordu. Blue, April’in ona ne yaptığını umursamıyordu. Bu fazla soğuk geliyordu.

Blue temiz ama rengi atmış siyah bir bisikletçi şortu, kamuflaj desenli bol bir tişört giydi ve ayaklarına bir çift tokyo geçirdi. Saç kurutucuyla çabucak kuruttuktan sonra saçlarını kırmızı bir lastikle atkuyruğu yaptı. Daha kısa bukleler yine omzuna doğru uzandı. Üç gün önce kaybetmiş olmasaydı, April’in hatırı için dudak parlatici ve rimel sürebilirdi.

Alt kata inerken yemek odasında bir merdivenin tepesine tünemiş bir elektrikçinin antika bir avizeyi astığını gördü. Salonun kapısındaki naylon kaldırılmıştı ve Dean içeride durmuş, kartonpiyeri onaran bir marangozla konuşuyordu. Dean diğer banyoda yıkanmış olmalıydı çünkü saçları ıslaktı ve kıvr kıvr olmuştu. Üzerinde kot ve gözlerinin renginde bir tişört vardı.

Salon evin derinliğine doğru uzanıyordu ve ana yatak odasındakinden daha büyük bir şöminesi vardı. Yeni yerleştirilmiş bir çift Fransız kapı, evin arka tarafından uzanan ve yeni dökülmüş gibi görünen beton duvara bakıyordu. Blue mutfağa gitti.

Önceki gece April'in burada yaptıklarını takdir edemeyecek kadar gergindi fakat şimdi kapıda durarak alıcı gözle baktı. Kiraz kırmızısı, seramik tokmakları olan, nostaljik, beyaz ahşap dolaplar ve eski model aletler, ona kendini kırklı yıllara dönmüş gibi hissettirdi. Üzerinde yeni ütülenmiş pamuklu elbisesi, başının arkasında düzgün şekilde toplanmış topuzuyla bir kadını çiftlik evi lavabosunda patates soyarken ve radyoda Andrews Sisters'm *Don't Sit Under the Apple Tree* şarkısı çalarken hayal etti.

Yuvarlak köşeli, iri, beyaz buzdolabı muhtemelen reproduksiyondu fakat ikili fırını ve üst tarafında tuzluk ve biberlik, baharat kapları gibi şeyleri koymak için metal rafı olan, beyaz mineli gaz ocağı kesinlikle eskiydi. Tezgâh yüzeyleri henüz yerleştirilmemişti, dolayısıyla ahşap dolapların orijinal değil, güzel reproduksiyonlar olduğu görülebiliyordu. Siyah-beyaz karolu zemin de yeniydi. Duvara bantlanmış boya numunesi, mutfağın bittiğinde ne renk olacağını gösteriyordu: Güneş sarısı duvarlar, beyaz dolaplar, parlak kırmızı aksesuarlar.

Şarkıda da dediği gibi, *Elma ağacının altında oturma...*

Mutfağa iki kaynaktan ışık geliyordu: Lavabonun üzerindeki geniş pencereyle kahvaltı bölümünün etrafına yerleştirilmiş ve üretici çıkartmaları henüz çıkarılmamış daha uzun pencereler. Çok sayıda çörek kutusu, öylesine bırakılmış karton bardaklar ve kâğıtlar, kiraz kırmızısı formika yüzeyi olan, krom bir mutfak masasının üzerinde duruyordu.

April bir elini ahşap bir sandalyenin arkasına dayamış halde ayakta duruyordu ve diğer elindeki telefonda biriyle konuşuyordu. Önceki gün giydiği yırtık kotu yine üzerindeydi ve lal rengi bir bluz giymiş, gümüş küpeler takmış, ayaklarına adaçayı yeşili spor ayakkabılar

giymişti. “Saat yedide burada olman gerekiyordu, Sanjay.” Blue’ya dönerek başıyla selam verdi ve kahve sürahisini işaret etti. “O zaman başka bir kamyon bulman gerekecek. Boyacıların işe başlayabilmesi için bu tezgâh yüzeylerinin gün sonunda yerleştirilmiş olması şart.”

Dean içeri girdi. Çörek kutusuna yaklaşırken yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu ama masaya ulaştığında, saçlarından yansıyan güneş ışığı April’inkine sekti ve Blue, Tanrı’nın bu iki altın yaratığı izlemek için özel bir spot ışığı tuttuğu izlenimine kapıldı.

“Kurulumu ertelemiyoruz,” dedi April. “Bir saat içinde burada olsan iyi olur.” Başka bir görüşmeye geçerek telefonu diğer kulağına aktardı. “Ah, selam.” Sesini kısarak onlara arkasını döndü. “Seni on dakika sonra arayacağım. Neredesin?”

Dean kahvaltı bölümündeki pencerelere yürüdü ve arka bahçeye baktı. Blue, onun April’in gidişini tekrar düşündüğünü umuyordu.

April bir arama daha yaptı. “Dave, ben Susan O’Hara. Sanjay gecikecekmiş.”

Yemek odasındaki avizeyi takan elektrikçi mutfığa geldi. “Susan, gel de şuna bir bak.”

April parmağıyla adama beklemesini işaret ederek görüşmesini bitirdi ve telefonunu kapadı. “Ne oldu?”

“Yemek odasında yine eski elektrik tesisatlarına rastladım.” Elektrikçi bakışlarıyla April’i yiyordu. “Değiştirilmesi gerekecek.”

“Bir bakayım.” April adamın peşinden mutfaktan çıktı.

Blue kahvesine bir çay kaşığı şeker attıktan sonra incelemek için ocağa yaklaştı. “Burada olmasaydı şimdi başın ciddi dertte olurdu.”

“Evet, muhtemelen haklısın.” Dean pudra şekerli çöreklerle baktı ve kutuda kalan tek çikolatalı çöreği seçti; Blue da aynısına göz dikmişti.

Bir matkap sesi duyuldu. “Bu mutfak inanılmaz,” dedi Blue.

“Bence idare eder.”

“İdare eder mi?” Başparmağını ocağın ön panelindeki O’Keefe&Merritt ambleminin üzerinde gezdirdi ve bir yem attı. “Bütün günümü burada yemek yaparak geçirebilirdim. Ev yapımı ekmek, meyveli pasta...”

“Gerçekten yemek yapıyor musun?”

“Elbette.” Beyaz mineli ocak, başka bir döneme açılan bir kapı gibiydi. Belki Blue için geçici güvenlik kapısı da olabilirdi.

Ama Dean yemeklere ilgisini kaybetmişti. “Senin pembe bir şeyin yok mu?”

Blue şortuna ve kamuflaj desenli tişörtüne baktı. “Bunların nesi var ki?”

“Küba’yı işgal etmeyi planlıyorsan bir şeyi yok.”

Blue omuz silkti. “Giyime meraklı değilim.”

“Bak bu şaşırtıcı.”

Blue bunu düşünüyormuş gibi yaptı. “Beni gerçekten pembe giysiler içinde görmek istiyorsan, sanırım senden bir şeyler ödünç alabilirim.”

Dean’in gülümsemesi hiç de dostça değildi ama Blue ona meydan okumaya devam etmezse, Dean onu her zamanki seks oyuncaklarından biriyle karıştırabilirdi.

April mutfağa dönerek telefonunu kapadı. Dean’le soğuk ve resmî bir tavırla konuştu. “Sürücü karavanla geliyor. Dışarı çıkıp nereye konmasını istediğine karar ver istersen.”

“Bir önerin olduğundan eminim.”

“Ev senin.”

Dean annesine soğuk gözlerle baktı. “Bir ipucu ver.”

“Karavanda tuvalet ya da çeşme suyu yok, dolayısıyla fazla uzağa koydurma.” April omzunun üzerinden koridora seslendi. “Cody, su tesisatçısının kamyonu daha gelmedi mi? Onunla konuşmam gerek.”

“Az önce geldi,” diye seslendi Cody.

“Ne tür bir karavan?” diye sordu Blue, April gittikten sonra.

“*Bayan O'Hara'nın e-postalarında beni ikna ettiği bir şey.*” Dean kahvesini ve çöreğini alarak dışarı yöneldi. Blue pudra şekerli bir çöreği alarak yeniden döşenmiş çamaşır odasından yan kapıya yürüdü.

Bahçeye ulaştıklarında pudra şekerli çöreği Dean'e uzattı. “Takas edebilirim.”

Dean çikolatalı çörekten kocaman bir lokma aldı, Blue'ya verdi ve onunkini aldı. “Anlaştık.”

Blue elindeki yarım çöreğe baktı. “Bir kez daha başkalarının kalıntılarıyla karnımı doyurmak zorunda kaldım.”

“İşte şimdi bana kendimi kötü hissettiriyorsun.” Dean taze çöreğe dişlerini geçirdi.

Evin arka tarafına dolaştılar. Blue bakımsız bahçeyi ressam gözüyle incelerken orayı rengârenk hayal etti: Belki demir pompanın yanına küçük bir çimenlik, evin yan tarafına eski usul hatmi çiçekleri, ılık esintiyle salman çamaşırların asıldığı bir ip... *Duygusal bir yolculuk yapacaksın...*

Dean bahçenin diğer tarafındaki gölgelik alanı inceledi. Blue da ona katıldı. “Nasıl bir karavan bu?” diye sordu. “Hapishane arabası filan mı yoksa?”

“Sanırım göreceksin.”

“Kendin de bilmiyorsun, değil mi?”

“Öyle denebilir.”

“Bana ambarı göster,” dedi Blue. “Tabii fare yoksa.”

“Fare mi? Ah, hayır! Evrende faresi olmayan tek ambar benimki.”

“Bütün sabah çok alaycı davrandın.”

“Ah, canım, özür dilerim.”

Dean belki de acısını gizlemeye çalışıyordu. Blue onun iyiliği için öyle olmasını umuyordu.

Üzeri siyah naylonla örtülmüş, üstü kapalı, küçük bir karavan taşıyor gibi görünen açık kasalı bir kamyon geldi. Dean sürücüyle

konusmak için yaklaşırken Blue olduğu yerde kaldı. Çok geçmeden adam ona yaralı omzuna vurarak “Boo” diye seslenmeye başladı. Sonunda işe koyuldular. Dean’in talimatlarıyla, sürücü kamyonu ağaçlara doğru geri geri yanaştırdı ve karavanı indirmek için harekete geçti. Karavanı yerleştirdikten sonra siyah naylonu açmaya başladı.

Karavan kırmızıydı fakat jantlarına yıldızlı desenler işlenmiş, parlak mor tekerlekleri vardı. Yan taraflarına boyalı çıtalar yerleştirilmişti ve her tarafına sarmaşıklarla parlak mavi, çivit mavisi, sarı ve güneş turuncusu çiçek desenleri işlenmişti. Aracın ön tarafında, kraliyet mavisi kapının üzerinde yıldızlı bir tek boynuzlu at dans ediyordu. Karavanın kavisli tavanından sarkan limon sarısı, gösterişli tahtalardan küçük bir tente çıkıyordu. Karavanın yan tarafları aşağıdan yukarı doğru eğimliydi ve kraliyet mavisi renginde minyatür panjurları olan küçük bir penceresi vardı.

Blue nefesini tuttu. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu bir Çingene karavanıydı. Gezgincilerin evi.

“Vay canına,” diye mırıldandı.

6. BÖLÜM

Soför giderken, Dean başparmaklarını arka ceplerine sokarak yeni bir arabaymış gibi vagonun etrafında dolaştı. Blue onu beklemeden menteşeli bir basamağı indirerek kapıyı açmak için tırmandı.

Karavanın koyu kırmızı iç kısmı da dışı kadar sihirliydi. Kavisli tavanda uzanan kirişlerden ahşap kaburgalara, duvarlardan kaburgalar arasındaki panellere kadar bütün yüzeyler aynı dans eden boynuzlu atlar, sarmaşıklar ve güzel çiçeklerle süslenmişti. Karavanın arka tarafından sarkan ipekli bir perde, Blue'ya bir gemi ranzasını hatırlatan bir yatağı sergiliyordu. Sol tarafta iki katlı bir ranza ve altında da çift kapılı bir dolap vardı. Küçük mobilyalar nakliye sırasında ters çevrilip kahverengi kâğıtlarla sarılmıştı.

Karavanda iki minyatür pencere vardı; biri masanın üzerindeki duvarın ortasında, diğeri arkadaki yatağın üzerindeydi. İkisi de mor örgülerle geri çekilmiş, beyaz dantelli bebek evi perdeleriyle örtülmüştü. Bir taraftaki süpürgeliğin yakınında kahverengi bir tavşan lezzetli bir yonca yaprağını kemirirken resmedilmişti. Öylesine sempatik, öylesine mükemmeldi ki Blue'nun içinden ağlamak geliyordu. Nasıl ağlandığını unutmuş olmasa, muhtemelen ağlardı da.

Dean onun arkasından yaklaşarak etrafa bakındı. "İnanılmaz."

“Bu sana bir servete mal olmuş olmalı.”

“Pazarlık etti.”

Kimden söz ettiği belliydi.

Karavanın sadece tam ortası, Dean’in dimdik ayakta durmasına izin verecek kadar yüksekti. Ahşap bir masanın koruyucu kâğıtlarını yırtmaya başladı. “Nashville’de bu araçları restore etmekte uzmanlaşmış bir adam var. Aslında bunlara karavan diyorlar. Bir müzik kralı sipariş verdikten sonra vazgeçmiş.”

Karavan. Bu kelime hoşuna gitmişti. Kulağa egzotik geliyordu. “April seni bunu almaya nasıl ikna etti?”

“Sarhoş konukları tıkmak için iyi bir yer olacağını söyledi. Ayrıca bazı arkadaşlarımla çocukları var ve bunun onlar için de eğlenceli olacağını düşündüm.”

“Ayrıca böyle bir şeye sahip olmanın güzel olacağını da düşündüm. Sonuçta buralardaki tek Çingene karavanı bu sanırım.”

Dean inkâr etmedi.

Blue elini duvarların üzerinde gezdirdi. “Bunların birçoğu şablonla çizilmiş ama el işi de var. İyi bir işçilik.”

Dean etrafa bakınmaya, dolapları açmaya, çekmeceleri çekmeye başladı ve denizati biçimindeki bir ferforje duvar apliğini inceledi. “Bunlar için elektrik donanımı yapılmış, dolayısıyla buraya elektrik çektirmem gerekecek. Elektrikçiyle konuşsam iyi olur.”

Blue henüz gitmeye hazır değildi ama Dean kapıyı onun için açık tuttu ve Blue onun peşinden bahçeye çıktı. Elektrikçi bir bağlantı kutusunun önüne çömelmişti ve yanında duran radyoda eski bir Five for Fighting şarkısı çalıyordu. April birkaç adım ötede elinde bir defterle duruyor ve evin arka tarafından uzanan betonu inceliyordu. Dean bugün onun gidişiyle ilgili hâlâ tek kelime etmemişti. Five for Fighting şarkısı sona erdi ve Jack Patriot’ın klasiklerinden *Farewell, So Long*’un ilk melodileri duyuldu. Dean’in adımları aksadı; ritmindeki

değişiklik o kadar hafifti ki April'in başı aynı anda aniden kalkmasa, Blue fark etmeyebilirdi. April defteri kapadı. "Kapa şunu, Pete."

Elektrikçi ona baktı ama hemen hareket etmedi.

"Boş ver." April defterini kolunun altına sıkıştırarak içeri yöneldi. Dean aynı anda elektrikçiyle konuşmaktan vazgeçerek ön bahçeye yürüdü.

Blue bakımsız bahçenin etrafından baktı. Bir iş bulmak için kasabaya nasıl gidebileceğini düşünmek yerine, az önce tanık olduğu şeyi düşündü. *Farewell, So Long* sona erdi ve bu kez Moffatt Sisters'in *Gilded Lives*'ı başladı. Bazı çağdaş kanallar bile Marli'nin ölümünden beri Moffatt şarkıları çalıyordu ve genellikle Jack Patriot'ın *Farewell, So Long* şarkısıyla eşleştiriliyordu ama Blue bunu biraz saçma buluyordu çünkü ikisi boşanmış yıllar olmuştu. Eve doğru yürürken bütün bunları düşünüyordu.

Anlamadığı bir dilde konuşan üç adam, mutfakta siyah sabuntaşı tezgâh yüzeylerini yerleştiriyordu. April yemek bölümüne oturmuş, defterindeki bir sayfaya çatık kaşlarla bakıyordu. "Sen ressamısın," dedi Blue içeri girerken. "Bana şu konuda yardım et. Giysilerle aram çok iyidir ama mimari detayları çizmekte o kadar başarılı değilim; özellikle de ne istediğimden emin olamadığımda."

Blue bir çörek daha almayı umuyordu fakat kutuda sadece şeker tozu ve birkaç jöle damlası kalmıştı.

"Konu veranda," dedi April.

Blue onun yanına oturdu ve defter sayfasındaki çizime baktı. Adamlar arka planda konuşmaya devam ederken, April hayal ettiği şeyi açıkladı. "Bu verandanın köhne bir balıkçı kulübesine aitmiş gibi görünmesini istemiyorum. İçeri bolca ışık girmesi için yüksek pencereler konmasını ve yüksekliği kıracak pervazlar istiyorum ama nasıl olacağına karar veremedim."

Blue bunu düşündü ve birkaç basit şey çizmeye başladı.

“Bu hoşuma gitti,” dedi April. “Karşı duvarı da çizebilir misin? Pencerelele?”

Blue her duvarı April’m tarif ettiği gibi çizdi. Birkaç değişiklik yaptıktan sonra, sonunda daha dengeli bir plan çıkarabildiler. “Sen gerçekten iyisin,” dedi April, işçiler sigara molası vermek için dışarı çıktığında. “Benim için biraz daha iç mekân çizimi yapabilir misin? Ama sanırım çok fazla zahmet veriyorum. Ne kadar süre kalacağını veya Dean’le ilişkinin doğasını bile bilmiyorum.”

“Blue ile nişanlıyız,” dedi Dean kapıdan.

İkisi de onun geldiğini duymamıştı. Dean boş kahve kupasını ocağın yanına bıraktı ve Blue’nun yanına gelerek çizimi aldı. “Ben burada olduğum sürece o da kalacak.”

“Nişanlı mı?” dedi April.

Dean başını çizimden kaldırmadı. “Doğru duydun.”

Blue gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Dean gerçekten saçmalamaya başlamıştı. Annesine kendisi için ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatmak, evlenmeye karar verdiğini söylemeye değer bulmadığını göstermek istiyordu. Ölüm döşeginde birine ne kadar zalimce bir davranıştı bu!

“Tebrikler.” April kalemı bıraktı. “Birbirinizi ne kadar süredir tanıyorsunuz?”

“Yeterince,” dedi Dean.

Blue, April’m birkaç saat önce tanık olduğu şey olmamış gibi yapmaya devam edemezdi. “Dün gece bir hataydı. Bilmen için söylüyorum, yatağa girdiğimde tamamen giyiniktim.”

April’in kaşı şüpheli bir kavisle kalktı.

Blue ağırbaşlı görünmeye çalıştı. “On üç yaşımdayken bekâret yemini ettim.”

“Ne ettin?” diye sordu April.

Dean iç çekti. “Bekâret yemini filan etmedi.”

Aslında Blue gerçekten böyle bir yemin etmişti ama daha on üç yaşındayken bile yeminini tutabileceği konusunda şüpheleri vardı. Ancak onu böyle bir şeye ikna eden Rahibe Luke ile değilse de, uzun zaman önce Tanrı'yla barışmıştı. "Dean kabul etmiyor ama bence düğün gecesinin bir anlamı olmalı. Bu yüzden bu gece karavana taşınıyorum."

Dean alaycı bir tavırla güldü. April uzun bir süre Blue'ya baktıktan sonra oğluna döndü. "Bu kız... çok tatlı."

"Sorun değil." Dean çizimi bıraktı. "Gerçekte ne düşündüğünü söyleyebilirsin. İnan bana, ben çok daha kötülerini söyledim."

"Hey!"

"Onu ilk gördüğümde bir sokak karnavalındaydı." Dean tezgâh yüzeylerine yaklaşarak inceledi. "Yüzünü şu tahta deliklerden birine sokmuştu; dolayısıyla doğal olarak dikkatimi çekti. O yüzün dikkat çekici olduğunu itiraf etmelisin. Geri kalanını gördüğümde artık çok geçti."

"Tam yanınızda oturuyorum," diye hatırlattı Blue.

"Onda hiçbir terslik yok ki." April pek inanarak konuşmamış gibiydi.

"Ama daha birçok harika özelliği var." Dean bir dolap kapağının menteşelerini inceliyordu. "Görmezden gelmeye çalışıyorum."

Blue sohbetin nereye yöneldiğini az çok tahmin edebiliyordu. Bu yüzden parmağını çörek kutusunun dibindeki pudra şekerine sürttü.

"Herkes modayla ilgilenmek zorunda değil, Dean. Büyük bir günah sayılmaz." Bunu tam o anda masadan sıçrayıp podyumda yürüyebilecek bir kadın söylüyordu.

"Evlendiğimizde giysilerini benim seçmeme izin vereceğine söz verdi," dedi Dean.

Blue'nun bakışları buzdolabına döndü. "Şurada hiç yumurta var mı? Omlet yapmak için biraz peynir filan?"

April'in gümüş küpeleri saçlarına takılmıştı. "Bununla yaşamayı öğrenmen gerek, Blue. Daha üç yaşındayken iç çamaşırları birbirine uymazsa öfke krizine tutulurdu. Üçüncü sınıftayken her şeyinin Ocean Pacific olması gerekiyordu; lise birinci sınıftayken de kafasını Ralph Lauren'e takmıştı. Okumayı giysi etiketlerinden öğrendiğine yemin ederim."

April'in geçmişi hatırlatması bir hataydı. Dean dudaklarını birbirine bastırdı. "Şuursuz yıllarından bu kadar çok detayı hatırlamana şaşırdım." Tekrar Blue'nun yanına geldi ve parmaklarını genç kadının omzuna o kadar sahiplenici bir tavırla koydu ki Blue onun bu nişan yalanını aynı zamanda kendi tarafında birinin olduğunu göstermek için uydurup uydurmadığını merak etti. Ah, bir de Benedict Arnold⁶ ile aynı tarafta olduğunu bilseydi.

"Dean bir şey anlatmadıysa," dedi April, "uyuşturucu bağımlıydım."

Blue buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Ve bir hayran kız," diye ekledi April açıkça. "Ben uyuşturucu peşinde koşup olabildiğince çok sayıda *rock* yıldızıyla birlikte olma hayalimi gerçekleştirirken, Dean çocukluk yıllarını ya dadılarla ya da yatılı okulda geçirdi."

Blue buna da nasıl cevap vereceğini *gerçekten* bilemiyordu. Dean elini onun omzundan indirerek arkasını döndü.

"Ah... ne kadar süredir temizsin?" diye sordu Blue.

"On yıldan uzun bir süredir. Bu sürenin büyük bölümünde saygın bir şekilde çalıştım. Son yedi yıldır kendi işimi yapıyorum."

"İşin ne?"

"Los Angeles'ta moda tasarımcısıyım."

6 1779'a değin yurtsever bir subay olarak Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda Amerikan Kıt Ordusu'nda hizmet ettikten sonra Britanya Ordusu safına geçen ve bu nedenle ABD'de adı hainlikle eş anlama gelen subay. (ç.n.)

“Tasarımcı mı? Vay canına! Tam olarak ne yapıyorsun?”

“Tanrı aşkına, Blue...” Dean boş kahve kupasını alarak lavaboya götürdü.

“Aktrislerle, Hollywood’daki ev hanımlarıyla ve... zevkten çok parası olan kadınlarla çalışıyorum,” dedi April.

“Kulağa görkemli geliyor.”

“Aslında büyük ölçüde bir diplomasi işi.”

Blue bunu anlayabiliyordu. “Elli yaşında bir pembe dizi yıldızını mini eteğinden vazgeçmeye zorlamak gibi mi?”

“Dikkat et, Blue,” dedi Dean. “Kişiselleştiriyorsun. April elli iki yaşında ama her renkte mini eteklerle dolu bir gardırobu olduğuna bahse girebilirsin.”

Blue, April’ın inanılmaz uzunluktaki bacaklarına baktı. “Her birinin muhteşem görüldüğünden eminim.”

Dean lavabodan uzaklaştı. “Kasabaya gidelim. Almam gereken bazı şeyler var.”

“Gitmişken market alışverişi de yapın,” dedi April. “Kulübede yiyeceğim var ama burada pek fazla bir şey yok.”

“Tamam, yaparız.” Dean peşinde Blue’yla kapıya yöneldi.

Dean otobana dalarken Blue yoğun sessizliği bozdu. “Ona yalan söylemiyorum. Nedime elbiselerimizin rengini sorarsa ona gerçeği söylerim.”

“Nedime falan yok, dolayısıyla sorun da yok,” dedi Dean sertçe. “Vegas’a kaçıyoruz.”

“Beni tanıyan herkes, asla Vegas’a kaçmayacağını bilir.”

“O seni tanımıyor.”

“Sen tanıyorsun yani. Orada evlenmek, dünyaya daha iyi bir plan yapamayacak kadar dağınık olduğunu itiraf etmek gibi bir şey. Gururum el vermez.”

Dean onun sesini duymamak için radyonun sesini açtı. Blue insanlarla, özellikle de erkeklerle ilgili yanılmaktan nefret ederdi ve Dean'in annesinin ölümcül hastalığına karşı duyarsızlığına tahammül edemiyordu. Dean'i cezalandırmak için radyonun sesini tekrar kıstı. "Hep Hawaii'ye gitmek istedim ama bugüne kadar bunun için param olmadı. Bence orada evlenebiliriz. Günbatımında, lüks bir tatil beldesinin kumsalında. Zengin bir koca bulduğum için çok memnunum."

"Evlendiğimiz falan yok!"

"Aynen," diye karşılık verdi Blue. "İşte bu yüzden de annene yalan söylemek istemiyorum."

"Yanımda çalışıyor musun, çalışmıyor musun?"

Blue oturduğu yerde doğruldu. "Çalışıyor muyum? Haydi, bunu konuşalım."

"Şimdi olmaz." Dean o kadar sinirli görünüyordu ki Blue bir süre için sessiz kaldı.

Çalışların arasında neredeyse görünmez halde olan, terk edilmiş bir pamuk fabrikasının, sonra bakımlı bir karavan parkının ve cuma günleri için karaoke gecesi reklamı yapan bir golf kulübünün önünden geçtiler. Orada burada bir posta kutusuna dayanmış bir saban veya araba görüyorlardı. Blue sahte nişanlısının özel hayatına sinsice bir saldırı yapmaya karar verdi. "Nişanlı olduğumuza göre, sence bana babandan söz etme zamanın gelmedi mi?"

Dean'in elleri direksiyonu daha sıkı tuttu. "Hayır."

"Boşlukları doldurmakta gerçekten iyiyimdir."

"O zaman doldurma."

"Bu zor. Bir fikir zihnimde belirlediğinde..."

Dean ona öldürecekmiş gibi baktı. "Babamla ilgili konuşmam ben. Ne seninle ne de başka biriyle."

Blue bir an için tereddüt ettikten sonra devam etmeye karar verdi. “Kimliğini gerçekten gizlemek istiyorsan, radyoda Jack Patriot çalmaya başladığı her seferinde taş kesilmekten vazgeçmen gerek.”

Dean parmaklarını gevşetti ve biraz fazla doğal bir tavırla direksiyonun üzerine koydu. “Abartıyorsun. Babam bir süre Patriot’ın grubunda davulcuymuştu. Hepsini bu işte.”

“Anthony Willis, grubun tek davulcusu oldu. Ve o da siyahî olduğuna göre...”

“Rock tarihi bilgilerini kontrol et, bebek. Willis, Universal Omens turnesinin büyük bölümünde kırk kolu yüzünden çalamadı.”

Dean doğruyu söylüyor olabilirdi ama nedense Blue öyle olduğunu sanmıyordu. April rock geçmişiyile ilgili açık davranmıştı ve Blue radyoda *Farewell, So Long* çalmaya başladığı zaman ikisinin de nasıl donup kaldığını görmüştü. Dean’in Jack Patriot’ın oğlu olma olasılığı başını döndürüyordu. Rock yıldızına on yaşından beri âşıktı. Nerede yaşarsa yaşasın, albümlerini daima yatağının yanında tutardı ve dergilerden kestiği resimlerini okul defterlerinin içine yapıştırırdı. Şarkı sözleri ona yalnızlığını unuttururdu.

Bir şehir sınırı tabelası Garrison’a ulaştıklarını haber verdi. Hemen altındaki başka bir tabela, kasabanın satılık olduğunu ve ilgilenen kişinin Nita Garrison’la bağlantı kurmasını bildiriyordu. Hızla tabelanın yanından geçerlerken Blue’nun başı tabelaya döndü. “Şunu gördün mü? Biri bir kasabayı nasıl satabilir ki?”

“Bir süre önce eBay’de bir tane satmışlardı,” dedi Dean.

“Doğru. Kim Basinger’ın Georgia’da küçük bir kasaba satın aldığı hatırlıyor musun? Buranın Güney olduğunu sürekli unutuyorum. Burada başka yerde olamayacak her türlü tuhaflık olur.”

“Bu düşünceni kendine saklamalısın,” dedi Dean.

Bir *Greek Revival*⁷ tarzı cenaze evinin ve bir kilisenin önünden geçtiler. Üç bloklu kasaba merkezindeki kumtaşı binaların çoğu yirminci yüzyılın başlarında yapılmış gibi görünüyordu. Geniş ana caddenin iki tarafında çapraz otopark alanları vardı. Blue bir restoran, bir eczane, bir dükkân ve bir fırın gördü. Myrtle Teyzenin Tavan Arası adında bir antika dükkânının önünde, boynuzundan AÇIK tabelası sarkan doldurulmuş bir geyik duruyordu. Caddenin karşı tarafında, dört taraflı bir saati ve tepesinde beyaz küreler yer alan, siyah, demir lamba direkleri olan bir parkı yaşlı ağaçlar gölgeliyordu. Dean eczanenin önündeki boş park yerlerinden birine girdi.

Blue, Dean'in onun yanında çalışmakla ilgili yorumuna pek inanmamıştı ve bu kadar küçük bir kasabada iş bulmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordu. "Tuhaf bir şey fark ettin mi?" diye sordu Dean kontağı kaparken.

"Senin dışında mı?"

"Hiç fastfood yok." Blue köhne ama ilginç ana caddeyi inceledi. "Otobanda da hiç zincir restoran görmedim. Burası küçük ama bir NAPA Oto Parçaları mağazası veya bir Blockbuster film kiralama dükkânı için yeterince büyük. Neredeler ki? Arabaları kaldırıp insanların giysilerine aldırılmazsan, hangi yılda olduğumuzu bile anlamak zor olurdu."

"Giysilerden söz etmen ilginç." Dean genç kadının siyah bisikletçi şortunu ve kamuflaj tişörtünü inceledi. "Sanırım yeni işinle birlikte gelen giyim kuralı notunu almamışsın."

"Ah, şu saçmalık mı? Attım gitti."

Eczanenin yanındaki Barb'ın Kuaför ve Güzellik Merkezi'nin vitrininde bir kadın yüzü belirdi. Diğer taraftaki sigorta acentesinde, bir kilise ikinci el eşya satışı ilanının arkasından kel kafalı bir adam baktı. Blue caddenin diğer tarafında da benzer şekilde insanların

7 Antik Yunan tarzını anımsatan bir mimari hareket. (ed.n.)

baktığını tahmin etti. Bu kadar küçük bir kasabada ünlü komşularının gelişinin haberi çabucak yayılmış olmalıydı.

Dean'ın peşinden eczaneye girerken saygılı bir şekilde üç adım arkasından yürüyordu ki bu durumu tavırlarıyla kendisi yaratmış olsa da, Dean'i daha da kızdırıyordu. Blue kasiyerle konuşurken ve hiç iş olmadığı öğrenirken, Dean dükkânın arka tarafına gitti. Biri siyahî, iki kadın hızla içeri daldılar. Sigorta acentesindeki adam ve ıslak saçlı, yaşlıca bir kadın onları izledi. Ardından üzerinde plastik bir isim kartı taşıyan –adının Steve olduğu yazılıydı–, cılız bir adam geldi.

“İşte burada,” dedi sigortacı diğerlerine dönerek.

Hepsi Dean'e bakmak için başlarını uzattılar. Parlak pembe iş takımı giymiş bir kadın, karo zeminde takırdayan topuklularıyla içeri daldı. Blue'nun yaşında gibi görünüyordu ve dolayısıyla saçlarının spreyle kaskatı kesilmesi için fazla gençti ama Blue da kimsenin saçını eleştirecek durumda değildi. Seattle'dan o kadar ani ayrılmak zorunda kalmasaydı saçlarını kestirecekti. Kadın Dean'e seslenirken –adını uzun, hayranlık dolu bir nefesle söyleyerek– Blue rimel rafına yaklaştı. “Dean... çiftliğe geldiğini yeni öğrendim. Ben de seni karşılamaya geliyordum.”

Blue rimel rafının arkasından bakınca, Dean'in ifadesiz yüzünde bir an sonra tanıma ifadesinin belirlediğini gördü. “Monica. Seni gördüğüme sevindim.” Dean tırnak makası, yara bandı ve jöle ayakkabı dolgusuna benzer bir paket almıştı. Prezervatif yoktu.

“Tanrım, kasaba kaynıyor,” dedi Monica. “Herkes senin gelmeni bekliyordu. Susan O'Hara inanılmaz, değil mi? Eve yaptıkları hoşuna gitmedi mi?”

“İnanılmaz, kesinlikle.”

Monica bir bardak buzlu çaymış gibi Dean'i gözleriyle içiyordu. “Umarım bir süre kalırsın.”

“Emin değilim. Bazı şeylere bağlı.”

“Garrison’daki bütün nüfuzlu insanlarla tanışmadan gidemezsin. Küçük bir kokteyl partisi verip seni herkesle tanıştırmaktan mutluluk duyarım.” Kadın Dean’in kolunu tuttu. “Buraya bayılacaksın.”

Dean kişisel alanına tecavüz edilmesine alışkındı ve geri çekilmedi; sadece başım kozmetik bölümüne doğru yatırdı. “Tanışmanı istediğim biri var. Blue, buraya gel de seni emlak komisyoncumla tanıştırayım.”

Blue rimel rafının arkasına geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Belki de bu kadın bir iş bulmasına yardım edebilirdi. En dostça gülümsemesiyle onlara doğru yürüdü. Dean emlak komisyoncusunun sahiplenici elinden uzaklaşarak kolunu Blue’ya sardı. “Blue, bu hanım Monica Doyle. Monica, bu hanım da nişanlım Blue Bailey.”

İşte şimdi gerçekten saçmalıyordu.

“Hawaii’de evleniyoruz,” dedi Dean. “Günbatımında, kumsalda. Blue aslında Vegas’a gitmek istedi fakat bunun için fazla planlı biriyim.”

Aslında hayali bir nişanlısı olmadan da kadınları kendinden uzak tutmakta gayet başarılıydı ama görünüşe bakılırsa üzerine fırlatılan bütün o külotlarla uğraşmak istemiyordu. Blue şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı.

Monica’nın yüzü asıldı fakat hayal kırıklığını hızlı göz kırpışların ve Blue’nun görünüşünü çabucak inceleyişinin arkasına gizlemek için elinden geleni yaptı. Emlak komisyoncusu, Blue’nun bir ay boyunca ilan panosunda asılı kaldıktan sonra oturduğu apartmanın çamaşırvhanesinden aşırıldığı kamuflaj desenli tişörtlere baktı. “Ne kadar şirin bir şeysin sen!”

“Dean de öyle düşünüyor,” dedi Blue alçakgönüllülükle. “Bense yaşlanan futbolculara karşı düşmanlığımı nasıl aştığımı hâlâ merak ediyorum.”

Dean’in uyarıcı sıkışı genç kadını dev futbolcunun koltukaltına soktu ve Blue’nun burnuna tasarımcı logolarıyla etiketlenmiş erkeklik organı biçimindeki şişelerde satılan, pahalı erkek deodorantlarının

kokusu geldi. Başını tekrar dışarı uzatmadan önce orada biraz durdu. “Kasabaya geldiğimizde satılık tabelası gördüm. Olay ne?”

Monica parlak rujlu dudaklarını büzdü. “Nita Garrison her zamanki sinir bozuculuğuyla hareket ediyor, hepsi o. Bazı insanlar ismini anmaya bile değmez. Ona aldırmmamak için elimizden geleni yapıyoruz.”

“Bu doğru mu?” diye sordu Blue. “Kasaba gerçekten satılık mı?”

“Sanırım bu kasabayı nasıl tanımladığına bağlı.”

Blue bu kasabayı nasıl tanımladıklarını soracaktı ama Monica rafların arasında bekleyen insanları tanıştırmak için çağırmaya başlamıştı.

On dakika sonra nihayet kaçabildiler. “Bu nişanı atıyorum,” diye homurdandı Blue, Dean’in peşinden arabaya yürürken. “Fazla zahmetlisin.”

“Şimdi, hayatım, aşkımızın, yaşam yolunda karşımıza çıkacak birkaç tümseğe dayanacak kadar güçlü olduğundan eminim.” Dean bir gazete makinesinde durdu.

“Beni nişanlın olarak tanıtmak seni gülünç gösteriyor, beni değil,” dedi Blue. “O insanlar kör değil. Birbirimize yakışmıyoruz.”

“Senin ciddi özgüven sorunların var.” Dean bozuk para çıkarmak için elini cebine soktu.

“Benim mi? Daha neler? Blue Bailey gibi bir dehânın senin gibi zihinsel açıdan bir hafif sıklere âşık olacağına kimse inanmaz.” Dean genç kadına aldırmmadan bir gazete aldı. Blue onun önüne geçti. “Markete gitmeden önce bir işle ilgili araştırma yapmam gerek. Ben etrafa bakınırken sen öğle yemeğini yemeye ne dersin?”

Dean gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı. “Sana söyledim. Zaten benim için çalışıyorsun.”

“Ne yapıyorum peki?” Blue gözlerini kıstı. “Ve ne kadar alıyorum?”

“Sen bunlarla ilgili endişelenme.”

Dean bütün sabah Blue'ya karşı sinir bozucu şekilde davranmıştı ve Blue bundan hiç hoşlanmamıştı. Annesinin ölüyor olması onun suçu değildi. Tamam, biraz onun *hatasıydı* fakat Dean bunu bilmiyordu ve April'ın tıbbi trajedisi için Blue'yu cezalandırmamalıydı.

Markete ulaştıklarında, herkes tek tek onunla selamlaşırken tanıştırmalar tekrar başladı. Dean herkese karşı dostça davranıyordu; sivilceli yüzü kasiyerden bir gazi şapkası takmış, sakat bir adama kadar. Daha büyük çocuklar okuldaydı fakat Dean kel bebek kafalarını okşuyor, ıslak bir eli sıkıyordu ve hatta lazımlık kullanmak istemeyen Reggie adındaki ve üç yaşındaki sevimli bir çocukla sohbet etmişti. Dean, Blue'nun bir insanda gördüğü en ilginç ego ve saygınlık karışımıydı ama saygın tavırları Blue'ya gelince nedense yok oluyordu.

Dean halkla ilişkiler işini yönetirken, Blue market alışverişi yapmak için ortadan kayboldu. Markette çok fazla çeşit yoktu fakat temel şeyleri bulabildi. Kasa kuyruğunda buluştular ve Dean kredi kartını çıkarırken, Blue sessizce durmak zorunda kaldı. Bu böyle devam edemezdi. Blue'nun para kazanması gerekiyordu.

Dean alışveriş poşetlerini indirdi ve onları nereye boşaltacağına karar verme işini Blue'ya bırakarak arabasını ambara park etmek için dışarı çıktı. Annabelle bile gerçek babasının kimliğini bilmiyordu fakat Blue onunla sadece dört gün geçirdikten sonra bunu keşfetmişti. Genç kadın Dean'in tanıdığı en uyanık insandı –üçkâğıtçı olduğundan söz etmeye bile gerek yoktu– ve Dean oyunu daha akıllı oynamak zorunda olduğunu anlamıştı.

Ambarda arabası için yer açtıktan sonra bir kürek ile çapa bulmak için etrafa bakındı ve evin temeline yakın uzamış olan otlara saldırıma başladı. Burnuna hanımeli kokusu geldiğinde, hep hayal ettiği bir Güney California plaj evi yerine neden burayı satın aldığını hatırladı. Çünkü burada olmak doğru geliyordu. Eski binaları ve çiftliklerin etrafını saran tepeleri seviyordu. Bu toprakların bir futbol maçından daha uzun süren bir şeyin parçası olduğunu bilmek hoşuna

gidiyordu. Ama en önemlisi, gözden uzak olmayı seviyordu. Hiçbir kalabalık Güney California plajı ona bunu veremezdi ve okyanus özlemi çektiği her seferinde sahile gidebilirdi.

Gözden uzak olmanın, mahremiyetin nasıl bir şey olduğunu ne-redeyse bilmiyordu bile. Yatılı okullarda büyümüş, sonra da kendisine hemen ün kazandıran okul takımı kariyerine başlamıştı. Ardından da profesyonel olmuştu. Nihayet şu lanet olasıca End Zone reklamlarıyla, futbol izlemeyen insanlar bile onu tanımıştı. Bileziklerin şingirtısını duyunca gerildi. İçi öfke doluydu. Annesi diğer her şeyi olduğu gibi bunu da mahvetmeye çalışıyordu.

“Bir bahçe planlama ekibi tutmayı düşünüyordum,” dedi April.

Dean küreği bir yabani ot yığınına sapladı. “Hazır olduğumda kendim hallederim.” Annesinin ne kadar süredir ayık olduğu umu-runda değildi. Ona baktığı her seferinde, gözyaşlarıyla bozulmuş makyajını, konuşurken dolanan dilini ve hem alkol hem de uyuştur-u-cunun etkisindeyken ondan af dilediğinde boynunu saran kollarının ağırlığını hatırlıyordu.

“Açık havada kendini hep daha iyi hissedersin.” April oğluna yaklaştı. “Bitkilerden pek fazla anlamam fakat görebildiğim kadarıyla bir şakayık çalışını sökmeye çalışıyorsun.”

Nasıl bir hayat sürdüğü düşünülürse, annesi Keith Richards gibi görünmeliydi ama öyle görünmüyordu. Vücudu formdaydı ve çenesi tamamen doğal olamayacak kadar pürüzsüzdü. Uzun saçları bile Dean’i kızdırıyordu. Tanrı aşkına, elli iki yaşındaydı. Artık saçlarını kesme zamanı gelmişti. Dean ergenlik çağındayken, annesinin okulda kendisini ziyarete gelmeye tenezzül ettiği ender zamanlarda sınıf ar-kadaşlarından biri April’in kalçalarıyla veya sergilemeyi seçtiği diğer kısımlarıyla ilgili yorum yaptığı için birkaç kez kavga etmişti. April ayakkabısının ucuyla düzleşmiş bir konserve kutusunu topraktan çıkardı. “Ben ölüyor filan değilim.”

“Evet, bunu dün gece ben de anladım.” Ve Blue bu yalanın bedelini ödeyecekti.

“Hasta bile değilim. Büyük kutlama hevesin kursağında kaldı.”

“Belki gelecek sene.”

April yüzünü buruşturmadı. “Blue’nun kocaman bir kalbi var. Çok ilginç biri. Beklediğimden çok farklı.”

Blue balık tutmaya gitmişti fakat hiçbir şey yakalayamayacaktı. “Bu yüzden ona evlenme teklif ettim.”

“Kocaman masum gözleri var ama aynı zamanda da seksi bir kadın.”

Yetişkinler için ninni...

“Güzel değil,” diye devam etti April, “fakat o... daha iyi bir şey. Bilmiyorum. Her neyse, kendisi farkında bile değil gibi görünüyor.”

“Tam bir enkaz gibi.” Bu söz ağzından çıkar çıkmaz, sırlıslıkla âşık gibi görünmesi gerektiğini hatırladı. “Ona âşık olmam kör olduğum anlamına gelmez. Beni çeken tarafı zaten özgün kişiliği.”

“Evet, bunu görebiliyorum.”

Dean çapayı aldı ve bir gül çalısının etrafındaki otları sökmeye başladı. Gül çalısı olduğunu üzerindeki birkaç çiçekten anlamıştı.

“Marli Moffatt’ı duymuşsundur,” dedi April.

Çapa bir taşla çarptı. “Duymamak zor. Her yerde haber oldu.”

“Sanırım kızı Marli’nin kız kardeşine gidecek. Tanrı biliyor ya, Jack bir çek yazmaktan fazlasını yapmaz.”

Dean çapayı fırlatıp küreği tekrar eline aldı.

April bileziklerinden biriyle oynadı. “Beni buradan kovmanın iyi bir fikir olmadığını artık anladığını tahmin ediyorum; en azından bu yaz burada biraz rahat etmek istiyorsan. Üç-dört hafta sonra hayatından tamamen çıkacağım.”

“Kasım ayında Chargers maçına geldiğinde de böyle demiştin.”

“Bu bir daha olmayacak.”

Dean küreği toprağa sapladı ve çekip çıkardı. Annesi bugün her şeye hâkimdi. Bu ne yaptığını bilen kadınla çocuğunu sürekli ortada bırakan, uyuşturucu bağımlısı kadını bağdaştırmak zordu. “Bu kez sana neden inanayım?”

“Çünkü suçluluk duygusuyla yaşamaktan bıktım. Beni asla bağışlamayacaksın ve bu yüzden tekrar af dilemiyorum. Evin restorasyonu biter bitmez gidiyorum.”

“Bunu neden yapıyorsun? Bu gösterinin nedeni ne?”

April eğlence bittikten sonra barda kalan son kadının sıkınlığıyla omuz silkti. “Eğlenceli olacağını düşündüm, hepsi bu.”

“Hey, Susan!” Bay Abazan Elektrikçi başını köşeden uzattı. “Biraz buraya gelebilir misin?”

Annesi uzaklaşırken, Dean bir taş daha çıkardı. April’ın bu kadar çok işle başa çıktığını göre göre onu gitmeye zorladığı takdirde annesinden çok kendisine zarar vereceğini biliyordu. İsteddiği zaman Chicago’ya geri dönebilirdi fakat annesi yüzünden buradan gitmek zorunda kalma fikri canını sıkıyordu. Dean kimseden kaçmazdı; özellikle de annesinden. Ama elli hektarlık bir arazide bile onunla yalnız kalma fikrine de dayanamıyordu ve Blue’yu yanında tutması bu yüzden artık bir zorunluluk haline gelmişti. Blue onun tamponu olacaktı.

Blue’nun başını hayal etti ve tek bir hamleyle bir devedikenini kopardı. April’la ilgili söylediği yalan, sınırı, katbekat aşmak anlamına geliyordu. Dean karşısındaki erkeği kullanmayı seven birçok kadın tanımış olmasına rağmen, Blue’dan daha cüretkâr biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ancak Dean onunla yüzleşmeden önce onu biraz kendi haline bırakmak istiyordu.

Marangozlar o günlük paydos ettiklerinde, nihayet şakayık olduğunu anladığı çalılara pek fazla zarar vermeden temelin etrafındaki yaban otlarını büyük ölçüde temizlemişti. Omzu çok ağrıyordu fakat

çok uzun süredir kolunu dinlendiriyordu ve dolayısıyla umursamıyordu. Vücudunu tekrar kullanabilmek iyi gelmişti.

Alet kulübesinden çıkarken mutfak penceresinden süzülen güzel bir koku burnuna geldi. Blue bir şeyler pişirmeye karar vermişti ama güzel bir akşam yemeği için annesiyle aynı sofraya oturmaya hiç niyeti yoktu ve Blue'nun onu da davet edeceğinden kesinlikle emindi.

Eve yürürken, düşünceleri aniden Marli Moffatt'ın ölümüne ve geride bıraktığı on bir yaşındaki kıza kaydı. Üvey kardeşi. Bu fikir gerçek dışıydı. Dean öksüz olmanın ne demek olduğunu biliyordu ve bir şeyden kesinlikle emindi: O zavallı çocuk kendi başının çaresine bakmayı öğrenmek zorundaydı çünkü Jack Patriot onunla kesinlikle ilgilenmeyecekti.

7. BÖLÜM

Riley Patriot, Nashville, Tennessee’de, altı beyaz sütunlu, beyaz mermer zeminli, garajında pırıl pırıl bir Mercedes-Benz’i olan bir evde oturuyordu. Salondaki bembeyaz hahların üzerindeki bir çift beyaz kanepenin yakınında beyaz renkli büyük bir kuyruklu piyano duruyordu. Altı yaşındayken bir kutu meyve suyunu etrafa fişkırttığından beri, Riley’nin salona girmesine izin verilmiyordu.

Riley şimdi on bir yaşında olmasına rağmen annesi bunu ne unutmuş ne de bağışlamıştı –sadece meyve suyu olayını değil, daha birçok şeyi– ve artık çok geçti. On gün önce birileri, annesi Marli Moffatt’ın *Old Glory* adlı, yandan çarklı nehir gemisinin üst güvertesindeki kırık tırabzandan Cumberland Nehri’ne düştüğünü görmüştü. Suya düşerken başını bir şeye çarpmıştı. Gece olduğu için iş işten geçene kadar onu bulamamışlardı. Riley’nin on milyonuncu dadısı Ava, haberi vermek için Riley’yi uyandırmıştı.

Şimdi, olaydan bir buçuk hafta sonra, Riley ağabeyini bulmaya gidiyordu.

Evinden sadece bir blok yürümüş olmasına rağmen tişörtü sırtına yapıştığı için şişkin, pembe montunun fermuarını açtı. Lavanta rengi fitilli kadifesi büyük bedenlere göre olmasına rağmen hâlâ dar geli-

yordu. Kuzeni Trinity otuz altı beden giyyordu ama Riley'nin sadece kemikleri bile onun vücudundan daha iriydi. Ağır sırt çantasını diğer koluna aktardı. Gazete kupürlerini yapıştırdığı albüm defterini geride bıraksaydı yükü çok daha hafif olacaktı fakat bunu yapamamıştı.

Riley'nin sokağındaki evler, yoldan bir hayli geride duruyordu; hatta bazıları kapıların arkasındaydı, dolayısıyla hiç kaldırım yoktu ama sokak lambaları vardı ve Riley elinden geldiğince onlardan uzak duruyordu. Gerçi kimsenin onu aramaya geleceğini sanmıyordu. Bacakları kaşınmaya başlamıştı ve kadife kumaşın üzerinden kaşınmaya çalışıyordu fakat daha fazla kaşınmasına neden olmaktan öteye gidemiyordu. Sal'in eski püskü arabasını ilerideki bloğun ucunda gördüğünde, bacakları alev alevdi.

Bir aptal gibi sokak lambalarından birinin altına park etmişti ve hızlı nefeslerle sigarasını içiyordu. Riley'yi görünce her an polisin gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "Bana parayı ver," dedi Riley arabanın yanına geldiğinde.

Riley oradan geçen herhangi birinin kendilerini görmesine sebep olacak bir sokak lambasının altında durmaktan hoşlanmamıştı ama tartışmak, parayı ona vermekten daha uzun sürerdi. Riley aslında Sal'den nefret ediyordu. Sal okulda olmadığı zamanlarda babasının bahçe planlama ekibiyle çalışıyordu ve Riley onu böyle tanımıştı fakat ondan nefret etmesinin nedeni bu değildi. Sal'den nefret etmesinin nedeni, kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda kendini okşaması, oraya buraya tükürmesi ve iğrenç kelimeler kullanmasıydı. Ancak on altı yaşındaydı ve dört ay önce ehliyetini aldığından beri, Riley kendisini bir yerlere götürmesi için ona para veriyordu. Berbat bir sürücüydü ama kendisi on altı yaşına gelene kadar Riley'nin pek fazla seçeneği yoktu.

Yeşil sırt çantasının ön cebinden parasını çıkardı. "Şimdi yüz dolar. Çiftliğe ulaştığımızda geri kalanını vereceğim." Riley çok fazla film seyrederdi ve böyle anlaşmalarda parayı bölmesi gerektiğini biliyordu.

Sal sırt çantasını kapmak istermiş gibi baktı fakat bunun ona bir yararı olmazdı çünkü Riley paranın geri kalanını çorabının içine gizlemişti. Sal parayı saydı; Riley'ye göre bu büyük bir kabalıktı çünkü tam karşısında duruyordu ve Riley'ye açıkça yalancı diyordu. "Babam bunu öğrenirse canımı çıkarır."

"Benden öğrenmeyecek. Tek çenesi düşük sensin."

"Ava'yla ilgili ne yaptın?"

"Peter bizde kalıyor. Fark etmeyecektir bile." Riley'nin dadısı iki ay önce Hamburg, Almanya'dan gelmişti. Peter, Ava'nın erkek arkadaşıydı ve yaptıkları tek şey sevişmekti. Riley'nin annesi hayat-tayken, Ava'nın Peter'ı eve almasına izin verilmiyordu ama annesi öldüğünden beri Peter neredeyse her gece onlarda kalıyordu. Riley'nin evde olmadığını anladıklarında sabah kahvaltısına oturmuş olurlardı ve hatta belki o zaman bile anlamazlardı çünkü yılsonu öğretmenler toplantısından dolayı ertesi gün okul yoktu. Riley odasının kapısına bir not yapıştırmış, midesinin kötü olduğunu ve rahatsız edilmek istemediğini yazmıştı.

Sal hâlâ arabaya binmemişti. "İki yüz elli istiyorum. Benzini unuttum."

Riley arabanın kapısını çekiştirdi ama Sal kapıları kilitlemişti. Riley bacaklarını kaşdı. "Sana yirmi dolar daha veririm."

"Zenginsin. Böyle cimrilik etme."

"Yirmi beş. O kadar. Ciddiyim, Sal. Gitmeyi o kadar da çok istemiyorum."

Kocaman bir yalan. Ağabeyinin çiftliğine gitmezse kendini garaja kilitleyecek, annesinin Mercedes'inin motorunu çalıştıracak –nasıl yapıldığını biliyordu– ve boğulup ölene kadar orada oturacaktı. Kimse onu dışarı çıkaramazdı; ne Ava, ne Gayle teyzesi ne de babası. Sanki Riley'nin ölmesini umursarmış gibi.

Sal ona inanmış olmalıydı çünkü sonunda kapıları açtı. Riley çantasını koltuğun önündeki boşluğa attıktan sonra oturup kemerini

bağladı. Arabanın içi sigara ve bayat hamburger kokuyordu. Sırt çantasının fermuarlı cebinden internetten aldığı adres bilgilerini çıkardı. Sal gelen bir araba olup olmadığını kontrol etmeden hareket etti.

“Dikkat etsene!”

“Rahatla. Geceyarısı. Ortalıkta kimse yok.” Sal’ın tel tel kumral saçları ve kendisini havah gösterdiğini düşündüğü çene tüyleri vardı.

“Kırk Numaralı Eyaletlerarası Karayolu’na çıkman gerekiyor,” dedi Riley.

“Sanki bilmiyormuşum gibi.” Sal sigarasını açık pencereden dışarı attı. “Radyoda sürekli Moffett Sisters’ın şarkılarını çalıyorlar. Bir milyon papet kazanacağından eminim.”

Sal’ın konuşmayı sevdiği tek konu para veya seksti ve Riley onun seksten söz etmesini kesinlikle istemiyordu; bu yüzden, her şeyi çoktan ezberlemiş olmasına rağmen internet çıktılarını inceliyormuş gibi yaptı.

“Çok şanslısın,” diye devam etti Sal. “Çalışman falan gerekmeyecek ve bütün parayı sen alacaksın.”

“Harcayamam ki. Fonuma yatırılacak.”

“Babanın sana verdiği parayı harcayabiliyorsun.” Sal arabayı tek eliyle kullanıyordu ama Riley bu konuda bir şey söylese onu kızdıracağını biliyordu. “Cenaze için geldiğinde babanı gördüm. Hatta benimle konuştu. Annenden çok daha nazik biri. Gerçekten. Bir gün onunki gibi güzel giysilerim olacak ve limuzinle dolaşacağım.”

Riley insanların babasından söz etmesinden hoşlanmıyordu ama onların yapmak istediği tek şey buydu; sanki kendisi bile doğru dürüst göremezken onları babasıyla tanıştırtmasını istiyorlarmış gibiydi. Artık annesi öldüğünden, babası onu kızlar için bir yatılı okul olan Chatsworth’e göndermeyi planlıyordu; oysa şişman olduğu ve babasına yaklaşma amacı dışında kimse onunla arkadaşlık etmek istemeyeceği için, oradaki herkes ondan nefret edecekti. Şimdi Kimble’a gidiyordu fakat orası yatılı değildi ve kuzeni Trinity’yle aynı sınıfta olmak bile

yatılı bir okulda olmaktan daha iyiydi. Kimble'a devam edip Ava'yla birlikte bir dairede oturmasına izin vermesi için babasına yalvarmıştı ama babası bunun işe yaramayacağını söylemişti.

İşte bu yüzden ağabeyini bulması gerekiyordu.

Aslında üvey ağabeyiydi ve bir sırdı. Riley'yle akraba olduklarını bilen çok az kişi vardı ve annesinin eski erkek arkadaşı annesiyle bu konuyu konuşurken duymuş olmasa, Riley bile babasının çok uzun zaman önce başka bir çocuğu daha olduğunu asla öğrenemezdi. Annesi Moffatt Sisters'dan biriydi; Trinity'nin annesi Gayle teyzesiyle birlikte. On beş yaşından beri birlikte sahneye çıkıyorlardı ama altı yıldır bir hit şarkıları olmamıştı ve yeni albümleri *Everlasting Rainbows* pek iyi gitmiyordu; o gece yandan çarklı gemide olmalarının nedeni de buydu; bir konferans için Nashville'e gelen radyo çalışanlarına tanıtım yapıyorlardı. Annesinin boğularak ölmesiyle ilgili haber bu kadar yayılınca, albüm de peynir ekmek gibi satmaya başlamıştı. Riley annesinin bundan mutlu olacağını düşünüyordu ama o kadar da emin değildi.

Annesi öldüğünde otuz sekiz yaşındaydı, Gayle teyzesinden iki yaş büyüktü. İkisi de sarı saçlı, iri göğüslüydü ve kazadan birkaç hafta önce Riley'nin annesi Gayle teyzesinin yüz doktoruna giderek dudaklarını şişkin gösteren iğnelerden yaptırmıştı. Riley annesinin balığa benzediğini düşünmüştü ama annesi ona aptalca fikirlerini kendine saklamasını söylemişti. Riley annesinin bir gemiden nehre düşüp boğulacağını bilseydi, asla böyle bir şey söylemezdi.

Kupür albümünün köşesi sırt çantasından ayak bileğine batıyordu. Keşke onu çıkarıp fotoğraflara bakabilseydi. Bu ona kendini daima daha iyi hissettirirdi. Ön konsola tutundu. "Önüne baksana be! Kırmızı yanıyor!"

"Ne olmuş? Gelen araba yok ki."

"Kaza yaparsan ehliyetini kaybedersin."

"Kaza filan yapmayacağım." Sal radyonun sesini açtı ama sonra tekrar kıstı. "Eminim baban en azından on bin kızı düzmüştür."

"Çeneni kapar mısın?!" Riley gözlerini kapayıp başka bir yerdeymiş gibi davranmayı diliyordu ama Sal'ın araba kullanışını izlemeye muhtemelen kaza yapacaklardı.

Belki milyonuncu kez, ağabeyinin ondan haberi olup olmadığını merak etti. Geçen yıl Riley'nin onun varlığını öğrenmesi hayatında yaşadığı en heyecan verici şey olmuştu. Hemen gizli kupür albümünü tutmaya başlamış, internetten onunla ilgili makaleler, dergi ve gazetelerden de fotoğraflar toplamıştı. İnsanlarla ilgili hiç kötü şeyler düşünmüyormuş ve çirkin, cılız veya on bir yaşında olsalar bile herkesi takdir ediyormuş gibi, fotoğraflarında hep mutlu görünüyordu.

Geçen kış Chicago Stars merkezine onun adına bir mektup göndermişti. Cevap alamamıştı ama babası ve ağabeyi gibi insanların, çok fazla mektup aldıkları için onları kendilerinin okumadığını biliyordu. Stars takımı Titans maçı için Nashville'e geldiğinde, Riley onunla görüşmek için plan yapmıştı. Gizlice evden sıvışacak ve bir taksiye atlayıp stadyuma gidecekti. Oraya gittiğinde oyuncuların dışarı çıktığı kapıyı bulacak ve ağabeyini bekleyecekti. Ağabeyine seslenecek, ağabeyi ona bakacaktı ve Riley kendini tanıtacaktı: "Selam, adım Riley. Senin kız kardeşinim." Ağabeyi mutluluktan uçacaktı ve Riley'yi daha iyi tanıdığında ona gelip kendisiyle birlikte yaşamasını veya okul tatillerinde yanında kalmasını söyleyecekti. Böylece Riley şimdi olduğu gibi Gayle teyzesi ve Trinity'yle kalmak zorunda olmayacaktı.

Ama Titans maçına gitmek yerine hastalanmıştı ve bütün bir haftayı yatakta geçirmek zorunda kalmıştı. O zamandan beri Stars'ı birçok kez aramıştı ama santral memuresine ne derse desin, ağabeyinin telefon numarasını alamamıştı.

Nashville'in dışına ulaştılar ve Sal radyonun sesini o kadar çok açtı ki Riley'nin koltuğu titremeye başladı. Yüksek sesle müzik dinlemeyi o da seviyordu ama bu gece böylesine gerginken değil. Ağabeyinin çiftliğini, cenazenin ertesi günü babasını telefonda bi-

riyle konuşurken duyduğunda öğrenmişti. Babasının sözünü ettiği kasabayı haritada araştırdığında ve Doğu Tennessee’de olduğunu öğrendiğinde o kadar heyecanlanmıştı ki başı dönmüştü. Ama babası çiftliğin yerini söylememiş, sadece Garrison yakınlarında olduğunu açıklamıştı ve Riley ona soramayacağı için, detektiflik becerilerini kullanmaya karar vermişti.

Annesinin eski erkek arkadaşı emlak komisyoncusu olduğu için insanların ev ve çiftlikleri onların aracılığıyla alınıp satıldığını biliyordu. Bu yüzden internette Garrison yakınlarındaki emlak komisyoncularını araştırmıştı. Sonra onları aramaya başlamış, on dört yaşında olduğunu ve çiftliklerini satmak zorunda kalan insanlarla ilgili bir dönem ödevi hazırladığını söylemişti.

Emlak komisyoncularının çoğu gerçekten nazik insanlardı ve ona bazı çiftliklerle ilgili neredeyse bütün tarihî bilgileri aktarmışlardı ama hepsi satılık olduğu için, Riley onların ağabeyininki olmadığını anlamıştı. Ne var ki iki gün önce emlak komisyoncusu bir kadınla konuşmuştu ve kadın ona Callaway çiftliğini satın alan ünlü sporcuyu anlatmıştı. Elbette ki kim olduğunu söylememişti. Kadın çiftliğin yerini söylemişti ama Riley ona ünlü sporcunun şimdi orada olup olmadığını sorduğunda, kadın şüphelenerek kapaması gerektiğini söylemişti. Riley sorusuna olumlu cevap aldığını düşünmüştü. En azından öyle olmasını umuyordu. Çünkü ağabeyi orada değilse ne yapacağını bilmiyordu.

Sal en azından bu kez çok kötü sürmüyordu; belki de eyaletlerarası yol bir hayli düz olduğu içindi. Başparmağını Riley’nin çantasına uzattı ve sesini duyurmak için bağırdı: “Yanında yiyecek bir şeyler var mı?”

Riley atıştırma hıklıklarını paylaşmak istemiyordu ama Sal’in durmasını da istemiyordu. Onun yiyeceklerinin parasını ödemek zorunda kalacaktı ve yolculuk süresi uzayacaktı. Bu yüzden sırt çantasını karıştırdı ve ona kraker verdi. “Babana ne söyledin?”

Sal paketi dişleriyle yırtarak açtı. “Geceyi Joey’lerin evinde geçirdiğimi sanıyor.”

Riley, Joey'yle sadece bir kez karşılaşmıştı fakat onun Sal'den daha iyi olduğunu düşünüyordu. Sal'e yoldan çıkmaları gereken kavşak numarasını söyledi ama oraya ulaşmalarına daha çok vardı. Ancak uyuyakaldığı takdirde Sal'in kavşağı geçmesinden korkuyordu çünkü yoldaki beyaz çizgilere baktıkça gözlerini açık tutmak giderek zorlaşıyordu...

Araba kayarak dönmeye başlarken Riley irkilerek uyandı. Omzu kاپیya çarptı ve emniyet kemeri göğsünü sıkıştırdı. Radyoda 50 Cent avaz avaz bağırıyordu ve bir reklam panosu hızla üzerlerine geliyordu. Riley'nin çılgılığı müzik sesine karışırken düşünebildiği tek şey ağabeyini asla göremeyeceği veya büyüdüğünde bir köpek çiftliği sahibi olamayacağıydı.

Panoya çarpmalarından hemen önce Sal direksiyonu kırdı ve araba sarsılarak durdu. Riley konsolun ışığında Sal'in yüzünü gördü. Dudakları aralanmış, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Annesinin garajdaki Mercedes'yle ilgili planları ne olursa olsun, Riley ölmek istemediğine karar verdi.

Dışarıda sessizlik hâkimdi. İçeride 50 Cent hâlâ bağırıp çağırıyordu ama Riley ağlıyordu ve Sal de soluklanmaya çalışıyordu. Otoban rampası arkalarındaydı ve reklam panosunun ışığı dışında yol kapkaranlıktı. Ağabeyini bulmayı çok istemesine rağmen, evinde ve yatağında olmayı diliyordu. Konsoldaki saat 2:05'i gösteriyordu.

"Bebek gibi davranmayı kes!" diye bağırdı Sal. "Sadece şu aptal yol talimatlarını oku."

Sal karanlık kır yolunun ortasında arabayı çevirirken, Riley ters yönde olduklarını anladı. Koltukaltları terlemişti ve ıslak saçları başına yapışmıştı. İnternet çıktılarını düzeltirken elleri titriyordu. Sal radyoyu kapadı ve Riley izlemeleri gereken yolu okudu; Smoky Hollow Yolu'nda altı kilometre gittikten sonra Callaway Yolu'na sapacak ve bir buçuk kilometre gideceklerdi. Çiftlik oradaydı.

Sal ondan bir paket daha kraker istedi. Riley birini kendi yedi ve hâlâ çok korktuğu için bir şeyler daha yedi. Çok tuvaleti gelmişti ama Sal'e bunu söyleyemiyordu; bu yüzden bacaklarını birbirine bastırarak bir an önce çiftliğe ulaşmalarını diledi. Sal artık önceki kadar hızlı gitmiyordu. Neredeyse kazanın eşiğine geldikten sonra direksiyonu iki eliyle tutmaya başlamış ve radyoyu da kapamıştı. Karanlık yüzünden tabelayı görmedikleri için Smoky Hollow Yolu'nu kaçırdılar ve geri dönmek zorunda kaldılar.

“Neden böyle yerinde zıplayıp duruyorsun?” diye sordu Sal öfkeli bir sesle; sanki eyaletlerarası yoldan çıkarken yavaşlamaması Riley'nin hatasıymış gibi.

Riley tuvaletinin geldiğini hâlâ söyleyemiyordu. “Çünkü neredeyse geldiğimiz için sevinyorum.”

Riley, Callaway Yolu'nun tabelasını görebilmek için gözünü dört açmıştı. O sırada Sal'in cep telefonu çaldı. İkisi de sıçradılar. “Lanet olsun!” Sal telefonu ceket cebinden çıkarmaya çalışırken dirseğini kapıya çarptı. Gerçekten korkmuş gibi görünüyordu ve telefona cevap verdiğinde, sesi biraz tiz çıktı. “Alo?”

Riley arabanın diğer tarafından Sal'in babasının bağırıp çağır-dığını, Sal'e hangi cehennemde olduğunu sorduğunu ve hemen eve dönmezse polise haber vereceğini söylediğini duydu. Sal babasından korkuyordu ve her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Babası nihayet telefonu kapadığında Sal arabayı yolun ortasında durdurdu ve Riley'ye bağırmaya başladı. “Bana paranın geri kalanını ver! Hemen!”

Sal deliye dönmüş gibiydi. Riley kapıya doğru sindi. “Oraya varır varmaz.”

Sal onu ceketinden yakalayarak şiddetle sarstı. Dudaklarının ucunda küçük bir tükürük köpüğü patladı. “Parayı ver, yoksa seni pişman ederim.”

Riley sertçe çekerek ceketini kurtardı ama o kadar korkmuştu ki ayakkabısını çıkardı. “Para burada.”

“Çabuk. Ver onu bana!”

“Önce beni çiftliğe götür.”

“Bana parayı vermezsen seni döveceğim.”

Riley onun ciddi olduğunu biliyordu. Çorabını çekiştirerek parayı çıkardı. “Oraya vardığımızda bunu sana vereceğim.”

“Parayı hemen bana ver!” Sal, Riley’nin bileğini kıvrırdı.

Riley’nin burnuna Sal’in nefesindeki kraker kokusu ve ekşi bir şey geldi. “Bırak beni!”

Sal küçük kızın parmaklarını açarak parayı aldı. Sonra emniyet kemerini çekip çıkardı, Riley’nin üzerinden diğer tarafa uzandı ve arabanın kapısını açtı. “İn!”

Riley korkudan ağlamaya başladı. “Önce beni çiftliğe götür. Bunu yapma. Lütfen.”

“Hemen in arabadan!” Sal onu sertçe itti. Riley kapıya tutunmaya çalıştı ama ıskaladı ve yola yuvarlandı. “Sakin kimseye söyleme,” diye bağırdı Sal. “Birine söylersen pişman olursun.” Sırt çantasını dışarı attı, kapıyı kapadı ve gaza bastı.

Riley motor sesi uzaklaşana kadar yolun ortasında yattı. Sonrasında duyabildiği tek şey kendi hıçkırıklarıydı. Hava çok karanlıktı; daha önce bu kadar karanlık bir gece görmemişti. Nashville’deki gibi sokak lambaları yoktu ve ay bile görünmüyordu; sadece görünmeyen ayın ışığını yansıtan gri bulutlar vardı. Hıştırtılar duydu ve bir adamın ormanın içinden fırlayıp kızın birini kaçırdığı, evine götürdüğü ve dilim dilim doğradığı bir filmi hatırladı. O kadar korktu ki sırt çantasını alarak yoldan tarlaya doğru koşmaya başladı.

Düştüğünde çarptığı dirseği zonkluyor, bacağı acıyordu ve o kadar sıkışmıştı ki altını biraz ıslatmıştı. Dudağını ısırarak fermuarını açmaya çalıştı. Fermuar çok sıkıydı ve aşağı çekmekte zorlandı. Tuvaletini yaparken bir gözünü yolun karşı tarafındaki ormandan

ayırmıyordu. İşini bitirip bir kâğıt mendil bulduğunda, karanlıkta daha iyi görmeye başlamıştı ve ağaçların arasından çıkan kimse olmamıştı ama dişleri takırdıyordu.

İnternet çıktılarındaki talimatları hatırlıyordu. Callaway Yolu çok uzak olamazdı ve orayı bulduğunda yapması gereken tek şey, çiftliğe kadar bir buçuk kilometre yürümektir. Mesafe uzak değildi. Ancak hangi yöne gittiklerini hatırlayamıyordu.

Ceketinin koluyla burnunu sildi. Sal onu arabadan dışarı attığında biraz yuvarlanmış ve kafası karışmıştı. Karanlıkta bir tabela arıyordu ama yol yokuş yukarı olduğu için karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Belki bir araba gelirdi. Ama ya sürücü insanları kaçırın biri olursa? Ya da bir seri katil?

Sal'ın babası aradığında yokuş çıktıklarını düşündü. Emin olmasına rağmen sırt çantasını aldı ve yürümeye başladı çünkü orada kalamazdı. Gece sandığından çok daha gürültülüydü. Bir baykuş öttü. Ağaçların arasından rüzgâr esiyordu ve bir şeyler kaygan sesler çıkarıyordu; Riley yılan olmamalarını diledi çünkü yılanlardan ödü kopardı. Ne kadar bastırmaya çalışsa da, ağzından iniltiler dökülmeye başlamıştı.

Annesini düşünüyordu. Ava ona acı haberi verdiğinde Riley bir çöp kutusuna kusmuştu. Önce düşünebildiği tek şey kendisine ne olacağı olmuştu. Ama sonra annesinin ona söylediği saçma şarkıları hatırlamıştı. Riley o zamanlar küçücük bir çocuktur; o zamanlar şişman değildi ve annesi onu severdi. Cenaze sırasında Riley annesinin ciğerleri suyla dolduğu zaman ne kadar korkmuş olduğunu hayal etmişti ve hıçkırıklara boğulunca Ava onu kiliseden çıkarmak zorunda kalmıştı. Sonrasında babası onun mezarlığa gitmeyeceğini söylemiş, Gayle teyzesiyle bu konuda şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı ama babası, diğer herkesin aksine, Gayle teyzesinden korkmuyordu. Bu yüzden Ava onu eve götürmüştü ve istediği kadar tatlı yemesine izin verdikten sonra yatağına yatırmıştı.

Rüzgâr Riley'nin saçlarını savuruyordu. Saçları annesinininki, Gayle teyzesinininki ve Trinity'ninki gibi parlak sarı değil, koyu kumraldı. “Çok güzel bir renk, Riley. Film yıldızlarınıninki gibi.”

Riley ağabeyinin, saçlarıyla ilgili böyle demesini umuyordu. Ağabeyi onun en iyi arkadaşı olacaktı.

Tepeyi tırmandıkça nefes almak giderek zorlaşıyordu ve rüzgâr onu sırtından itmeye devam ediyordu. Acaba annesi şimdi cennetten ona bakıp yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor muydu? Ama annesi cennetteyse, telefonda arkadaşlarıyla konuşup sigara içiyor olurdu.

Riley'nin bacakları birbirlerine değdikleri yerden yanıyordu ve göğsü acıyordu. Doğru yönde gidiyorsa artık tabelayı görmesi gerekirdi. Sırt çantası o kadar ağır gelmeye başlamıştı ki artık yerde sürüklüyordu. Burada ölürse, belki de kimse onu bulamadan bir kurt yüzünü yerdı ve o zaman onun Riley Patriot olduğunu kimse öğrenemezdi.

Daha tepenin zirvesine ulaşmadan eğri bir metal tabela gördü. CALLAWAY YOLU. O da bayırdı. Asfalt yolun iki tarafı bozuktu. Riley sendeledi. Kadife pantolonu yırtıldı ve ağlamaya başladı ama kendini zorlayarak ayağa kalktı. Bu diğeri gibi düz bir yol değildi ve diğer tarafında ne olduğunu bilmediği için virajlar onu korkutuyordu.

Artık ölmek neredeyse umurunda bile değildi ama bir kurdun yüzünü yemesini istemediği için devam ediyordu. Sonunda tepenin zirvesine ulaştı. Aşağı bakıp çiftliği görmeyi umdu ama çok karanlıktı. Bayır aşağı yürümeye başladığında ayak parmakları ayakkabılarının önüne çarpıyordu. Nihayet ağaçlar biraz aralandı ve tel örgüleri gördü. Soğuk rüzgâr yanaklarına çarpıyordu ama şişkin, pembe ceketinin içinde terlemişti. Yüz kilometre yürümüş gibi geliyordu. Ya çiftliğin önünden geçmişse ve fark etmemişse?

Tepenin altında bir şey gördü. Kurt muydu? Kalbi deli gibi atmaya başladı. Bekledi. Sabah olması gerektiğini hissediyordu ama olmamıştı. Silüet kıpırdamıyordu. Merakla bir adım attı. Bir adım daha. Giderek yaklaştı ve sonunda eski bir posta kutusu gördü. Yan tarafında bir şey yazıyor olabilirdi ama okuyamayacağı kadar karanlıktı ve zaten muhtemelen ağabeyinin adı olamazdı çünkü ağabeyi ve babası gibi insanlar yaşadıkları yeri insanların bilmesini istemezlerdi. Yine de bu onun çiftliği olmalıydı, bu yüzden Riley içeri girdi.

Bu yol en kötüsüydü; zemin çakılıydı ve büyük ağaçlar her yeri daha da karanlık yapıyordu. Yine düştü ve çakıl taşları ellerini acıttı. Sonunda ağaçların bittiği yerde bir virajı döndü ve bir ev gördü ama hiç ışık yoktu. Bir tane bile. Nashville'deki evinde harekete duyarlı ışıklar vardı, dolayısıyla gece bir hırsız yaklaşırsa hemen yanarlardı. Keşke bu evde de öyle ışıklar olsaydı ama kırsal bölgede onları kullandıklarını sanmıyordu.

Sırt çantasını omzuna alarak eve yaklaştı. Başka binalar da vardı. Bir ambarın silüetini seçti. Kimsenin uyanık olmamasına karşın ne yapacağını önceden düşünmüş olmalıydı. Annesi fazla erken kalkmaktan nefret ederdi. Belki ağabeyi de öyleydi. En kötüsü, ya ağabeyi orada değilse? Ya hâlâ Chicago'daysa? Bu, hiç düşünmemeye çalıştığı bir noktaydı.

Sabaha kadar dinlenecek bir yer bulması gerekiyordu. Ambara girmeye korktuğu için eve baktı. Yavaşça yürümeye başladı.

8. BÖLÜM

Blue'nun başının üzerindeki küçük pencerenin dantelli perdelerinden çok hafif sabah ışığı süzülüyordu. Yataktan kalkmak için çok erkendi ama yatmadan önce aptal gibi kocaman bir bardak su içmişti ve Çingene karavanında –bütün sempatikliğine rağmen– tuvalet yoktu. Blue bundan daha harika bir yerde uyuduğunu hiç hatırlamıyordu. Kamp ateşinin başında onunla dans eden, vahşi ve sarışın Çingene prensiyle tamamlanan bir peri masalının ortasında uyuyakalmak gibiydi.

Rüyasında onu gördüğüne inanamıyordu. Doğru, Dean tam anlamıyla uçuk kadın hayallerini kışkırtacak türden bir adamdı fakat onun gibi bir gerçekçiye uygun değildi. Önceki sabahtan beri Dean'in en istemediği yönlerini fark ediyordu ve kendini bundan kurtarması gerekiyordu.

Arabanın çıplak ahşap zemini serindi. Üzerinde BİRA GÖBEĞİ yazan turuncu bir tişört ve hiç yoga derslerinde kullanılmamış ama son derece rahat olan mor bir yoga taytıyla uyumuştur. Tokyolarını giydikten sonra sabah serinliğine çıktı. Sessizliği bozan tek şey, kuşların şafak şarkılarıydı; çöp bidonlarının gürültüsü, sirenler, geri vites takmış kamyonların iğrenç çığlıkları yoktu. Eve yürüdü ve yan

kapıdan içeri girdi. Sabah ışığında beyaz mutfak dolapları ve parlak kırmızı tokmakları yeni sabuntaşı tezgâh yüzeylerinde parlıyordu.

Elma ağacının altında oturma...

Dean önceki gece dışarı çıkmadan önce bütün banyo kapılarına siyah naylon yapıştırmıştı ve Blue kısmen merdivenin altına tıklmış tuvalete gitti. Eydeki diğer her şey gibi, burası da yüksek lavabosu ve kısmen yükseltilmiş tavanıyla onun için tasarlanmıştı. Blue, Dean'ın, annesinin her şeyi nasıl kişiselleştirdiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Belki de sadece Dean'ın istediklerini yapmıştı.

Kahve hazırlanırken mutfak boyandıktan sonra boşaltılacak olan yeni mutfak malzemesi kutularında birkaç kâse buldu. Yeni tezgâhlarda duran temiz tabaklar ona önceki gece April'la birlikte yediği yemeği hatırlattı. Dean yapacak işleri olduğunu söyleyerek kaçmıştı. Blue o işlerin bir sarışın, bir esmer ve bir kızla ilgisi olduğundan emindi. Sütü almak için buzdolabı kapısını açtı ve karides güveç kalıntılarında büyük bir boşluk olduğunu gördü. Yemekten ne kadar az kaldığına bakılırsa, o kadar seks iştahını açmış olmalıydı.

Kahvaltı için birkaç tabak yıkamak amacıyla suyu açtı. Beyaz kâselerin etrafında kırmızı şeritler vardı ve kupalara parlak kırmızı kiraz desenleri işlenmişti. Kahvesini koydu, biraz süt ekledi ve evin ön tarafına yürüdü. Yemek odasına ulaştığında kapıda duraksadı. April önceki gece ona, buranın duvarlarına manzara resimleri yaptırmayı düşündüğünü söylemişti ve Blue'ya bu tür şeyler yapıp yapmadığını sormuştu. Blue yapmadığını söylemişti ama bu tam olarak doğru değildi. Çok sayıda duvar çalışması yapmıştı –dinlenme odası duvarlarına evcil hayvan resimleri, ofis duvarlarına şirket logoları, bir mutfak duvarına İncil ayetleri– ama manzara resmi yapmayı reddediyordu. Üniversitedeki profesörleri derslerde yaptığı çalışmalarda ona çok fazla sıkıntı vermişlerdi ve kendini yetersiz hissettiren her şeyden nefret etmişti.

Ön kapıdan çıktı. Kahvesini yudumlayarak basamaklara yürüdü ve ağaçları saran sisi izledi. Ambarın çatısına tünemiş bir grup kuşu

izlemek için döndüğünde aniden irkilerek bileğine kahve sıçrattı. Verandanın köşesinde büzülmüş halde uyuyan bir çocuk vardı.

Kız on üç yaşlarında gibi görünüyordu. Üzerinde pembe ve kirli bir ceket ve dizi V şeklinde yırtılmış, lavanta rengi, fitilli kadife pantolon vardı. Blue bileğini ağzına götürerek kahveyi yaladı. Çocuğun darmadağınık, kıvrıkcık, kumral saçları yuvarlak ve kirli yanağının üzerinden dökülüyordu. Sırtını verandanın köşesine sıkıştırdığı sırt çantasına dayanmış halde, tuhaf bir şekilde uyumuştı. Bronz tenli, koyu renk kaşlı ve henüz yeterince büyümemiş düz bir burnu vardı. Mavi ojeli tırnakları etine kadar yenmişti. Ama pisliğe rağmen giysileri ve spor ayakkabıları pahalı görünüyordu. Çocuğun her halinden şehirli olduğu okunuyordu; yani bir gezgin daha kendini Dean'in çiftliğine atmıştı.

Blue kupasını bıraktı ve çocuğun yanına yürüdü. Çömelerek koluna nazikçe dokundu. "Hey, sen," diye fısıldadı.

Kız sıçrayarak gözlerini aniden açtı. Karamel rengi gözler.

"Sorun yok," dedi Blue, o gözlerde gördüğü korkuyu yatıştırmaya çalışarak. "Günaydın."

Çocuk doğrulup oturmaya çalıştı ve hafif güneyli aksam uyku sersemi sesiyle boğuklaştı. "Be-ben bir şeye zarar vermedim."

"Burada zarar verebileceğin pek bir şey yok zaten."

Küçük kız gözlerinin önüne düşen saçlarını itmeye çalıştı. "Ben... uyumamam gerekiyordu."

"Pek rahat bir yatak seçmemişsin." Henüz sorguya çekilemeyecek kadar korkmuş görünüyordu. "Kahvaltı ister misin?"

Çocuk ön dişlerini alt dudağına bastırdı. Dişleri düzdü ama yüzüne göre büyük görünüyorlardı. "Evet, hanımefendi. Eğer sorun olmayacaksa."

"Bugün birinin bana arkadaşlık etmesini umuyordum. Adım Blue."

Çocuk ayağa kalkmaya çalıştı ve sırt çantasını aldı. "Ben Riley. Siz yardımcı mısınız?"

Çocuğun ayrıcalıklı bir ortamdan geldiği belliydi. “Yardımcı veya ayak bağı,” diye cevap verdi Blue. “Duruma bağlı.”

Riley yetişkin ukalalığını anlamayacak kadar küçüktü. “Burada... kimse var mı?”

“Ben varım ya.” Blue ön kapıyı açtı ve Riley’ye içeri girmesini işaret etti.

Riley içeri girerken etrafına bakındı. Hayal kırıklığıyla sesi titredi. “Burası bitmemiş. Hiç mobilya yok.”

“Çok az şey var. Mutfak neredeyse bitti.”

“Yani... şu anda burada kimse yaşamıyor mu?”

Blue çocuğun neyin peşinde olduğunu anlayana kadar soruya cevap vermemeyi tercih etti. “Ben çok acıktım. Ya sen? Yumurta mı, gevrek mi istersin?”

“Gevrek, lütfen.” Riley koridorda ayaklarını sürüyerek Blue’nun peşinden mutfaka yürüdü.

“Banyo şurada. Henüz kapısı yok ama boyacıların gelmesine daha çok var, dolayısıyla yıkanıp temizlenmek istersen kimse seni rahatsız etmez.”

Çocuk etrafına bakındı. Yemek odasına ve merdivene bir bakış attıktan sonra çantasını alarak banyoya yöneldi.

Blue boyacılar işlerini bitirene kadar bozulmayacak olan yiyecekleri çuvallara koymuştu. Kilere girerek gevrek kutularından çıkardı. Riley sırt çantasını ve ceketini arkasında sürükleyerek geri döndüğünde, Blue her şeyi masanın üzerine koymuş ve süt dolu küçük bir sürahiyi de eklemişti. “İstediyini seç.”

Riley kâsesine ballı fıstıklı gevrek doldurdu ve üç çay kaşığı şeker attı. Ellerini ve yüzünü yıkadığı için saçları alınına yapışmıştı. Lavanta rengi pantolonu ve üzerinde parlak mor harflerle VAMP yazan beyaz tişörtü üzerine çok dar geliyordu. Blue böylesine ciddi bir çocuk için bundan daha uygunsuz bir kelime düşünemiyordu.

Kendine yumurta haşladı, bir dilim ekmek kızarttı ve tabağını alarak masaya geldi. Sorularına başlamadan önce çocuğun açlığını biraz yatıştırmasını bekledi. “Ben otuz yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?”

“On bir.”

“Bu tek başına dolaşmak için biraz fazla küçük bir yaş.”

Riley kaşığını bıraktı. “Ben... birini arıyorum. Bir akraba. Ağabey filan değil,” dedi aceleyle. “Sadece... belki kuzen gibi. Be-ben... onun burada olabileceğini düşündüm.”

Tam o sırada arka kapı açıldı, bilezikler şingirdadı ve April içeri girdi. “Konuğumuz var,” dedi Blue. “Bak, bu sabah verandada uyurken kimi buldum. Arkadaşım Riley.”

April başını yana yatırdı ve büyük, gümüş küpesi saçlarının arasından göründü. “Verandada mı?”

Blue ekmeğini bıraktı. “Bir akrabasını bulmaya çalışıyormuş.”

“Marangozlar birazdan gelir.” April, Riley’ye gülümsedi. “Yoksa akraban boyacıardan biri mi?”

“Ak-akrabam burada çalışmıyor,” diye mırıldandı Riley. “Onun... burada yaşıyor olması gerekiyor.”

Blue’nun dizi masanın ayağına çarptı. April’in gülümsemesi silindi. “Burada yaşamak mı?”

Kız başıyla onayladı.

“Riley?” April tezgâhın kenarını sıkıca tuttu. “Bana soyadını söyle.”

Riley başını gevrek kâsesine eğdi. “Söylemek istemiyorum.”

April’in yüzü bembeyaz oldu. “Sen Jack’in çocuğusun, değil mi? Jack ve Marli’nin kızısın.”

Blue neredeyse boğuluyordu. Dean’in Jack Patriot’la bağlantısından şüphelenmek bir şey, bunun doğrulanması bambaşka bir şeydi. Riley, Jack Patriot’m kızıydı ve gizlemeye çalışmasına rağmen aradığını söylediği akraba ancak Dean olabilirdi.

Riley saçlarından bir bukleyi çekti ve gevrek kâsesine bakmaya devam ederek saçıyla yüzünü örttü. "Beni tanıyor musunuz?"

"Ben... Evet," dedi April. "Buraya nasıl geldin? Siz Nashville'de oturuyorsunuz."

"Biri getirdi. Annemin bir arkadaşı. Otuz yaşında."

April onun yalanına bir an bile inanmadı. "Annen için çok üzgünüm. Baban senin..." April'in yüz ifadesi sertleşti. "Elbette ki burada olduğunu bilmiyorum. Hiçbir fikri yok, değil mi?"

"Çoğu zaman yok ama aslında çok nazik biridir."

"Nazik..." April alnını ovaladı. "Sana kim bakıyor?"

"Bir dadım var."

April önceki gece tezgâhın üzerinde bıraktığı defterine uzandı. "Bana numarasını ver de onu arayayım."

"Henüz uyandığını sanmıyorum."

April küçük kızın gözlerine baktı. "Onu uyandırmamdan rahatsız olacağımı sanmıyorum."

Riley bakışlarını kaçırdı. "Bana... biri söyleyebilir mi... şey... kuzenim burada mı yaşıyor? Çünkü onu bulmak benim için çok önemli."

"Neden?" diye sordu April sertçe. "Onu neden bulman gerekiyor?"

"Çünkü..." Riley yutkundu. "Ona kendimden söz etmem gerek."

April titrek bir nefes aldı ve defterine baktı. "Bu istediğin olmayacak."

Riley ona baktı. "Nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Hayır, bilmiyorum," dedi April telaşla. Hâlâ duyduklarını hazmetmeye çalışan Blue'ya baktı. Dean, Jack Patriot'a hiç benzemiyordu ama Riley benziyordu. Aynı ten rengine, kısl-kumral saçlara ve düz burna sahiplerdi. O koyu harelî, karamel rengi gözler, Blue'ya sayısız albümün arka kapağında bakmıştı.

"Ben Riley'yle konuşurken," dedi April, Blue'ya dönerek, "sen şu üst kattaki konuyla ilgilenir misin?"

Blue mesajı almıştı. Dean'i buradan uzak tutması gerekiyordu. Çocukken saklanan sırların acısını çekmişti ve çocukları gerçeklerden korumaya inanmıyordu ama bu onun verebileceği bir karar değildi. Masadan kalktı ama o sırada koridordan güçlü ayak sesleri duyuldu.

April, Riley'nin elini tuttu. "Haydi, dışarı çıkıp konuşalım."

Çok geçti.

"Burnuma kahve kokusu geldi." Yeni duş almış, tıraş olmamış, üzerinde mavi bermuda, açık sarı triko tişört ve limon yeşili, yarış arabaları gibi akış çizgili, ileri teknoloji ürünü spor ayakkabılarıyla Dean içeri girdi. Riley'yi görünce gülümsedi. "Günaydın."

Riley kıpırdamadan otururken onu süzüyordu. April karnı ağrıyormuş gibi bir elini beline bastırdı. Riley'nin dudakları çok hafifçe aralandı. Sonunda konuşabildi. "Ben Riley." Sesi kurbaga ötüşü gibi çıkmıştı.

"Selam, Riley. Ben de Dean."

"Biliyorum," dedi Riley. "Be-benim... bir kupür albümüm var."

"Öyle mi? Nasıl bir albümmüş bu?"

"Se-seninle ilgili."

"Ciddi misin?" Dean kahve sürahisine doğru yürüdü. "Yani bir futbol hayranısın."

"Sayılır..." Riley kurumuş dudaklarını ıslattı. "Ben daha çok... kuzenin filan olabilirim."

Dean'in başı aniden masaya döndü. "Benim bir..."

"Riley, Marli Moffatt'ın kızı," dedi April soğuk bir tavırla.

Riley bakışlarını Dean'den ayırmıyordu. "Jack Patriot... benim de babam."

Dean ona bakakaldı.

Riley öfkeden kızardı. "Öyle söylemek istemedim!" diye haykırdı. "Kimseye senden söz etmedim. Yemin ederim!"

Dean olduğu yerde donakaldı. April da kıpırdamıyor gibiydi. Riley'nin kederli gözleri yaşlarla doldu. Blue böylesine derin bir acıya tanık olmaya dayanamayarak yerinden kalktı. "Dean yataktan az önce kalktı, Riley. Ona uyanması için birkaç dakika verelim."

Dean bakışlarını annesine çevirdi. "Onun burada ne işi var?"

April ocağa doğru geriledi. "Sanırım seni bulmaya çalışıyormuş."

Blue bu karşılaşmanın Riley'nin hayal ettiği gibi gitmediğini anlamıştı. Çocuğun kirpikleri yaşlarla ıslanmıştı. "Özür dilerim. Bir daha hiçbir şey söylemem."

Dean yetişkindi ve kontrolü onun ele alması gerekiyordu ama kaskatı bir halde ve sessizce duruyordu. Blue masanın etrafından Riley'ye yaklaştı. "Biri henüz kahvesini içmedi ve bu da onu huysuz bir ayı gibi yapıyor. Dean uyanırken ben de sana dün gece uyuduğum yeri göstereyim. İnanamayacaksın."

Blue on bir yaşındayken kendisini dışarıda bırakmaya çalışan herkese meydan okurdu ama Riley körlemesine itaat etmeye daha alışkındı. Başını eğdi ve sırt çantasını isteksizce aldı. Çocuk yürüyen bir kalp yarasıydı ve Blue'nun kendi kalbi anlayışla eziliyordu. Kolunu Riley'nin omuzlarına attı ve onu yan kapıya sürükledi. "Önce bana Çingenelerle ilgili bildiklerini anlatmalısın."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldandı Riley.

"Neyse ki ben biliyorum."

Dean kapının kapanmasını bekledi. Yirmi dört saatten kısa süre içinde, iki kişi yıllardır tutmayı başardığı sırrı yüzüne vurmuştu. Olduğu yerde hızla annesine döndü. "Neler oluyor böyle? Senin bundan haberin var mıydı?"

"Elbette yoktu," diye karşılık verdi April. "Blue onu verandada uyurken bulmuş. Evden kaçmış olmalı. Anlaşılan yanında sadece dadısı varmış."

“Bana o bencil pisliğin, bu kızı annesi öleli daha iki hafta olmadan tek başına bıraktığını mı söylüyorsun yani?”

“Ben nereden bileyim? Onunla konuşmayalı otuz yıl oldu.”

“Bu kesinlikle inanılmaz!” Dean parmağıyla annesini işaret etti. “Onu hemen bulacaksın ve dalkavuklarından birini gönderip hemen kızını aldırmasını söyleyeceksin.” April kendisine emir verilmesinden hoşlanmazdı ve dişlerini sıktı. Çok kötü. Dean kapıya yöneldi. “Ben kızla konuşacağım.”

“Yapma!” April’in kararlılığı Dean’i durdurdu. “Sana nasıl baktığını gördün. Ne istediğini anlamak zor değil. Uzak dur, Dean. Ona umut vermek zalimlik olur. Bunu Blue ve ben hallederiz. Eğer devamını getirmeyeceksen, onun sana bağlanmasını sağlayacak hiçbir şey yapma.”

Dean öfkesini gizleyemedi. “April Robillard ebeveynlik okulu. Nasıl unutmuşum ki?”

Annesi istediğinde gerçekten sert olabilirdi ve April’in çenesi kalktı. “Sen gayet başarılı oldun.”

Dean ona tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra yan kapıdan çıktı. Ama bahçeyi geçerken yavaşladı. Annesi haklıydı. Riley’nin bakışları, babasından alamayacağını bildiği her şeyi ondan istediğini gösteriyordu. Jack’in çocuğu, annesinin cenazesinden bu kadar kısa süre sonra terk etmiş olması, geleceğini gayet net gözler önüne seriyordu: Pahalı bir yatılı okul ve bir sürü pahalı dadyıla geçirilen tatiller.

Yine de Riley ondan daha fazlasını alacaktı. Onun tatilleri, April’in erkekleri ve bağımlılıklarıyla nereye gittiğine bağlı olarak lüks villalarda, pire yuvası otellerde veya köhne apartman dairelerinde geçmişti. Zaman içinde marihuanadan alkole ve fahişelere kadar her şeyi ona da teklif etmişlerdi ve o da genellikle hepsini kabul etmişti. Dürüst olmak gerekirse, April bunların çoğunu bilmiyordu ama bilmesi gerekirdi. Aslında birçok şeyi bilmesi gerekirdi.

Şimdi Riley peşinden gelmişti ve Dean onun yüzündeki özlemi yanlış anlamadıysa, artık onunla aile olmak istiyordu. Fakat Dean bunu yapamazdı. Jack Patriot ile bağlantısını, şimdi açığa çıkarmayacağı kadar uzun süredir gizliyordu. Evet, Riley için üzgündü ve hayatının çok daha iyi olmasını dilerdi ama hepsi bu kadardı. Riley onun değil, Jack'in sorunuydu.

Çingene karavanına girdi. Blue ve Riley arka taraftaki dağınık yatağın üzerinde oturuyorlardı. Blue her zamanki gibi bir giyim felaketiydi; sivri hatlı yüzü, birinin şaka anlayışı olabilecek tuhaf tonlu mor bir pantolonla ve içine sirk sokabilecekleri kadar büyük bir turuncu tişörtle tezat oluşturuyordu. Riley kendisine bakarken, yuvarlak, küçük yüzünden acı dolu bir dünya okunuyordu. Giysileri üzerine fazla dar geliyordu, fazla süslüydü ve tişörtünün önündeki VAMP yazısı masum ve minik göğüslerinin üzerinde fazlasıyla müstehcen kalıyordu. Dean ona Jack'le bağlantısı konusunda yanıldığını söylese bile ikna olacağını hiç sanmıyordu.

Riley'nin yüz ifadesindeki bu çaresizlik çok fazla kötü anıyı geri getirince, Dean istediğinden daha sert bir sesle konuştu. "Beni nasıl öğrendin?"

Riley daha fazla şey açıklamaktan korkarak Blue'ya baktı. Blue, Riley'nin dizini okşadı. "Sorun yok."

Çocuk kadife pantolonunun üzerindeki lavanta rengi fitillere baktı. "An-annemin erkek arkadaşı geçen yıl ona senden söz etti. Onları konuşurken duydum. Eskiden babamın yanında çalışırdı. Ama kimseye söylememesi için anneme yemin ettirdi; hatta Gayle teyzeme bile."

Dean elini karavanın kaburgalarından birine dayadı. "Annenin çiftlikten haberinin olmasına şaşırdım."

"Bildiğini sanmıyorum. Babamı telefonda biriyle konuşurken duydum."

Anlaşılan Riley çok fazla şeyi duyuyordu. Dean babasının çiftliği nereden bildiğini merak etti. “Bana telefon numaranızı ver,” dedi, “evinizi arayıp onlara senin iyi olduğunu haber vereyim.”

“Evde sadece Ava var ve o da telefon yüzünden çok erken uyanmaktan hoşlanmaz. Peter’ı deli ediyor.”

“Yani Ava senin dadın mı?” dedi Dean. *Aferin sana, Jack.*

Riley başıyla onayladı. “Tathı biridir.”

“Ve inanılmayacak kadar da beceriksiz,” dedi Blue.

“Kimseye söylemedim, bilirsin,” dedi Riley hevesle. “Büyük bir sır olduğunu biliyorum. Ve annemin söylediğini de sanmıyorum.”

Sırlar. Dean çocukluğunun ilk yıllarını babasının Bruce Springsteen olduğuna inanarak geçirmişti. Hatta April, Bruce’un *Candy’s Room* adlı şarkısını onun için yazdığını bile iddia etmişti. Ama hepsi sadece dilekti. Dean on üç yaşındayken ve April –Tanrı bilir hangi maddeden– iyice uçmuşken, gerçeği ağzından kaçırmıştı ve Dean’in zaten karmakarışık olan dünyası daha da altüst olmuştu.

Bir süre sonra Jack’in avukatının adını ve April ile Jack’in birlikte çekilmiş fotoğraflarına ek olarak Jack’in ödediği destek parasıyla ilgili kanıtları April’ın eşyalarının arasında bulmuştu. April’a söylemeden avukatı aramıştı. Adam onu engellemeye çalışmıştı fakat Dean o zaman da şimdi olduğu kadar inatçıydı ve Jack sonunda onu aramıştı. Kısa ve rahatsızlık verici bir konuşma olmuştu. April bunu öğrendiğinde bütün bir hafta sonu kendini içkiye ve uyuşturucuya vermişti.

Dean ve Jack, ilk olarak Mud&Madness turnesinin Los Angeles ayağı sırasında Chateau Marmont’taki bir bungalovda gizlice görüşmüşlerdi. Jack, Dean’in en yakın arkadaşı gibi davranmaya çalışmıştı ama Dean bunu yutmamıştı. Sonrasında Jack yılda birkaç kez onu görmek için ısrar etmişti ve her gizli ziyaret bir öncekinden daha kötü olmuştu. Dean on altı yaşındayken isyan etmişti.

Dean’in U.S.C.’deki ikinci yılında *Sports Illustrated* dergisinde yüzünü görene kadar Jack onu rahat bırakmıştı. O zaman tekrar

aramaya başlamıştı ama Dean ona soğuk davranmıştı. Jack arada bir hâlâ ona yaklaşmaya çalışıyordu ve Dean bir Stars maçında Jack Patriot'ı gördüğünü hatırlıyordu.

Dean tekrar önlerindeki işe odaklandı. "Bir telefon numarasına ihtiyacım var, Riley."

"Be-ben... unuttum."

"Kendi telefon numaranızı mı unuttunuz?"

Riley hızlıca başıyla onayladı.

"Bana bunun için biraz fazla akıllı bir çocuk gibi göründün."

"Öyleyim... ama..." Riley zorlukla yutkundu. "Futbol hakkında çok şey bilirim. Geçen yıl üç yüz kırk altı pas attın ve sadece on iki kez saha kenarına alındın. On yedi kez top kaptın."

Dean genellikle insanların onun hakkında konuşmalarını istemezdi ama şimdi gerektiğinden daha fazla sinirlenmek istemiyordu. "Etkilendim. Bütün bunları hatırlarken telefon numaranızı hatırlamaman ilginç."

Riley sırt çantasını kucağına çekti. "Sana bir şey getirdim. Kendim yaptım." Fermuarı açarak mavi bir albüm çıkardı. Dean hiçbir zahmetten kaçınılmadan elde süslenmiş olan kapağı görünce yüreği sızladı. Keçeli kalemle Stars'ın mavi-altın sarısı logosunu ve Dean'in forma numarası olarak süslü bir 10 çizmişti. Kenarları kanatları ve "Boo" yazılı flamalarıyla kalpler süslüyordu. Dean, Blue'nun konuşmasına sevindi çünkü kendisi söyleyecek hiçbir şey düşünemiyordu.

"Bu gerçekten çok güzel bir çalışma."

"Aslında Trinity daha iyidir," diye karşılık verdi Riley. "Çok düzenli çalışır."

"Düzen sanatta her zaman o kadar önemli değildir," dedi Blue.

"Annem düzenin önemli olduğunu söyler. Ya da en azından... öyle derdi."

"Annen için üzıldüm," dedi Blue sakince. "Bu senin için gerçekten zor bir dönem, değil mi?"

Riley albüm kapağındaki kalplerden birini okşadı. "Trinity benim kuzenim. O da on bir yaşında ve çok güzel bir kız. Gayle teyzem onun annesi."

"Senin kaybolduğunu öğrenince Trinity'nin çok endişeleneceğinden eminim," dedi Dean.

"Ah, hayır," diye karşılık verdi Riley. "Trinity buna sevinir. Benden nefret ediyor. Benim tuhaf olduğumu düşünüyor."

"Tuhaf mısın?" diye sordu Blue.

Dean bu konuyu kurcalamaya gerek görmüyordu ama Blue onun çatık kaşlarına aldırmadı.

"Sanırım," dedi Riley.

Blue sırttı. "Ben de öyle. Harika değil mi? Tuhaf insanlar gerçekten ilginçtirler, sen ne dersin? Diğer herkes sıkıcıdır. Örneğin, Trinity. Güzel olabilir ama sıkıcı, değil mi?"

Riley gözlerini kırıştırdı. "Öyle. İsteddiği tek şey erkekler hakkında konuşmak."

"İyy!" Blue yüzünü istediğinden biraz daha abartılı buruşturdu.

"Ya da giysiler."

"Çifte iyy!"

"Konuşana bak," diye mırıldandı Dean.

Ama Riley dikkatini tamamen Blue'ya odaklamıştı. "Ya da şişmanlamamak için kusmak."

"Dalga geçiyor olmalısın." Blue küçük, sivri burnunu buruşturdu. "O bunu nereden biliyor?"

"Kusmak Gayle teyzem için gerçekten önemli."

"Anladım." Blue, Dean'e hızlı bir bakış attı. "Yani Gayle teyzen de oldukça sıkıcı."

"Kesinlikle. Beni her gördüğünde 'kucak kucak' der ve kendini öptürmeye çalışır ama hepsi sahte. O da benim şişman bir ucube

olduğumu düşünüyor.” Riley tişörtünün kenarını çekiştirerek kadife pantolonunun kemerinin üzerindeki göbeğini örtmeye çalıştı.

“Ben öyle insanlara acıyorum,” dedi Blue içtenlikle. “Sürekli yargılayan insanlar. Çok ama çok güçlü bir kadın olan annem bana zamanımızı bize benzemedikleri veya istediğimiz şekilde davranmadıkları için başkalarını eleştirerek geçirirsek hayatta sıradışı şeyler başaramayacağımızı öğretti.”

“Annen... şey... yaşıyor mu?”

“Evet. Şu anda Güney Amerika’da bazı kızları tehlikelerden koruyor.” Blue’nun yüzü asıldı.

“Bu hiç de sıkıcı görünmüyor,” dedi Riley.

“O harika bir kadındır.”

Harika bir kadın, diye düşündü Dean, *Tek çocuğunu yabancıların büyütmesine izin veren bir kadın*. Ama en azından Virginia Bailey gecelerini uyuşturucu kullanıp rock yıldızlarıyla sevişerek geçirmemişti.

Blue yerinden kalktı ve masanın üzerindeki cep telefonunu almak için Dean’in etrafından dolaştı. “Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Riley. Dean’e telefon numaramı vermek istemediğini görebiliyorum ve mahremiyet bir noktaya kadar önemlidir. Ancak Ava’yı kendin arayıp iyi olduğunu haber vermek zorundasın.” Telefonu küçük kıza uzattı.

Riley telefona baktı ama almadı.

“Hadi.” Blue, Sihirli Krallık’tan kaçmış biri gibi görünebilirdi ama istediğinde bir eğitim çavuşu da olabilirdi ve Dean küçük kızın telefonunu alıp bir numara tuşladığını görünce şaşırmadı.

Blue, Riley’nin yanına oturdu. Saniyeler geçti. “Alo, selam, Ava, benim. Riley. Ben iyiyim. Yanımda yetişkinler var, dolayısıyla beni merak etmene gerek yok. Peter’a selam söyle.” Riley bağlantıyı kesip telefonu Blue’ya geri verdi. Sonsuz bir ihtiyacı yansıtan gözleri Dean’e döndü. “Şey... albümümü görmek ister misin?”

Dean boş umutlar vererek bu kırlan çocuğu incitmek istemiyordu. "Belki daha sonra," dedi kısaca. "Şimdi yapmam gereken şeyler var." Blue'ya baktı. "Gitmeden sana bir sarılayım, hayatım."

Blue onunla karşılaştığından beri ilk kez itaat etti. Riley'nin ortaya çıkışı, Dean'in onun April yalanıyla ilgili ceza planlarını askıya almıştı ama bu geçici bir durumdu. Dean başını tavana çarpmamak için karavanın ortasına yürüdü. Blue kollarını onun beline doladı. Dean el yordamıyla Blue'nun vücudunu yoklamayı düşündü ama genç kadın bunu yapacağını anlamış olmalıydı çünkü tişörtünün üzerinden Dean'i sertçe çimdikledi. "Off?"

Blue geri çekilirken gülümsedi. "Özle beni, hayatımın aşkı."

Dean ona öfkeyle bakarak yan tarafını ovaladı ve karavandan çıktı.

Gözden kaybolur kaybolmaz arka cebine uzandı ve Blue'nun oraya koyduğu cep telefonunu aldı. Hemen son aramaları açarak son aranan numarayı tekrar çevirdi ve Chattanooga'daki bir sigorta şirketinin sesli mesaj hattıyla karşılaştı.

Çocuk hiç de aptal değildi.

Blue'nun telefonu elindeyken, Dean istediği tarihi bulana kadar arama kayıtlarını taradı. Sesli mesaj kutusunu aradı ve iki gün önce Blue girerken gördüğü şifreyi girdi. Blue mesaj kutusunu henüz temizlememişti. Dean, Virginia Bailey'nin mesajını ilgiyle dinledi.

Blue karavanın içinde Riley'nin albümünü sırt çantasına geri koyuşunu izledi. "Onun senin erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi küçük kız. "Senin temizlikçi filan olduğunu sandım."

Blue iç çekti. Daha on bir yaşında olmasına rağmen, bu çocuk bile Blue Bailey'lerle Dean Robillard'ların denk olmadığını biliyordu.

"Senden çok hoşlanıyor," dedi Riley özlemle.

"Sadece canı sıkılıyor."

April başını içeri uzattı. "Kulübede bir şey unuttum. Almaya giderken ikiniz benimle gelir misiniz? Güzel bir yürüyüş olur."

Blue hâlâ duşta girme fırsatı bulamamıştı ama Riley'yi Dean'den bir süre uzak tutmak iyi bir fikir gibi görünüyordu ve April'in niyetinin de bu olduğunu tahmin ediyordu. Ayrıca, şu söz konusu kulübeyi görmeyi de istiyordu. "Tabii. Biz tuhaflar yeni maceralara bayılırız."

April bir kaşını kaldırdı. "Tuhaflar mı?"

"Endişelenmeyin," dedi Riley kibarca. "Siz tuhaf olamayacak kadar güzelsiniz."

"Dur bakalım," dedi Blue. "Sadece güzeller diye insanlarla ilgili önyargılı olamayız. Tuhaf olmak zihinsel bir durum. April'm hayal gücü çok geniş. Aslında o da biraz tuhaf."

"Onur duydum," dedi April duygusuzca. Riley'ye gergin bir tavırla gülümsedi. "Gizli göletimi görmek ister misin?"

"Gizli bir göletiniz mi var?"

"Sana göstereyim."

Riley sırt çantasını aldı ve Blue'yla birlikte April'in peşinden karavandan çıktılar.

9. BÖLÜM

Küçük, eski kulübe, eski püskü bir çitin arkasındaydı. Teneke çatısının üzeri çam iğneleriyle dolmuştu ve köhne verandasını mum gibi incecik dört direk tutuyordu. Orijinali beyaz olan duvarları grileşmiş, panjurlar soluk yeşile dönmüştü.

“Burada tek başınıza mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Riley.

“Sadece son birkaç aydır,” diye cevap verdi April. “Los Angeles’ta bir evim var.”

Blue evin yan tarafında duran California plakalı, gümüş rengi Saab’a baktı ve moda tasarımı işinin iyi gittiğine karar verdi.

“Geceleri korkmuyor musunuz?” diye sordu Riley. “Ya biri sizi kaçırmaya ya da bir seri katil size saldırmaya kalkışırsa?”

April gıcırdayan ahşap veranda yürüdü. “Hayatta endişelenecek yeterince gerçek şey var. Bir seri katilin buraya gelme olasılığı bir hayli düşük.”

Kapının sinekliğinin bir tarafı gevşemişti. April kapıyı kilitlememişti ve ahşap zeminli, iki penceresinde eski dantel perdeler asılı oturma odasına girdiler. Mavi-pembe duvar kâğıtlarının üzerindeki parlak, dikdörtgen açıklıklar, daha önce resimlerin asılı olduğu yerleri

belli ediyordu. Odada fazla mobilya yoktu: Üzerine kapitone örtülmüş, büyük bir kanepe, üç çekmeceli, renkli bir sandık ve üzerinde bakır bir masa lambası, boş bir su şişesi, bir kitap ve bir yığın moda dergisi duran bir masa.

“Altı ay öncesine kadar burada kiracılar vardı,” dedi April. “Burayı boşaltır boşaltmaz taşındım.” Arka tarafta görünen mutfığa doğru yürüdü. “Ben defterimi ararken siz etrafa bakabilirsiniz.”

Görecek çok fazla şey yoktu ama Blue ve Riley iki yatak odasına baktılar. Büyük olanda, yatak başı süslü demirden ve beyaz boyaları biraz dökülmüş olan güzel bir yatak vardı. Birbirine uymayan komodinlerin üzerinde bir çift eski moda, pembe şerit camlı gece lambası duruyordu. April yatağın üzerine yastıklar atmış ve rengi atmış açık mavi duvar kâğıdının üzerindeki çiçek demetlerine uygun şekilde lavanta renginde bir örtü sermişti. Bir halı ve birkaç mobilya daha olsa, oda bitpazarı meraklıları için bir dergi konusu olabilirdi.

Deniz köpüğü yeşili muslukları olan banyo o kadar sevimli görünmüyordu; tezgâhları ve sahte kırmızı tuğla linolyumu eskimiş olan mutfak da öyle. Yine de, masif ahşap masanın üzerindeki toprak çiçek vazosu ve armut dolu örgü hasır sepet ortama sıcaklık katmıştı.

April arkalarından mutfığa geldi. “Defterimi hiçbir yerde bulamıyorum. Anlaşılan evde bırakmışım. Riley, yatak odasındaki dolapta bir örtü var. Onu getirir misin? Eve dönmeden önce göletin tadını çıkarabiliriz. Ben buzlu çay hazırlayayım.”

Riley örtüyü almaya giderken, April üç mavi bardağa buzlu çay koydu. Onları alıp dışarı çıktılar. Kulübenin arkasında güneş ışıyla parıltıyan bir gölet vardı ve kıyısında sıralanmış söğüt ağaçları yapraklarını suya uzatmışlardı. Sazların üzerinde pervaneler uçuşuyordu ve doğal bir iskele oluşturmuş olan devrik bir ağaç kütüğünün altında bir grup ördek yavrusu yüzüyordu. April onları suya dönük konmuş istiridye kabuğu sırtlı, kırmızı renkli iki eski metal bahçe sandalyesine doğru götürdü. Riley temkinli gözlerle suya baktı. “Yılan var mı?”

“Suyun içine devrilmiş olan şu ağacın altında iki tanesinin güneşlendiğini gördüm.” April bir sandalyeye otururken Blue da diğerine geçti. “Çok mutlu görünüyorlardı. Yılanların yumuşak olduğunu biliyor muydun?”

“Onlara dokundunuz mu?”

“O yılanlara değil.”

“Ben bir yılanla asla dokunmam.” Riley sırt çantasını ve örtüyü sandalyelerin yanına bıraktı. “Ama köpekleri severim. Büyüdüğümde bir köpek çiftliğim olmasını istiyorum.”

April gülümsedi. “Güzel bir hayal.”

Blue’nun da hoşuna gitmişti. Masmavi bir gökyüzü, bembeyaz bulutlar ve yavru köpeklerin dolaştığı yemyeşil çimenler hayal etti.

Riley örtüyü açtı ve başını kaldırmadan konuştu. “Siz Dean’ın annesisiniz, değil mi?”

April’in elindeki bardak hareketsiz kaldı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Annesinin adının April olduğunu biliyorum. Blue da size bu isimle seslendi.”

April cevap vermeden önce buzlu çayını yudumladı. “Evet, annesiyim.” Riley’ye yalan söylemek yerine, Dean’le zor bir ilişkileri olduğunu söyledi ve Susan O’Hara numarasını kısaca açıkladı. Riley ünlülerin mahremiyet sorunlarını anlıyordu ve durumda herhangi bir sakınca görmedi.

Ah şu surlar, diye düşündü Blue. Tişörtünü çekti. “Henüz dış alamadım. Gerçi aldıktan sonra da pek fazla fark göremeyeceksiniz. Giysileri pek umursamam.”

“Kendi tarzında umursuyorsun,” dedi April.

“Ne demek istiyorsun?”

“Giysiler harika bir kamuflajdır.”

“Benim için kamuflajdan çok rahatlık önemli.” Bu tam olarak doğru değildi ama Blue daha fazla açıklama yapmak istemiyordu.

April'in cep telefonu çaldı. Ekrana bakarak izin istedi. Riley örtünün üzerine uzanarak başını sırt çantasına dayadı. Blue ördeklerden ikisinin yiyecek için suya dalışını izledi. "Keşke resim defterimi getirseydim," dedi April geri döndüğünde. "Burası çok güzel."

"Herhangi bir okula gittin mi?"

"Hem evet hem de hayır." Blue akademik kariyerini ve üniversitenini sanat bölümüyle ilgili hüsrana verici deneyimini kısaca anlattı. Kulaklarına hafif bir horultu geldi. Riley battaniyenin üzerinde uyuyakalmıştı.

"Babasının menajerine ulaştım," dedi April. "En geç bu akşama kadar birinin onu almaya geleceğine söz verdi."

Blue, Jack Patriot'ın menajerine ulaşabilen biriyle oturduğuna inanamıyordu. April sandaletiyle bir karahindibayı dürtüklü. "Dean'le bir tarih belirlediniz mi?"

Blue, Dean'in yalanını sürdürmeyecekti fakat onun pisliğini temizlemeye de niyeti yoktu. "Henüz o noktaya gelemedik."

"Bildığım kadarıyla, evlenme teklif ettiği tek kadın sensin."

"Sadece farklı olduğum için bana ilgi duyuyor. Sıkıldığında benden uzaklaşacaktır."

"Buna inanıyor musun?"

"Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedi Blue dürüstçe. "Bugüne kadar babasının kim olduğundan bile emin değildim."

"Çocukluğuyla ilgili konuşmaktan nefret eder; en azından Jack'le ilgili kısımlarından. Onu suçlayamam. Kesinlikle çok sorumsuz bir hayat sürdüm."

Riley uykusunda iç çekti. Blue başını yana yatırdı. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

"Evet, kötüydü. Herkesle yatmadığım için kendimi hayran kız olarak görmüyordum ama çok fazlasıyla yattım ve o kadar çok rock yıldızı var ki çizgiyi aştığını fark edemiyorsun."

Blue o *rock* yıldızlarının kimler olduğunu sormayı çok isterdi. Neyse ki kendini hâlâ biraz kontrol edebiliyordu. Ama April'in az önce söylediklerinin arkasındaki çifte standart onu rahatsız etmişti. "Neden *rock* yıldızlarını kimse sorumlu tutmuyor? Neden hep kadınlar suçlanıyor?"

"Çünkü dünya böyle. Bazı kadınlar hayran kız olarak geçmişlerini reddetmiyor. Pamela Des Barres bu konuda kitaplar bile yazdı. Ama benim için yanlıştı. Vücudumu bir çöp kutusu gibi kullanmalarına izin verdim. Ben *izin* verdim. Kimse beni zorlamadı. Kendime saygı duymuyordum ve beni asıl utandıran da bu." April yüzünü güneşe doğru kaldırdı. "O yaşam tarzından beslendim. Müzik, erkekler, uyuşturucu. Beni hapsedmesine izin verdim. Bütün gece kulüplerde dans etmeyi, ertesi gün bir özel uçağa atlayıp ülkenin öbür ucuna uçmak için bir modellik çalışmamı iptal etmeyi seviyordum; tabii bu arada oğlumu okulunda ziyaret edeceğime söz verdiğimi de unutarak." Blue'ya baktı. "Sözlerimden birini tuttuğumda Dean'in yüzünü görmeliydin. Beni bir arkadaşından diğerine sürüklüyor, herkese tanıtıyordu ve o kadar hızlı konuşuyordu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sanki arkadaşlarına benim gerçekten var olduğumu kanıtlamaya çalışır gibiydi. On üç yaşında filan bundan vazgeçti. Küçük bir çocuk annesini neredeyse her şey için bağışlar ama yaşı büyüdükçe, bağışlanma şansını giderek kaybedersin."

Blue kendi annesini düşündü. "Ama hayatını düzene koymuşsun. Bunun için memnun olmalısın."

"Uzun bir yolculuktu."

"Bence Dean'in seni bağışlaması kendisi için iyi olur."

"Yapma, Blue. Ona neler yaşattığımı hayal bile edemezsin."

Blue hayal edebiliyordu. Belki April'in kastettiği anlamda değil ama bir ebeveyne güvenememenin ne demek olduğunu biliyordu. "Yine de... senin artık aynı kişi olmadığını er ya da geç anlamak zorunda. En azından sana bir şans vermesi gerekiyor."

“Sen karışma. İyi niyetli olduğunu biliyorum fakat Dean bu duyguları hissetmekte yerden göğe haklı. Kendini korumayı öğrenmiş olmasaydı, asla şimdi olduğu adam olamazdı.” April saatine baktı ve yerinden kalktı. “Benim boyacılarla konuşmam gerek.”

Blue battaniyenin üzerinde derin uykuya dalmış olan Riley’ye baktı. “Bırakalım da uyusun. Ben yanında kalırım.”

“Senin için uygun mu?”

“Kâğıdın varsa ben de o arada biraz çizim yaparım.”

“Tabii. Getireyim.”

“Belki bu arada küvetini de kullanırım. Sakıncası yoksa.”

“Ecza dolabından ihtiyacın olan her şeyi alabilirsin. Deodorant, diş macunu.” April duraksadı. “Makyaj malzemesi.”

Blue gülümsedi.

April da gülümseyerek karşılık verdi. “Üzerini değiştirmen için giysi de çıkarayım.”

Blue, April’in taş gibi vücudu için tasarlanmış bir şeyin kendi üzerine olacağını hiç sanmıyordu ama teklif hoşuna gitmişti.

“Arabamın anahtarları tezgâhın üzerinde,” dedi April. “Yatağı-mın yanındaki komodinin çekmecesinde de bir yirmilik var. Riley uyanınca onu öğle yemeği için kasabaya götürür müsün?”

“Senin paranı alamam.”

“Dean’e fatura edeceğim. Lütfen, Blue. Jack’in yardımcıları gelene kadar onu Dean’den uzak tutmak istiyorum.”

Blue on bir yaşındaki kızı uzak tutmanın ne Riley ne de Dean için en iyisi olduğunu sanıyordu fakat zaten yeterince araya girmişti, bu yüzden isteksizce başıyla onayladı. “Pekâlâ.”

April pembe renkli, zarif bir bluz çıkardı ve fırfırlı bir etekten vazgeçerek dar bir mini etek çıkarmıştı. İki giysi parçasını da küçültmek için çift taraflı bant kullanmıştı. Blue bu giysilerle muhteşem görünecekti.

Fazlasıyla muhteşem. Bu giysileri giyen herhangi bir kadın, üzerine davetiye asmış gibi olurdu. Blue biraz bakımlı olmaya çalıştığı her seferinde bu sorunla karşılaştığı için bundan vazgeçmişti aslında.

Yatağın üzerindeki giysiler yerine, Blue lacivert bir tişört giydi. Mor yoga taytını pek iyileştirmemişti ama o bile üzerinde BİRA GÖBEĞİ yazılı, turuncu bir tişörtle insanların arasında dolaşmak istemezdi. Kibir çirkin yüzünü gösterdi ve April'm makyaj malzemelerine girişti: Yanaklarına biraz pembe fondöten, biraz ruj ve kirpiklerinin uzunluğunu belli etmeye yetecek ölçüde rimel. Sadece bir kez olsun, istediğinde gayet saygın görünebildiğini ama sadece umursamadığını Dean'e kanıtlamak istiyordu.

"Makyajla çok güzel görünüyorsun," dedi Riley, April'ın Saab'ının yolcu koltuğundan, birlikte kasabanın yolunu tuttuklarında. "O kadar yorgun görünmüyorsun."

"Şu korkunç Trinity'yle çok fazla takılıyorsun sen."

"Onun korkunç olduğunu düşünen tek kişi sensin. Diğer herkes onu seviyor."

"Hayır, sevmiyorlar. Tamam, muhtemelen annesi seviyordur. Diğerleri sadece rol yapıyor."

Riley suçluluk duygusuyla hafifçe gülümsedi. "Trinity'yle ilgili kötü konuşman hoşuma gidiyor."

Blue güldü.

Garrison'da pizzacı olmadığı için eczanenin karşısındaki Josie's restoranını seçtiler. Josie's pek etkileyici değildi, yemekler kötüydü ve iş fırsatı yoktu –Blue ilk iş olarak bunu sormuştu– ama Riley'nin hoşuna gitmişti. "Hiç böyle bir yerde yememiştim. Farklıymış."

"Kesinlikle kendine has." Blue bir jambon, marul ve domatesli sandviç aldı ama onun da domates veya jambondan çok marullu olduğunu gördü.

Riley hamburgerinin arasından şeffaf bir domates dilimini çıkardı. "Bu da ne demek?"

“Benzeri yok demek.”

Riley bunu düşündü. “Senin gibi yani.”

“Teşekkürler. Ve senin gibi.”

Riley ağzına bir kızarmış patates dilimi attı. “Ben güzel olmayı tercih ederim.”

Riley tişörtünü değiştirmemişti ama lavanta rengi, kirli kadife pantolon yerine karnını sıkın, fazla dar bir kot şort giymişti. Mide bulandırıcı pastel mavi duvarlarda tozlu balerin biblolarıyla birlikte sergilenen, berbat vahşi batı manzara resimlerini gören, çatlak bir kahverengi vinileks masaya oturmuşlardı. Tavandaki sahte ahşaptan vantilatörler kızarmış yemek kokularını karıştırıyordu.

Kapı açıldı ve heybetli görünüşlü bir kadın bastonuna dayanarak içeri girerken öğle saati curcunası bir anda kesildi. Kadın şişmandı, fazla güçlü görünüyordu ve karpuz pembesi pantolonla aynı renkte bir tunik giymişti. Derin V yakasını iki altın zincir süslüyordu ve kulaqlarındaki sallantılı küpelerin taşları gerçek elmas gibi görünüyordu. Muhtemelen bir zamanlar güzel bir kadındı fakat zarif bir şekilde yaşlanamamıştı. Yüzünün etrafında kıvrır kıvrır dalgalanan platin rengi saçlar muhtemelen peruk olmalıydı. Kaşlarını kahverengi bir kalemle hafif belirginleştirmişti ama gözlerine masmavi far ve simsiyah rimel çekerek makyajını abartmıştı. Şişmiş ayak bileklerini destekleyen, ten rengi, ortopedik terlikler, yaşını kabul eden tek şeydi.

Restorandakilerin hiçbirini onu gördüğüne memnun olmamıştı ama Blue kadına ilgiyle baktı. Kadın kalabalık restoranı tiksintiyle taradıktan sonra Blue ve Riley’ye baktı. Onları hiç gizlemeye gerek duymadan saniyelerce inceledi. Sonunda, mükemmel bir sütyenin dik tuttuğu göğüslerine yapışan, pembe tuniğiyle yaklaştı.

“Siz kimsiniz?” dedi masaya ulaştığında.

“Ben Blue Bailey. Bu da arkadaşım Riley.”

“Burada ne işiniz var?” Kadın belli belirsiz Brooklyn aksanıyla konuşuyordu.

“Ögle yemeğimizi yiyoruz. Ya siz?”

“Fark etmediysen, kalça kemiği rahatsızlığım var. Oturmamı teklif etmeyi mi düşünüyordun?”

Kadının zorba tavrı Blue’nun hoşuna gitmişti. “Tabii.”

Riley’nin panik yansıtan yüz ifadesi kadını yanında istemediğini belli ediyordu; Blue masada kendi tarafında yer açmak için kenara kaydı. Ama kadın parmaklarıyla Riley’yi itekledi. “Kay.” Masanın üzerine büyük bir hasır çanta koydu ve yavaşça masaya yerleşti. Riley vücudunu sırt çantasına yapıştırarak kadından olabildiğince uzak duruyordu.

Garson servisleri ve bir bardak buzlu çayla geldi. “Her zamanki yemeğiniz hemen geliyor.”

Kadın ona aldırmadan Blue’ya odaklandı. “Burada ne işiniz var diye sorarken bu kasabayı kastetmişim.”

“Ziyaret ediyoruz,” diye cevap verdi Blue.

“Nereden geldiniz?”

“Şey, ben dünya vatandaşı sayılırım. Riley de Nashville’den.” Blue başını yana yatırdı. “Biz kendimizi tanıttık ama sizi tanımıyoruz.”

“Kim olduğumu herkes bilir,” diye karşılık verdi kadın huysuz bir tavırla.

“Biz bilmiyoruz.” Ama Blue kadının kim olduğunu tahmin ediyordu.

“Nita Garrison, elbette. Bu kasabanın sahibiyim.”

“Harika. Ben de birine bunu sormak istiyordum.”

Garson bir dilim süzme peynir, dörde bölünmüş konserve armut ve dilimlenmiş göbek marul dolu bir tabakla geldi. “Buyurun, Bayan Garrison.” Gözlerindeki tiksinti, sesinin tatlılığını yalanlıyordu. “Başka bir şey istiyor musunuz?”

“Yirmi bir yaşında bir vücut,” diye tersledi yaşlı kadın.

“Tabii, hanımefendi.” Garson hızla uzaklaştı.

Bayan Garrison çatalını inceledikten sonra armudu altında solucan bulmayı bekliyormuş gibi dürttü.

“Biri nasıl bir kasabanın sahibi olabilir?” diye sordu Blue.

“Kocamdan miras kaldı. Sen çok tuhaf görünüyorsun.”

“Bunu iltifat olarak alıyorum.”

“Dans eder misin?”

“Fırsat buldukça.”

“Ben eskiden mükemmel bir dansçıydım. Ellilerde Manhattan’daki Arthur Murray Stüdyosu’nda ders veriyordum. Bay Murray ile bir kez karşılaştım. Televizyonda program hazırlıyordu ama *sen* bilmezsin.” Kadının tavrı, Blue’nun programı bilmemesinin yaşından değil, aptallığından kaynaklandığını düşündüğünü gösteriyordu.

“Hayır, hanımefendi,” dedi Blue. “Eh... bu kasabanın kocanızdan miras kaldığını söylerken, bütün kasabayı mı kastediyorsunuz?”

“Önemli olan her yeri.” Kadın çatalını süzme peynire batırdı. “Şu aptal futbolcuyla kalıyorsun, değil mi? Callaway çiftliğini satın alan.”

“O aptal filan değil!” diye bağırdı Riley. “Birleşik Devletler’in en iyi oyun kurucusu.”

“Seninle konuşmuyordum,” diye çıkıştı Bayan Garrison. “Çok terbiyesizsin.”

Riley sararmıştı ve Nita Garrison’ın sert tavırları artık Blue’yu eğlendirmiyordu. “Riley gayet terbiyeli bir çocuktur. Ayrıca da haklı. Dean’in kusurları olabilir ama kesinlikle aptal değildir.”

Riley’nin şaşkın yüz ifadesi, birinin onu savunmasına alışkın olmadığını göstertiyordu ve bu Blue’yu çok üzmüştü. Diğer müşterilerin açıkça dinlediğini fark etti.

Nita Garrison geri çekilmek yerine öfkeli bir sokak kedisi gibi kabardı. “Sen de bir çocuğun istediği gibi davranmasına izin verenlerden, değil mi? İstediklerini söylemelerine izin verenlerden. Eh, ona iyilik yapmıyorsun. Şuna bir baksana. Zaten şişman ama burada oturmuş, kızarmış patatesleri lüpetmesine seyirci kalıyorsun.”

Riley'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Başını eğerek masanın üzerine baktı. Blue'ya duydukları yetmişti. "Riley mükemmel bir çocuk, Bayan Garrison," dedi sakince. "Ve sizden çok daha terbiyeli. Şimdi, kendinize başka bir masa bulursanız çok memnun olacağım. Biz rahat rahat yemeğimizi bitirmek istiyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ben buranın sahibiyim."

Yemeklerini henüz bitirmemiş olmalarına rağmen, Blue'nun kalkmaktan başka çaresi kalmamıştı. "İyi o zaman. Haydi, Riley."

Riley ne yazık ki masada sıkışıp kalmıştı ve Bayan Garrison'ın kıpırdamaya niyeti yoktu. Yaşlı kadın ruj lekeli dişlerini gösterdi. "Sen de onun kadar saygısızsin."

İşte şimdi Blue'nun tepesi atmıştı. Parmağıyla yeri işaret etti. "Dışarı, Riley. Hemen!"

Riley mesajı aldı ve sırt çantasını kaparak masanın altından sıyrıldı. Nita Garrison'ın gözleri çizgi gibi kısıldı. "Kimse bana arkasını dönüp gidemez. Buna pişman olacaksınız."

"Vay canına, çok korktum. Kaç yaşında olduğunuz umurumda değil, Bayan Garrison. Ne kadar zengin olduğunuz da. Siz kötü birisiniz."

"Buna pişman olacaksınız!"

"Hayır, hiç olmayacağım." Blue, April'in yirmiliğini masanın üzerine fırlattı –aslında bu onu öldürmüştü çünkü yemek sadece on iki buçuk dolar tutmuştu–, kolunu Riley'nin omzuna attı ve onu artık sessizleşmiş olan restorandan geçirerek kaldırıma çıkardı.

"Sence artık çiftliğe dönebilir miyiz?" diye fısıldadı Riley, kapıdan yeterince uzaklaştıklarında.

Blue birkaç iş araştırması yapmayı planlıyordu ama bunu er-telemesi gerekecekti. Riley'ye sarıldı. "Elbette. O yaşlı kadının seni üzmesine izin verme. İnsanlara kötü davranmaktan zevk alıyor. Bu bakışlarından belli."

"Sanırım öyle."

Saab'a binip ana caddeye çıkarlarken Blue hâlâ küçük kızı yatıştırmaya çalışıyordu. Riley onun çabalarına olumlu cevap veriyordu ama Blue o kırıcı sözlerin etkili olduğunu biliyordu.

Neredeyse kasaba sınırına ulaşmışken siren sesini duydu. Dikiz aynasından baktı ve bir polis arabasının yaklaştığını gördü. Hız yapmıyordu ve kırmızı ışıktaki filan da geçmemişti; dolayısıyla polisin onun peşinde olduğunu hemen anlayamadı.

Blue bir saat sonra hapisteydi.

10. BÖLÜM

Onu almak için Dean ve April kasabaya birlikte geldiler. April, Blue'nun sürücü belgesini vererek Saab'ı geri aldı. Dean kefaleti ödeyerek Blue'yu çıkardı ve ona bağırdı: "Seni birkaç saatliğine yalnız bırakıyorum ve sen ne yapıyorsun? Gidip kendini tutuklatıyorsun!"

"Bana kumpas kuruldu!" Dean çok hızlı sürdüğü için bir virajı alırken Blue'nun omzu Vanquish'in kapısına çarptı. Blue o kadar öfkeliydi ki bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu; özellikle de Dean bu olaya tepki vermediği için. "Birinin ehliyesiz araba kullandığı için hapse atıldığını ne zaman duydun? Özellikle de geçerli bir ehliyeti varken?"

"O anda üzerinde olmayan ehliyet!"

"Fırsat verselerdi rahatlıkla gösterebilirdim!"

Polis, Riley'nin çiftliği ziyarete gelen bir aile dostu olduğu hikâyesiyle ilgili Blue'yu sorgulamamıştı ve Blue hücreinde öfkeden kudururken, Riley bekleme salonunda oturup televizyonda Jerry Springer'i izlemiş ve kolasını yudumlamıştı. Yine de on bir yaşındaki çocuk için korku verici bir deneyim olmuştu ve polis Saab'ın anahatlarını verir vermez April onu çiftliğe götürmüştü.

“Bütün bu olay düzmeceydi.” Blue yolcu koltuğunda dönerek gri-mavi gözleri okyanus fırtınasının rengini almış olan Dean’e baktı.

Dean bir virajı daha arabayı savurarak aldı. “Ehliyetin yoktu ve başka birinin adına, başka bir eyalete kayıtlı bir araba kullanıyordun. Bunun kumpasla, düzmeceyle ne ilgisi var?”

“Yemin ederim, bütün o moda dergileri senin beynini yok etmiş. Bir düşünsene. Nita Garrison’la atıştıktan on dakika sonra polis rastgele emniyet kemeri kontrolü bahanesiyle kenara çekiyor. Bunu nasıl açıklıyorsun?”

Dean’in öfkesi yerini tepeden bakmaya bıraktı. “Yani yaşlı bir kadınla kavga ettiğini ve onun da seni polise tutuklattığını mı söylüyorsun?”

“Sen onu görmedin,” diye karşılık verdi Blue. “Nita Garrison iliklerine kadar kötü biri ve bütün kasabayı avucunda tutuyor.”

“Sen yürüyen bir felaketsin. Seni aldığımдан beri...”

“Bu kadar büyütme. Sen profesyonel bir futbolcusun. Eminim kendin de hapse girmişsindir.”

Dean köpürdü. “Ben hiç hapse girmedim.”

“Ahhap! En azından iki kez saldırı ve darp suçundan tutuklanmış olmasaydın ulusal lig sahaya çıkmaya bile izin vermezdi; karını veya kız arkadaşını dövdüysen çifte puan!”

“Hiç komik değilsin.”

Muhtemelen değildi ama Blue kendini daha iyi hissetmişti.

“Başından başla,” dedi Dean, “ve yaşlı kadınla olanları bana aynen anlat.”

Blue olayı detaylıca anlattı. Bitirdiğinde, Dean konuşmadan önce kısa bir süre sessiz kaldı. “Nita Garrison çizgiyi gerçekten aşmış ama sence biraz daha kurnazca davranamaz mıydın?”

Blue yine öfkelen-di. “Hayır! Riley’yi savunan çok fazla kimse yok. Daha doğrusu, görünüşe bakılırsa hiç kimse yok. Bunu düzeltme zamanı gelmişti.”

Blue, Dean’in ona haklı olduğunu söylemesini bekledi ama Dean bunun yerine lanet olasıca bir kasaba tarihçisine dö-nüştü. “Garrison’ın satılık olmasıyla ilgili boyacılarla konuştum ve bütün hikâyeyi öğrendim.” Birkaç saat önce olsa, Blue bunu dinlemeyi çok isterdi ama Dean ona haklı olduğunu söylememişken, dinlemek istemiyordu.

Dean aptalca bir karar sonucu önüne çıkan bir Dodge Neon’un yanından hızla geçti. “Hiram Garrison adında bir fırsatçı, İç Savaş’tan sonra bir fabrika kurmak için burada beş yüz hektarlık bir arazi satın almış. Oğlu arazi-yi genişletmiş –otobanda yanından geçtiğimiz şu metruk, tuğla bina– ve tek bir hektarını bile satmadan kasabayı kurmuş. İnsanlar ev veya iş kurmak istiyorsa, ondan toprak kiralamak zorundaymış, hatta kiliseler bile. Sonunda her şeyini oğlu Marshall’a bırakmış. Yani Bayan Garrison’ın kocasına.”

“Zavallı adam.”

“Adam onunla yıllar önce New York’a gittiğinde tanışmış. O zamanlar elli yaşındaymış ve kadın da çok seksiymiş.”

“Sana o günlerin çok gerilerde kaldığını söyleyebilirim.” Dean’in tarih dersi Blue’yu şüphelendirmişti. Dean’in zaman kazanmaya çalıştığını hissediyordu. Ama ne için?

“Marshall da babası ve dedesi gibi arsalarının tek bir hektarını bile satmamış. Çocukları da olmadığı için, o öldüğünde her şey karısına kalmış; kasabanın üzerine kurulu olduğu arazi ve işyerlerinin çoğu.”

“Bu kötü ruhlu bir kadın için aşırı güç demek.” Blue atkıyruğunu tutan lastiği tekrar takmak için çıkarmıştı. “Ne kadar istediğini öğrendin mi?”

“Yirmi milyon.”

“Benim buna gücüm yetmez.” Blue, Dean’e yandan bir bakış attı. “Ya senin?”

“Beysbol kartı koleksiyonumu satarsam belki olabilir.”

Blue onun servetinin değerini açıklamasını elbette ki beklemiyordu ama bu kadar alaycı davranmasına da gerek yoktu.

Dean dümdüz uzanan yolda gaza basarken bir süt çiftliğinin yanından hızla geçtiler. “Doğu Tennessee gelişen bir bölge. Emeklilerin gözdesi. Memphis’teki bir grup işadamından on beş milyonluk teklif almış ama kabul etmemiş. İnsanlar Garrison’ın aslında satmak istemediğinden şüpheleniyor.” Callaway Yolu’na dönerlerken arabanın arkası neredeyse savruluyordu. “Ulusal çapta hiçbir firma bulunmadığı için, Garrison aslında saatli bomba gibi; şu anda çekici ama ne olacağı bilinmez. Yerel iş liderleri bu farklılık üzerinden hareket etmek ve kasabayı bir turizm merkezine çevirmek istiyorlar ama Nita işbirliği yapmaya yanaşmıyor.”

Dean çiftliğe uzanan yola dönmeden hızla geçince Blue oturduğu yerde doğruldu. “Hey! Nereye gidiyorsun?”

“Gözden uzak bir yere.” Asfalt yol bitip toprak yol başlamıştı. Dean dişlerini sıktı. “Konuşabileceğimiz bir yere.”

Blue’nun kalp atışları hızlandı. “Konuştuk zaten. Daha fazla konuşmak istemiyorum.”

“Çok geç.” Engebeli yol, bakımsız bir otlığın sınırını belirleyen paslı, dikenli tellerin dibinde aniden sona erdi. Dean kontağı kapadı ve o okyanus fırtınası gibi gözleriyle Blue’ya baktı. “Gündemimizdeki bir numaralı madde: April’in yaklaşan ölümü...”

Blue zorlukla yutkundu. “Trajik.”

Dean bekledi. Sempatik tavrı yok oldu ve yerine hayatını herkesten daha hızlı, daha akıllı ve daha sert olmakla kazanan adam geldi. Blue kendini bu ana daha iyi hazırlamalıydı. “Üzgünüm,” dedi.

“Ah, bundan daha iyisini yapabileceğini ikimiz de biliyoruz.”

Blue biraz hava almak için kapıyı açmayı denedi ama kilitli olduğunu gördü. Eski çaresizlik duygusu vücudunu adrenaline boğdu ama tam kavgacı doğasına bürünecekken kilit tıkırdayarak açıldı. Blue arabadan indi. Dean onu izledi. Blue ondan uzaklaşarak pash tellere yürüdü. “Müdahale etmemem gerektiğini biliyorum,” dedi dikkatle. “Beni ilgilendirmezdi. Ama annen çok üzgün görünüyordu ve konu anne-çocuk ilişkisine geldiğinde ben de klinik vakayım.”

Dean onun arkasından yaklaştı, omuzlarından tuttu ve onu kendine çevirdi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Bir daha bana *asla* yalan söyleme. Bu tekrarlanırsa, buradan gidersin. Anladın mı?”

“Bu haksızlık. Sana yalan söylemek hoşuma gidiyor. Hayatımı kolaylaştırıyor.”

“Ciddiyim. Çizgiyi aştın.”

Blue vazgeçti. “Biliyorum. Özür dilerim. Gerçekten.” Blue o aşağı sarkmış dudakları parmaklarıyla dürtüp alıştığı etkileyici sırtışı geri getirmemek için kendini zor tutuyordu. “Kızdığın için seni suçlamıyorum. Kesinlikle haklısın.” Ama sormaktan geri kalmadı. “Ne zaman anladın?”

Dean genç kadının omuzlarını bıraktı fakat durduğu yerde kaldı ve Blue’ya yukarıdan baktı. “Dün gece evden çıktıktan yaklaşık yarım saat sonra.”

“April bildiğini biliyor mu?”

“Evet.”

Blue, April’in bu bilgiyi kendisiyle paylaşmasını dilerdi.

“En azından annemin iyi bir özelliği var...” Dean onu dikkatle inceledi. “April’m banka hesaplarımı boşaltmasından korkmama gerek yok.”

Uzakta bir karga öttü. Blue bir adım geri çekildi. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Müdahale oyunu karşılıklı oynanabilir. Sen benim özel hayatımdan uzak durursan, Blue, ben de belki seninkinden uzak dururum.”

Telefonunu verdiğinde Dean sesli mesaj kutusuna girmiş olmaydı. Virginia'yla ilgili gerçeği Dean'in öğrenmesinden hoşlanmasa da, itiraz edebilecek durumda değildi. Dean sonunda genç kadından uzaklaşarak otlağı inceledi. Uzun otların arasından havalanan bir kuş sürüsünün çığlıkları duyuldu. “Riley'yle ilgili ne yapacaksın?” diye sordu Blue.

Dean hızla ona döndü. “Sana inanmıyorum! Özel hayata müdahale etmeme konusunu daha az önce konuşmadık mı?”

“Riley senin özel hayatın değil. Onu bulan benim, unuttun mu?”

“Hiçbir şey yapmıyorum,” diye açıkladı Dean. “April iki saat önce Deli Jack'in kölelerinden birine ulaştı. Biri Riley'yi almaya gelecek.”

“Tıpkı çöp gibi.” Blue arabaya yürümeye başladı.

“Hayat böyle,” dedi Dean onun arkasından. “O sorumluluklarını sadece çek yazmak ve kirli işlerini yapacak insanlar bulmak olarak görüyor.”

Blue durup döndü. Dean hâlâ çitin yanındaydı. “Onunla... konuşacak mısın?” diye sordu.

“Ne diyeceğim ki? Onunla *benim* ilgileneneğimi mi?” Dean çürümüş direğe bir tekme indirdi. “Bunu yapamam!”

“En azından onunla iletişimini sürdüreceğini söylemenin yararı olabilir.”

“Bundan çok daha fazlasını istiyor.” Dean genç kadına yaklaştı. “Başıma daha fazla dert açma, olur mu? Seni hapisten çıkardım *ve* trafik cezası ödedim.”

Dean yine saldırıya geçmişti. Blue onun bakışlarına karşılık verebilmek için güneşe karşı gözlerini kısmak zorunda kaldı. “En çabuk şekilde sana geri ödeyeceğim.”

“Biz takas yapıyoruz, unuttun mu?”

“Bunun tam olarak nasıl işlediğini bana da hatırlatsana.”

Dean bir şey açıklamak yerine Blue’yu baştan aşağı inceledi. “Plastik makas tutan bir anaokulu öğrencisi yerine saçlarını bir profesyonele kestirmeyi hiç düşündün mü?”

“Fazla meşgulüm.”

“Ukalalık etmeyi bırak.” Dean elini Blue’nun omzuna koydu ve gözlerinde genç kadının dizlerinin bağını çözen bakışlar belirdi. Blue onun en azından bin kadına daha aynı şekilde baktığından emindi fakat geçirdiği yorucu gün savunmasını zayıflatmıştı. Göz göze geldiklerinde Dean’in bakışları deniz kadar karanlıktı. Blue onun nasıl bir tehlike olduğunu anlıyordu. Dean kendinden fazlasıyla emindi ve ölümcül bir cinsel çekiciliği vardı. Blue yine de kıpırdamadı. Bir santim bile geri çekilmedi.

Dean’in başı eğildi, dudakları birleşti ve kuşlar ile esintinin sesleri silindi. Blue’nun dudakları kendiliğinden aralandı. Dean dili onunkine dokundu. Genç kadının vücuduna zevk dalgaları yayıldı. Öpüşmeleri derinleşti ve Blue’nun zihninde baş döndürücü renkler dönmeye başladı. O da diğerleri gibi kendini Dean’e teslim etmişti. Ayakları yerden kesilmişti.

Bu anlayışla buz gibi oldu. Bir Çingene prensiyle ilgili hayaller kurmak ile o hayalin etkisiyle hareket etmek arasında çok fark vardı. Gözlerini kırpıştırarak Dean’i itti ve kendini topladı. “Bu bir felaketti. Tanrım, özür dilerim. Gerçeği bilseydim, seninle eşcinsellik konusunda asla dalga geçmezdim.”

Dean’in dudağının kenarı kıvrıldı ve gözleri bir sevgilinin eli gibi Blue’nun vücudunda dolaştı. “Savaşmaya devam et, Bluebell⁸. Sadece zaferimi daha tatlı kılarsın.”

Blue kendi başından aşağı bir kova soğuk su dökmek istiyordu. Bunun yerine, baştan savan bir tavırla elini salladı ve eve uzanan

8 (İng.) Yaban sümbülü. (ed.n.)

toprak yola yürüdü. “Ben yürüyerek döneceğim. Bu kadar duyarsız davrandığım için kendimle uzun ve sert bir konuşma yapmam gerekiyor.”

“İyi fikir. Ben de seni çıplak hayal edebilmek için yalnız kalmalıyım.”

Blue kızardığını göstermemek için adımlarını hızlandırdı. Neyse ki çiftliğe bir kilometre bile yoktu. Arkasında Vanquish’in motorunun kükrediğini, arabanın geri çekilip döndüğünü duydu. Çok geçmeden araba yanma yanaştı ve sürücü camı aşağı indi. “Hey, Bluebell... bir şeyi unuttum.”

“Neymiş?”

Dean güneş gözlüğünü taktı ve gülümsedi. “Riley’yi yaşlı kadına karşı koruduğun için teşekkür etmeyi.”

Ve Dean gaza bastı.

Blue’nun o akşam hazırladığı yemeğe Riley neredeyse hiç dokunmadı. “Muhtemelen beni almaya gelecek kişi Frankie’dir,” dedi, Blue’nun tavuk ve hamur köftelerine eklediği süsleri kenara iterek. “Babamın en sevdiği korumasıdır.”

April masanın üzerinden uzanarak Riley’nin elini okşadı. “Burada olduğunu onlara söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm.”

Riley başım eğdi. Kısa hayatında bir hayal kırıklığı daha. Blue daha önce kurabiye pişirmeyi teklif ederek onu oyalamaya çalışmıştı ama Dean içeri girip Riley’nin albüme bakma isteğini reddedince bu plan suya düşmüştü. Dean doğru olanı yaptığını düşünüyordu ama Riley onun kandındandı; dolayısıyla Blue, Dean’in hayatından küçük bir köşeyi ona ayırmasını diliyordu. Ancak zorlarsa Dean’in ne diyeceğini de biliyordu. Riley’nin küçük bir köşeden fazlasını istediğini söylerdi ki bu konuda haklıydı.

Dean'ın arabasına binip gitmesi iyi olmuştu. Şimdi Blue kendine gelip önceliklerini tekrar sıraya koymak için rahat bir nefes alabilirdi. Dean Robillard'm kolay fetihlerinden biri olmanın dezavantajları olmadan da hayatı yeterince karıştı zaten.

Riley, Blue'nun tek başına pişirmek zorunda kaldığı kurabiyelere uzandı ama sonra kendini tuttu. "O kadın haklıydı," dedi kısık sesle. "Ben şişmanım."

April çatalını gürültüyle bıraktı. "İnsanların kendileriyle ilgili doğru olanlara odaklanması gerek. Sadece yanlışları ve yaptığın hataları düşünürsen hareket edemezsin. Kafanı bir sürü çöple –yani kendinle ilgili sevmediğin şeylerle– mi dolduracaksın yoksa kimliğinle gurur mu duyacaksın?"

April'm kararlılığı Riley'nin dudaklarının titremesine neden oldu. "Ben daha on bir yaşımdayım," dedi zayıf bir sesle.

April peçetesiyle oynadı. "Bu doğru. Özür dilerim. Sanırım başka birini düşünüyordum." Blue'ya parlak bir şekilde gülümsedi. "Riley ve ben sofrayı toplarken sen dinlen."

Sonunda sofrayı hep birlikte topladılar. April giysilerden ve film yıldızlarından söz ederek Riley'yi oyalamaya çalışıyordu. Riley'nin ağzından kaçırıldığı bir şey, Marli'nin onun giysilerini bilerek küçük aldığını, onu utandırarak kilo vermeye teşvik etmeye çalıştığını ortaya koydu. April çok geçmeden kulübesine gitmek için izin istedi. Babasının yardımcısı gelene kadar Riley'yi de kendisine katılmaya ikna etmeye çalıştı ama Riley hâlâ Dean'ın geri dönmesini umuyordu.

Blue, Riley'yi bir suluboya takımıyla mutfak masasına oturttu. Riley boş kâğıdı inceledi. "Bana birkaç tane köpek çizer misin, ben de onları boyayayım?"

"Kendin çizmeyi tercih etmez misin?"

"Bunun için zamanım olduğunu sanmıyorum."

Blue onun kolunu hafifçe sıktı ve dört farklı köpek çizdi. Riley boyamaya başladığında, Blue üst kattan birkaç giysi alarak karavana götürdü. İçeri geri dönerken yemek odasında durup dört boş duvara baktı. Onları rüya gibi manzara resimleriyle, profesörlerinin nazikçe eleştirdiği türden resimlerle doldurmayı düşündü.

“Sence de biraz taklit gibi görünmüyorlar mı, Blue?”

“Kendini zorlamaya başlaman gerek. Sınırları zorlamalısın.”

“Eminim bir iç mimar yaptığın şeye bayılır,” demişti tek kadın profesörü, daha açık sözlü konuşarak. *“Ama kanepeler tablolara kaliteli sanat değildir. Biz emlak işinde değiliz. Bunlar duygusal saçmalık; içinde gizlenebileceği romantik bir dünya arayan güvensiz bir kızın kaçışları.”*

Sözleri Blue’ya kendini çırlıçıplak hissettirmişti. Rüyası manzaralardan vazgeçip motor yağı ve pleksiglas, daha sonra da lateks ve kırk bira şişeleri, sıcak balmumu ve hatta kendi saçlarını kullanarak karışık malzemeli cüretkâr tasarımlara girişmişti. Profesörleri bunlara bayılmıştı fakat Blue çalışmalarının saçmalık olduğunu biliyordu ve bu yüzden daha ilk yılının başında üniversiteyi bırakmıştı.

Şimdi yemek odasının boş duvarları onu hayatın basit olduğu, insanların belli bir yerde kaldığı, sadece güzel şeylerin yaşandığı ve nihayet kendini güvende hissedeceği o rüya ortamına geri çağırıyordu. Kendinden nefret ederek dışarı çıktı ve verandanın basamaklarına oturarak günbatımını izledi. Çocuk portreleri yapmak onu heveslendirmiyor olabilirdi ama bu işte iyiydi ve yaşayacağı herhangi bir şehirde saygın bir iş kurabilirdi. Ama bunu hiç yapmamıştı. Er ya da geç paniğe kapılmaya başlıyordu ve taşınma zamanının geldiğini anlıyordu.

Veranda direği yanağına sıcak bir şekilde değiyordu. Güneş ona tepelerin üzerinde asılı duran parlak bakır bir küre gibi görünüyordu. Dean’i ve öpüşmelerini düşündü. Zamanlama farklı olsaydı... Bir işi, bir evi, bankada parası olsaydı... Dean daha sıradan biri olsaydı...

Ne var ki bunların hiçbirisi olması gerektiği gibi değildi ve çok uzun yıllarını başkalarının merhametine kalarak yaşadığı için Dean'in kontrolüne daha fazla girmek istemiyordu. Direndiği sürece gücü var demekti. Teslim olursa, hiçbir şeyi kalmazdı.

Bir motor sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Elini gözlerinin üzerine siper ederek baktığında, yoldan iki arabanın geldiğini gördü. İkisi de Dean'in Vanquish'i değildi.

11. BÖLÜM

Renkli camlı iki arazi aracı çiftlik evinin önünde durdu. Öndeki aracın arka kapısı açıldı ve siyah giyinmiş bir adam indi.

Dağınık saçlarında beyaz teller vardı ve çizgilerle dolu, yıpranmış yüzü yoğun gece hayatını yansıtıyordu. Arabadan uzaklaşırken kolları her an çekmeye hazır gibi görünüyordu; elbette ki altıpatlar silahını değil ama dünyayı fethetmek için kullandığı parlak Fender Custom Telecaster gitarını. Blue oturuyor olmasaydı durduğu yere yığılabilirdi. Yine de ciğerlerine bir damla bile hava çekemiyordu.

Jack Patriot!

Arkasında arabaların kapıları açılmaya başladı ve güneş gözlüklü adamlar indi. Aralarında bir de pahalı bir çanta ve su şişesi taşıyan bir kadın vardı. Arabaların yanından ayrılmadılar. Patriot'ın çizmelerinin topukları tuğla yürüyüş yoluna ulaştı ve Blue parmaklarını tel örgüden geçiren, vücudunu bir polis barikatına yapıştıran, bir limuzini kovalayan veya rock yıldızını görebilmek için beş yıldızlı bir otelin önünde nöbet tutan, sıradan bir hayrana dönüştü. Ancak çığlık çığlığa haykırmak yerine, sesini bile çıkaramıyordu.

Patriot iki metre ötede durdu. Kulaklarında kurukafa biçiminde, küçük gümüş küpeler vardı. Açık yakalı siyah gömleğinin kollarının altında, gümüş kenarları eskimiş, deri bir bileklik görünüyordu. Patriot başıyla selam verdi. "Riley'yi arıyorum."

Amantanrım! Jack Patriot tam karşısında duruyordu. Jack Patriot onunla konuşuyordu! Blue ayağa fırladı. Boğazından bir hırıltı çıktı, bocaladı ve öksürmeye başladı. Patriot sabırla beklerken gümüş kurukafalar günbatımında kızılımsı görünüyordu. Blue'nun gözleri yaşarmaya başladı. Parmaklarını boğazına bastırarak soluk borusunu temizlemeye çalıştı.

Rock efsanesi, aşırı duygu yoğunluğu yaşayan kadınların halinden anlıyordu ve beklerken evi inceliyordu. Blue elini yumruk yaparak göğsüne vurdu. Sonunda Patriot hâlâ yerel Kuzey Dakota aksanını taşıyan sesiyle nihayet tekrar konuştu. "Riley'yi bana getirir misiniz?"

Blue kendini toparlamaya çalışırken evin ön kapısı açıldı ve Riley dışarı çıktı. "Selam," diye mırıldandı.

Patriot'ın sadece dudakları oynadı. "Neler oluyor burada?"

Riley araçların yanında sessizce duran insanlara baktı. "Bilmem."

Patriot kulak memesini çekştirirken küçük kurukafa küpesi parmaklarının arasında kayboldu. "Herkesin ne kadar endişelendiğinden haberin var mı?"

Riley'nin başı hafifçe kalktı. "Kim?"

"Herkes. Ben."

Riley ayakkabılarını inceledi. Babasının söylediklerine hiç inanmıyordu.

"Başka kim var?" diye sordu Patriot eve bakınarak.

"Kimse. Dean gitti ve April da kulübede."

"April..." Patriot bu adı sanki pek hoş şeyler hatırlatmıyormuş gibi söylemişti. "Eşyalarını topla. Gidiyoruz."

"Ben gitmek istemiyorum."

"Buna üzüldüm," dedi Patriot.

“Ceketimi kulübede bıraktım.”

“Git de al o zaman.”

“Gidemem. Karanlık. Çok korkuyorum.”

Patriot tereddüt etti ve çenesini ovaladı. “Şu kulübe nerede?”

Riley ona ormandaki patikadan söz etti. Patriot, Blue’ya döndü. “Oraya arabayla gidebilir miyim?”

Elbette gidebilirsiniz. Otoban yoluna dönün ama otobana ulaşmadan sol tarafınızda bir yol göreceksiniz. Aslında daha çok patika gibi ve gözden kaçırabilirsiniz, dolayısıyla gözünüzü dört açın. Ama bunların hiçbiri ağzından dökülmedi ve babası tekrar Riley’ye baktı. Küçük kız omuz silkti. “Bilmiyorum. Sanırım.”

Blue bir şeyler söylemeliydi. Herhangi bir şey. Fakat on yaşından beri âşık olduğu adamın karşısında durduğu fikrine alışamamıştı. Daha sonra Patriot’ın kızını öpüp kucaklamadığını fark edecekti ama şimdilik sadece ağzını açmaya çalışıyordu.

Çok geçti. Patriot, Riley ile yanındakilere orada kalmalarını söyledikten sona kızının işaret ettiği patikaya yürüdü. Blue onun gözden kaybolmasını bekledikten sonra en üst basamağa çöktü. “Ben aptalın tekiyim.”

Riley de yanına oturdu. “Endişelenme. Buna alışkındır.”

Alacakaranlık çökerken April son telefon görüşmesini bitirdi, cep telefonunu kotunun boncuk süslü cebine attı ve göletin kıyısına yürüdü. Geceleri burayı, suyun sakinleştirici sesini, kurbağaların ve cırcır böceklerinin ötüşünü seviyordu. Göl geceleri farklı, vahşi bir şey gibi misk ve bereket kokuyordu.

“Selam, April.”

April olduğu yerde hızla döndü.

Dünyasını başına yıkan adam karşısında duruyordu.

Onunla yüz yüze gelmeyeli otuz yıl olmuştu fakat alacakaranlıkta bile aşırı çizgilerle dolu yüzü, kendisinininki gibi tanıyordu: Uzun, gaga

gibi burun; kenarları siyah ama irisleri altın rengi olan çukur gözler; esmer ten ve köşeli çene. Başının etrafında fırtına bulutu gibi savrulan ama şimdi aklar düşmüş siyah saçlar. Şimdi saçları daha kısaydı –sadece yakasının üzerine iniyordu– ve daha ince telliydi ama hâlâ gürdü. Beyaz tellerini gizlemeye çalışmaması April’ı şaşırtmamıştı. Kişisel kibri pek yoktu. Bir *rock* yıldızı için her zaman uzun boylu olmasına rağmen, şimdi zayıf olduğu için daha da uzun görünüyordu. O çıkık elmacık kemiklerinin altındaki girintiler April’ın hatırladığından daha derin, gözlerinin kenarındaki çizgiler daha belirgindi. Elli dört yaşını kesinlikle belli ediyordu.

“Hey, küçük kız. Annen buralarda mı?”

Sesinde viskinin boğukluğu vardı. Çok kısa bir an için April yine nefesinin kesildiğini hissetti. Bu adam bir zamanlar bütün dünyasıydı. Onunla olmak için hiç düşünmeden dünyanın öbür ucuna uçardı. Londra, Tokyo, Batı Berlin. Neresi olduğu fark etmezdi. Her gece sahneden indiğinde terden sırlıslıklam olmuş, dar kostümünü üzerinden çıkarır, uzun, ıslak saçlarını parmaklarıyla tarar, dudaklarını ve bacaklarını aralar, ona kendini Tanrı gibi hissettirirdi.

Ama sonuçta her şey sadece *rock’n’roll*du işte.

Son yüz yüze görüşmelerinde, April ona hamile olduğunu söylemişti. O noktadan sonra her şey bir aracıyla halledilmişti; Dean doğduktan sonra yapılan kan testi bile. Bunun için Jack’e çok ama çok kırgın ve öfkeliydi.

April kendini topladı. “Sadece ben ve kurbağalar varız. Nasılsın?”

“Kulaklarım berbat ve artık onu kaldıramıyorum. Onun dışında...”

April sadece ilk kısmına inandı. “Alkol, sigara ve ergenlerden uzak dur. Kendini ne kadar iyi hissedeceğine şaşarsın.” Uyuşturucudan söz etmesine gerek yoktu. Jack uyuşturucu bağımlılığından, April’dan çok önce kurtulmuştu.

Jack yaklaşırken bileğindeki deri ve gümüş bileklik aşağı kaydı. “Artık ergenlerle takılmıyorum, April. Sigara da içmiyorum. Birkaç yıl oldu. Ve bırakmak gerçekten çok zordu. Alkole gelince...” Omuz silkti.

“Sanırım siz pinpon *rock* yıldızlarının en azından bir kötü alışkanlığa ihtiyacınız oluyor.”

“Bende birden fazlası var. Ya sen nasılsın?”

“Birkaç ay önce İncil kursuna giderken hız cezası yedim ama hepsi o.”

“Saçmalık. Değişmişsin ama o kadar da değil.”

Jack onu her zaman o kadar kolay okuyamazdı ama artık daha yaşlı ve dolayısıyla –güya– daha akıllıydı. April başının bir hareketiyle saçlarını yüzünden çekti. “Benim artık öyle şeylere merakım kalmadı. Hayatımı kazanmakla meşgulüm.”

“Harika görünüyorsun, April. Gerçekten.”

Kesinlikle Jack’ten daha iyiydi. Son on yıl boyunca kendine verdiği hasarı onarmak için çok çalışmış, sayısız fincan yeşil çay içip saatlerce yoga yaparak ve biraz estetik cerrahinin nimetlerinden yararlanarak bunu başarmıştı.

Jack küçük küpelerinden birini çekti. “Kırk yaşımı geçmiş bir *rock* yıldızı fikrine nasıl güldüğümüzü hatırlıyor musun?”

“Herkesin kırk yaşma ulaşması fikrine gülerdik.”

Jack bir elini cebine soktu. “AARP⁹ lanet olasıca dergilerinin kapağı için poz vermemi istiyor.”

“Lanet olasıca, kirli kalpliler.”

Jack’in çarpık gülümsemesi değişmemişti ama April’in onunla birlikte anılara dalmaya niyeti yoktu. “Riley’yi gördün mü?”

“Birkaç dakika önce.”

“Tatlı bir çocuk. Blue ve ben onu çok sevdik.”

9 Amerika’da emeklilere daha iyi bir yaşam sağlamak amacıyla kurulmuş bir dernek. (ed.n.)

“Blue?”

“Dean’in nişanlısı.”

Jack elini cebinden çıkardı. “Riley onu görmeye geldi, değil mi?”

April başıyla onayladı. “Dean uzak durmaya çalıştı ama Riley çok ısrarcı.”

“Marli’ye Dean’den ben söz etmedim. Geçen yıl eski menajerimle bir ilişkisi olmuştu ve bilgiyi o vermiş. Ben senin mesajını alana kadar Riley’nin öğrendiğini bile bilmiyordum.”

“Bu onun için çok zor bir dönem.”

“Biliyorum. Benim ilgilenmem gereken bazı konular vardı. Marli’nin kardeşinin onunla ilgilenmesi gerekiyordu.” Jack kulübeye baktı. “Riley ceketini burada bıraktığını söyledi.”

“Hayır. Buraya geldiğinde üzerinde ceket yoktu.”

“Demek zaman kazanmak için böyle demiş.” Jack sigara arıyormuş gibi elini gömlek cebine soktu. “Bir bira içebilirim.”

“Korkarım şansın yok. Aylardır ağzıma alkol sürmedim.”

“Ciddi olamazsın.”

“Ölme isteğimi kaybettim.”

“O kadar da kötü değil, sanırım.” Jack insanlara içlerini görüyormuş gibi bakardı ve şimdi aynı dikkati April’a vermişti. “Başarılı olduğunu duydum.”

“Şikâyetim yok.” April kariyerini müşteri müşteri inşa etmiş, kendinden başka kimseye güvenmemişti ve bununla gurur duyuyordu. “Ya Deli Jack? Artık *rock* savaşlarını kazandığına göre, son gösterin ne olacak?”

“*Rock* savaşları asla kazanılamaz. Bunu biliyorsun. Her zaman başka bir albüm, listelerde başka bir şans vardır ve bu olmazsa, kaçınılmaz yenilenme yaşanır.” Jack göletin kıyısına yürüdü, yerden bir taş aldı ve gölete fırlattı. Taş havada uçarak hafif bir şapırtıyla suya düştü. “Gitmeden önce Dean’i görmek istiyorum.”

“Güzel zamanları hatırlamak için mi? Sana bol şans. Senden de en azından benden ettiği kadar nefret ediyor.”

“O halde senin burada ne işin var?”

“Uzun hikâye.” Bu da April’in onunla konuşmaya niyetli olmadığı başka bir konuydu.

Jack ona sırtını döndü. “Büyük ve mutlu bir aileyiz, değil mi?”

April cevap veremedi bir fener ışığı onlara yöneldi ve Blue patikadan seslendi. “Riley kayıp!”

Blue tekrar nutkunun tutulmasına izin vermemek için Jack Patriot orada değilmiş gibi davrandı ve dikkatini April’a odakladı. “Evi, karavana ve şu fareli ambarı aradım.” Ürperdi. “Fazla uzağa gitmiş olamaz.”

“Ne kadar süredir kayıp?” diye sordu April.

“Yarım saat kadar. Gitmeden önce resmini bitirmek istediğini söyledi. Ben de bana gösterdiğin gibi çöpleri yakmaya gittim ve geri döndüğümde ortada yoktu.” *Bay Patriot* fazla gülünç geliyordu; *Jack* de fazla samimiydi. Bu yüzden, “Riley’nin babasıyla birlikte gelen adamlara el fenerleri dağıttım. Hep birlikte arıyoruz,” dedi.

“Bunu nasıl yapabilir?” dedi Jack. “Her zaman çok sessizdi. Hiç sorun yaratmazdı.”

“Korkuyor,” dedi April. “Benim arabamı al ve yola bak.”

Jack kabul etti. O gittikten sonra Blue ve April önce kulübeyi aradılar, sonra çiftlik evine baktılar ve Jack’in adamlarının öylesine bahçeyi aradıklarını gördüler; kadınsa bir başına evin arka tarafındaki veranda basamaklarında oturmuş, sigarasını tütürürken cep telefonunda biriyle konuşuyordu. “Riley’nin gizlenebileceği bir sığınak yer var,” dedi April. “Tabii hâlâ arazideyse.”

“Başka nereye gidebilir ki?”

April tekrar evi araştırırken, Blue da karavana ve alet kulübesine baktı. Ön verandada buluştular. “Hiçbir iz yok.”

“Sırt çantasını da almış,” dedi April.

Jack evin önüne park etti ve April'in Saab'ından indi. Blue kendini onun karşısında yine küçük düşürmemek için gölgelerin arasına çekildi. Bununla Dean uğraşmalıydı, kendisi değil.

"Riley'den iz yok," dedi Jack verandaya yaklaşırken.

"Evi izlediğine bahse girerim," dedi April. "Ortaya çıkmak için senin gitmeni bekliyordur."

Jack bir eliyle saçlarını sıvazladıktan sonra ambardan çıkan korumalarına baktı. "Gideceğiz. Sonra ben yaya döneceğim."

Ancak arabalar uzaklaştıktan sonra Blue köşeden çıktı. "Her neredeyse, çok korktuğundan eminim."

April şakaklarını ovaladı. "Sence polisi aramalı mıyız? Ya da şerifi falan?"

"Bilmiyorum. Riley gizleniyor; kaçırılmadı ve bir polis arabasının yaklaştığını görürse..."

"Beni endişelendiren de bu."

Blue karanlığa baktı. "Bence ona bunları düşünmek için biraz zaman verelim."

Dean çiftlik evine uzanan yolun kenarında bir adam görünce yavaşladı ve uzunlarını açtı. Adam dönüp elini gözlerine siper etti. Dean daha dikkatli baktı. Deli Jack Patriot...

Jack'in Riley'yi almaya kendisinin geldiğine inanamıyordu ama işte karşısındaydı. Dean birkaç yıldır onunla konuşmamıştı ve şimdi de konuşmak istemediğinden emindi. Gazı kökleyerek adamın yanından geçip gitme dürtüsüne karşı koydu. Yıllar önce babasıyla başa çıkmak için bir strateji geliştirmişti ve şimdi de bunu değiştirmek için bir neden göremiyordu. Jack'e yaklaşıp camı indirdi. Yüzüne hiçbir ifade yansıtmadan dirseğini pencereye dayadı. "Jack."

Pislik başıyla selam verdi. "Dean. Uzun zaman oldu."

Dean de başıyla selam verdi. Başka bir selamlaşma ya da şakalaşma olmadı. Tam bir kayıtsızlık.

Jack elini arabanın tavanına dayadı. "Riley'yi almaya geldim ama beni gördükten sonra kaçtı."

"Ciddi misin?" Bu Jack'in neden burada tek başına yürüdüğünü açıklamıyordu fakat Dean sormayacaktı.

"Onu görmemişsindir herhalde."

"Görmedim."

Aralarındaki sessizlik uzadı. Dean onu eve götürmeyi teklif etmezse, pislğe ondan ne kadar nefret ettiğini göstermiş olacaktı ama yine de kendini zorladı. "Götüreyim mi?"

Jack arabadan geri çekildi. "Beni görmesini istemiyorum. Yürüyeceğim."

"Sen bilirsin." Dean camı kaldırdı ve yavaşça hareket etti. Ne gazı kökleyip patinaj yaptı ne de etrafa çakıl taşı saçtı. Öfkesinin derinliğini gösterecek hiçbir şey yapmadı. Eve ulaşınca içeri girdi. Elektrikçi bugün ışıklandırmanın çoğunu bitirmişti ve nihayet evin içi aydınlanıyordu. Üst katta ayak sesleri duydu. "Blue?"

"Yukarıdayım."

Sadece Blue'nun sesini duymak bile Dean'e kendini daha iyi hissettirdi. Dikkatini dağıtarak Riley için endişelenmesini ve Jack'le ilgili gerilmesini engelliyordu. Bu kadın Dean'i güldürüyor, kızdırıyor, tahrik ediyordu. Dean'in onu burada tutmaya ihtiyacı vardı.

Blue'yu en büyük ikinci yatak odasında buldu; bu oda ten rengine boyanmıştı ve yeni bir yatak ile şifonyer vardı ama bunların dışında bir şey yoktu; ne halı, ne perde ne de koltuk. Yine de Blue bir yerden boya sürünmüş bir masa lambası bulmuş ve şifonyerin üzerine koymuştu. Az önce serdiği çarşafların üzerine örttüğü battaniyeyi düzeltiyordu. Öne eğilirken tişörtü vücudundan sarkıyordu ve atkuyruğundan sıyrılan bukleler mürekkep gibi ensesinden aşağı dökülüyordu.

Başını kaldırdığında kaşlarının arasında ince çizgiler vardı. "Riley kaçtı," dedi endişeyle.

“Duydum. Yolda Jack’e rastladım.”

“Nasıl gitti?”

“İyi gitti. Büyütülecek bir şey yok. Benim için bir anlam taşıyor.”

“Doğru.” Blue ona inanmıyordu fakat onu zorlamak da istemiyordu.

“Sence birinin onu araması gerekmiyor mu?” diye sordu Dean.

“Her yere baktık. Kendini hazır hissettiğinde geri dönecektir.”

“Bundan emin misiniz?”

“Mantıklı iyimserlik. B planı şerifi aramayı gerektiriyor ve bu da Riley’yi çok korkutur.”

Dean o ana kadar yüzleşmek istemediği olasılığı düşünmek için kendini zorladı. “Ya otobana çıkıp otostop çektiyse?”

“Riley aptal bir çocuk değil. Şimdiye kadar izlediği filmlerden olsa gerek, yabancılara karşı büyük bir korkusu var. Ayrıca April ve ben onun senden tamamen vazgeçtiğini de sanmıyoruz.”

Dean pencereye yaklaşarak suçluluk duygusunu gizlemeye çalıştı. On bir yaşındaki bir kız çocuğunun dışarıda tek başına kalamayacağı kadar karanlıktı.

“Bahçeyi tekrar aramak ister misin? Mutfakta bir el feneri var. Seni görürse ortaya çıkabilir.” Blue odaya memnuniyetsizce baktı. “Keşke burada en azından bir halı olsaydı. Bu kadar sade bir yere alışıktıktan eminim.”

“Kim?” Dean’in başı aniden kalktı. “Unut bunu. Jack burada kalmıyor.” Dean koridora çıktı.

Blue peşinden gitti. “Başka bir fikrin varsa söyle. Saat geç oluyor ve adamları gitti. Garrison’da hiç otel yok ve Riley bulunana kadar hiçbir yere gitmeyecek.”

“O kadar emin olma.” Dean bütün bunlardan kurtulmak istiyordu. Keşke bu sabah ilk iş olarak çekip gitseydi.

Blue'nun cep telefonu çaldı. Hemen kotunun cebinden çıkarıp açtı. Dean bekledi. "Onu buldun mu?" dedi Blue. "Neredeymiş?" Dean derin bir nefes aldı ve kapının pervazına yaslandı.

"Ama oraya bakmıştık." Blue yatak odasına geri döndü ve yatağın kenarına oturdu. "Evet. Tamam. Evet, yaparım." Telefonu kapadı ve Dean'e baktı. "Dişi kartal indi. April onu dolabının arkasında uyurken bulmuş. Oraya bakmıştık; demek ki içeri girmek için gitmemizi bekledi."

Alt katta kapı açıldı ve antrede ağır, ölçülü ayak sesleri duyuldu. Blue'nun başı aniden kalktı. Ayağa fırladı ve telaşla konuştu: "April, Riley'nin babasına Riley'yi bu gece kulübede tutacağını ve kendisinin burada kalabileceğini, onunla konuşmak için sabaha kadar beklemesi gerekeceğini söylememi istedi."

"Ona sen söyle."

"Ben... sanmıyorum... Mesele şu ki..."

Aşağıdan yine ayak sesleri geldi. "Kimse yok mu?" diye seslendi Jack.

"Yapamam," diye tısladı Blue.

"Nedenmiş?"

"Ben... sadece... yapamam işte."

Jack'in sesi yukarı ulaştı. "April?"

"Lanet olsun!" Blue'nun elleri yanaklarına gitti ve dışarı koştu ama aşağı inmek yerine ana yatak odasına gitti. Saniyeler sonra –soyunmasına yetmeyecek kadar kısa bir süreydi– duş sesi duyuldu. Dean korkusuz Kunduz'un saklandığını o zaman anladı. Buna asla izin vermeyecekti.

Blue dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkayarak banyoda elinden geldiğince oyalandıktan sonra yoga taytı ile BİRA GÖBEĞİ tişörtünü almak için dışarı süzüldü. Sonunda fark edilmeden sıvışmayı başardı. Ertesi sabah Jack hâlâ orada olursa, bu saçmalık sona erecek ve yetişkin bir kadın

gibi davranacaktı. En azından Jack Patriot'ın gelişi, asıl sorunundan uzaklaşmasını sağlamıştı. Çingene karavanının içine girdi ve o anda donup kaldı. Asıl sorunu onu ziyarete gelmişti.

Asık yüzlü bir Çingene prensi arka taraftaki yatağın üzerine uzanmıştı ve masanın üzerindeki gaz lambası genç adamın üzerine altın sarısı ışık saçıyordu. Omuzlarını arabanın duvarına dayamış, bir dizini kaldırmış ve diğer baldırını yan taraftan sarkıtmıştı. Bira şişesini dudaklarına götürürken tişörtü hafifçe yukarı kaydı ve düşük belli kotunun üzerindeki gergin kasları ortaya çıkardı. “Bunu senden hiç beklemezdim,” dedi aşağılayıcı bir tavırla.

Masum rolü yapmak işe yaramayacaktı. Blue’yu sadece birkaç gündür tanıyan biri onu nasıl bu kadar çabuk tahlil edebiliyordu? Blue çenesini kaldırdı. “Alışmak için biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu.”

“Yemin ederim, gidip ondan imza istersen...”

“Bunu yapabilmek için onunla konuşmam gerek. Şimdiye kadar bu mümkün olmadı.”

Dean alaycı bir tavırla güldü ve birasını yudumladı.

“Yarına kadar kendimi toparlarım.” Blue sandalyeyi masanın altına geri itti. “Buraya çok çabuk gelmişsin. Onunla konuştun mu?”

“Ona Riley’den söz ettim, yatak odasının yerini söyledim ve sonra da nişanlımı bulmak için iznini istedim.”

Blue temkinli gözlerle ona baktı. “Burada kalmayacaksın.”

“Sen de öyle. Ona beni kendi evimden atma zevkini yaşatırsam adım Dean değil.”

“Ama buradasın işte.”

“Seni almaya geldim. Unuttuysan, o yatak odalarının kapıları yok ve sevgilimin benimle uyumadığını görmesine izin vermeye niyetim yok.”

“Asıl sen unuttuysan, ben sevgilin değilim.”

“Şimdilik sevgilimsin.”

“Bir kez daha söylüyorum; bekâret yeminimi unutmuşsun sanırım.”

“Bekâret yeminin umurumda değil. Yanımda çalışıyor musun, çalışmıyor musun?”

“Ben senin aşçınım. Yemek yemiyormuş gibi de yapma. Dün gece kalanlara ne yaptığını gördüm.”

“Evet, şey, aşçıya ihtiyacım yok. Bu gece birlikte uyuyacağım birine ihtiyacım var.” Dean şişenin ağzının üzerinden genç kadına baktı. “Karşılığını öderim.”

Blue gözlerini kırptırdı. “Seninle yatmam için bana para mı ödeyeceksin?”

“Daha önce kimse beni cimri olmakla suçlamadı.”

Blue avucunu göğsüne bastırdı. “Ah, dur bir dakika. Bu öylesine gurur verici bir an ki tadını çıkarmalıyım.”

“Derdin ne senin?” diye sordu Dean masum bir tavırla.

“Bir zamanlar saygı duyduğum bir adam, kendisiyle yatmam için bana para teklif ediyor. Buradan başlayabiliriz.”

“Uyumak için, Kunduz. Senin için fesat.”

“Doğru. Geçen sefer *uyuduğumuz* gibi mi?”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Ellerin üzerimdeydi,” dedi Blue.

“Haydi canım.”

“Ellerin kotumun içindeydi.”

“Sekse susamış bir kadının aşırı ateşli hayalleri.”

Blue onun kendisini kullanmasına izin vermeyecekti. “Tek başına uyuyacaksın.”

Dean bira şişesini yere bıraktı, ağırlığını bir kalçasına verdi ve cüzdanını çıkardı. Tek kelime etmeden iki banknot çekerek parmaklarının arasında salladı.

Bir çift ellilik.

12. BÖLÜM

Blue'nun aklından bir düzine öfkeli tepki geçti ama sonra açık bir sonuca vardı: Satın alınabilirdi. Evet, kendini tehlikeye atmış olacaktı ama bu da oynadıkları oyunun bir parçası değil miydi? Sonunda cüzdanında para olacak olması riski haklı çıkarıyordu. Ayrıca bu Dean'e, cazibesine kapılmayacağını göstermek için ona bir fırsat da veriyordu.

Blue banknotları kaptı. "Pekâlâ, seni alçak, kazandın." Parayı arka cebine tıktı. "Ama sadece ağgözlü ve çaresiz olduğum için kabul ediyorum. *Ve o odada kapı olmadığı ve dolayısıyla fazla cilveli davranamayacağın için.*"

"Anlaştık."

"Ciddiyim, Dean. Tek bir girişimde bulunursan..."

"Ben mi? Peki ya sen?" Dean'in gözleri sıcak kek üzerine dökülen buzlu krema gibi Blue'nun vücudunda dolaştı. "Bir teklifim var. İki katı ya da hiç."

"Ne diyorsun sen?"

“Önce sen bana dokunursan, yüzlük bende kalır. Önce ben sana dokunursam, iki yüz alırsın. Kimse kimseye dokunmazsa, anlaşma şimdiki gibi kalır.”

Blue bunu düşündü ama kendi içindeki sürtüğün ortaya çıkması dışında herhangi bir tehlike göremedi ve o sürtüğü gayet iyi kontrol edebiliirdi. “Tamam.”

“Ama önce...” Blue o yatak odasında Dean’le gerektiğinden bir saniye daha uzun süre kalmayacaktı; dolayısıyla bira şişesini Dean’in elinden aldı ve yatağın diğer ucuna oturdu. “Annene ve babana çok kırgınsın. Senin çocukluğunun da benimki kadar sorunlu geçtiğini düşünmeye başlıyorum.”

Dean ayak parmaklarını Blue’nun ayak bileğinin altındaki oyuğa değdirdi. “Aradaki fark şu ki ben toparlandım ama sen hâlâ çatlaksın.”

Blue ayağını çekti. “Oysa gezegendeki bütün kadınlar dururken, sen evlenmek için beni seçtin.”

“Bir de o var.” Dean bir kalçasının üzerinde kendini destekleyerek cüzdanını tekrar cebine koydu. “Bu arada, unutmadan... Sen düğün için Hawaii yerine Paris’e gitmeye karar verdin.”

“O neden?”

“Hey, bir türlü karar veremeyen ben değilim.”

“Zavallı Dean. Geceleri barlarda karşılaştığın bütün kadınları kendinden uzak tutmak zor iş, değil mi?” Dean’in baldırı Blue’nun bacağına yan tarafına sürtündü. “Sadece meraktan soruyorum, onları neden uzak tutuyorsun?”

“İlgimi çekmiyorlar.”

Yani ya evli ya da yaşlıydılar. “Eh, senin gibi büyümek nasıl bir şey?”

Gerçekten de Dean’in keyfi kaçmış ve kaşları çatılmıştı. “Aslında iyiydi. Çok iyi bir yatılı okula gidene kadar bir sürü dadım oldu. Orada

açlıktan ölmediğimi veya dayak yemediğimi öğrenmek senin için hayal kırıklığı olabilir. Ayrıca futbolu da orada öğrendim.”

“Onu hiç gördün mü?”

Dean bira şişesini tekrar Blue’nun elinden aldı ve bacağına geri çekti. “Bunu konuşmayı gerçekten istemiyorum.”

Şimdi Blue onu biraz manipüle edebilirdi. “Eğer çok acı veriyorsa...”

“Pek sayılmaz. On üç yaşına gelene kadar onun babam olduğunu bile bilmiyordum. Öncesinde o işi yapanın Patron¹⁰ olduğunu sanıyordum.”

“Bruce Springsteen’in baban olduğunu mu sanıyordun?”

“April’in sarhoş hayalleri. Gerçek olmaması çok kötü.” Dean biranın kalanını tek seferde bitirdi ve şişeyi tıngırtıyla yere bıraktı.

“Onu sarhoş hayal edemiyorum. Şimdi o kadar kontrollü ki. Jack seni başından beri biliyor muymuş?”

“Ah, evet.”

“Bu iğrenç. April o zamanlar bağımlıysa, Jack’in hamilelik için biraz endişelenmesi gerekmez miydi?”

“Hamile kaldığında bağımlılığından kurtuldu. Muhtemelen Jack’in onunla evleneceğini umuyordu. Boş umutlar.” Dean yataktan kalkarak ayakkabılarını giydi. “Oyalanmayı kes de gidelim.”

Blue da isteksizce kalktı. “Ciddiyim, Dean. Dokunmak yok.”

“Artık alınmaya başlıyorum.”

“Hayır, alınmıyorsun. Sadece bana sıkıntı vermek istiyorsun.”

“Sıkıntı demişken...” Dean elini Blue’nun beline, en hassas noktasına koydu.

Blue bir adım uzaklaştı ve ön taraftaki yatak odası penceresine baktı. “Işık söndü.”

“Deli Jack bu saatte yatağa girdi. Bir ilk olmalı.”

10 Bruce Springsteen’in lakabı *The Boss*’tur. (ed.n.)

Blue'nun tokyoları ıslak çimenlerin üzerinde gıcırdayordu. "Sen ona hiç benzemiyorsun."

"İltifatın için teşekkürler ama kan testleri yapılmış."

"Ben bir şey ima etmeye çalışmadım..."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" Dean evin yan kapısını açarak Blue'nun geçmesini bekledi. "Örneğin, neden seksten bu kadar korkuyorsun?"

"Sadece seninle birlikte olmaktan korkuyorum. Güzellik kremine alerjim var."

Dean'in neşeli gülüşü sıcak Tennessee gecesine yayıldı.

Dean banyodan çıktığında, Blue yatağa yerleşmişti bile. Dean'in orman yeşili boxer'ının önündeki belirgin şişkinlikten bakışlarını uzak tutuyordu ama daha karın kaslarına ve mahşer yerine işaret eden altın sarısı tüylere kadar çıkabilmişti ki Dean onun yatağın ortasında diktiği büyük yastık duvarını gördü. "Sence biraz çocukça davranmıyor musun?"

Blue bakışlarını Dünyevi Zevkler Bahçesi'nden uzaklaştırdı. "Yatağın kendi tarafında kalırsan sabaha özür dilerim."

"Ne kadar çocukluk ettiğini görmesine izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." İstenmeyen konuğu uyandırmamak için Dean fısıltıyla konuşuyordu.

"Sabah erkenden uyanıp yastıkları kaldırırm," dedi Blue yüz doları düşünerek.

"Dün sabah yaptığın gibi mi?"

Dean elini onun kotuna daha dün sabah mı sokmuştu? Dean, April'in kulübeden getirdiği beyaz camlı lambanın ışığını söndürdü. Ay ışığı odaya süzülüyor, genç adamın heykel gibi vücudunu ışığa ve gölgeye boyuyordu. Dean yatağa yaklaşırken Blue kendine onun bir oyuncu ve bunun da bir oyun olduğunu hatırlattı. Hayır demekle Blue yeşil bayrak sallamıştı.

“O kadar karşı konulmaz değilsin.” Dean örtüyü kaldırarak yatağa girdi. “Ne düşündüğümü biliyor musun?” Bir dirseğinin üzerinde doğrularak yastık duvarının üzerinden baktı. “Bence sen asıl kendinden korkuyorsun. Ellerini benden uzak tutamayacağından korkuyorsun.”

Dean savaş istiyordu. Ama bu daha çok ön sevişmeye benziyordu ve bu yüzden Blue aklına gelen bütün ukalaca cevapları yuttu.

Dean sırtüstü uzandı... biraz sonra tekrar doğruldu. “Buna katlanmak zorunda değilim!” Kolunu savurarak yastıkları yatağın üzerinden uçurdu ve Blue’nun duvarı yok oldu.

“Dur!” Blue doğrulup oturmaya çalıştı ama Dean ağırlığıyla onu tekrar şilteye bastırdı. Blue kendini saldırıya hazırladı fakat öyle bir şey yapmayacağını tahmin etmeliydi. Dean’in dudakları hafifçe kendininkilere değdi ve o gün ikinci kez dudaklarını tattı.

Blue bir süre kendisini öpmesine izin verdi –Dean bu işte çok iyiydi– fakat sadece birkaç dakika sürdü.

Dean’in eli genç kadının tişörtünün altına kaydı ve başparmağı göğüs ucunu buldu. Blue’nun ağzına diş macunu ve günah tadı geldi. Vücuduna bir alev dalgası yayıldı. Dean’in sert organı bacağına bastırıyordu.

Oyun. Bu sadece bir oyundu.

Dean başını uzattı ve Blue’nun göğüs uçlarını tişörtünün üzerinden emmeye başladı. Giysilerini üzerinde tuttuğu sürece sorun yoktu... Dean ıslak, sıcak pamuklu kumaşla onu tahrik ederken elini bacaklarının arasına sokarak yine kumaşın üzerinden bastırdı. Blue’nun dizleri yavaşça açıldı. Dean bol bol zamanları olduğunu düşünerek yavaş yavaş hareket ediyordu. Ancak oyun fazla uzun sürdü. Blue’nun başı geri düştü. Ay ışığı bin gümüş dilime bölünmüş gibiydi. Blue boğuk çığlığının arasında yumuşak bir inilti duydu ve Dean’in onunla birlikte ürperdiğini hissetti. Ancak kendine gelirken bacağına bir ıslaklık hissetti.

Dean küfrederek ondan uzaklaşıp yataktan fırladı ve banyoda gözden kayboldu. Blue olduğu yerde yatmaya devam ederken doygundu, öfkeliydi ve kendinden nefret ediyordu. İrade gücü buraya kadardı işte.

Sonunda Dean banyodan geri döndü. Çıplaktı. Yumuşak hırıltısı odada yankılandı. “Tek kelime bile etme. Ciddiyim. Bu on beş yaşımdan beri başıma gelen en utanç verici olay.”

Blue onun yatağa tekrar yerleşmesini bekledikten sonra dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. “Hey, Hızlı Yarişçı...” Öne eğildi ve Dean’e bu koklaşmalarının kendisi için hiçbir anlamı olmadığını gösteren bir tavırla dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi. “Bana yüz dolar daha borçlusun.”

Ertesi sabah kuş sesleriyle uyandı. Sabaha karşı uyku sersemliğiyle tekrar yanlış bir şey yapmamak için Dean’den olabildiğince uzak uyumuştı ve bir bacağı yatağın kenarından sarkıyordu. Onu uyandırmadan yataktan dışarı süzüldü. Teni bembeyaz çarşafların üzerinde altın sarısı gibi görünüyordu ve güçlü göğüs kaslarının arasında seyrek sarı tüyler vardı. Kulak memesindeki minik deliği görünce Jack’in kulağındaki gümüş kurukafaları hatırladı. Dean’in de aynı küpeleri taktığını hayal etmek zor değildi. Bakışları daha aşağı kaydı ve örtüleri zorlayan şişkinliğe takıldı. Hepsisi onun olabilirdi... sadece beynini geride bırakabilirse.

Blue duş almak için banyonun yolunu tutarken Dean kıpırdamadı bile. Blue zihnini boşaltmak için yüzünü duşa döndü. Yeni bir gün başlıyordu ve kendisi önceki gece aralarında geçen görece masum macerayı büyütmezse, Dean zihninde taşıdığı skor panosunda herhangi bir değişiklik yapamazdı. Blue’nun hâlâ bir işinin olmadığı doğrudu fakat en azından iş bulana kadar geçici bir pazarlık kozu kazanmıştı. Dean onu burada, çiftlikte, dünyasını işgal eden insanlar ile kendisi arasında tutmak istiyordu.

Blue kurulanırken koridordaki banyodan gelen su sesini duydu. Dışarı çıktığında yatak boştu. Çantasından çabucak siyah bir kolsuz tişört ve paçalarını diz hizasında kestiği bir kot aldı. Cebinde bir şişlik fark edince kaybolan rimeli ile ruju olduğunu gördü. İkisini de kullandı ama nedeni sadece Nashville'e gitmeden önce Jack Patriot'ı görme olasılığıydı.

Aşağı inerken burnuna kahve kokusu geldi ve mutfığa girdiğinde, Deli Jack'in masada oturduğunu, kiraz süslü beyaz porselen kupalardan birinden kahvesini yudumladığını gördü. Önceki gece onu ilk gördüğünde sessiz kalmasına neden olan baş dönmesi tekrar başladı.

Jack aynı giysileri giyiyordu ve sakalları biraz uzamıştı. Saçlarındaki beyaz teller onu daha da seksi gösteriyordu. Blue'nun bir düzine albüm kapağından hatırladığı kısık gözlerle bakıyordu. "Günaydın."

Blue her nasıl oluyorsa hırıltılı bir sesle karşılık verdi. "Güngünaydın."

"Blue sensin."

"B-Bailey. B-Blue Bailey."

"Şu eski şarkıya benziyor."

Blue onun ne demek istediğini biliyordu fakat olduğu yerde donup kaldığı için Jack açıklama ihtiyacı duydu. "*Won't you come home, Bill Bailey?* Muhtemelen fazla gençsin. April bana Dean'le evleneceğinizi söyledi." Merakını gizlemiyordu. Blue onun kendilerini birlikte uyurken görüp görmediğini merak etti; yoksa Dean'in iki yüz doları boşa gitmiş olacaktı. "Bir tarih belirlediniz mi?" diye sordu Jack.

"Henüz değil." Sesi Miki Fare gibi çıkıyordu.

Jack soğuk gözlerle bakmaya devam etti. "Nasıl tanıştınız?"

"Ben, şey, eee, bir kereste firması için... tanıtım işi yapıyordum."

Saniyeler geçti. Blue öylece adama baktığını fark edince kilerdeki alışveriş torbalarına ulaşmak için sendeledi. "Grep yapacağım. Krep! Krep yapacağım."

"Tamam."

Ergenlik çağında bu adamla ilgili erotik hayaller kurmuştu. Sınıf arkadaşları Kirk Cameron'la ilgili hayaller kurarken, kendisi bekâretini Dean'in babasına verdiğini hayal etmişti. *Iyy! İğrenç!*

Yine de...

Krep harcıyla kilerden çıkarken Jack'e tekrar bir bakış attı. Bronz tenine rağmen solgundu ve son zamanlarda açık havada pek uzun süre kalmamışa benziyordu. Öyle olmasına rağmen, o da oğlu gibi cinsel bir mıknaşıya benziyordu ama Jack'in çekiciliği çok daha güvenliydi. Kutuyu açarken bugün Dean'e elinden geldiğince zorluk çıkarması gerektiğini kendine hatırlattı.

Ölçüleri bozmadan malzemeleri karıştırmaya odaklandı. Genellikle krep harcım sıfırdan hazırlardı ama şimdi böyle bir girişimde bulunma zamanı değildi. Jack ona acıdı ve daha fazla soru sormadı. Yeni demir tavaya ilk partiyi dökerken Dean uyku sersemi ve huysuz haliyle içeri girdi; babasının gibi mükemmel kirli sakalları vardı. Bu belki de genetikti. Menekşe rengi tişörtünde mükemmel sayıda kırışık vardı ve bol paçalı, haki şortu tam doğru noktaya kadar iniyordu. Jack'e bakmadı. Bunun yerine, Blue'yu baştan aşağı inceledikten sonra yüzüne baktı. "Makyaj. Ne oldu? Neredeyse kadın gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de eşcinselliğini neredeyse belli etmiyorsun."

Arkalarında Jack güldü. Tanrım, Jack Patriot'ı güldürmüştü!

Dean eğilip Blue'yu öptü; uzun, sakın ve genç kadının bütün vücuduna bir alev dalgası yayacak kadar planlı bir öpücüktü. Bu Dean'in sıradaki oyunu açış hamlesiydi; nefret ettiği ebeveynlerle oynadığı oyun. Jack'e iki kişiye karşı tek olduğunu göstermek için onu takım arkadaşı olarak işaretliyordu.

Dean ancak geri çekildikten sonra babasının orada olduğunu fark ettiğini keskin bir baş hareketiyle gösterdi. Jack de başıyla selam vererek yemek bölümündeki pencereleri işaret etti. "Burası güzel bir yer. Seni hiç çiftçi olarak düşünmemiştim."

Dean cevap verme zahmetine girmediginde, gergin sessizligi bozan Blue oldu. "İlk krepler geliyor. Dean, kilerdeki şu poşetlerden şurubu bulur musun? Biraz tereyağı da getirirsen sevinirim."

"Memnuniyetle, tatlım." Dean, Blue'nun alnına stratejik bir öpücük daha kondurdu. Blue tabaklara uzanırken hayatının bundan daha tuhaf olup olamayacağını merak etti. Hayatı boyunca yaptığı birikimler bir Güney Amerikalı gerilla çetesine verilmişti, ünlü bir futbol yıldızıyla sahte bir nişanı vardı, evsiz ve işsizdi... ve Deli Jack Patriot'a kahvaltı hazırlıyordu.

Dean kilerden çıkarken, Jack genç kadını işaret etti. "Nişan yüzüğü nerede?"

"Ona verdiğim ilk yüzükten hoşlanmadı," dedi Dean. "Taşları fazla küçüktü." Blue'nun çenesine dokunmaya cüret etti. "Hayatımın anlamı için her şeyin en iyisi olmalı."

Blue, *Hızlı Yarışçı* dizisinin müziğini mırıldandı.

Jack'e bakmamaya çalışarak kreplerini kucasına dökmeden tabağına koymayı başardı. Dean kalçasını tezgâha dayadı ve kendisinin kileri ayakta yedi. Yerken Blue'yla konuşuyordu fakat kendisine aldırılmadığını düşünmemesi için arada bir Jack'e de bir yorumda bulunuyordu. Blue bu taktiği kendisi de çok sık kullandığı için hemen anlamıştı. *Acını kimsenin görmesine izin verme.* Dean'i bu kadar iyi anlıyor olmak hoşuna gitmiyordu.

Kendi kreplerini Jack Patriot'la aynı masada, karşılıklı oturarak yiyebileceğine ihtimal vermediği için, Blue da ayakta yiyordu. Arka kapı açıldı ve April içeri girdi. Haki bir pantolon, mercan rengi, fiyonklu bir bluz giymişti ve sandaletlerinde gökkuşağı renkleri vardı. Riley ortadan ayırdığı ve April'in verdiği hemen anlaşılan yanardöner mavi renkli tokalarla alnından arkaya aldığı ıslak saçlarıyla arkasından geldi. Riley'nin bukleleri biraz düzeltilince, şeker rengi gözlerinin güzelliği daha da ortaya çıkmıştı. Önceki gün giydiği tişört yerine, aynı darlıkta, önünde kıpkırmızı kadın dudakları olan siyah bir tişört

giymişti. Dean kilere gitmek için döndü. Riley babasını fark ettiği anda olduğu yerde donup kaldı.

Jack ayağa kalktı fakat kalktığı anda ne yapacağını bilemiyormuş gibi durdu. “İşte buradasın,” dedi sadece.

Riley tırnağındaki bir oje kalıntısıyla oynadı.

“Krep yaptım,” dedi Blue neşeyle.

April ne Jack’e ne de oğluna bakıyordu. “Biz kulübede gevrek yedik.”

“Umarım April’a teşekkür etmişsindir,” dedi, bir defasında bir davul setini tekmeleyerek sahnenin öbür ucuna gönderen ve bir polise küfreden adam.

Dean kilerden çıktığında elinde gereksiz bir fıstık ezmesi kavanozu vardı. İlk kez hem annesi hem de babasıyla aynı ortamda bulunuyor olabilirdi. Taş gibi ve sessizce durdu. Kimsenin korumasına ihtiyacı olmamasına rağmen, Blue onun yanma giderek kolunu beline sardı.

Jack elini cebine soktu. “Frankie’yi arayayım da gelip bizi alsın.”

“Ben gitmek istemiyorum,” diye mırıldandı Riley. Ve ardından, babası cep telefonunu çıkarırken, “Be-ben... bir yere gitmiyorum,” dedi.

Jack başını kaldırıp ona baktı. “Sen neden söz ediyorsun? Zaten bir haftadır okuluna gitmedin. Geri dönmek zorundasın.”

Riley çenesini kaldırdı. “Gelecek hafta yaz tatili başlıyor ve ben ödevimi hazırlayıp Ava’ya bıraktım.”

Jack’in bunu unuttuğu belliydi ama toparlamaya çalıştı. “Gayle teyzen seni bekliyor. Kuzeninle birlikte iki haftalığına kampa gideceksiniz.”

“Ben kampa filan gitmek istemiyorum! Aptal bir yer ve Trinity herkese benimle alay ettiriyor.” Riley sırt çantası ile pembe ceketini bıraktı. Yanakları kızarmıştı. “Beni zorlarsan... ben... yine kaçarım. Ve artık bunu nasıl yapacağımı da biliyorum.”

Riley’nin isyanı Jack’i hazırlıksız yakalamıştı fakat Blue şaşır-mamıştı. Sonuçta bu çocuk gecenin karanlığında Nashville’den üvey

ağabeyinin çiftliğine ulaşmayı başarmıştı. Dean'ın kasları tişörtünün altında kaskatı oldu. Blue parmak uçlarıyla onun belinin arkasını ovaladı.

Jack telefonu indirdi. "Bak, Riley, senin için çok zor olduğunu anlıyorum ama işler düzelecek."

"Nasıl?"

Jack bilmediği bir bölgede ilerliyordu ama gerçekten çabalıyordu. "Zamanla. Bir süre sonra canım bu kadar yanmayacak. Anneni sevdiğini biliyorum ve..."

"Ben onu sevmiyordum!" diye bağırdı Riley. "Benim çirkin ve aptal olduğumu düşünüyordu. Sevdiği tek kişi de Trinity'ydi!"

"Bu doğru değil," dedi Jack. "Seni çok seviyordu."

"Sen nereden biliyorsun?"

Jack afalladı. "Be-ben biliyorum, işte. Daha fazlasını duymak istemiyorum. Yeterince sorun çıkardın ve sana söylediğimi yapacaksın."

"Hayır, yapmayacağım!" Riley öfkeliydi ama gözleri kuruydu ve yumruklarını sıkımişti. "Beni geri dönmeye zorlarsan kendimi öldürürüm! Yaparım! Nasıl yapacağımı biliyorum. Annemin haplarını bulabilirim. Gayle teyzeminkileri de. Hepsini yutarım. Ve... ve Mackenzie'nin ablası gibi kendimi keserim. Sonra da ölürüm!"

Deli Jack gerçekten sarsılmıştı. Dean sararmıştı. April gümüş yüzükleriyle oynuyordu. Riley ağlamaya başlayarak ona koştu. "Lütfen, April! Lütfen, seninle kalmama izin ver." April'in kolları içgüdüsel olarak küçük kızı sardı.

"April sana bakamaz," dedi Jack kabaca. "Onun yapması gereken işleri var."

Riley'nin yanaklarından yaşlar süzüldü. April'in bluzundaki fiyonga bakıyordu ama babasıyla konuşuyordu. "O zaman sen kal. Kal ve bana bak."

"Bunu yapamam."

“Neden? Mesela iki hafta kalabilirsin.” Gençlik cesaretiyle ve yalvaran gözlerle April’a baktı. “Senin için sorun olmaz, değil mi, April? İki hafta kalsa?” Babasına doğru çekingen bir adım attı. “Eylüle kadar konserin falan yok. Yeni parçalar üzerinde çalışmak için bir yerlere kaçman gerektiğini söylediğini duydum. Buraya kaçabilirsin. Ya da kulübeye. April’ın kulübesi gerçekten çok sessiz. Yeni şarkılarımı orada yazabilirsin.”

“Orası benim kulübem değil, Riley,” dedi April nazıkçe. “Dean’in. Bu ev de öyle.”

Riley’nin çenesi titredi. Bakışlarını April’dan ayırıp Dean’in göğsüne odakladı. Blue tişörtün üzerinden Dean’in teninin sıcaklığını hissetti.

“Şişman filan olduğumu biliyorum,” dedi Riley kısık sesle. “Benden hoşlanmadığımı da biliyorum. Ama uslu duracağım. Babam da sessiz olur.” Kalp kıracak kadar acıklı bakan gözlerini Dean’inkilere kaldırdı. “Şarkı yazarken kimseyle ilgilenmez. Seni rahatsız etmez. Ve ben yardım da ederim. Mesela be-ben... ortalığı süpürürüm ve bulaşıkları yıkarım.” Riley konuşmaya devam ederken gözlerinden yaşlar süzülünce Dean olduğu yerde donup kaldı. “Ya da... eğer sen... antrenman yapmak için birinin top atması filan gerekiyorsa... en azından deneyebilirim.”

Dean gözlerini sımsıkı yumdu. Nefes alamıyor gibiydi. Jack sinirli bir tavırla telefonunu açtı. “Daha fazlasını duymak istemiyorum. Benimle geliyorsun.”

“Hayır, gelmiyorum!”

Dean aniden Blue’nun yanından ayrıldı ve buz gibi bir sesle konuştu. “Bu çocuğa, her şeyden önemli o lanet olasıca programından iki hafta ayıramaz mısın?”

Riley donakaldı. April’ın başı yavaşça kalktı. Jack kıpırdamadı bile.

“Tanrı aşkına, annesi daha yeni öldü! Sana ihtiyacı var be! Yoksa ondan da mı kaçacaksın?” Dean ağzından çıkanları fark edince ka-

pıya yürüdü. Kapıyı arkasından çarptığında lavabonun üzerindeki pencere titredi.

Jack'in ağzının kenarındaki minik bir kas seğirdi. Boğazını temizledi. "Pekâlâ, Riley, bir haftan var. İki değil, bir."

Riley'nin gözleri iri iri açıldı. "Gerçekten mi? Kalacak mısın? Burada benimle kalacak mısın?"

"Önce eşyalarını toplamak için Nashville'e dönmemiz gerekiyor. Ve bir daha kaçmaya kalkışmayacağına söz vermek zorundasın."

"Söz veriyorum!"

"Pazartesi günü geri döneceğiz. Ve sözünü tutsan iyi olur çünkü böyle bir şeyi tekrar denersen seni Avrupa'da bir okula gönderirim. Oradan kolay kaçamazsın. Ciddiyim, Riley."

"Yapmayacağım! Söz veriyorum!"

Jack cep telefonunu cebine geri koydu. Riley mutfağı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. April, Blue'nun yanına geldi. "Git de iyi olup olmadığına bir bak," dedi kısık sesle.

13. BÖLÜM

Blue sonunda Dean'i ambarın arkasındaki otların arasında buldu. Ellerini beline koymuş, kırmızı bir kamyonetin paslı gövdesine bakıyordu. Daha önce yolcu kapısının bulunduğu boşluktan, döşemeden geri kalanı delen yaylar görünüyordu. Çürümüş ahşap kısımlarının üzerinde bir çift yusufçuk dolaşıyordu ve kasasında ne olduğu belli olmayan çiftlik makinesi parçaları vardı. Dean'in otların arasında açtığı yolu izledi. Yaklaştığında, direksiyon kutusunun üzerinde bir kuş yuvası kalıntıları gördü. “Şimdi bunu gördükten sonra Vanquish’inde değiştirmek istediğini biliyorum,” dedi, “ama ben tavsiye etmem.”

Dean ellerini belinden indirdi. Gözleri boş bakıyordu. “Giderek daha da ilginçleşiyor, değil mi?”

“İnsanın vücuduna adrenalin salgılatmak için dram gibisi yoktur.” Blue tekrar ona sanılma dürtüsüne direndi. “Jack, Riley’ye bir hafta kalacağını söyledi,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama hafta sonu için onu Nashville’e götürüyor. Bakalım geri dönecek mi?”

Dean yüzünü buruşturdu. “Bu nasıl *olabildi*? Bunca yıldır onu kendimden uzak tuttum ve şimdi, her şeyi birkaç saniyede mahvettim.”

“Bence harikaydın,” dedi Blue. “Ve bunu sende kusur bulmayı seven biri söylüyor.”

Bir gülümseme belirtisi bile göremedi. Dean paslı tamponu tekmeledi. “Sence orada Riley’ye bir iyilik mi yaptım yani?”

“Öyle. Onu savundun.”

“Sadece daha fazla sorun yarattım. Jack kariyerinden başka hiçbir şeyi umursamaz ve benim yaptığımı tek şey, onu bir hayal kırıklığına daha hazırlamak oldu.”

“Jack’le senden daha fazla zaman geçirdi, dolayısıyla muhtemelen onu gayet iyi tanıyor. Beklentilerinin çok yüksek olduğunu sanmıyorum.”

Dean çürümüş ahşap parçalarından birini alarak kamyonetin kasasına fırlattı. “O pislik gözüme gözükmese iyi olur. Aramızda hiçbir bağ olmasını istemiyorum.”

“Varlığını reklam etmeyi istemeyeceğinden eminim.” Blue bunu nasıl ifade edeceğini düşünerek tereddüt etti ama Dean çoktan anlamıştı bile.

“Söyleme. Riley’nin burada kalmak istemesinin asıl nedeninin ben olduğumu anlamadığımı mı sanıyorsun? Jack’ten uzun zaman önce vazgeçmiş o. April’in ön kapıdan çıktığını gördüğüm anda buradan çekip gitmeliydim.”

Blue onu burada tutmak konusunda kendisinin de etkili olduğunu hatırlatmak istemedi. Bir pas parçasını eşeledi. “Bir de iyi tarafından bakalım.”

“Ah, tamam. Hemen yapalım bunu.”

“Annen ve baban ilk kez bir araya geliyor. Bu unutulmaz bir an.”

“Büyük bir barışma olacağını filan sanmıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Ancak belki birkaç hayalet huzur bulabilir. Gerçek şu ki iyi ya da kötü onlar senin ailen.”

“Çok yanılıyorsun.” Dean ağaçların arasına saçılmış hurdaları toplayıp bir yığın yapmaya başladı. “Benim ailem takımım. Futbol

oynamaya başladığımdan beri de öyle oldu. Telefonu açıp tek kelime etsem, on kişi hiç soru sormadan uçağa atlar. Kaç kişi akrabaları için bunu söyleyebilir?”

“Sonsuza dek futbol oynamayacaksın. O zaman ne olacak?”

“Fark etmez. Hâlâ yanımda olacaklar.” Dean kamyonetin dingilini tekmeledi. “Ayrıca, daha çok zamanım var.”

O kadar değil, diye düşündü Blue. Dean futbol kariyerinde ileri yaşlara yaklaşıyordu.

Bir köpek tiz bir sesle havlamaya başladı. Blue, Dean’in omzunun üzerinden bakınca kirlî, beyaz bir tüy yumağının otların arasında koşturduğunu gördü. Yaratık onları görünce durdu. Minik kulakları arkaya yattı ve havlamaları daha da şiddetlendi. Köpeğin küçük yüzündeki tüyler matlaşmıştı ve bacaklarına dikenler takılmıştı. Tecrübeli gözlerle bakan Blue, hayvanın bir Maltız melezi olduğunu düşündü; aslında böyle bir köpeğe Şeker gibi bir isim verilir, başına pembe bir kurdele bağlanırdı. Ancak bu küçüğün uzun zamandır şımartılmadığı belliydi.

Dean bir dizinin üzerine çöktü. “Sen nereden çıktın bakalım, koca adam?”

Köpek sustu ve ona şüpheli gözlerle baktı. Dean avucunu yukarı açarak elini uzattı. “Bir çakalın seni yememiş olmasına şaşırdım.”

Köpek başını eğdi ve sonra dikkatle yaklaşarak onu kokladı.

“Tipik bir çiftlik köpeği değil,” dedi Blue.

“Görünüşe bakılırsa biri onu terk etmiş. Arabanın penceresinden atıp gaza basmış.” Dean hayvanın tüylerini okşadı. “Tasma yok. Böyle mi oldu, katil?” Elini köpeğin yan tarafında gezdirdi. “Kaburgaları sayılıyor. En son ne zaman yemek yedin sen? Seni terk edenle bir ara sokakta beş dakika yalnız kalmak isterdim.”

Yaratık sırtüstü döndü ve bacaklarını iki yana açtı. Dişiydi.

Blue küçük yaramaza baktı. “En azından Dean sana bir iş verebilir.”

“Sen Bo Peep’e aldırma. Sekse susamış biri ve bu yüzden de huysuz.” Dean hayvanın pislik içindeki karnını okşadı. “Haydi bakalım, katil. Sana bir şeyler yedirelim.” Ufaklığa hafifçe vurduktan sonra ayağa kalktı.

Blue ikisinin peşine takıldı. “Bir köpeğin karnını doyurduğunda senin olur.”

“Ne olmuş? Çiftliklerin köpekleri olur.”

“Çoban köpekleri. Bu bir süs köpeği.”

“Nazik Çiftçi Dean herkesin bir şansı hak ettiğine inanır.”

“Önceden uyarayım,” diye seslendi Blue. “Bu bir eşcinsel köpeğidir; yani haberin olsun...”

“Sen cinsel ayrımcının tekisin.”

En azından küçük ve gürültücü köpek Dean’ın zihnini evde yaşananlardan uzaklaştırmıştı ve Blue ön bahçeye ulaşana kadar onunla uğraşmayı sürdürerek bunu pekiştirdi.

Evin önündeki yolu doldurması gereken kamyonlar ortalıkta görünmüyordu. Çekiçlerin veya matkapların gürültüsü kuşların sesini bastırmıyordu. Dean kaşlarını çattı. “Neler oluyor burada?”

April elinde cep telefonu ile evden çıktı. Köpek heyecanlı havlayışlarla onu karşıladı. “Sus!” dedi Dean. Hayvan onun sözünü dinleyerek sustu. Dean bahçeyi inceledi. “Herkes nerede?”

April verandadan geldi. “Görünüşe bakılırsa hasta olmuşlar.”

“Hepsi mi?”

“Öyle görünüyor.”

Blue parçaları birleştirmeye başladı ve vardığı sonuçtan hoşlanmadı. “Bunun nedeni... Hayır, öyle olmadığından eminim.”

“Bizi boykot ediyorlar.” April bir elini havada salladı. “Bu kadını bu kadar kızdırmayı nasıl başardın?”

“Blue yapması gerekeni yaptı,” dedi Dean sertçe.

Riley hızla verandaya fırladı. “Köpek sesi duydum!” Köpek onu görünce çıldırdı. Riley basamakları hızla indi ama yaklaşıncaya yavaşladı. Diz çöktü ve bir elini Dean’ın yaptığı gibi uzattı. “Hey, selam!”

Pislik içindeki tüy yumağı ona şüpheyle baktı ama okşanmaya razı oldu. Riley başını kaldırıp Dean’e bakarken alnındaki çizgiler derinleşti. “Senin mi?”

Dean bunu bir an düşündü. “Neden olmasın? Ben yokken burada kâhya olacak.”

“Adı ne?”

“Sahipsiz. Henüz adı yok.”

“Ona... belki...” Riley köpeği inceledi. “...Yumak desek?”

“Ben daha çok Katil gibi bir isim düşünmüştüm.”

Riley köpeği tekrar inceledi. “Bunda daha çok Yumak tipi var.”

Blue köpeğe karşı sert tavrını bir saniye daha sürdürmedi. “Haydi, gidip Yumak’ın karnını doyuralım.”

“Müteahhidi ara,” dedi Dean, April’a. “Onunla konuşmak istiyorum.”

“Ben denedim. Açmıyor.”

“O zaman belki de kendim ziyaret etsem iyi olur.”

April, Yumak’ı bir veterinerine göstermek istiyordu ve Riley’yle birlikte Nashville’e giderlerken Jack’i köpeği de yanlarına almaya ikna etti. Blue köpeği eve almanın sorun olacağını pek sanmıyordu. Jack ne söz vermiş olursa olsun, Blue onun sözünü tutup Riley’yi geri getireceğine inanmıyordu. Ayrılmadan önce on bir yaşındaki çocuğa tekrar sarıldı. “Kimsenin seninle uğraşmasına izin verme, tamam mı?”

“Denerim?” diye cevap verdi Riley, bir soru işaretiyle.

Blue otostop yaparak kasabaya gidip iş aramayı düşünüyordu ama April’ın yardıma ihtiyacı vardı, dolayısıyla günün geri kalanını mutfak dolaplarını temizleyip tabakları dizerek ve bir masa örtüsü

sererek geçirdi. Dean, April'a e-posta atarak müteahhidin ortadan kaybolduğunu haber verdi. Komşusunun dediğine bakılırsa, "ailevi bir acil durum" doğmuştu.

Akşamüstü April'ın zorlamasıyla ara veren Blue, etrafı keşfe çıktı. Ormanda dolaştı ve göle uzanan dereyi takip etti. Planladığından daha uzun süre dışarıda kaldı. Geri döndüğünde, mutfak tezgâhında Dean'in ona bıraktığı mesajı buldu.

Hayatım,

Pazar gecesi döneceğim. Yatağımızı benim için sıcak tut.

Seni Seven Nişanlın

Not: Jack'in köpeğimi almasına neden izin verdin?

Mesajı çöp kutusuna attı. Değer vermeye başladığı bir kişi daha hiç haber vermeden çekip gitmişti. Ne olmuş? O kadar da değer vermiyordu zaten.

Daha cuma günüydü. Dean nereye gitmişti ki? İçinde kötü bir his belirdi. Üst kata koşarak çantasını alıp cüzdanını çıkardı. Gerçekten de Dean'in önceki gece ona verdiği yüz dolar yoktu.

Sevgili nişanlısı onun olduğu yerde kalmasını istiyordu.

Annabelle Granger Champion, Chicago Lincoln Park'ta kocası ve iki çocuğuyla paylaştığı büyük, modern evin salonunda Dean'e baktı. Dean, Annabelle'in üç yaşındaki oğlu Trevor'la –şimdi uyuyordu– boğuşmuştu ve hâlâ yerde yatıyordu.

"Bana söylemediğin bir şey var," dedi Annabelle oturduğu kanepe-
neden.

"Sana söylemediğim çok şey var," diye karşılık verdi Dean, "ve öyle kalmasını istiyorum."

"Ben profesyonel çöpçatanım. Her türlüşünü duydum."

“Güzel. O zaman daha fazlasını duymana gerek yok.” Dean yerinden kalkarak caddeye bakan pencerelere yürüdü. Akşam uçakla Nashville’e gidecekti ve bunu yapmaya kesinlikle kararlıydı. Kendi evinden kovalanmaya hiç niyeti yoktu ve Blue tamponu olarak yerinde kaldığı sürece bunu başarabilirdi.

Ama Blue bir tampondan fazlasıydı. O Dean’in...

Nesi olduğunu bilmiyordu. Bir arkadaş olduğu söylenemezdi ama Dean’i, onu yıllardır tanıyan insanlardan daha iyi anlıyordu ve onu hepsi kadar iyi eğlendiriyordu; hatta belki daha fazla. Ayrıca Dean arkadaşlarıyla yatmazdı ama onunla yatmak istediği kesindi.

Evet, gerçek bir aygırdı, tamam. Perşembe gecesi yaşanan dehşet verici olayı hatırlamak istemiyordu. Sadece Blue’yla uğraşmak, ikisinin de ısınmasını sağlamak istemişti ama sonra genç kadının gırtlaktan gelen iniltilerini duymuş, kasıldığını hissetmiş ve kendini kaybetmişti. Tamamen. Blue, karşılaştıkları ilk andan beri dengesini bozup duruyordu. Hızlı Yarışçı. Hah! Bir daha fırsatını bulduğunda, Dean ona bu sözleri yutturacaktı.

Annabelle ona bakıyordu. “Sende bir şey var,” dedi, “ve bir kadınla ilgili. Geldiğinden beri bunu hissediyorum. Diğer anlamsız seks kaçamaklarından daha önemli bir şey. Çok dalgınsın.”

Dean kaşlarını kaldırdı. “Aniden güçlü bir psişik mi oldun?”

“Çöpçatanların psişik olması gerekir zaten.” Annabelle kocasına döndü. “Heath, git buradan. Sen yanımdayken bana tek kelime bile söylemeyecek.” Annabelle, Dean’in menajeriyle büyükannesinin çöpçatanlık işini devraldıktan hemen sonra, Heath kendisi için güzel ve eğitilmiş bir sosyetik eş bulmak için onu tuttuğu zaman tanışmıştı. Annabelle bu özelliklere pek uymuyordu. Ama iri gözleri, girişken kişiliği ve kıvrıkcık, kızıl saçları Heath’i büyüleyince, Dean’in hayatı boyunca gördüğü en iyi çift olmuşlardı.

Düşmanlarını bütün olarak yutma alışkanlığından dolayı Piton adıyla anılan Heath, dudaklarını büzerek bir yılan gibi gülümsemedi.

Dean'ın boylarında, yakışıklı, iyi eğitimli ve sokak çocuğu zihniyetli bir adamdı. "Boo bana her şeyini anlatır, Annabelle. Senden sonra en yakın arkadaşım o."

Dean güldü. "Senin arkadaşlığının derinliği, Heathcliff, sadece Şampiyon Spor Menajerliği için ne kadar kazanç getirdiğime bağlıdır."

"Bak bu konuda haklı, Heath," dedi Annabelle neşeyle. Ve Dean'e döndü. "Aramızda kalsın ama onu çıldırtıyorsun. Sağın solun hiç belli olmuyor."

Heath uyuyan bebeklerini boynuna doğru çekti. "Ah, Annabelle, son derece güvensiz müşterilerimin önünde yatak sohbetine başlama."

Dean bu çifti seviyordu. Tanrım, Annabelle'i çok seviyordu ama aynı zamanda meslek hayatının Heath'in elinde, olabileceği en mükemmel halinde olduğunu da biliyordu.

Annabelle ilginç bir şey yakaladığını hissettiği anda bir av köpeği gibi olurdu. "Sen hiç dalgın olmazsın, Dean. Üç kilo verdim ve fark etmedin bile. Sorun ne? Kim bu kadın?"

"Sorun yok. Biriyle uğraşmak istiyorsan, şuradaki palyaço Bozo'yla uğraş. Şu parfüm anlaşması için yüzde on beş almayı planladığını biliyor muydun?"

"Yeni bir araba istiyorum," dedi Annabelle. "Şimdi konuyu değiştirmeyi bırak. Biriyle tanışmışsın sen."

"Annabelle, Chicago'dan ayrılalı iki hafta olmadı ve çiftliğe gidene kadar zamanımın çoğunu arabamın içinde geçirdim. Nasıl biriyle tanışmış olabilirim ki?"

"Bilmiyorum ama bence tanışmışsın." Annabelle çıplak ayaklarını yere indirdi. "Ben yanında yokken bu olmamalı. Görünüşe çok fazla aldaniyorsun. Yüzeysel olduğunu söylemiyorum çünkü değilsin. Sadece her zaman görüntüye çekim duyuyorsun ve sonra da karşıdaki kadın beklentilerine uymadığında hayal kırıklığına uğruyorsun. Gerçi bıraktığın kadınlara ben gayet uygun eşler buldum."

Dean bu sohbetin nereye gittiğini görebiliyordu ve kurtulmaya çalıştı. “Eh, Heath, Phoebe, Gary Candliss’i alabildi mi? Kevin’la konuştuğumda anlaşma tamamlanmış gibi algıladım.”

Ama Annabelle konunun peşine düşmüştü bir kez. “Sonra senin için *mükemmel* birini bulduğumda, kadına şans bile vermiyorsun. Julie Sherwin’le olanlara bir bak.”

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı Heath.

Annabelle kocasına aldırmadı. “Julie akıllı, başarılı, güzeldi; tanıdığım en tatlı kadınlardan biriydi ama sadece iki kez buluştuktan sonra onu bıraktın!”

“Onu bıraktım çünkü söylediğim her şeyi ciddiye alıyordu. Kabul etmelisin, Annabelle, bu çok sinir bozucu. O kadar huzursuz oldu ki yemeğini yiyemedi ve zaten çok fazla da büyütmedi. Merhamet gösterdim.”

“Kadınlara bunu hep yapıyorsun. Kendini tutmaya çalıştığını biliyorum ama yine de oluyor. Konu senin görünüşün. Heath dışında en zor müşterim sensin.”

“Ben senin müşterin değilim, Annabelle,” diye itiraz etti Dean. “Sana bir sent bile ödemiyorum.”

“Hayır için yapıyorum,” dedi Annabelle. Halinden o kadar memnun görünüyordu ki Dean ve Heath güldüler.

Dean kiralık arabasının anahtarını sehpanın üzerinden aldı. “Bak, Annabelle. Çiftliğe götüreceğim birkaç şeyi almak ve kocanın bana attığı işleri halletmek için bu hafta sonu şehre döndüm. Hayatımda depresyon denebilecek bir şey olmuyor.”

İşte bu bir yalandı.

Havalimanına giderken, Blue’yu ve kendini karanlık tarafa ne kadar kolay teslim ettiğini düşündü. Ve ne için? Cüzdanını boşaltmak onun çiftlikte kalacağını garantilemezdi ki. Blue çiftlikten gitmeye karar verirse, bir parkta bankta uyuması gerekse bile bunu yapardı. Bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeni, çok fazla şey olmuş ol-

masıydı. April'ın onu hafta sonunda Knoxville'deki açık artırmaya sürüklemesini umuyordu çünkü çiftliğe döndüğünde Blue'nun gittiğini öğrenmek istemiyordu.

Pazartesi sabahı Blue ön verandada oturmuş, ikinci sabah kahvesini içiyordu ve Dean yoldan ona yaklaşırken rahatmış gibi görünmeye çalışıyordu. Bu sabah kalktığına Dean'in arabasının anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerinde görmüştü ama Dean karavana gelmemiştii ve cuma günü gittiğinden beri Blue onu ilk kez görüyordu.

Lance Armstrong'a Champs-Elysees'i kazandırabilecek gibi görünen ileri teknoloji ürünü gri metalik bir bisiklete biniyordu. Yüksek bütçeli bir bilimkurgu filminden fırlamış gibi muhteşem görünüyordu. Gümüş rengi aerodinamik kaskından güneş ışığı yansıyor, güçlü bacak kasları elektrik mavisi bisiklet şortunu altında dalgalanıyordu. Onu izlerken kendi bacaklarının zayıflığını hissetti ve derin bir özlem duydu.

Dean eski tuğla yürüme yolunun ucuna yanaştı. Saat daha neredeyse sekiz bile olmamıştı ama boynunda parlayan tere ve dev gibi göğsüne yapışan tişörtün ıslaklığına bakılırsa, uzun süre binmiş olmalıydı. Blue kendini toparlamaya çalıştı. Başıyla bisikleti işaret etti. "Güzel. Yardımcı tekerlekleri çıkaralı ne kadar oldu?"

"Oyuncak kutusunda yaşıyor gibi görünen birinden beklenmeyecek sözler bunlar." Dean bacağına kadro demirinin üzerinden attı ve bisikleti eline alarak Blue'ya doğru yürüdü. "Artık oyalanmayı bırakıp forma girmeye başlama zamanının geldiğini düşündüm."

Blue'nun ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Formda değil miydin yani?"

"Sezon sona erdiğinden beri olması gerekenden biraz daha fazla gevşedim diyelim." Dean kaskını çıkararak gidona astı. "Şu arka taraftaki odayı ağırlık odasına dönüştüreceğim. Eğitim kampına kilolu gitmek istemem."

"Endişelenecek bir şey yok."

Dean gülümsedi ve başına yapışmış terli saçlarını parmaklarıyla taradı. Saçları hemen seksi haline geri döndü. "April bana bu hafta sonu Knoxville'de bulduğunuz tablo ve antikaların fotoğraflarını gönderdi. Onunla gittiğin için teşekkürler. Sipariş ettiğim yeni mobilyalarla harika görünecekler."

Blue gururunu bir kenara atıp April'dan küçük bir borç istemeyi gerçekten düşünmüştü. Knoxville'de o kadar harika mahalleler varken müşterileri bulmakta hiç zorlanmazdı ve April'a borcunu hemen geri ödeyebilirdi. Ama istememişti. Kibritle oynayan bir çocuk gibi geri dönmüştü. Bundan sonra ne olacağını görmek zorundaydı.

"Hafta sonun nasıldı?" Blue kahvesini, dökmeden kenara bırakmayı başardı.

"Alkol ve çılgın seksle doluydu. Seninki?"

"Aşağı yukarı aynı."

Dean yine gülümsedi. "Chicago'ya gittim. İlgenmem gereken işlerim vardı. Ve oradayken birlikte zaman geçirdiğim tek kadın Annabelle'di, eğer bilmen gerekiyorsa."

Blue aslında çok ilgilenmişti. Dudaklarını büzdü. "Sanki umurumda."

Dean bisikletten su şişesini aldı ve başıyla ambarı işaret etti. "Dükkanından iki bisiklet getirttim. İkincisi daha küçük bir melez. İstedığın zaman kullan."

Blue en sert haliyle bakabilmek için ayağa kalktı. "Bunun için teşekkür ederdim ama fuhuştan kazandığım paranın cüzdanımda olmadığını keşfettiğimde minnetim tükendi. Tabii senin ondan haberin yoktur, değil mi?"

"Ah, evet, üzgünüm." Dean ayağını en alt basamağa dayayarak şişeden suyunu yudumladı. "Bozukluğa ihtiyacım vardı."

"Elli dolarlık banknotlar bozukluk değildir."

"Benim dünyamda öyleler." Dean şişenin kapağını kapadı.

"Çok iğrençsin! Knoxville'de kalmalıydım."

“Neden kalmadın?”

Blue rahat bir tavırla basamakları indi; daha doğrusu, en azından rahat görüldüğünü umuyordu. “Çünkü Jack’in geri dönmesi için dua ediyorum. İnsanın karşısına hayatta bir kez çıkacak fırsat diye buna denir. İmzalı fotoğrafını isteyecek cesareti bulabileceğime inanıyorum.”

“Korkarım bunun için fazla meşgul olacaksın.” Dean ona uzun, tembel bir bakış attı. “Beni yatakta tatmin etmek tam zamanlı bir iş olacak.”

Blue’nun zihninde canlanan görüntü o kadar iç gıcıklayıcıydı ki nihayet tekrar konuşabilene kadar Dean bisikletle ambarın yolunu yarlamıştı bile. “Hey, Dean.”

Dean omzunun üzerinden ona baktı. Blue elini gözlerine siper etti. “Yine koklaşmak konusunda ciddiysen bana önceden haber ver de, ajandama bakıp üç dakikalık bir boşluk yakalayayım.”

Dean gülmedi. Blue onun güleceğini beklememişti zaten. Ama gözlerinde böyle bir bakışı görmeyi de beklememişti; sanki Blue milli marşı söylemeyi az önce bitirmiş de, yepyeni bir oyuna başlıyorlarmış gibi.

Blue kısa süre sonra mutfağı temizlerken Dean’in arabayla gittiğini duydu. April eski giysilerle ve bir yığın mobilya örtüsüyle geldi. “Anlaşılan Dean cuma günü müteahhide haddini bildirememiş,” dedi, “çünkü bu sabah da kimse gelmedi ve bütün gün oturup bu mutfağı bitirmelerini beklemeyeceğim. Boyam var. Yardım etmek ister misin?”

“Tabii.”

Daha yeni başlamışlardı ki April gizemli telefon aramalarından birine daha cevap vermek için ortadan kayboldu. Geri döndüğünde Gwen Stefani’yi açtı ve Gwen *Hollaback Girl*’ü söylerken April’in dans becerilerinin boya becerisinden çok daha iyi olduğu anlaşılmıştı bile. Bu yüzden işe Blue el attı.

Astarı bitirirlerken bir araba sesi duydular ve birkaç dakika sonra Jack Patriot üzerinde eski bir kot ve son turnesinden kalma dar bir tişörtle içeri girdi. Blue onun geri döneceğini düşünmemiti ve durduk yerde sendeledi. Tam boya rulosuna basmak üzereyken Jack onu yakaladı. *Baby Got Back*'le erotik figürler yapmakta olan April hemen dansı bıraktı. Jack, Blue'nun dengesini bulmasına yardım etti. "Şunu aşmana neyin yardımcı olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Ben... evet... ben... Ah, Tanrım..." Blue baştan aşağı kızardı. "Özür dilerim. Çok fazla kişinin en büyük hayranınız olduğunu söylediğinden eminim ama ben gerçekten öyleyim." Genç kadın elini alev alev yanan yanağına bastırdı. "Ben... şey... Gezgini bir çocukluk geçirdim ve nereye gidersem gideyim, kimle yaşarsam yaşayayım, şarkılarınız hep yanımdaydı." Blue artık konuşmaya başlamışken duramıyordu; hatta Jack'in kahve sürahisine doğru yürüdüğünü gördüğünde bile. "Bende bütün albümlerin var. Hepsi. Hatta eleştirmenlerin yerin dibine batırdığı *Outta My Way* bile. Ama yanılıyorlar çünkü harika bir albüm ve *Screams* en sevdiğim şarkılardan biri; sanki o zamanlar kalbime dokunuyordu. Ah, lanet olsun, aptal gibi geveliyorum. Ama gerçek hayatta Jack Patriot karşınıza çıkmaz ki. Yani insan böyle bir şeyi kendini nasıl hazırlayabilir?"

Jack kupasına bir çay kaşığı şeker atıp karıştırdı. "Belki koluna imza atarım."

"Ciddi misiniz?"

Jack güldü. "Hayır, değilim. Dean'in bunu hoş karşılayacağını sanmam."

"Ah." Blue dudaklarını yaladı. "Haklısınız."

Jack başıyla April'i işaret etti. "Bize yardım et."

April saçlarını savurdu. "Onunla yat, Blue. Bu seni hemen gerçek dünyaya döndürür. Dev bir hayal kırıklığıdır."

Jack yavaşça gülümsedi. "Dev kısmı gerçek olabilir..."

April bakışlarını onu kasıklarına indirdi. “İnsanın satın alamayacağı şeyler de var; ne kadar zengin olursa olsun.”

Jack bir omzunu kapının kirişine dayadı ve April’ın vücudunu süzdü. “Sivri dilli kadınlar bana hâlâ ilham veriyor. Bana bir parça kâğıt getir, April. Sanırım bir şarkı geliyor.”

Aralarında yoğun bir cinsel enerji vardı. Ellili yaşlarında olabirlerdi fakat o mutfakta ergen şehveti kokuyordu. Blue duvarların terlemeye başlayacağını hayal ederek kapıya yürüdü ama mobilya örtülerine takıldı.

Hareket büyüğü bozdu ve April arkasını döndü. Jack, Blue’nun boyamaya başladığı tavanı inceledi. “Eşyalarımı indireyim de, size yardım edeyim.”

“Boya yapmayı biliyor musunuz?” diye sordu Blue.

“Babam marangozdu. Çocukluğumda inşaatlarda çok çalıştım.”

“Ben gidip Riley’yi kontrol edeyim.” April onun yanından geçerek yan kapıya yöneldi.

Blue zorlukla yutkundu. Jack Patriot’la birlikte bir mutfağı boyamaya hazırlanıyordu. Hayatı her geçen dakika biraz daha tuhaflaşıyordu.

14. BÖLÜM

Dean o gün öğleden sonra döndüğünde, Jack ve April mutfakta sessizce karşı duvarları boyarken fonda Coldplay çaldığını duydu. Parlak sarı boya lekeleri April'ı baştan aşağı kaplamıştı fakat Jack'in ellerinde sadece birkaç küçük leke vardı. Dean düne kadar ikisini bir arada bile görmemişti. Şimdiyse lanet olasıca mutfağını boyuyorlardı.

Blue'yu bulmak için uzaklaştı. Bu arada mesajlarını kontrol etmek için BlackBerry'sini çıkardı. April en sonuncusunu on dakika önce göndermişti.

Sadece bir galon sarı boyamız kaldı. Gidip biraz daha al.

Blue'yu yemek odasında tavanla uğraşırken buldu. Elinde boya rulosu olan cep boy Bo Peep'e benziyordu. Boya lekeli yeşil tişörtü kalçalarından aşağı dökülüyor, Dean'den gizlemeye kararlı olduğu vücudunu örtüyordu. Ama uzun sürmeyecekti. Dean başparmağıyla mutfağı işaret etti. "Orada neler oluyor?"

"Ne görüyorsan o." Blue birkaç adım yana kayarken ayaklarının altındaki naylon hışırdadı. "Neyse ki Jack boya fırçası kullanmayı biliyor fakat April'ı şahin gibi izlemem gerekti."

"Onları neden durdurmadın?"

“Şu nikâh yüzüğü parmağımda olana kadar burada gerçek bir yetkim yok.” Genç kadın ruloyu bıraktı ve uzun duvarı inceledi. “April duvar resmi yapmamı istiyor.”

Blue bu konuda mutlu görünmüyordu ancak onun yemek odasına bir duvar resmi yapması fikri, anne ve babasının mutfağını boymasından çok daha fazla hoşuna gitmişti. Ayrıca Blue’nun burada daha uzun süre kalmasını da sağlardı. “Basın danışmanlarım sana en iyi aksiyon çekimlerimden göndersin,” dedi. “En beğendiğini seçersin.”

Umduğu gibi, Blue gülümsedi fakat sonra kaşlarını daha derin çattı. “Artık manzara resmi yapmıyorum.”

“Çok kötü.” Dean cüzdanını açtı ve iki yüz dolar çıkardı. “İşte borçlu olduğum yüz dolar ve şu saçma bahsimizden kaybettiğim yüz dolar daha. Ben borçlarımı öderim.”

Dean’ın tahmin ettiği gibi, Blue parayı almak için atılmak yerine banknotları inceledi.

“Anlaşma anlaşmadır,” dedi Dean, masum bir tavırla. “Hak ettin.” Blue parayı yine almayınca, Dean banknotları onun bol tişörtünün cebine koydu ve elini olması gerekenden biraz daha uzun tuttu. Vücudu çok dolgun olmayabilirdi ama Dean için yeterliydi. Artık istediği tek şey sınırsız ulaşım izniydi.

“Şeytanla yapılan bir anlaşma,” dedi Blue asık suratla. Blue parayı alırken Dean zafer duygusunu belli etmemeye çalıştı. Ancak Blue paraya bir an baktıktan sonra Dean’in cebine tıktı ve elini orada tutmadı. “Bunu kadınları sokaktan uzak tutmaya çalışan bir yardım kuruluşuna ver.”

Zavallı Kunduz. Bahse girdikleri zaman Dean ona vicdanı yüzünden parayı elinde tutamayacağını söyleyebilirdi ama bulunduğu yere aptallığı sayesinde gelmemiştir. “Eh, eğer eminsen.”

Blue tekrar duvarlara döndü. “Burada çığır açan bir sanatsal yetenek sergileyebileceğimi sanıyorsan büyük bir hayal kırıklığına uğrarsın. Manzaralarım için en fazla vasat denebilir.”

“Çok fazla kız işi bir şey çizmediğin sürece beni mutlu eder. Balerinler veya şemsiyeleriyle dolaşan eski zaman kadınları istemem. Ve tabaklarda kızarmış tavşanlar filan da olmasın.”

“Endişelenme. Balerinler ve kızarmış tavşanlar benim için fazla yenilikçi olur.” Blue arkasını döndü. “Hayat çok kısa. Bunu yapmam.”

Blue fikri aklına sokmuşken Dean’ın bir kenara bırakmaya niyeti yoktu fakat ısrar etmeden önce biraz bekleyecekti. “Köpeğim nerede?”

Blue omzunu ovaladı. “Sanırım maço arkadaşın Yumak arka bahçede Riley’yle piknik yapıyor.”

Dean gidecekmış gibi yaptı ama koridora çıkmadan hemen önce tekrar Blue’ya döndü. “Unutmadan söylemem gereken bir şey var; özellikle de o kapıları tekrar takmak için ne kadar hevesli olduğunu bilirken. Chicago’ya gitmeden önce kapıları onaran adama gittim. Komşu kasabada yaşıyor –yani boykot bölgesinin dışında– dolayısıyla onu işleri hızlandırmaya ikna edebildim. Eli kulağındadır.”

Blue’nun gözleri parladı. “Ona rüşvet verdin.”

“Teşvik primi diyelim.”

“Zengin olunca hayat kesinlikle daha kolay.”

“Ve doğuştan çapkın olunca. O kısmı da unutma.”

“Nasıl unutabilirim ki?” diye karşılık verdi Blue. “Tek ortak noktamız bu.”

Dean gülümsedi. “Şu yatak odasının kapısı sağlam ve sıkı olsa iyi olur. Tam sevdiğim gibi.”

Dean boya alıp dönene kadar saat beşi geçmişti. Ev sessizdi ve yemek bölümü dışında mutfak sarıya boyanmıştı. Jack’in siyah arazi aracı ortada yoktu, dolayısıyla Riley ile yemeğe gitmiş olmalıydılar. Dean bugün şimdiye kadar hepsinden uzak durmayı başarmıştı ve böyle devam etmek niyetindeydi. Taze boya ve yeni ahşap kokusunu içine çekti. Palmiye ağaçlarını ve Pasifik Okyanusu’nu gören bir ev almayı hayal ediyordu ama bu çiftliği seviyordu. Konuklarından kurtulur

kurtulmaz mükemmel olacaktı. Blue dışında. Bu hafta sonu Dean onu özlemişti ve henüz gitmesine izin vermeye hazır değildi.

Boyaları mutfağa bırakırken duşun sesini duydu. Arabasında bıraktığı paketleri aldıktan sonra üst kata çıktı, paketleri bavullarının yanına yere bıraktı ve banyo kapısına baktı. Blue'nun boya lekeli giysileri yerde duruyordu. Genç kadının kapıya asmak için ısrar ettiği naylonu ancak bir sapık kenara iterdi ve bugüne kadar kimse Dean'ı sapıklıkla suçlamamıştı. Bunun yerine, naylonu rahat bıraktı ve bir centilmenin yapması gerektiği gibi Blue'nun duştan çıkmasını bekledi.

Çıplak olmasını umarak.

Su sesi kesildi. Dean tişörtünü çıkarıp bir kenara attı. Ucuz bir hareketti ama Blue onun göğsünün görüntüsünü seviyordu. Naylona baktı ve çok fazla umutlanmaması gerektiğini düşündü. Blue asker postalları ve kamuflaj giysileriyle çıkabilirdi.

Dean şanslıydı. Blue'nun üzerinde sadece koltukaltlarına kadar sardığı beyaz bir havlu vardı. Tam olarak çıplak sayılmazdı ama en azından bacakları görünüyordu. Dean, Blue'nun zarif bacağına iç tarafından aşağı süzülen su damlasını izledi.

"Dışarı!" Blue kızgın bir su perisi gibi parmağıyla koridoru işaret ediyordu.

"Burası benim odam," dedi Dean.

"Benim de haklarım var."

"Nereden çıkardın?"

"Sahiplenme. Kanunun onuncu maddesinin dokuzuncu fıkrası. Dışarı!"

"Duş almam gerek."

Blue banyo kapısını işaret etti. "Seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Dean ona yaklaştı. "Senin için gerçekten endişelenmeye başlıyorum." Blue'ya yaklaştığında burnuna en sevdiği şampuanın kokusu geldi. Blue'nun üzerinde daha güzel kokuyordu. Islak saçları başına

yapışmıştı ve gözlerindeki parıltı onu huzursuz ettiğini gösteriyordu. Mükemmel. Dean genç kadını yavaşça baştan aşağı süzdü. “Ciddiyim, Blue. Senin gerçekten frijit olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Ciddi misin?”

Dean onun etrafında dönerek yumuşak, ıslak ensesine, saçlarının ayrıldığı noktaya, dar omuzlarının zarif kıvrımına baktı. “Bilmiyorum... Bir seks terapistine gitmeyi hiç düşündün mü? Hey, birlikte gidebiliriz.”

Blue sırttı. “On beş yaşımdan beri frijit olduğumu söyleyerek beni yatağa atmaya çalışan bir erkekle karşılaşmamıştım. Kendimi yine çocuk gibi hissettim. Hayır, dur. Çocuk olan sensin.”

“Haklısın.” Dean genç kadının omzuna işaretparmağının ucuyla dokundu ve teninin ürperdiğini görünce memnun oldu. “Bu sorunu hemen burada çözebilecekken bir terapistle neden gidelim ki?”

“Uçurum. Aramızdaki uçurumu unutuyorsun. Hatırlasana! Sen son derece yakışıklı ve işe yaramazsın. Ben de akıllı ve çalışkanım.”

“Buna kimya denir.”

Blue’nun alaycı gülüşü, Dean’e bir kez hata yaptığını gösterdi. Gol çizgisine odaklanmak yerine, onunla paslaşma dürtüsüne karşı koyamıyordu. Kadınları baştan çıkarmak konusunda gerçekten deneyimi olsaydı, bu asla yapmayacağı bir hata olurdu. Şimdiye kadar sadece merhaba demek bile yeterli olmuştu. Kaşlarını çatı. “Ukalahlığı bırakıp randevumuza hazırlanmaya ne dersin?”

“Bir randevumuz mu var?”

Dean paketleri işaret etti. “İstediğin eski giysiyi seç.”

“Bana giysi mi aldın?”

“Kendi başına alışveriş yapmana izin vereceğimi sanmıyordun herhalde?”

Blue gözlerini devirdi. “Ne korkaksın.”

“Bunu Packers savunma oyuncularına da bir sor istersen.” Blue’ya kimin patron olduğunu hatırlatma zamanı gelmişse geçiyordu bile.

Dean ellerini şortunun beline indirdi. “Belki de ben duştayken kendin bakıp görmek istersin.” Kemerinin tokasını çözdü.

Blue’nun gözleri doğruca gol direğine gitti. Dean fermuarın üstüyle oynadı. Blue başını kaldırmakta zorlanıyor gibiydi ve bunu yaptığında, Dean ona sert konuşmalarının arkasında duramayan acemilere gülümsediği gibi gülümsedi. Sonra da banyoya girdi.

Blue, Dean’in arkasından naylonun düzelişini izledi. Bu adam bir şeytandı. Parmakları seğirdi. Havlusunu fırlatıp oraya girmek ve işe koyulmak istiyordu. Dean profesyonellerle oynamak için hayatında karşısına bir kez çıkabilecek bir fırsattı ve annesi banka hesaplarını boşaltmak için bu dönemi seçmiş olmasa, Blue anlamsız seksten uzak durma kuralını çiğneyip soyunma odasına girmeyi haklı çıkarabilirdi.

Paketleri kenara iterken içlerine bakıp ne aldığını görme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Bunun yerine temiz bir kot ve yeni yıkanmış siyah tişörtünü çıkardı. Koridordaki banyoda saçlarını yarı yarıya kuruttu, atkuyruğu yaptı ve biraz düşündükten sonra rimel ve dudak parlatıcı sürdü.

Dean’i ön verandada beklemek için alt kata indi. Gerçek bir çift olsalardı, Blue yatağın üzerine oturup onun giyinişini izlerdi. Ve ne muhteşem bir manzara olurdu. Bir iç çekerek otağa baktı. Gelecek yıl bu zamanlarda orada atlar otlayacaktı ve kendisi onları göremeyecekti.

Dean inanılmayacak kadar kısa süre içinde hazırды ama verandaya çıkarken, Blue onun parmaklarından sarkan lavanta rengi ince kumaşı gördü. Dean tek kelime bile etmeden tişörtü bir elinden diğerine aktardı. Akşamüstü güneşi, lavanta rengi bir denizin köpükleri gibi görünen gümüş rengi, minik boncukları parıldattı. Kumaş Dean’in parmaklarında bir hipnotize edicinin saati gibi sallanıyordu.

“Mesele şu ki,” dedi Dean, sonunda, “muhtemelen doğru sütyenin yoktur. Kulüplerde böyle tişörtler giyen kızlar gördüm; dantelli, askılı sütyenler de takıyorlardı. Zıt renklerde. Bence pembe güzel olurdu.”

Başını iki yana salladı. "Ah, neyse, ikimizi de utandırıyorum." Ama hiç de mahcup görünmeden tişörtü biraz daha yaklaştırdı. "Sana çivili, derili bir şeyler almayı düşündüm ama inan bana, buralarda öyle şeyler satan bir mağaza varsa bile, ben bulamadım."

Blue, Cennet Bahçesi'ne girmişti ama bu kez lanet olasıca elmayı tutan Adem'di. "Git başımdan."

"Kadınlığını ortaya çıkarmaktan korkuyorsan bunu anlarım."

Blue yorgundu, açtı ve kendine biraz acıyordu, yoksa kendisini kandırmasına asla izin vermezdi. "Tamam!" Tişörtü aldı. "Ama bunu yapmak için bir Y kromozomundan vazgeçtin!"

Üst kata çıkınca tişörtünü çıkardı ve şeytan giysisini başından geçirdi. Kenarında yumuşak bir fırıfırı vardı ve kotunun beline de-ği-yordu. Omuzlarının üzerinde zarif kurdele şeritleri kıvrılıyordu. Sütyeninın askıları görünüyordu; Dean bu konuda haklı çıkmıştı. Elbette ki haklıydı. Kadın iç çamaşırları konusunda bir uzmandı. Neyse ki kendi sütyeni açık maviydi ve askıları dantelli olmamasına rağmen, beyaz da değillerdi ki bunun alt kattaki Bay Vogue Dergisi için bağışlanamaz bir moda gafı olduğunu Blue bile bilirdi.

"Paketlerden birinde etek de var," diye seslendi Dean alt kattan, "o kottan kurtulmak istersen diye söylüyorum."

Blue ona aldırmadan sandaletlerini fırlattı, siyah motosiklet çizmelerini giydi ve merdivenden indi.

"Tam ergenlere göre," dedi Dean çizmelere bakarak.

"Gitmeye hazır mısın, değil misin?"

"Kadın olmaktan bu kadar korkan bir kadınla daha karşılaştığımı sanmıyorum. Şu deli doktoruna görüldüğünde..."

"Tekrar başlama. Direksiyon sırası da bende." Blue avucunu açarak elini uzattı ve Dean hiç itiraz etmeden anahtarları verdiğinde ağzı açık kaldı.

"Anlıyorum," dedi Dean. "Erkekliğini hissettirmen gerek."

Dean bugün çok fazla sözel sayı kazanmıştı ama Vanquish'i sürme fikriyle büyülenmiş olan Blue karşılık vermedi.

Arabanın performansı rüya gibiydi. Blue vites değiştirirken Dean'ın pedalları nasıl kullandığını görmüştü ve kendisi viteslere alışana kadar Dean sadece iki kez yüzünü buruşturdu. "Kasabaya gidiyoruz," dedi Dean otobana ulaştıklarında. "Yemekten önce Nita Garrison'ı ziyaret etmek istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Bunu yanına bırakacağımı gerçekten sanmıyorsun, değil mi? Hiç tarzım değil, Bluebell."

"Bir şey kaçırıyor olabilirim fakat Nita Garrison'ı görmeye giderken yanına alacağın en doğru kişi olduğumu sanmıyorum."

"İşte bu yüzden ben çirkin moruğu etkilerken sen arabada bekleyeceksin." Dean hiç uyarmadan uzanıp Blue'nun kulak memesiyle oynamaya başladı. Genç kadının kulakları inanılmayacak kadar hassastı ve neredeyse yoldan çıkıyordu. Blue tam ellerini üzerinden çekmesini söylemek için ağzını açtığı anda, Dean minik deliğe bir şey taktı. Blue dikiz aynasına baktı. Gözüne mor bir damla ilişti.

"Aksesuar her şeydir," dedi Dean. "Diğerini durduğumuzda takacağım."

"Bana küpe mi aldın?"

"Mecburdum. Cıvata takarak gelmeden korkuyordum."

Blue aniden kendi moda tasarımcısına sahip olmuştu ve o kişi April değildi. Dean'ın bağlantıyı görüp görmediğini merak etti. Çelişkileri Blue'nun daha da çok nefesini kesiyordu. Son derece vurgulu bir erkekliği olan bir adam, güzel şeylere bu kadar düşkün olmamalıydı. Sadece terli şeyleri sevmeliydi. Blue insanların sınıflandırmalara uymamasından rahatsız oluyordu çünkü hayatı daha bulanıklaştırıyordu.

"Ne yazık ki bunlar gerçek taş değil," dedi Dean. "Alışveriş seçeneklerim sınırlıydı."

Gerçek olsun ya da olmasın, Blue onlara bayılmıştı.

Nita Garrison'ın görkemli evi, kasaba merkezinden iki blok ötedeki kötücül görünüşlü bir sokaktaydı. Banka ve Katolik kilisesiyle aynı ten rengi taştan yapılmıştı. Alçak, üçgen bir çatısı ve İtalyan tarzı, ürkütücü bir duvarı vardı. Taş alınlıklar, çift sürgülü, dokuz büyük pencerenin üzerinde yükseliyordu; pencerelerin dördü zemin katta, beşi üst kattaydı ve üst kattaki orta pencere diğerlerinden daha genişti. Bahçe neredeyse fazla bakımlıydı ve çalılıklar keskin hatlarla budanmıştı.

Blue evin önüne yanaştı. "İslahevi kadar sevimli."

"Daha önce uğradım ama evde yoktu." Dean diğer küpeyi takarken kolu Blue'nun ensesine süründü ve diğer başparmağı yanağını okşadı. Blue ürperdi. Bu seksten bile daha yakındı. Büyüyü bozmak için kendini zorladı. "Eğer bir ara sen de takmak istersen onları seninle paylaşabilirim."

Dean ona karşılık vermek yerine küpe ile kulak memesini parmaklarının arasında nazikçe okşadı. "Çok güzel oldu."

Blue tam şehvetten kendini kaybedecekken Dean geri çekildi. Kapıyı açıp indi ve eğilerek Blue'ya baktı. "Geri döndüğümde bu arabayı yerinde bulsam iyi olur."

Blue mor küpeyi çekiştirdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak niyetinde değildim. Belki canım sıkılmasın diye sadece bloğun etrafında bir tur atarım."

"Ya da atmazsın." Dean işaretparmağını tabanca gibi tutarak Blue'yu vurdu.

Blue rahat koltukta arkasına yaslandı ve Dean'in yürüme yolundan ön kapıya gidişini izledi. Köşedeki bir pencerede perde titreşti. Dean zile basarak bekledi. Kimse cevap vermeyince tekrar bastı. Yine cevap veren olmadı. Dean kapıyı yumrukladı. Blue kaşlarını çattı. Nita Garrison buna hoşgörü göstermezdi. Dean dört gün önce Blue'nun nasıl tutuklandığını unutmuş muydu?

Dean ön basamaklardan geri döndü ama Blue'nun rahatlaması uzun sürmedi çünkü Dean vazgeçmek yerine evin yan tarafına geçti. Nita sadece yaşlı bir kadın olduğu için, Dean onunla uğraşabileceğini sanıyordu. Nita özel polis teşkilâtını çoktan harekete geçirmiş olmalıydı. Garrison, Chicago değildi. Garrison, Yankee kâbuslarının kaynağıydı; kendi kuralları olan, küçük bir güney kasabası. Dean kendini hapiste bulacak, Blue da akşam yemeğini asla yiyemeyecekti. Aklına diğeri kadar endişelendirici bir şey daha geldi: Bu güzel arabaya da el koyabilirlerdi.

Blue dışarı fırladı. Dean'i durdurmazsa, Vanquish polis açık artırmalarından birinde satılabilirdi. Ününün her kapıyı açmasına o kadar alışkındı ki kendini yenilmez sanıyordu ve bu kadının gücünü kesinlikle küçümsüyordu.

Blue patikayı izleyerek evin yan tarafına dolaştı ve Dean'i bir pencereden içeri bakarken buldu. "Bunu yapma!"

"Kadın içeride," dedi Dean. "Burnuma kükürt kokusu geliyor."

"Seninle konuşmak istemediği de açık."

"Tüh! Ama ben onunla konuşmak istiyorum." Dean köşeyi döndü. Blue dişlerini sıkarak onun peşinden gitti.

Evle aynı taştan yapılmış garajın, önünde kare biçiminde, bakımlı bir çimenlik ve keskin bir çizgiyle budanmış çalılıklar vardı. Ortalıkta tek bir çiçek görünmüyordu; sadece boş beton kuş yalağı vardı. Dean genç kadının itirazlarına aldırmadan, saçakları süsleyen oymalardan kısa bir çıkıntının altındaki, arka kapıya uzanan dört basamağı çıktı. Dean tokmağı çevirip kapıyı açtı ve Blue kedi gibi tısladı. "Nita Garrison polis çağıracak! Kendini tutuklatmadan bana cüzdanını ver."

Dean omzunun üzerinden ona baktı. "Cüzdanımdan ne istiyorsun ki?"

"Akşam yemeğimi."

“Bu duygusuzluk; senin için bile.” Dean başını içeri uzattı. Bir köpek havladı ve sustu. “Bayan Garrison! Ben Dean Robillard. Arka kapınızı açık bırakmışsınız.” Ve içeri girdi.

Blue kapıya baktı ve sonra basamakların üzerine çöktü. İçeri girmezse Garrison Polis Teşkilâtı bile onu tutuklayamazdı, değil mi? Dirseklerini dizlerine dayayarak beklemeye başladı.

Kavgacı bir kadın sesi akşamın sessizliğini bozdu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Çık dışarı!”

“Buranın küçük bir kasaba olduğunu biliyorum, Bayan Garrison,” dedi Dean içeriden, “ama kapılarınızı gerçekten kilitli tutmalısınız.”

Kadın geri çekilmek yerine daha tiz bir sesle ve daha fazla bağırarak konuşmaya başladı. Blue yine Brooklyn aksanını fark etti. “Dediğimi duydun. Defol!”

“Sizinle konuştuktan sonra hemen gideceğim.”

“Ben seninle konuşmayacağım. Senin orada ne işin var, kızım?”

Blue olduğu yerde hızla dönünce Bayan Garrison’ı kapıda gördü. Yüzünde makyaj, başında platin rengi bir peruk, üzerinde mavi renkli bol bir atlet ve altın kolyeleriyle süslediği aynı renkte bir kayık yaka tunik vardı. Bu akşam ağır ayak bilekleri eski bir çift mor terliğin üzerine dökülüyordu.

Blue doğruca konuya girdi. “Yapmadığım şey, evinize izinsiz girmek.”

“O sizden korkuyor,” dedi Dean içeriden. “Ben korkmuyorum.”

Bayan Garrison iki elini bastonuna dayadı ve Blue’ya hamam böceğiymiş gibi baktı. Blue isteksizce ayağa kalktı. “Sizden korkmuyorum,” dedi. “Ama kahvaltıda beri bir şey yemedim ve o hapishanede gördüğüm tek şey bir yiyecek makinesiydi ve... Neyse.”

Bayan Garrison alaycı bir tavırla güldü ve Dean’e doğru yürüdü. “Çok büyük bir hata yaptın, Bay Önemli.”

Blue içeri baktı. “Onun suçu değil. Başına çok fazla darbe almış.” Sonunda merakına yenilerek eşikten geçti.

Dışarıdaki kusursuz ortamın aksine, evin içi darmadağınık ve bakımsızdı. Arka kapının yanında yağınlarca gazete duruyordu ve altın sarısı lekeli, seramik zemin karolarının iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Fransız tarzı masanın üzerine posta zarfları saçılmıştı ve yanlarında boş bir gevrek kâsesi, bir kahve kupası ve bir muz kabuğu duruyordu. Ev iğrenç ölçüde kirli olmamasına rağmen, bakımsız bir görüntüsü ve ekşi, küflü bir kokusu vardı. Altın sarısı çizgili duvar kâğıtlarının kıvrılmaya başladığı köşenin altında çok yaşlı ve fazla besili siyah bir labrador yatıyordu. Yıldızlı mutfak sandalyeleri ve küçük kristal avize mutfğa abartılı bir Las Vegas havası katıyordu.

Nita bastonunu kaldırdı. “Polisi arıyorum.”

Blue daha fazla dayanamadı. “Bir uyarı, Bayan Garrison. Dean ilk bakışta nazik bir adam gibi görünür ama gerçek şu ki ligde yarı hayvan olmayan tek bir oyuncu bile yoktur. Sadece o, bu yönünü diğerlerinden daha iyi gizliyor.”

“Beni gerçekten korkutabileceğinizi mi sanıyorsunuz?” diye çıştı Nita. “Ben sokaklarda büyüdüm, tatlım.”

“Ben sadece durumdaki gerçekliği işaret ediyorum. Onu kızdırırsanız sizin için iyi olmaz.”

“Burası benim kasabam. Bana hiçbir şey yapamaz.”

“Siz öyle sanıyorsunuz.” Blue yaşlı, siyah labradoru okşamak için çömelmiş olan Dean’in yanından geçti. “Futbol oyuncularının kendi kanunları vardır. Yerel polisi elinizde oynatmaya alışkın olduğunuzu biliyorum –ve geçen hafta yaptığınız çok iğrenç bir şeydi – ama Dean imza ve maç biletleri dağıtmaya başladığı anda o polisler adınızı bile hatırlamaz.”

Blue moruğa hakkını vermeliydi. Kadın geri çekilmek yerine Dean’e küçümseyen gözlerle baktı. “Bunun işe yarayacağını sanıyorsun, değil mi?”

Dean omuz silkerek ayağa kalktı. “Polisleri severim. Hatta bu yüzden karakolu ziyaret etmeyi de düşünebilirim. Ama açıkçası, ben

daha çok avukatımın sizin şu küçük boykotunuzla ilgili ne diyeceğini merak ediyorum.”

“Avukatlar.” Bayan Garrison bu kelimeyi tükürür gibi söyledikten sonra yine Blue’nun üzerine yürüdü ki bu haksızlıktı çünkü Blue sadece arabuluculuk yapmaya çalışıyordu. “Geçen hafta benimle konuşma tarzın için özür dilemeye hazır mısın?”

“Siz Riley’den özür dilemeye hazır mısınız?”

“Gerçeği söylediğim için mi? Ben çocukları şımartmam. Senin gibiler onların bütün küçük sorunlarını çözmeye çalışırsınız, o zaman da asla kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenemezler.”

“O çocuk annesini daha yeni kaybetti,” dedi Dean aldatici bir sakinlikle.

“Hayat ne zaman adil oldu ki?” Kadın kötü bakışlı gözlerini kıstı ve mavi göz farı daha da kırıştı. “İşlerin nasıl yürüdüğünü küçükken anlamaları daha iyidir. Ben onun yaşındayken üvey babamdan uzaklaşabilmek için geceleri yangın merdiveninin dibinde uyurdum.” Kalçasıyla masaya çarptı ve kahve kupası yere yuvarlandı; zarflardan bir tomarı onu izledi. Nita belli belirsiz bir hareketle dağınıklığı işaret etti. “Bu kasabada hiç kimse artık ev işi yapmak istemiyor. Siyahi kızların hepsi artık üniversiteye gidiyor.”

Dean kulağını ovaladı. “Ah, lanet olasıca Abe Lincoln.”

Blue gülümsemesini bastırdı.

Nita, Dean’i baştan aşağı süzdü. “Sen çok akıllı bir adamsın, değil mi?”

“Aynen öyle, hanımefendi.”

Kadının Dean’e bakışı, yakışıklı erkeklerle birçok kez bir araya geldiğini gösteriyordu. Aynı zamanda tavırlarında cilveden de eser yoktu. “Dans eder misin?”

“Bunun için yeterince anlaşılabildiğimizi sanmıyorum.”

Kadının dudakları incelmişti. “Yıllar boyunca Manhattan’daki Arthur Murray’de ders verdim. Balo dansları. Çok güzeldim.” Blue’ya onu

güzel bulmadığını açıkça gösteren bir bakış attı. “Onun için ağzının sularını boşuna akıtıyorsun. Sen fazla basitsin.”

Dean bir kaşını kaldırdı. “O...”

“Dean benim bu yönümü seviyor,” dedi Blue. “İlgi odağı olmaımı engellemiyorum.”

Dean iç çekti.

“Sen aptalın tekisin,” dedi Nita. “Onun gibi erkekleri bütün hayatım boyunca tanıdım. Sonunda daima benim gibi kadınları seçerler; eskiden olduğum gibi kadınları. İri göğüsler, sarı saçlar, uzun bacaklar.”

Nita taşı tam gediğine oturtmuştu ama Blue’nun savaşımdan yenilmeye niyeti yoktu. “Tabii erkek giysileri giymedikleri sürece. O zaman en güzel iç çamaşırı olan kadın kazanır.”

“İşiniz bitince bana söyler misiniz?” dedi Dean.

“Sen kimsin be?” Yaşlı kadın Blue’ya bu soruyu koku bombasıymış gibi atmıştı.

“Bir portre ressamıyım. Köpeklerin ve çocukların resimlerini yaparım.”

“Ciddi misin?” Bayan Garrison’ın gözleri ilgiyle parladı. “İyi o zaman. Belki sana Tango’nun resmini yaptırırım.” Başıyla yaşlı köpeği işaret etti. “Evet, sanırım yaptıracağım da. Yarın başlayabilirsin.”

“Onun bir işi var zaten, Bayan Garrison,” dedi Dean. “Benim için çalışıyor.”

“Kasabadaki herkese nişanlı olduğunu söylemişsin ya?”

“Öyle. Benim tam günlük bir iş olduğumu önce kendisinin söyleyeceğinden eminim.”

“Saçmalık! Sadece seninle yatmaya devam etsin diye ona boşuna umut veriyorsun. Ondan sıkıldığın anda terk edersin.”

Dean bundan hoşlanmamıştı. “Sadece yaşınıza saygımdan, Bayan Garrison, bunu duymazdan geleceğim. Şimdi boykotunuzu kaldırmak için yirmi dört saatiniz var.”

Garrison ona aldırmadan Blue'ya döndü. "Yarın saat birde Tango'nun portesine başlamak için burada olmanı istiyorum. Sen geldiğinde, ben de adamlara işlerine dönmelerini söyleyeceğim."

"Şantajın biraz daha imalı olması gerekir," dedi Blue.

"Ben imalarla uğraşamayacak kadar yaşlıyım. Ne istediğimi bilirim ve kesinlikle elde ederim."

"Anlamıyorsunuz, Bayan Garrison," dedi Dean. "Alacağınız tek şey, kendiniz için bolca sıkıntı olacak." Blue'nun dirseğini tuttu ve onu kapıdan dışarı sürükledi.

Arabaya döndüklerinde, Dean bir daha Bayan Garrison'a yaklaşmaması konusunda Blue'ya emir vermek dışında bir şey söylemedi. Blue emirlerden nefret ettiği için prensip gereği onunla tartışmaya eğilimliydi ama yaşlı kadın yüzünden daha fazla üzölmek istemiyordu. Ayrıca akşamın tadını çıkarmak istiyordu.

Girişinde BARAKA yazılı, sarı bir tabelası olan, tek katlı, mavi bir binanın önüne yanaştılar. "Buranın gerçek bir baraka olacağını sanmıştım," dedi Blue kapıya yürürlerken.

"Ben de ilk geldiğimde ufak bir yer bekliyordum. Meğerse mekân sahibinin espri anlayışı barı baraka yapmaktan ibaretmiş."

"Anladım."

Koyu kahverengi, kafes işi duvarları ve floresan mavi kayaların üzerinde, turuncu bir şato duran bir akvaryumu olan antreye girdiklerinde, kulaklarına Tim McGraw'ın *Don't Take the Girl* şarkısı geldi. Geniş restoran iki kısma ayrılmıştı ve ön tarafta barı vardı. Bir çift sahte Tiffany abajurun altında, Chris Rock görünüslü bir barmen iki bira bardağını dolduruyordu. Dean'i görünce seslenerek selam verdi. Bar müşterileri oturdukları yerde dönerek baktılar ve hemen hareketlendiler.

"Hey, Boo, bütün hafta sonu neredeydin?"

"Bu harika bir tişört."

“Gelecek sezonla ilgili konuşuyorduk ve...”

“Charlie senin sayıya koşman gerektiğini düşünüyor.”

Dean burada sadece iki kez yemek yediğini söylemesine rağmen, adamlar onu uzun zamandır tanıyormuş gibi davranıyordu. İnsanların ona gösterdiği ani yakınlık, Blue’nun ünlü olmadığına sevinmesine neden oldu.

“Normalde sizlerle spordan konuşmayı seviyorum, çocuklar. Ama bu gece bunu yapmayacağıma nişanlıma söz verdim.” Dean kolunu Blue’nun omzuna attı. “Bu gece yıl dönümümüz ve hanımların ne kadar duygusal olduğunu bilirsiniz.”

“Ne yıl dönümüymüş bu?” diye sordu Chris Rock barmen.

“Sevgili nişanlımın beni avlayıp eve götürmesinin üzerinden altı ay geçti.”

Adamlar güldü. Dean, Blue’yu bar bölümünden geçirerek restoranın arka tarafına götürdü. “Seni eve *götürmek* mi?” dedi genç kadın. “Yankee” vatandaşlığından ne zaman vazgeçtin sen?”

“Güneyli bir toprak sahibi olduğumdan beri. Bu beni otomatikman iki dilli yaptı.”

Yine kafes işlerinin ve bir sıra Chianti şişesinin dizildiği yarım bir duvar, bar bölümünü restorandan ayırıyordu. Dean onu boş bir masaya götürerek sandalyesini çekti. “Şu bardaki çocuklardan biri yargıç, iri yarı olan lise müdürü ve kel olan da eşcinsel bir kuaför. Güneye bayılıyorum.”

“Tuhaf biri için harika bir yer, sana katılıyorum.” Blue kırmızı naylon masa örtüsünün üzerinden kraker sepetine uzandı ve bir paket tuzlu kraker aldı. “Sana servis yapmalarına şaşırdım. Nita Garrison burayı atlamış olmalı.”

11 Amerika Birleşik Devletleri’nin kuzey eyaletlerinde yaşayanlara verilen ad. (ed.n.)

“Burada kasaba sınırlarının dışındayız ve sahip olmadığı tek yer burası. Aynı zamanda ‘bilmediği şey ona zarar vermez’ tutumu da yaygın.”

“Avukatını gerçekten onun üzerine salacak mısınız?”

“Emin değilim. İyi haber şu ki kazanırım. Kötü haber şu ki aylar sürer.”

“Tango’nun resmini filan yapmayacağım.”

“Elbette yapmayacaksın.”

Blue bayat krakeri bir kenara attı. Pazartesi gecesi olmasına rağmen, masaların dörtte üçü doluydu ve müşterilerin çoğu Blue’yu inceliyordu. Nedenini anlamak zor değildi. “Burası pazartesi için fazla kalabalık görünüyor.”

“Gidecek başka yer yok. Pazartesi geceleri ya buraya ya da kilisedeki İncil çalışmasına gidiyorlar. İncil çalışması salı günleri de olabilir. Bu kasabadaki İncil çalışması programı, Stars’ın hücum oyuncularını sıralamasından daha karmaşık.”

“Burayı seviyorsun, değil mi? Sadece çiftliği değil. Küçük kasaba yaşamını.”

“Farklı.”

Garson menülerle geldi. Dean’e bakanca ince, sevimsiz yüzünde bir gülümseme belirdi. “Adım Marie ve bu gece size ben hizmet edeceğim.”

Blue masasında Tabasco şişeleri olan mekânlarda çalışanların kendilerini tanıttığını yasaklayan bir kanun çıkarılmasını diledi.

“Seninle tanıştığıma sevindim, Marie,” dedi Taşralı Dean. “Bu gece bize ne önerirsin?”

Marie, Blue’yu görmezden gelip spesiyaliteleri sadece Dean’e saydı. Dean yanında salatayla tavuk ızgara almaya karar verdi. Blue kızarmış kedibalığı ve adına “kirli patates” denen bir şey –patates püresi, ekşi krema ve mantarlı bir yemek olduğunu sonradan anladı– aldı. Blue hepsini midesine indirirken, Dean tavuğunu derisini

ayırarak yedi, fırında patatesine azıcık tereyağı ekledi ve tatlı almak istemedi; bütün bu süre boyunca yemeğini bölen kasabalılarla dostça sohbet etti. Blue'yu hepsine nişanlısı olarak tanıttı. Nihayet baş başa kaldıklarında, kocaman bir pasta yediği sırda Blue ona sordu: "Ben gittikten sonra nişanımızı attığımızı nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklamayacağım. Bu kasabanın gözünde, aksi için iyi bir nedenim olana kadar nişanlı kalacağım."

"Yani nefes kesici ölçüde güzel, inanılmayacak kadar donanımlı ve son derece akıllı bir yirmilik dikkatini çekene kadar."

Dean, Blue'nun tatlısına baktı. "Bu kadar yemeği nerene sığdırıyorsun?"

"Kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Dalga geçmiyorum, Dean. Ciddiyim. Ölümcül hastalığım olduğunu veya beni başka bir adamla –ya da kadınla– yakaladığını söyleyerek nişanımızı bozamazsın. Bana söz ver."

"Sadece meraktan soruyorum: Bir kadınla birlikte oldun mu hiç?"

"Lafı dolaştırmayı bırak. Senden söz istiyorum."

"Tamam, senin beni terk ettiğini söyleyeceğim."

"Sanki buna inanırlarmış gibi." Blue tatlısından bir lokma daha aldı. "Hiç başına geldi mi ki?"

"Ne? Terk edilmek mi? Elbette."

"Ne zaman?"

"Bir ara. Tam olarak hatırlamıyorum."

"Asla. Bir kez bile terk edilmediğine bahse girerim."

"Elbette terk edildim. Bundan eminim." Dean birasını yudumlarlarken bunu düşündü. "Hatırlıyorum. Beni Annabelle terk etmişti."

"Menajerinin karısı mı? Onunla hiç çıkmadığını sanıyordum."

"Çıkmadım. Benim yeterince olgun olmadığımı söyledi ve ben de o dönem için doğruluğunu itiraf ettim. O da benimle çıkmayı reddetti."

“Bunun terk edilmekle aynı olduğunu sanmıyorum.”

“Hey, biraz destek ol, tamam mı?”

Blue sırttı ve Dean de gülümsedi. Blue’nun içi eridi; tatlısının son lokmasıyla birlikte. Hemen izin isteyerek kadınlar tuvaletinin yolunu tuttu.

İşte o zaman sorun başladı.

15. BÖLÜM

Kemikli ve öfkeli yüzü, koyu renk makyajı ve siyah boyalı saçları olan kadını daha önce fark etmişti. Masasını paylaştığı iri yarı adamla birlikte bütün gece içki içmişlerdi. Diğer restoran müşterilerinin çoğunun aksine, ikisi de Dean'e yaklaşmamıştı. Bunun yerine, kadın Blue'ya delici gözlerle bakıp durmuştu. Şimdi Blue masalarının yanından geçerken peltek bir şekilde seslendi: "Hey, buraya gel de konuşalım, Pee Wee¹²."

Blue ona aldırmadan tuvalete girdi. Daha bölmenin kapısını yeni kilitlemişti ki dış kapı sertçe çarparak açıldı ve aynı ses gürledi: "Sorun ne, Pee Wee? Benimle konuşmayacak kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

Kadına sarhoşlarla konuşmadığını söyleyecekken, tanıdık bir erkek sesi araya girdi. "Onu rahat bırak." Sempatik Dean'in yerini, anında itaat bekleyen savaşı generali almıştı.

"Bana dokunursan, pislik, tecavüz ediyorlar diye bağırırım," diye hırladı kadın.

12 Komedyen Paul Reubens'in canlandığı saf karakter. (ed.n.)

"Ah, hayır, bağırılmazsın." Blue bölmeden çıktı. "Derdin ne senin?"

Kadın lavaboların yanındaki parlak sarı ışıktaki dururken, Dean'ın iri vücudu sol taraftaki kapıyı tıkıyordu. Kadının yüz ifadesi, kalçasının çıkıntısı, kuru ve boyalı saçlarının duruşu, bütün dünyaya karşı öfkesini ve hepsini Blue'ya yıkmaya kararlı olduğunu gösteriyordu. "Yanımdan yürüyüp geçtin, derdim bu!"

Blue bir elini beline koydu. "Sen sarhoşsun!"

"Ne olmuş? Bütün gece buradaki her kadından daha iyymişsin gibi oturdun; sırf şu lanet olasıca Bay SeksiPislik'le birliktesin diye!"

Blue tam kadına doğru yürürken Dean'ın kolu beline dolanarak onu geri çekti. "Yapma. Buna değmez."

Blue'nun kadınla kavga etmeye niyeti yoktu; sadece ona haddini bildirecekti. "Bırak beni, Dean."

"Büyük ve sert erkek arkadaşının arkasına mı gizleniyorsun?" diye alay etti kadın, Dean Blue'yu kapıya çekerken.

"Kimsenin arkasına gizlenmeye ihtiyacım yok benim!" Blue ayaklarını yere sağlam bir şekilde basarak Dean'ın kolunu itti. Ama kıpırdatamadı bile.

Kadının birlikte oturduğu iri yarı adam kapıda belirdi. Dev gibi bir göğsü, çenesi ve dövmeli bira fiçilerine benzer kolları vardı. Kadın Blue'ya odaklandığı için onu fark etmedi. "Senin şu zengin erkek arkadaşın bu gece seni düzerken güzelliğin bozulmasını istiyor."

Dean çatık kaşlarla aynaya baktı. "Hanımefendi."

İri adamın arkasında toplanan kalabalıktan biri, kimse olanları kaçırmamasın diye kapıyı daha da açtı. Bozayı içeri doğru eğildi. "Burada ne yapıyorsun, Karen Ann?"

"Ne yaptığını sana ben söyleyeyim," diye karşılık verdi Blue. "Kendi hayatımı batırdığı ve bütün suçu başkasına yıkmak istediği için benimle kavga etmeye çalışıyor."

Kadın lavabonun kenarını tutarak kendini destekledi. "Ben hayatımı kazanmak için çalışıyorum, sürtük! Kimseden harçlık almıyorum. Akşam yemeğini ısmarlasın diye şu Zengin Çocuk'a kaç kere verdin?"

Dean kolunu indirdi. "Bitir işini, Blue."

Bitir işini mi?

Karen Ann ileri atıldı. Blue'dan bir baş kadar daha uzun ve en azından on beş kilo daha ağırdı ama aynı zamanda da çok sarhoştı. "Haydi, Pee Wee," diye hırladı kadın. "Bakalım ağzına aldığın kadar iyi dövüşebiliyor musun?"

"Yetti artık!" Blue, Karen Ann'in neden kendisine savaş ilan ettiğini bilmiyordu ama umursamıyordu da. Kadının üzerine uçtu. "Hemen özür dile!"

"Defol git!" Karen Ann ellerini pençe gibi kıvrarak Blue'nun saçlarını yakalamak için uzandı. Blue eğildi ve omzuyla kadının karnına vurdu.

Kadın acıyla nefesini üflerken dengesini kaybederek yere düştü.

"Lanet olsun, Karen Ann! Kaldır kıcını!" Bozayı içeri girmeye çalıştı ama Dean onun önünü kesti.

"Sen karışma."

"Beni kim engelleyecek?"

Dean'in yüzünde ölümcül bir gülümseme belirdi. "Beni geçebileceğini gerçekten sanmıyorsun, değil mi? Şu Pee Wee'nin zavallı kız arkadaşının kıcını tekmelemesi yetmez mi?"

Bu tam olarak doğru değildi. "Şu Pee Wee" sarhoş kadını sadece itmişti ama hedefi tutturmuş ve Karen Ann'in boşluğuna vurmuştu. Karen Ann şimdi yerde kıvrılmış yatıyor ve nefes almaya çalışarak kıvranıyordu.

"Kendin kaşındın, pislik!" Bozayı bir yumruk savurdu.

Dean ayağını bile kıpırdatmadan yumruğu engelledi. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi; Blue aralarında, Dean'in yargıç olduğunu söylediği adamın da olduğunu fark etti. Bozayı sendeleyerek kapının

kirişine çarptı. Gözleri kısıldı ve tekrar saldırdı. Dean yana çekildi ve Bozayı kâğıt havlu kutusuna daldı. Sonra kendini toparlayarak Dean'e tekrar atıldı. Bu kez şanslıydı; yumruğu Dean'in sakat omzuna indi ve Dean bundan hiç hoşlanmadı. Sahte nişanlısı oyunu bir kenara atıp ciddileşirken Blue ayak altından çekildi.

Dean'in son derece etkili kontratağını izlerken Blue korkunç bir heyecana kapıldı. Hayatta çok az şey bu kadar siyah-beyaz ayrılmında olurdu ve adaletin yerini bu kadar hızlı bulması onu özleme boğmuştu. Gücü, hızlı refleksleri ve kendine has şövalye ruhuyla Dean dünyadaki bütün kötülükleri yok edebilse, o zaman Virginia Bailey'nin gitmesine gerek kalmazdı.

Bozayı yerde yatarken, Dean'in daha önce lise müdürü olduğunu söylediği kel kafalı adam kalabalığı yararak geldi. "Ronnie Archer, hâlâ kuş beyinlisin. Kendini topla ve çek git buradan."

Bozayı sırtüstü dönmeye çalıştı ama beceremedi. Bu arada Karen Ann kusmak için bir bölmeye sürünmüştü.

Kuaför ile barmen Bozayı'yı ayağa kaldırdılar. Yüz ifadelerine bakılırsa, kasabanın en sevilen adamı olmadığı belliydi. Adamlardan biri kanı durdurması için eline bir kâğıt havlu tutuştururken, diğeri onu dışarı çıkardı. Blue, Dean'in yanına yaklaştı ama sıyrılmış dirseği ve pahalı kotuna bulaşmış toz dışında hiçbir şeyi yok gibiydi.

"Eğlenceliydi." Dean genç kadını baştan aşağı süzdü. "Sen iyi misin?"

Blue'nun kavgası daha başlamadan bitmişti ama Dean'in endişelenmesi hoşuna gitmişti. "İyiyim."

Kusma sesleri nihayet kesilince müdür bölmeye girdi. Yanında bembeyaz suratıyla sendeleyken Karen Ann'le dışarı çıktı. "İkinizin yabancıların önünde bizi bir grup sarhoş köylü gibi göstermenizden hiç hoşlanmadığınızı bilin." Kadını kalabalığın arasından geçirdi. "Hayatının geri kalanını sana kardeşini hatırlatan her kısa boylu kadınla kavga ederek geçirmek niyetinde misin?"

Dean ve Blue birbirlerine baktılar.

Sarhoşlar dışarı atıldıktan sonra yargıç, kuaför Gary, müdür ve herkesin Syl adıyla seslendiği bir kadın –yerel perakende satış mağazasının sahibiydi– Dean ve Blue'ya içki ısmarlamak için ısrar ettiler. Ronnie'nin kötü biri değil ama aptalın teki olduğunu öğrendiler. Karen Ann ise sadece kötü ruhluydu –görünüştünden hemen belli oluyordu– ve güzel, minyon kardeşi Lyla, Karen Ann'in kocasıyla ve daha da kötüsü Karen Ann'in kırmızı Trans Am'yle kaçmadan önce de öyleydi.

“Arabasını kesinlikle seviyordu,” dedi Yargıç Pete Haskins.

Öğrendiklerine göre, kardeş Lyla, Blue'nun ölçülerindeydi ve onunki gibi siyah saçları vardı ama kuaför Gary kesiminin biraz daha biçimli olduğunu vurguladı.

“Bir de bana sor,” diye mırıldandı Dean.

“Karen Ann, birkaç hafta önce Margo Gilbert'e saldırdı,” diye vurguladı, “ve Lyla'ya Blue'nun benzediği kadar bile benzemiyor.”

Blue ve Dean gitmeden önce, Chris Rock barmen –gerçek adının Jason olduğunu öğrendiler– Ronnie veya Karen Ann'e gecede bir kadehten fazla içki vermemeyi kabul etti; hatta Ronnie'nin en sevdiği, çarşamba geceleri düzenledikleri Yiyebildiğin Kadar Ye İtalyan Büfesi'nde bile.

Barda bir sandalyeye yerleşirken April'in burnuna viski kokusu geldi. Bir içkiye ve bir sigaraya aynen bu sırayla ihtiyacı vardı.

Sadece bugünlik.

“Limonlu soda,” dedi, ortamdaki sigara dumanını içine çeken atletik vücutlu genç barmene dönerek. “Bir hoşlık yapıp martini kadehinde servis yap.”

Çocuk gülümsedi ve bakışları April'in vücudunda dolaştı. “Hemen geliyor.”

April, düz tabanlı Marc Jacobs ayakkabılarına baktı. Ayakları şişmeye başlamıştı. *Hayatım Ayakkabılarda*, diye düşündü. On beş santimlik platform tabanlar; her boy ve biçimde çizmeler; ince topuklular, ince topuklular ve yine ince topuklular. Ve şimdi de düz tabanlılar.

Bu gece çiftlikten ve Dean'ın tiksinti dolu bakışlarından uzaklaşmak zorundaydı fakat en çok da Jack'ten kaçmıştı. Bu lüks et restoranında yalnız kalabilmek için komşu kasabaya gelmişti. Yemek yemeden önce yarı boş bara uğramayı planlamamış olmasına rağmen, eski alışkanlıklar onu içeri çekmişti.

Bütün gün kendini santim santim sökülen bir örgü kazak gibi hissetmişti. Dean'le karşılaşmaktan daha zor bir şeyin olabileceğini sanmamıştı fakat bugün o mutfağı Jack'le birlikte boyayarak saatler geçirmek, zor kazandığı dinginliğini bozan çok fazla çirkin duyguyu harekete geçirmişti. Neyse ki Jack de konuşmaya ondan daha hevesli değildi ve müziğin sesini sohbeti imkânsız kılacak kadar açmışlardı.

Bardaki bütün erkekler onun gelişini fark etmişti. Fonda kötü bir asansör müziği çalarken, iki Japon işadamı onu süzüyordu. *Üzgünüm, çocuklar, artık üçlü takılmıyorum*. Kırklı yaşlarının sonlarında, zevkten çok parası olan bir adam ona bakıyordu. *Şanslı günün değil*.

Ya onca gayretinden, kavuştuğu sağlığından sonra, Jack Patriot bir kez daha onu büyülemeyi başarır mı? Jack onun hatası, çılgınlığı, yıkılışının başlangıcı olmuştu. Ya bu yine olursa? Ama olamazdı. Artık o erkekleri kontrol ediyordu; erkekler onu değil.

“Duble istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu genç barmen.

“İçmem. Araba kullanıyorum.”

Çocuk sırttı ve biraz daha soda ekledi. “Başka bir şey isterseniz söyleyin.”

“Söylerim.”

Hayatını kaybettiği yerler bar ve kulüplerdi; bazen dikkatini çeken her erkekle kendini küçük düşüren, o uyuşturucu bağımlısı parti kızının artık var olmadığını kendisine hatırlatmak için böyle yerlere geliyordu. Yine de, bu tehlikeli bir uygulamaydı. Loş ışıklar, buz küplerinin tıngırtısı, baştan çıkarcı alkol kokusu. Neyse ki burası tam anlamıyla bar değildi ve *Start Me Up*'ın ucuz enstrümantal versiyonu o kadar kötüydü ki April orada çok fazla kalmak istemiyordu. Böyle bir şeyi kaydeden aptal hapse tıklmalıydı.

Cebindeki telefon titreşti. Arayanın kim olduğuna baktı ve hemen cevap verdi. "Mark!"

"Tanrım, April, sana çok ihtiyacım var..."

April geceyarısından kısa süre önce kulübeye döndü. Eski günlerde parti daha yeni başlıyor olurdu. Şimdiyse bütün istediği uyumaktı. Ama arabadan inerken arka bahçeden gelen müzik sesini duydu. Tek başına bir gitar ve o tanıdık, hırıltılı bariton ses.

"Gece yalnız kaldığında

Beni hiç düşünüyor musun, sevgilim?

Benim seni düşündüğüm gibi?"

Hırıltı şimdi daha derindi ve kelimeleri, bırakmaya dayanamıyormuş gibi boğazında daha uzun süre tutuyordu. April kulübeye girerek çantasını bıraktı. Bir an için olduğu yerde kalarak gözlerini kapadı, dinledi ve kendini tutmaya çalıştı. Sonra her zaman yaptığını yaparak müziği takip etti.

Jack karanlık gölete dönerek oturmuştu. Metal kolçaklı bir sezi-long yerine, kolçaksız ve düz sırtlıklı mutfak sandalyelerinden birini dışarı çıkarmıştı. Ayaklarının dibinde, çimenlerin üzerinde bir fincan tabağında duran tek bir mum, sözleri yazmak için kullandığı küçük defterin yanında duruyordu.

Doğuştan Çapkın

*"Bebeğim, eğer bilseydin
Bana yaşattığın gönül acısını,
Ağlardın
Benim gibi ağlardın."*

April yıllar öncesine döndü. Jack o zamanlar yaptığı gibi gitarın üzerine eğilmişti; enstrümanı okşuyor, kandırıyor, alevlendiriyordu. Mum ışığı defterin yanında duran gözlüğün camlarından yansıyor. April'in gençliğindeki uzun saçlı, vahşi, asi ruhlu *rock* müzisyeni, şimdi yaşlı bir devlet adamı gibi görünüyordu. April içeri dönebilirdi –dönmeliydi– ama müzik çok güzeldi.

*"Hiç yağmuru diliyor musun?
Bir daha yalnızlığını hissetmemek için?
Güneş batsın istiyor musun?"*

Jack onu gördü fakat durmadı. Tam aksine, eskiden yaptığı gibi ona çalmaya başladı ve müzik April'm teninde şifa verici, ılık bir yağ gibi dolaştı. Nihayet son akorun tınısı karanlığa karıştığında, Jack elini dizine koydu. "Ne dersin?"

April'm gençliğindeki o çılgın kız olsa, kendini Jack'in ayaklarının dibine atar ve geçiş kısmını tekrar çalmasını isterdi. İlk sözlerin sonundaki akor geçişini düzeltmesi gerektiğini ve nakaratın girişinde bir Hammond B3'ü duyabildiğini söylerdi. Yetişkin April ise sadece omuz silkti. "Klasik Patriot."

Bu söyleyebileceği en acımasız şeydi. Jack'in yeni müzikal denemelere girişme tutkusunu, eski numaralarını tekrarlayıp duran, tembel *rock* yıldızlarıyla ilgili eleştirisi kadar meşhurdur. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"İyi bir şarkı, Jack. Bunu biliyorsun."

Jack gitarını kutusuna koymak için eğildi. Mum ışığı burnunu belirginleştirdi. “Eskiden nasıl olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu. “Bir şarkıyı bir kez duyardın ve iyi mi, kötü mü olduğunu hemen anladın. Müziğimi benden bile daha iyi anlıyordun.”

April kollarını vücuduna sararak gölete baktı. “Artık o şarkıları dinleyemiyorum. Bana geride bıraktığım çok fazla şeyi hatırlatıyorlar.”

Jack’in sesi sigara dumanı gibi April’a doğru süzüldü. “Bütün vahşilik gitti mi, April?”

“Son damlasına kadar. Artık Los Angeles’lı sıkıcı bir işkadamıyım.”

“İstesene bile sıkıcı olamazsın sen,” dedi Jack.

April tedirgin oldu. “Neden evde değilsin sen?”

“Su kıyısında yazmayı seviyorum.”

“Burası Côte d’Azur değil. Orada bir yerin olduğunu duydum.”

“Diğerleri gibi.”

April bunu yapamazdı. Kollarını indirdi. “Git buradan, Jack. Seni burada istemiyorum. Bana kesinlikle yaklaşmanı istemiyorum.”

“Bunu söyleyen ben olmalıydım.”

“Kendi başının çaresine bakabilirsin.” April’ın eski öfkesi yüze çıktı. “Ne ironi! Seninle konuşmaya ihtiyacım varken tek bir aramama bile cevap vermedin. Şimdiyse hayatta görmek istediğim en son kişiye...”

“Yapamadım, April. Seninle konuşamadım. Benim için zehirliydin.”

“O kadar zehirliydim ki en iyi şarkılarını benimle birlikteyken yazdın!”

“En kötülerimi de.” Jack ayağa kalktı. “O günleri hatırlıyor musun? Votka ile hap içiyordum.”

“Benimle tanışmadan önce de uyuşturucu kullanıyordun sen.”

“Seni suçlamıyorum. Sadece kıskançlık krizi içinde yaşamanın her şeyi kötüleştirdiğini söylüyorum. Kimle birlikte olursam olayım

–hatta kendi grubumla bile– benden önce onlarla birlikte olup olmadığımı merak ediyordum.”

April yumruklarını sıktı. “Ben seni seviyordum!”

“Hepsini seviyordun, April. İyi oldukları sürece.”

Bu doğru değildi. April’ın gerçekten sevdiği tek erkek Jack’ti ama o eski, karşılıksız duyguları savunmaya niyeti yoktu. Jack’in onu utandırmasına da izin vermeyecekti. Birlikte olduğu insanların sayısı kendisinininki kadar yüksekti.

“Kendi şeytanlarımla boğuşuyordum,” dedi Jack. “Seninkilerle de boğuşamazdım. O çirkin kavgaları hatırlıyor musun? Sadece bizimkileri değil. Hayranlarımı, fotoğrafçıları yumrukluyordum. İçten içe yanıyordum.”

Ve April’ı da beraberinde sürüklüyordu.

Jack onun yanından göl kıyısına yürüdü. Ancak o zarif, uzun bacaklı yürüyüşüne bakınca Dean’le akraba oldukları tahmin edilebilirdi. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Dean, April’ın sarışın İskandinav atalarına çekmişti. Jack geceydi ve günah kadar karaydı. April yutkundu ve yumuşak bir sesle konuştu. “Bir oğlumuz olmuştu. Seninle onun hakkında konuşmalıydım.”

“Biliyorum. Ama ancak senden uzak durursam hayatta kalabilirdim.”

“Belki başlangıçta. Ya sonra? Sonraları?”

Jack, April’ın gözlerine baktı. “Çekleri zamanında yazdığım sürece kendimi rahat bıraktım.”

“O kan testi için seni asla bağışlamadım.”

Jack sert bir kahkaha patlattı. “Haydi ama! Kaç yalanını yaladım senin? Vahşi, kontrolsüz biriydın.”

“Ve bunun bedelini ödeyen Dean oldu.”

“Evet, bedelini ödeyen o oldu.”

April kollarını ovaladı. Geçmişinin bugününü biçimlendirmesinden çok yorulmuştu. *Başarana kadar başarmış gibi davran.* Kendi tavsiyesine uyma zamanıydı. “Riley nerede?”

“Uyuyor.”

April kulübenin pencerelerine baktı. “İçeride mi?”

“Hayır. Çiftlik evinde.”

“Dean ve Blue’nun dışarıda olduğunu sanıyordum?”

“Dışarıdalar.” Jack içeri götürmek için mutfak sandalyesini aldı.

“Riley’yi yalnız mı bıraktın?”

Jack arka kapıya yöneldi. “Sana söyledim. Uyuyordu.”

“Ya uyanırsa?”

Jack adımlarını hızlandırdı. “Uyanmaz.”

“Bunu bilmen mümkün değil.” April, Jack’in peşinden gitti. “Jack, ele avuca sığmayan on bir yaşında bir kız o kadar büyük bir evde gece tek başına bırakılmaz.”

Jack kendini savunmak zorunda kalmaktan asla hoşlanmazdı; sandalyeyi çimenlerin üzerine sertçe koydu. “Hiçbir şey olmayacak. Orada şehirde olduğundan daha güvende.”

“Ama kendisi öyle hissetmiyor.”

“Bence kendi çocuğumu senden daha iyi tanırım.”

“Onunla ne yapacağın konusunda hiçbir fikrin yok senin.”

“Bulurum,” dedi Jack.

“O zaman acele et. Henüz on bir yaşında olabilir ama inan zaman hızla geçiyor.”

“Şimdi de annelik konusunda uzman mı oldun?”

Ani bir öfke dalgası, April’in dinginliğinin yüzeyinde bir çatlak daha açtı. “Evet, Jack, uzmanım. Kimse kitaptaki bütün hataları yapan birinden daha iyi bilemez.”

“Bak bu konuda haklısın.” Jack sandalyeyi alarak içeri girdi.

Çatlak bir yarığa dönüştü. April'ı suçlamaya hakkı olan tek kişi vardı ve o da Dean'di. Jack'in peşinden fırladı. "Sakin beni yargılamaya kalkma! Hele de sen!"

Jack geri çekilmedi. "Kızıma nasıl bakacağımı söylemene ihtiyacım yok."

"Sadece olmadığını sanıyorsun." Riley, April'm içinde bir şeye dokunmuştu ve bunun peşini bırakamazdı; özellikle de küçük kızın geleceği söz konusuysa ve Jack yanıldığını göremezken. "Hayat insana sık sık ikinci bir şans vermez ama şimdi Riley'yle ikinci şansını yakaladın. Oysa yine mahvedeceksin. Bunu şimdiden görebiliyorum. Bay Rock Yıldızı elli dört yaşında ve hâlâ hayatının ilgiye ve bakıma muhtaç küçük bir çocuk tarafından bozulmasına izin vermeyecek kadar bencil."

"Beni kendi günahlarının fırçasıyla boyamaya kalkma." Jack'in sözleri sertti fakat sesindeki inançsızlık, April'a onu can evinden vurduğunu gösteriyordu. Jack sandalyeyi masanın altına ittikten sonra April'ın yanından geçti. Kapıyı çarparak dışarı çıktı. April onun gitarını aldığını ve mum alevine doğru eğildiğini pencereden gördü. Saniyeler sonra arka bahçe karanlığa gömüldü.

Dean, Blue'nun Vanquish'i keyifle sürüşünden zevk alıyordu. Çiftlik evine yanaştıklarında direksiyonda hâlâ o vardı. "Bana bir kez daha açıkla," dedi Blue. "Benden yarım metre daha uzun ve yirmi kilo daha ağır psikopat bir kadın tarafından felç edilmeyeceğimi nasıl bildiğini bana bir daha açıkla."

"Abartma," dedi Dean. "Senden belki on santim daha uzun ve on beş kilo daha ağırdı. Ve nasıl kavga ettiğini de görmüştüm. Ayrıca psikopat filan değildi; yürümekte zorlanacak kadar sarhoştü."

"Yine de..."

“Birinin ona bir ders vermesi gerekiyordu. Ben yapamazdım. Ve takım çalışması diye buna denir.” Dean sırttı. “Hoşuna gittiğini itiraf etmelisin.”

“Nefret ettim.”

“Elinde değil, Blue. Doğuştan sertsin.”

Blue’nun bu iltifattan hoşlandığı belliydi.

Blue’nun Vanquish’i park edebilmesi için Dean ambar kapısını açmaya indi. Genç kadının tuhaf içsel dinamiklerini çözmeye başlıyordu. Kendisinden başka güvenecek kimsesi olmadan büyümek, onu özgürlüğüne derinden bağlı hale getirmişti ve bu yüzden Dean’e muhtaç olmaktan hoşlanmıyordu. Eski kız arkadaşları lüks restoranlarda yenen yemekleri ve pahalı hediyeleri doğal sayardı. Ancak o ucuz küpeler Blue’yu incitmişti. Onu dikiz aynasında birkaç kez kendisine bakarken yakalamıştı ve dolayısıyla küpeleri sevdiğini anlamıştı ama aynı zamanda, nasıl yapacağını bilse, saygınlığını korumak için hemen geri vereceğinin de farkındaydı. Kendisinden bu kadar az şey isteyen bir kadına nasıl yaklaşması gerektiği konusunda bir fikri yoktu; özellikle de kendisi ondan çok şey isterken.

Blue Vanquish’i park edip indi. Dean bugün ambarda arabaya yer açabilmek için el arabasını defalarca doldurarak eski çuvalları ve diğer çöpleri çıkarmıştı. Kirişlerdeki güvercinler konusunda arabanın üstünü örtmek dışında yapabileceği pek fazla şey yoktu fakat bir garaj yaptırdığında bu da sorun olmayacaktı.

Ambarın kapısını tekrar kaydırarak kapadı. Blue yanına geldiğinde mor cam küpeleri kulaklarında sallanıyordu. Dean diğer birçok şey gibi Blue’yu da cebine koymak istiyordu. “Buna alışkınsın, değil mi?” dedi Blue. “Sadece kavgaya değil, yabancıların sana içki ismarlamasına ve herkesin en iyi arkadaşın olmaya çalışmasına. Bundan rahatsız oluyormuş gibi de görünmüyorsun.”

“Temelde hiçbir şey yapmadan bana muazzam miktarda paralar ödedikleri düşünülürse, buna hiç hakkım yok.”

Dean onun aynı fikirde olmasını bekledi fakat Blue hemfikir değildi. Bunun yerine onu öyle dikkatli bakışlarla inceledi ki Dean, zihni uyuşturacak kadar derin acılara nasıl dayandığını onun anladığını hissetti. Sezon dışındayken bile o kadar çok maç izlemişti ki uyurken rüyalarında bile görüyordu. “Profesyonel spor eğlencedir,” dedi Dean. “Bunu gözden kaçırın kendinizi kandırır.”

“Ama bazen sıkıyor olmalı.”

Sıkıyordu. “Şikâyet ettiğimi duyamazsın.”

“Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri bu.” Blue dostça bir tavırla Dean’in kolunu sıkınca, Dean dişlerini sıkı.

“Bana yararından çok zararı var,” dedi Dean biraz fazla kavgacı bir tavırla. “İnsanlar kim olduğunu bilir. Orta seviyede ünlü olsan bile yalnız kalman zordur.”

Blue elini geri çekti. “Çünkü asla bir yabancı değilsin. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorsun, değil mi?” Genç kadının yüzü asıldı. “Üzgünüm. Büyüme tarzın... Elbette biliyorsun. Aptalca bir yorumdu.” Blue yanağını ovaladı. “Çünkü yorgunluktan ölüyorum. Sabaha görüşürüz.”

“Dur, ben...”

Oysa Blue parlak lavanta rengi tişörtünün karanlıkta minik yıldızlar gibi parlayan boncuklarıyla karavana yürümeye başlamıştı bile.

Dean onun arkasından bağırıp kimsenin sempatisine ihtiyacı olmadığını söylemek istedi fakat hayatında bir kadının peşinden hiç koşmamıştı ve Blue Bailey bile onu buna başlatamazdı. Dean içeri yöneldi.

Ev sessizdi. Salona yürüdü ve Fransız kapılardan çıkıp marangozlar geldiğinde verandaya dönüştürülecek olan beton alanda durdu. Bir kereste yığını onları bekliyordu. Yıldızlara zevkle bakmayı denedi ama içinden gelmiyordu. Çiftliğin onun sığınağı, her şeyi bir kenara atıp rahatlayabileceği yer olması gerekiyordu ama şimdi Deli Jack ve Riley üst katta uyuyordu ve kendini koruyabilmek için elindeki

Susan Elizabeth Phillips

tek şey Blue'nun varlığıydı. Hayatındaki her şey rayından çıkmıştı ve nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Kendinden emin olmamaya alışkın değildi. Bu yüzden içeri dönerek üst kata yöneldi.

Merdivenin tepesinde gördüğü şey onu olduğu yere mıhladı.

16. BÖLÜM

Riley en üst basamakta oturmuştu ve bir elinde kasap bıçağı, diğ er tarafında Yumak'ı tutuyordu. Bıçak, kalp desenleriyle süslü pembe pijamaları ve yuvarlak çocuk yüzüne fazla uyumsuz görünüyordu. Dean bununla uğraşmak istemiyordu. Blue neden burada değildi ki? Riley'yle ne yapması gerektiğini o bilirdi. Tam doğru şeyleri söylerdi.

Merdiveni çıkmak için kendini zorlaması gerekti. Üst kata ulaştığında başıyla bıçağı işaret etti. "Onunla ne yapmayı planlıyordun?"

"Be-ben... sesler duydum." Riley dizlerini göğsüne çekti. "Bir... katil filan... olabileceğini düşündüm."

"Sadece bendim." Dean eğildi ve bıçağı küçük kızın elinden aldı. Cuma gününe oranla çok daha temiz ve iyi görünen Yumak hırıltılı bir şekilde iç çekerek gözlerini kapadı.

"Sen içeri girmeden önce sesler duydum." Dean'ın elindeki bıçağı sanki onun üzerinde kullanmasını beklermiş gibi baktı. "On otuz ikide. Ava çantama saatimi de koymuş."

"Yani iki saattir burada mı oturuyorsun?"

“Babam giderken uyandım sanırım.”

“O burada değil mi?”

“Sanırım April’ı görmeye gitti.”

Deli Jack ve sevgili annesinin neler çevirdiğini hayal etmek zor değildi. Koridordan Jack’in odasına yürüdü ve bıçağı yatağın üzerine attı. Onun oraya nasıl geldiğini kendisi öğrenebilirdi.

Geri döndüğünde Riley hâlâ bıraktığı yerdeydi ve dizlerine sarılmış halde oturuyordu. Köpek bile yanından ayrılmıştı. “Babam gittikten sonra gıcirtılar duydum,” dedi Riley. “Biri içeri girmeye çalışıyormuş ve silahı varmış gibi.”

“Bu eski bir ev, Riley. Eski evler hep gıcırdar. Bıçağı nereden aldın?”

“Yatmadan önce gizlice odama getirdim. Evde güvenlik alarmları var ama burada alarm olmadığını tahmin ettim.”

Küçük kız iki saattir elinde bir kasap bıçağıyla burada mı oturuyordu? Bu düşünce Dean’i delirtti. “Haydi, gidip yat,” dedi, istediğinden daha sert bir tavrıyla. “Ben artık buradayım.”

Riley başıyla onayladı ama yerinden kıpırdamadı.

“Sorun ne?”

Riley tırnağıyla oynadı. “Hiç.”

Dean onu elinde bir kasap bıçağıyla bulmuştu ve Blue’ya kızgındı, April’ın Deli Jack’le koklaştığını bilmekten nefret ediyordu ve hepsinin acısını çocuktan çıkarıyordu. “Söyle, Riley. Aklını okuyamam.”

“Söyleyecek bir şeyim yok ki.”

Ama küçük kız kıpırdamıyordu. Neden kalkıp yatağına gitmiyordu ki? Dean’in en beceriksiz acemilere karşı sonsuz bir sabrı vardı fakat şimdi sabrının taşmaya başladığını hissediyordu. “Evet, var. Söyle.”

“Bir şey istemiyorum,” dedi Riley çabucak.

“Tamam. Otur orada o zaman.”

“Peki.” Riley başını biraz daha eğdi, dağınık kıvrıkcık saçları yüzünü daha çok örttü ve savunmasızlığı Dean’i kendi çocukluğunun en karanlık köşelerine sürükleyen bir ip oldu. Ciğerlerinin sıkıştığını hissediyordu. “Jack’e para dışında hiçbir konuda güvenemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Asla yanında olmayacak. Bir şey istersen kendin halletmen gerekecek çünkü senin savaşlarında yer almayacak. Kendini savunmazsan, dünya üzerinden geçip gidecek.”

Acı, Riley’nin sesini boğdu. “Peki, öyle yaparım.”

Bu küçük kız cuma sabahı mutfakta kendini gayet güzel savunmuştu. Dean’in aksine, babasına kendi isteğini kabul ettirmeyi başarmıştı ama şimdi onu böyle görmek Dean’i delirtiyordu. “Sadece duymak istediğimi düşündüğün şeyi söylüyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Özür dileme. Sadece bana *ne istediğini* söyle!”

Riley’nin küçük omuzları titredi ve kelimeler ağzından birbiri ardına hızla döküldü. “Yatak odamda bir katilin gizlenip gizlenmediğine bakmanı istiyorum!”

Dean nefesini tuttu.

Bir gözyaşı damlası pijamaların paçasına, üzerinde ÖP BENİ APTAL yazan bir kalbin hemen yanına düştü.

Dean dünya üzerindeki en büyük mankafa olduğunu düşündü ve bunu daha fazla sürdüremezdi. Sadece düzenini bozduğu için bu küçük kıza karşı duygusuz kalamazdı. Riley’nin yanına çömeldi. Köpek Dean’in yatak odasından koşarak geldi ve burnunu aralarına soktu.

Bütün yetişkinlik hayatı boyunca, çocukluk yüklerinin kendisini engellememesini sağlamak için elinden geleni yapmıştı. O kalıntı duyguların içinde patlamasına izin verdiği tek yer futbol sahasıydı. Ama şimdi öfkesinin hiç hak etmeyen birine boşalmasına izin vermişti. Kendisini o çaresizliğe geri çektiği için bu duyarlı ve savunmasız çocuğu cezalandırmıştı. “Ben pisliğin tekiyim,” dedi kısık sesle. “Sana bağırمامalıydım.”

“Sorun değil.”

“Hayır, sorun. Kızgın olduğum sen değildin. Kendime kızgındım. Jack’e kızgındım. Sen yanlış bir şey yapmadın.” Dean küçük kızın söylediklerini dinlediğini, karmaşık zihninin süzgecinden geçirdiğini, muhtemelen hâlâ kendini suçlamanın yollarını aradığını görebiliyordu ve buna dayanamıyordu.

“Haydi, bana bir yumruk at,” dedi Dean.

Riley’nin çenesi kalktı ve yaşlı gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Sana bunu asla yapmam.”

“Elbette yapabilirsin. Bu... ağabeyleri sersem gibi davrandığında kız kardeşlerin yaptığı bir şeydir.” Bu kelimeleri kullanmak kendisi için kolay değildi ama bencil bir serseri gibi davranmayı bırakıp sorumluluğunu alma zamam gelmişti.

Dean’ın nihayet onu kabullenmeye hazır olduğunu görünce Riley’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ıslak gözlerinde umut pırıltıları belirdi. Dean’ın hayallerindeki gibi biri olmasını istiyordu. “Sen sersem değilsin.”

Dean bunu düzeltmek zorundaydı, yoksa aynada bir daha kendine bakamazdı. Kolunu Riley’nin omzuna attı. Kıpırdarsa Dean’ın geri çekileceğinden korkuyormuş gibi, Riley’nin sırtı gerildi. Ona güvenmeye başlıyordu bile. Dean sonunda teslim olarak onu kendine çekti. “Ben ağabey olmayı bilmiyorum, Riley. Kalbimde kendim de hâlâ çocuğum.”

“Ben de öyle,” dedi Riley. “Ben de kalbimde hâlâ bir çocuğum.”

“Sana bağırarak istemedim. Ben sadece... endişeliydim. Yaşadıklarınla ilgili çok şey biliyorum.” Dean daha fazlasını söyleyemedi; şimdilik. Bu yüzden ayağa kalktı ve Riley’yi de kaldırdı. “Gidip odanı kontrol edelim de, uyu.”

“Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Orada gerçekten katil olduğunu sanmıyorum.”

“Ben de öyle ama yine de kontrol etsek iyi olur.” Dean’ın aklına aptalca bir fikir geldi; çocuğun gönlünü almak için aptalca bir yol. “Seni uyarmalıyım... Tanıdığım ağabeyler kız kardeşlerine karşı bir hayli iğrençler.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey... Örneğin kardeşlerinin dolabını açıp orada gerçekten bir canavar görmüş gibi bağırarak onları korkutmak isteyebilirler.”

Riley’nin gözlerinde bir gülümseme belirdi ve dudaklarının ucu seğirdi. “Sen bunu yapmazsın.”

Dean de gülümsedi. “Yapabilirim. Eğer sen benden önce yapmazsan.”

Ve yaptı. Riley koşarak öne geçti ve yatak odasına ulaşana kadar çığlık çığlığa koştu. Dean istesin ya da istemesin, bir kız kardeşi olmuştu.

Yumak da kargaşaya katıldı ve o gürültüde Dean ayak seslerini duyamadı. Ne olduğunu bile anlamadan sırtına bir darbe indi, denge-sini kaybetti ve düştü. Olduğu yerde dönerken Jack’i tepesinde dikilir-ken ve kendisine öfkeli bir yüzle bakarken buldu. “Onu rahat bırak!”

Jack, şimdi gerçekten çığlık atarak gelen Riley’yi tutarken köpek etraflarında tiz bir sesle havlayarak dönüyordu. Jack, kızını göğ-süne bastırdı. “Tamam, sorun yok. Bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.” Riley’nin dağınık saçlarını okşadı. “Buradan gidiyoruz. Hemen.”

Dean’ın içinde öfke, kırgınlık ve tiksinti duyguları birbirine ka-rıştı. Hayatı boyunca bu kargaşayla yaşamıştı. Ayağa fırladı. Riley, Jack’in gömleğini tutarak soluklanmaya ve konuşmaya çalıştı ama sesini çıkaramayacak kadar korkmuş ve şaşırılmıştı. Jack’in yüzündeki tiksinti ifadesi, Dean’i mutlu etti. *Doğru. Artık her şey ortada. Ve hepsi sana geri dönüyor.*

“Git buradan,” dedi Jack.

Dean ona yumruk atmak istiyordu fakat Riley hâlâ babasının gömleğini sımsıkı tutuyordu. Sonunda konuşabildi. “Bi-biz... O... Hepsi benim hatam! Dean... bıçağı gördü.”

Jack kızının başını ellerinin arasına aldı. “Ne bıçağı?”

“Mu-mutfaktan... aldım.” Riley hıçkırdı.

“Bıçakla ne işin vardı?” Jack köpeğin havlamaları arasında sesini duyurabilmek için bağırıyordu.

“Be-ben...”

“Korkmuş.” Dean kelimelerin kalbine işlemesini istiyordu ama Riley ağzında geveliyordu.

“Uyandım ve evde kimse yoktu. Ve korktum...”

Dean dinlemek için kalmak yerine yatak odasına yöneldi. Ronnie’yle kavgası yüzünden omzu hâlâ ağrıyordu ve yine aynı omzunun üzerine düşmüştü. Aynı gecede iki kavga. Ne güzel. Ağzına iki ağrı kesici atarken köpek sustu. Dean giysilerini çıkardı, duşa girdi ve suyu dayanabildiği kadar sıcak açtı.

Geri döndüğünde Jack yatak odasında onu bekliyordu. Ev sessizdi. Görünüşe bakılırsa Riley ve Yumak yatağa girmişlerdi. Jack başıyla koridoru işaret etti. “Seninle konuşmak istiyorum. Aşağıda.” Cevap beklemeden odadan çıktı.

Dean havluyu bir kenara atarak ıslak bacaklarına kotunu giydi. Artık bu konuyu çözümleme zamanı gelmiş de geçiyordu.

Jack’i boş salonda parmaklarını arka ceplerine tıkmış halde buldu. “Onun çılgınlıklarını duydum,” dedi pencereden dışarı bakarak. “Kötü görünüyordu.”

“Tanrım, onu yalnız bıraktığını nihayet hatırladığına sevindim. Aferin sana, Jack.”

“Çuvalladığımda bunu kabul etmeyi bilirim.” Jack oğluna döndü ve ellerini indirdi. “Onunla ne yapacağımı hâlâ öğrenmeye çalışıyorum ve bazen hata yapıyorum; bu geceki gibi. Bu olduğunda da düzeltmek için elimden geleni yapıyorum.”

“Çok güzel. Takdir ettim.”

“Sen hayatında hiç yanlış bir şey yapmadın mı?”

“Ah, evet. Geçen sezon on yedi kez topu kaptırdım mesela.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Dean başparmağını kotunun beline taktı. “Eh, benim de hız cezası yemek gibi kötü bir huyum var ve alaycı bir pislik olabilirim fakat eski kız arkadaşlarımın hiçbirini hamile bırakmadım; demek istediğin buysa. Geride babasız bıraktığım bir çocuğum yok. Söylemekten utanıyorum, Jack, ancak senin dengin değilim.” Jack yüzünü buruşturdu ama Dean onu yok etmek istiyordu ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Sadece anlamamı istiyorum... Burada kalmama izin vermemin tek nedeni Riley. Benim gözümde sperm bağışçısından başka bir şey değilsin, ahbap. Bu yüzden ayağımın altından çekil.”

Jack geri çekilmedi. “Sorun değil. Bu konuda iyiyimdir.” Daha da yaklaştı. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Kâğıtların kötü geldi ve bunun için hayal bile edemeyeceğin kadar üzgünüm. April bana hamile olduğunu söylediğinde, arkama bile bakmadan kaçtım. Eğer seçme şansım olsaydı, sen asla doğmazdın, dolayısıyla bir sonraki sefere ondan ne kadar nefret ettiğini söylerken bunu hesaba kat.”

Dean’in midesi bulanıyordu ama bakışlarını kaçırmayı reddetti ve Jack dişlerini sıktı. “Yirmi üç yaşındaydım, evlat. Sorumluluk alamayacak kadar gençtim. Umursadığım tek şey müzik, uyuşturucu ve seksti. April yapamadığında seninle ilgilenen avukatım oldu. Annen çok fazla uçtuğunda veya geceyi bir *rock* yıldızının altın sarısı pantolonunun içinde geçirdikten sonra eve gelmeyi unuttuğunda, yanında daima bir dadı olmasını sağlayan oydu. Okuldaki notlarını takip eden kişi avukatımdı. Hastalandığında okulu arayan oydu. Ben senin varlığını unutmaya çalışmakla meşguldüm.”

Dean kıpırdıyamıyordu. Jack’in dudakları kıvrıldı. “Yine de intikamını aldın, evlat. Şimdi bütün hayatımı senin nasıl bir adam

olduğuna bakarak ve –bana kalmış olsaydı– ilk nefesini bile asla alamayacağını bilerek geçireceğim. Buna ne dersin?”

Dean daha fazla dayanamayarak arkasını döndü fakat Jack son darbesini arkasından indirdi. “Sana tek bir konuda söz veriyorum. Beni bağışlamanı bir daha asla istemeyeceğim. En azından bunu yapabilirim.”

Dean antreye koştu ve koşmaya devam ederek evden çıktı. Daha ne yaptığını bile anlamadan kavarana ulaşmıştı.

Blue daha yeni uykuya dalmıştı ki ortamın huzuru kapının açılmasıyla bozuldu. Telaşlı bir şekilde el yordamıyla fenerini aradı ve nihayet bulup açmayı başardı. Dean çıplak göğsü ve buz gibi parlayan gözleriyle karşısında duruyordu. “Tek kelime bile etme,” dedi Dean kapıyı karavanı sarsacak kadar şiddetle kaparken. “Tek kelime bile.”

Başka zaman olsa Blue bunu sorun yapardı ama Dean o kadar acı içinde –ve muhteşem– görünüyordu ki bir an ne diyeceğini bilemedi. Yastığa uzanırken huzurlu cenneti artık o kadar güvenli gelmiyordu. Bir şey Dean’i derinden incitmişti ve Blue ilk kez sorunun kendi olduğunu sanmıyordu. Dean başını karavanın kavisli tavanına çarptı. Bir küfür savurdu ve arkasından ani bir rüzgâr karavanı salladı.

Blue dudaklarını yaladı. “Hımm, hava sakinleşene kadar Tanrı’nın adını boşuna kullanmak pek iyi olmayabilir.”

“Çıplak mısın?” diye sordu Dean.

“Şu anda değilim.”

“O zaman çıkar. Üzerinde hangi çirkin giysiler varsa.” Pencereden süzülen ay ışığı, Dean’in yüzünde tuhaf düzlükler ve gizemli gölgeler yaratıyordu. “Oyun yeterince uzun sürdü. Kendini bana sun artık.”

“Böyle mi?”

“Böyle,” dedi Dean açıkça. “Sen sun, yoksa kendim almaya geliyorum.”

Onunla böyle konuşan başka bir erkek olsa, Blue avazı çıktığı kadar bağırdı ama Dean herhangi biri değildi. Bir şey onun parlak görüntüsünü yıkmıştı ve canının yandığı belliydi. Blue işsiz, meteliksiz ve evsiz olsa bile, muhtaç durumda olan Dean'di. Elbette bunu itiraf etmezdi. İkisi de oyunu öyle oynamıyordu.

"Hap kullanıyorsun." Dean önceki hafta kan testleri ve cinsel sağlık konusunda kasıtlı bir sohbet başlatmıştı ve bunu biliyordu.

"Evet ama..." Blue hapi cinsel yaşamından çok tenini düşünerek aldığı itiraf etmemek için bir kez daha kendini tuttu. Bu arada Dean dolaba yaklaştı, en alttaki çekmeceyi açtı ve Blue'nun koymadığı bir paket prezervatif çıkardı. Blue bundan hoşlanmamıştı. Aynı zamanda, sağduyusunu da takdir etmişti.

"Ver onu bana." Dean el fenerini genç kadının parmaklarının arasından aldı, prezervatif kutusunu attı ve Blue'nun üzerindeki yatak örtüsünü açtı. Fenerin ışığı BİRA GÖBEĞİ yazısını aydınlattı. "Şimdiye kadar beklentilerimi düşürdüğümü sanabilirsin ama umudum sürüyor."

"Moda polisine şikâyet et."

"Adaleti kendim yerine getirmeme ne dersin?"

Blue kendini tişörtünün yırtılmasına hazırladı –ya da umdu– ama Dean fenerin ışığını genç kadının çıplak bacaklarında dolaştırarak onu hayal kırıklığına uğrattı. "Çok güzel, Blue. Bunları daha sık sergilemelisin."

"Bacaklarım kısa."

"Ve güzel. Uzunlukları gayet yeterli." Dean tişörtün ucunu yukarı çekti. Sadece birkaç santim. Sadece Blue'nun üzerindeki diğer giysi parçasını; hayal gücünden yoksun, ten rengi, kalçaları saran külotunu gözler önüne serecek kadar.

"Sana tanga alacağım," dedi Dean. "Kırmızı."

"Ve hiç göremeyeceksin."

“Nereden biliyorsun?” Dean fenerin ışığını bir bacadan diğerine ve sonra da tam ortaya kaydırarak külotun üzerinde gezdirdi.

“Bunu yaparsam...”

“Ah, gayet iyi gidiyorsun.”

“Yaparsam,” dedi Blue, “tek seferlik olacak. Ve ben üstte olmak istiyorum.”

“Alt, üst, baş aşağı. Seni hayal edemeyeceğin şekillere sokacağım.”

Blue vücuduna bir erotizm ateşi yayıldığını hissetti. Ayak parmakları kıvrıldı.

“Ama önce...” Dean fenerin ışık tarafını külotun kasık kısmına bastırdı, naylonun üzerinden birkaç saniye gezdirdi ve sonra yine feneri kullanarak tişörtün kenarını yukarı itti. Soğuk plastik tam Blue’nun göğüslerinin altına geldi ve çıplak göğüs kafesini ürpertti. Dean yumuşak, pamuklu kumaşın üzerinden genç kadının göğüslerinden birini kavradı. “Tatmak için sabırsızlanıyorum.”

Blue neredeyse inleyecekti. Cinsel gücü cinsel politikasından çok uzaktı.

“Önce hangi kısmını soyayım?” Fenerin ışığı Blue’nun üzerinde dans etti. Blue hipnotize olmuş gibi izliyor, ışığın nereye düşeceğini görmeyi bekliyordu. Işık tişörtün altındaki göğüslerinde, çıplak karında ve külotunun üzerinde dolaştı. Sonra tam gözlerine döndü. Blue gözlerini kıstı, şilte çöktü ve Dean’in kalçasındaki kot kumaşı Blue’nun kalçasına değerken el feneri yere yuvarlandı.

“Buradan başlayalım.” Dean genç kadının dudaklarına eğilirken sözleri yanağına çarptı ve Blue kendini hayatı boyunca tattığı en çılgınca öpücüğe kaptırdı. Bir an yumuşak, bir an sonra sertti. Dean’in dudakları oyun oynayarak işkence ediyor, hem talepkâr hem de baştan çıkarıcı davranıyordu. Blue kollarını onun boynuna dolamak için uzandı ama Dean geri çekildi. “Bunu bir daha yapma,” dedi hırıltılı bir sesle. “Numaralarını hemen anlarım.”

Numaraları mı vardı?

“Dikkatimi dağıtmaya kararlısın ama işe yaramayacak.” Dean genç kadının tişörtünü başının üzerinden çekip bir kenara attı ve onu üzerinde sadece külotuyla bıraktı. Feneri alıp ışığını Blue’nun göğüslerine tuttu. Blue göğüslerinin çok büyük olmamasının o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Kendi göğüsleri gayet dik duruyordu ve olacaklara hazırdı.

Yani Dean’in ağzına girmeye.

Dean göğüs uçlarını emerken göğsü genç kadının kaburgalarına süründü ve Blue parmaklarını şilteye gömdü. Dean hiç acele etmiyor, dudaklarını ve dilini ustalıkla kullanıyordu. Dişlerinin dikkatli sürtünüşü, Blue’yu daha fazla dayanamayana kadar tahrik etti ve sonunda Blue onun başını geri itti.

“O kadar kolay kurtulamazsın,” diye fısıldadı Dean, sıcak nefesini Blue’nun ıslak tenine üfleyerek. Başparmaklarını Blue’nun külotunun içine soktu ve külotunu aşağı çekip bir kenara attıktan sonra ayağa kalktı. Bıraktığı el feneri çarşafın üzerinde durduğu için Blue kotun altında ne olduğunu göremiyordu. Işığa uzanmak istedi ama sonra kendini tuttu. Dean her zaman arzulanan, kovalanan ve mutlu edildi. Şimdi o Blue’yu mutlu edebilirdi.

Blue elini örtülerin altına soktu ve bir düğmeye basarak karavanı karanlığa gömdü. Bu erotik oyunun devamındaki yenilik Blue’yu Dean’in okşayışları kadar eritmişti fakat karanlık aynı zamanda herhangi bir kadınla değil, Blue Bailey ile karşı karşıya olduğunu ona hatırlatacaktı. “İyi şanslar,” dedi Blue. “İki kişilik bir takımdan azı olduğunda beni tatmin etmek zordur.”

“Rüyada görürsün.” Dean’in kötü hafif bir hışırtyyla yere indi. “El feneri nerede?” Dean feneri ararken eli Blue’nun yan tarafına süründü. Işığı tekrar açarak örtünün altından çıkardı ve ışığı genç kadının çıplak vücuduna, göğüslerine, karnına ve altına tuttu. Sonra aniden durdu. “Açıl bakalım, tatlım,” dedi yumuşak bir sesle. “Bırak da göreyim.”

Bu kadarı çok fazlaydı ve Blue oracıkta neredeyse paramparça oldu. Dean onun direnmeyen kalçalarını ayırdı ve el fenerinin soğuk plastiği teninin iç tarafına değdi. “Mükemmel,” diye fısıldadı Dean.

Sonrasında Blue kendini sadece hislere bıraktı. Okşayıp yoklayan parmaklar. Araştıran dudaklar. Kendi elleri de uzun zamandır dokunmak, okşamak ve tartmak istediği her şeye uzanıyordu.

Küçük vücudu onu mükemmel bir dirençle kabul etti. Hafif misk kokusu ve kadife. Birlikte hareket ediyorlardı. El feneri yere düştü. Dean kendini Blue’nun içine derinlemesine itiyor, geri çekiyor, tekrar itiyordu. Blue onunla boğuşuyor, dans ediyor, düello yapıyordu... ve sonunda kabul etmişti.

Kapalı ortamda su tesisatı olmadan sevişmek görüldüğü kadar romantik değildi. “Kıtaya ilk gelenler bununla nasıl başa çıkıyormuş?” diye sızlandı Blue. “Bir banyoya ihtiyacım var.”

“Tişörtünü kullanırız. Yarın yakarsın. Lütfen, Tanrım.”

“Tişörtümle ilgili tek kelime daha edersen...”

“Ver onu bana.”

“Hey, dikkat et...” Dean tişörtü en beklenmedik şekilde kullanırken Blue’nun ağzı açık kaldı.

Blue ikincisin de üstte olamadı. Üçüncüsündeyse, güç yapılan-dırmasını tersine çevirmeyi başardı. Daha doğrusu, el feneri onda olduğu için, en azından tersine çevirdiğini *düşündü*. Ama aslında kimin kimi mutlu etmeye çalıştığı ve bunun politik sonuçları konusunda kafası karışmıştı. Kesin olan bir şey vardı. Bir daha Dean’le asla “Hızlı Yarışçı” diye alay etmeyecekti.

Uykuya daldılar. Blue’nun karavandaki küçük yatağı Dean’in uzun vücudu için yeterince büyük değildi fakat bir kolunu genç kadının omuzlarına sararak yine de yanında kaldı.

Blue erken uyandı ve elinden geldiğince dikkatli bir şekilde Dean'ın üzerinden sıyrıldı. Bir an durup Dean'e bakarken, içini kaplayan sıcaklığı hissetti. Erken sabah güneşi futbol yıldızının sırtını aydınlatıyor, kasların kıvrımlarını vurguluyordu. Blue hayatı boyunca en iyi ikinciyle idare etmek zorunda kalmıştı ama önceki gece öyle olmamıştı.

Giysilerini alıp evin yolunu tuttu, dünyanın en hızlı düşünü aldı, kot ve bir tişört giydi, sonra da birkaç gerekli eşyayı ceplerine aktardı. Tekrar dışarı çıkarken ağaçların altındaki Çingene karavanına baktı. Dean genç kadının her zaman hayal ettiği bencillikten uzak, atılğan sevgili olmuştu. Önceki gecenin tek bir anı için bile pişman değildi ama artık rüya sona ermişti.

Ambardaki bisikletlerden küçük olanını aldı ve otobana doğru pedal çevirdi. Her tepe bir dağ gibi geliyordu ve kasabaya ulaşmadan ciğerleri yanmaya başlamıştı. Son zirveyi aşip Garrison'a inmeye başladığında, bacakları aşırı pişmiş spagetti gibiydi.

Görünüşe bakılırsa Nita Garrison da erken kalkıyordu. Blue onun dağınık mutfağında durarak önündeki kreple uğraşmasını izledi. "Bire bir için dört yüz dolar alıyorum," dedi Blue, "iki yüz doları avans olarak bugün ödenecek. Kabul edin ya da etmeyin."

"Hiç sorun değil," dedi Nita. "Çok daha fazlasını bekliyordum."

"Çalışabilmem için bir oda ve şövale de ayarlayacaksınız." Blue, Çingene karavanındaki anılarını zihninden attı. "Gerçek kişiliğini yansıtabilmek için Tango'yu daha iyi tanımalıyım."

Tango uyuklu ve sarkık göz kapaklarından birini açarak ona baktı.

Nita başını o kadar hızlı çevirdi ki Blue perüğun havada asılı kalacağından korktu. "Burada mı kalmak istiyorsun? Benim evimde mi?"

Bu Blue'nun istediğı en son şeydi fakat olanlardan sonra başka seçeneğı yoktu. "Kaliteli bir tablo yapabilmemin tek yolu bu."

Nita ocağı işaret ederken boğumlu parmağındaki yüzüğün elmas ve yakut taşları parıldadı. "Bütün dağınıklığını mutfağı bırakabileceğini sanma."

“Ben buradayken mutfağınızın çok daha iyi durumda olacağına inanabilirsiniz.”

Nita sevimsiz ve hesapçı bir ifadeyle ona baktı. “Git, pembe bluzumu al. Üst kattaki yatak odamda. Mücevherlerimden de uzak dur. Bir şeye dokunursan anlarım.”

Blue zihninde Nita’nın karanlık kalbine bir bıçak sapladı ve ikinci kata çıkmak için yaşlı kadının abartılı şekilde döşenmiş salonundan öfkeli adımlarla geçti. Bir hafta içinde tabloyu bitirip tekrar yola koyulabilirdi. Nita Garrison’la birkaç gün geçirmekten çok daha kötülerine de katlanmıştı. Bu, kasabadan gitmek için en hızlı yoldu.

Üst kattaki kapılardan biri dışında hepsi kapalıydı ve koridor alt kattaki odalardan çok daha derli toplu görünüyordu ama pembe halının süpürülmeye ihtiyacı vardı ve cam avizelerin dibinde bir sürü ölü böcek toplanmıştı. Nita’nın gül pembesi ve altın sarısı duvar kâğıtlı, beyaz mobilyalı, pembe perdeli uzun pencereci odası, Blue’ya Las Vegas’taki bir cenaze evini hatırlattı. Altın sarısı kadife bir koltuğun üzerinden pembe bluzu alıp alt kata götürdü ve sahte kadife döşemeli koltuğu olan, avizeleri kristal prizmaları yansıtan ve zemini duvardan duvara gül rengi halıyla döşenmiş, beyaz-altın sarısı salondan geçti.

Nita kapıya gelirken şişmiş ayak bilekleri, ortopedik terliklerinin üzerine taşıyordu. Blue’ya bir grup anahtar uzattı. “Çalışmaya başlamadan önce beni götürmen gereken...”

“Lütfen Piggly Wiggly demeyin.”

Nita anlaşılan *Bayan Daisy’nin Şoförü*’nü izlememişti çünkü espriyi kaçırmıştı. “Garrison’da Piggly Wiggly diye bir yer yok. Zincir markaların buraya girmesine asla izin vermem. Paranı istiyorsan, beni bankaya götürmen gerekiyor.”

“Sizi herhangi bir yere götürmeden önce,” dedi Blue, “kasabalılara Dean’in evindeki işlerinin başına dönmelerini söyleyeceksiniz.”

“Daha sonra.”

“Hemen. Telefon numaralarını bulmanıza ben yardım ederim.”

Nita neredeyse hiç direnmeyerek Blue’yu şaşırttı ama aramaları yapması bir saatini aldı ve bu süreçte Blue’ya evdeki bütün çöp sepetlerini boşaltmasını, mide ilacını bulmasını ve bir yığın kutuyu ürkütücü bodruma indirmesini emretti. Blue sonunda üç yaşındaki kırmızı bir Corvette Roadster’ın direksiyonuna oturdu. “Bir sedan bekliyordun, değil mi?” Nita yolcu koltuğundan küçümseyen gözlerle baktı. “Ya da eski model bir Crown Victoria. Yaşlı kadınların arabası.”

“Aslında saplı süpürge bekliyordum,” diye mırıldandı Blue toz içindeki konsola bakarak. “Bu araba garajdan en son ne zaman çıktı?”

“Kalçamdan dolayı artık araba kullanamıyorum ama akünün boşalmaması için haftada bir çalıştırıyorum.”

“Bunu yaparken garaj kapısını kapalı tutmanız iyi olur. Otuz dakika yeter.”

Nita salgı bezlerinden zehir çekiyormuş gibi dişlerini emdi.

“Bir yere giderken ne yapıyorsunuz?” diye sordu Blue.

“Şu aptal Chauncey Crole. Kasabanın taksisini o kullanıyor. Ama hep pencereden dışarı tükürüyor ve bu da midemi bulandırıyor. Karısı eskiden Garrison Kadınlar Kulübü’nü işletirdi. Hepsi benden nefret eder; başından beri.”

“Ne şaşırtıcı.” Blue ana caddeye saptı.

“İntikamımı aldım.”

“Çocuklarını yemediniz umarım.”

“Her şeye verecek bir cevabın var, değil mi? Şu eczanenin önüne yanaş.”

Blue dilini tutabilmeyi dilerdi. Nita’nın Garrison’daki kadınlarla ilişkileri hakkında daha fazlasını öğrenmek onu oyalayabilirdi. “Bankaya gittiğimizi sanıyordum.”

“Önce reçetemi alman gerekiyor.”

“Ben ressamım, ayak işçiniz değil.”

“İlaçlarıma ihtiyacım var. Yoksa yaşlı bir hanımın ilaçlarını almak senin için çok mu büyük zahmet olur?”

Blue’nun keyfi daha da kaçtı.

Ön vitrininde BÜTÜN İHTİYAÇLARINIZ yazılı bir tabelası olan eczaneye uğradıktan sonra, Nita ona köpek maması ve kahvaltılık gevrek aldırdı ve *bir* tane muzlu fıstıklı kurabiye almak için fırına uğrattı. Sonunda Nita’nın, Barb’m Kuaför ve Güzellik Merkezi’nde manikür yaptırmasını beklemek zorunda kaldı. Blue beklerken kendine de aynı kurabiyeden ve bir bardak da kahve alınca, son on iki dolarından üçünü kullanmak zorunda kaldı.

Caddenin karşı tarafındaki arabaya yürürken bardağın içme kapağını kaldırdı ve gümüş renkli bir Dodge Ram’in geçmesini bekledi. Ancak araba geçip gitmek yerine fren yaptı ve ön tekerleklerini bir yangın musluğuna kırarak durdu. Sürücü kapısı açıldı ve önce bir çift tanıdık gri çizme, sonra da aynı ölçüde tanıdık kot kumaşlı bacaklar görüldü.

Pırl pırl parlayan kamyonete çatık kaşlarla bakmadan önce bir an için başı döndü. “Sakin başlama.”

17. BÖLÜM

“**H**angi cehennemdeydin?” Dean’in başında krem rengi bir kovboy şapkası ve gözlerinde sarı camlı, metal güneş gözlüğü vardı. Birkaç saat önce sevgili olmuşlardı ve bu da Dean’i, Blue’nun hayatını oluşturan otobanı tıkayan, yürüyen ve konuşan tehlikeli bir engel yapıyordu. En başından beri Dean’e kendinden küçük parçalar vermişti fakat önceki gece büyük bir şey vermişti ve şimdi onu geri almak niyetindeydi.

Dean kapıyı çarptı. “Bu sabah bisiklet gezisine çıkmak istediysen beni de uyandırmalıydın. Zaten binmeyi planlıyordum.”

“Bu kamyonet senin, değil mi?”

“Çiftliğin varsa kamyonetin de olmalıdır.” Vitrin camlarında yüzler görünmeye başlamıştı. Dean genç kadının kolunu tutarak onu arabanın yanına çekti. “Burada ne arıyorsun sen, Blue? Bir mesaj bile bırakmamışsın. Endişelendim.”

Blue parmak uçlarında yükseldi ve o kavgacı çenenin yan tarafına bir öpücük kondurdu. “Yeni işime başlamak için kasabaya gelmem gerekiyordu ve ulaşım imkânlarım sınırlıydı, bu yüzden de bisikleti ödünç aldım. Geri vereceğim.”

Dean sert bir hareketle gözlüğünü çıkardı. “Hangi yeni iş?” Gözlerini kıstı. “Sakın söyleme.”

Blue kahve bardağını tutan eliyle caddenin karşı tarafındaki kırmızı Corvette’i işaret etti. “O kadar kötü değil. Harika bir arabası var.”

“O yaşlı kadının köpeğinin resmini *yapmıyorsun*.”

“Şu anki servetim, McDonald’s çalışanlarına verdiği bahşiş kadar bile değil.”

“Kafasını paraya bu kadar takmış birini daha görmedim.” Dean gözlüğünü tekrar taktı. “Aş bunu artık, Blue. Paraya hayatında çok fazla güç atfediyorsun.”

“Evet, şey, milyonları olan bir spor yıldızı olduğumda bunu yapmaktan vazgeçeceğim.”

Dean cüzdanını çıkarıp bir tomar banknot çekti ve hepsini Blue’nun kotunun cebine tıktı. “Servetin az önce ciddi bir yükseliş yaşadı. Şimdi, bisiklet nerede? Yapacak işlerimiz var.”

Blue parayı cebinden çıkardı. Bir tomar ellilikti. Keyifsiz yüzü Dean’in sarı gözlük camlarından kendisine baktı. “Bu ne için?”

“Ne demek ne için? Senin için!”

“O kadarını anladım ama hak etmek için ne yaptım?”

Dean onun ne demeye çalıştığını gayet iyi biliyordu ama Dean ters yöne pas atarak rakiplerini şaşırtmakta uzmandı ve hemen bir tane attı. “Bütün hafta sonunu Knoxville’de mobilyalarımınla uğraşarak geçirdin.”

“Sadece mobilyaların seçiminde April’a yardım ettim. Ve güzel yemekler, birinci sınıf bir otel odası ve masajla karşılığı cömertçe ödendi. Bu arada teşekkürler, çok iyi geldi.”

“Sen benim aşçımsın.”

“Şimdiye kadar üç tane krep ve çeşitli kalıntılar yedin sadece.”

“Ve mutfağımı boyadın!”

“Mutfağının bir kısmını ve yemek odası tavanını boyadım.”

“İşte.”

“Bir haftadan uzun süredir bana yiyecek, barınak ve ulaşım sağladın,” dedi Blue. “Bu bizi neredeyse eşit yapar.”

“Çetele mi tutuyorsun? Yemek odama yapacağın duvar resmine ne diyeceksin? Hatta duvar *resimleri*. Her duvara birer tane, toplam dört tane istiyorum. Bugün Heath’i arayıp sözleşme hazırlamasını söyleyeceğim.”

Blue paraları Dean’in ön cebine tıktı. “Beni manipüle etmeye çalışmaktan vazgeç. Duvar resimleri senin umurunda bile değil. Zaten April’in fikriydi.”

“Umurumda! Fikri ilk duyduğum anda hoşuma gitti ve şimdi daha da çok istiyorum. Ayrıca yarattığın bu soruna da mükemmel bir çözüm oldu. Ama nedense sen bunu yapmaktan korkuyorsun. Açıklasana. *Borçlu* olduğun birine duvar resimleri yapma fikrinden neden hoşlanmadığını bana açıkla.”

“Çünkü istemiyorum.”

“Sana ciddi bir iş teklif ediyorum. O deli moruk için çalışmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Nefesini boşa harcama, olur mu? Şimdiye kadar sana sağladığım tek gerçek hizmet dün gece oldu ve öyle bir şeyden sonra paranı alamayacağımı senin gibi bir aptal eşek bile anlar.”

Dean dudak bükecek kadar cüretkârdı. “Aynı yatakta mıydık? Çünkü hatırladığım kadarıyla asıl hizmet sunan bendim. Her şeyi ticarete mi dökmek istiyorsun? Pekâlâ. O zaman sen bana para ödemelisin. Aslını istersen, sana fatura gönderiyorum. Bin dolar! Doğru duydun. Bana bir binlik borçlusun. Hizmetlerim için.”

“Bin dolar mı? Haydi oradan! Tahrir olabilmek için eski erkek arkadaşlarımı hayal etmek zorunda kaldım.”

Blue umduğu gibi bu darbesiyle tartışmayı bitiremedi çünkü Dean güldü. Art niyetli bir gülüş de değildi –öyle olsa Blue daha da coşardı– aksine son derece keyifli bir gülüştü.

“Kız!”

Nita bastonunu tutan, yeni boyanmış kırmızı pençeleriyle güzellik merkezinden çıkmak için tam o anı bulunca Blue yüzünü buruşturdu. “Hey, kız! Gel de karşıya geçmeme yardım et!”

Dean, Nita’ya yüzüzce sırttı. “Günaydın, Bayan Garrison.”

“Günaydın, Deke.”

“Dean, hanımefendi.”

“Hiç sanmıyorum.” Nita çantasını Blue’ya uzattı. “Şunu sen taşı. Tırnaklarıma da dikkat et. Umarım ben içerideyken benzinimi boş harcamamışsındır.”

Dean başparmağını kotunun cebine taktı. “Ne kadar iyi anlaştığınızı görünce şimdi kendimi çok daha iyi hissettim.”

Blue, Nita’yı dirseğinden tutarak caddenin karşı tarafına sürükledi. “Arabanız şurada.”

“Gözlerim var.”

“Ben çiftliğe dönerken oraya uğrayıp bisikleti alırım,” diye seslendi Dean. “Size iyi günler.”

Blue duymamış gibi yaptı.

“Beni eve götür,” dedi Nita, tekrar yolcu koltuğuna otururken.

“Ya banka?”

“Yorulдум. Sana çek yazarım.”

Sadece üç gün, dedi Blue kendi kendine, çaktırmadan kamyonete bir bakış atarken.

Dean bir ayağını yangın musluğuna dayamıştı ve kasabalı güzelliklerden biri koluna yanaşmıştı.

Eve geri döndüklerinde, Nita ona birbirlerine alışmaları için Tango’yu yürüyüşe çıkarmasını söyledi. Tango bin yaşında ve total olduğu için Blue onun evden uzakta bir yerde bir ortancanın altında uyumasına izin verirken, kendisi de kaldırıma oturdu ve geleceği düşünmemeye çalıştı.

Nita ona öğle yemeği hazırlatmaya çalıştı fakat Blue'nun önce mutfağı temizlemesi gerekiyordu. Son tencereleri kurularken gümüş renkli bir Ram evin arkasındaki sokağı girdi. Dean'in arabadan inip arka kapının yanında duran bisikleti aldığını gördü. Dean bisikleti kamyonetin arkasına attı ve sonra Blue'nun durduğu pencereye doğru dönerek kovboy şapkasının gölgesiyle selam verdi.

Jack önce müziğı duydu, ardından April'ı gördü. Hava kararmıştı, saat onu geçiyordu ve April kulübenin köhne ön verandasında, çarpık bir metal lambanın altında oturmuş, tırnaklarına oje sürüyordu. Yıllar bir anda önemini kaybetti. Üzerine yapışan, siyah tişörtü ve pembe şortuyla, Jack'in hatırladığı yirmi yaşındaki kıza o kadar benziyordu ki *rock* yıldızı önüne bakmayı unuttu ve yıkık ahşap çitin iç tarafındaki bir ağaç köküne takıldı.

April başını kaldırdı. Ve hemen tekrar indirdi. Önceki gece Jack ona çok kötü davranmıştı ve April bunu hâlâ unutmamıştı.

Jack bütün gün onun nihayet geri dönen boyacılara emirler yağdırışını, bir tesisatçıyla kavga edişini, bir kamyon mobilyanın indirilmesini yönetişini ve bilinçli bir şekilde kendisinden uzak duruşunu izlemişti. Sadece erkeklerin onu izleyen bakışları tanındı.

Jack ahşap basamakların dibinde durdu ve başıyla kötü müziğı işaret etti. April eski bir katlanır ahşap sandalyeye oturmuş, ayağını oturma yerine çekmişti. "Ne dinliyorsun?" diye sordu Jack.

"Skullhead Julie." April gözünü ayak parmaklarından ayırmıyordu.

"O kim?"

"Los Angeles'tan bir alternatif grup." April sesi kısmak için uzanırken uzun saçları yüzünün önüne düştü. Onun yaşındaki kadınların çoğu saçlarını keserdi ama April asla modayı takip etmezdi. Diğer herkes katlı bir model yaptırırken, April o inanılmaz mavi gözlerini belirginleştiren ve onu ilgi odağı haline getiren son derece geometrik bir model seçmişti.

“Yeni yetenekleri hep ilk sen keşfedersin,” dedi Jack.

“Aslında artık yetişemiyorum.”

“Bundan şüpheliyim.”

April, Jack’i susturmak için bahaneye başvurarak parmaklarına üfledi. “Riley’yi almaya geldiysen bir saat kadar geciktin. Yoruldu ve ikinci odada uyuyakaldı.”

Jack bugün Riley’yi neredeyse hiç görmemişti. Riley bütün sabah April’m peşinden koşmuştu ve öğleden sonra Dean’le birlikte yeni kamyonetin arkasından çıkan, mor bir bisiklete binmişti. Geri döndüklerinde yüzü kızarmıştı ve ter içindeydi ama aynı zamanda mutluydu da. Ona bisiklet alan o olmalıydı ama aklıma bile gelmemişti.

April fırçayı şişeye soktu. “Buraya gelmenin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Sütüne uyuşturucu atıp berbat geçmişinle ilgili hikâyeler anlatıyor olabilirdim.”

“Şimdi huysuzluk eden sensin.” Jack ayağını en alt basamağa dayadı. “Dün gece tam bir sersem gibi davrandım. Özür dilemeye geldim.”

“Dile o zaman.”

“Az önce dilediğimi sanıyorum.”

“Bir daha düşün.”

Jack onun bütün sözlerini ve tavırlarını fazlasıyla hak ediyordu fakat verandaya çıkarken gülümsemesini gizleyemedi. “Diz çökmemi mi istiyorsun?”

“Başlangıç olarak.”

“Çökerdim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yıllar boyunca kıcı öpülen hep ben oldum.”

“Dene.”

“Haklı olduğunu itiraf ederek başlamama ne dersin?” dedi Jack. “Riley’yle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bu da bana kendimi aptal ve suçlu hissettiriyor. Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için de acısını senden çıkardım.”

“Umut verici. Şimdi geri kalanını söyle.”

“İpucu ver.”

“Korkudan ödün patlıyor ve bu hafta yardımına ihtiyacın var.”

“Evet, o da var.” April’ın kavgacı tavrına rağmen, Jack onu incitiğini biliyordu. Son zamanlarda insanları sık sık incitiyordu zaten. Ateşböceklerinin ortaya çıkmaya başladığı ormana baktı. Verandanın ince direklerinden birine dayandığında dökülmüş boya dirseğine battı. “Şu anda bir sigara için her şeyimi verirdim.”

April bir ayağını indirip diğerini kaldırdı. “Ben sigarayı çok fazla özlemiyorum. Uyuşturucuyu da. Benim için asıl zor olan alkol. Hayatının geri kalanını bir kadeh şarap veya margarita olmadan geçireceğini düşünmek korkutucu geliyor.”

“Belki artık başa çıkabilirsin.”

“Bağımlıyım,” dedi April, Jack’i huzursuz eden bir dürüstlikle. “Bir daha asla içemem.”

Kulübenin içinden cep telefonu çaldı. April hemen şişenin kapağını kapayarak telefona bakmak için kalktı. Tel kapı arkasından kapanırken, Jack ellerini ceplerine soktu. Bugün veranda için bir plan bulmuştu. Babası marangoz olduğu için Jack planlar ve aletlerin içinde büyümüşü ama elinde en son ne zaman çekiç tuttuğunu hatırlamıyordu.

Tel kapıdan boş oturma odasına baktı ve April’ın boğuk sesini duydu. Canı cehennemeydi. İçeri girdi. April’ın sırtı ona dönüktü ve alnını mutfak dolabına kaldırdığı koluna dayamıştı. “Ne kadar önemseydiğimi biliyorsun,” dedi, Jack’in neredeyse duyamayacağı kadar kısık sesle. “Beni sabaha ara, tamam mı?”

Bu eski kıskançlık krizlerini hissetmesinin üzerinden yıllar geçmişti; bu yüzden Jack dikkatini tezgâhın üzerinde duran broşüre odakladı. Broşürü eline alırken, April telefonu kapadı ve broşürü işaret etti. “Gönüllü olduğum bir grup.”

“Heart Galerisi mi? Hiç duymamıştım.”

“Evlatlık sisteminde aile arayan çocukların inanılmaz fotoğraflarını çeken profesyonel fotoğrafçılar. Onları yerel galerilerde sergiliyoruz. Sosyal hizmetlerin çektiklerinden çok daha kaliteli fotoğraflar ve birçok çocuk o sergiler sayesinde aile buldu.”

“Bunu ne kadar süredir yapıyorsun?”

“Yaklaşık beş yıldır.” April verandaya döndü. “Tanıdığım bir fotoğrafçı için tasarımcılık yaparak başladım; çocukları kişiliklerini yansıtacak şekilde giydirmek, dekor bulmak, onlara kendilerini rahat hissettirmek vs. Şimdi kendim de çekiyorum. En azından buraya gelene kadar çekiyordum. Ne kadar sevdiğimi bilemezsin.”

Jack broşürü cebine atarak April’ın peşinden verandaya çıktı. Telefondaki adamla ilgili sorular sormak istiyordu ama sormadı. “Hiç evlenmemene şaşırdım.”

April oje şişesini aldı ve yine ahşap koltuğa oturdu. “Evlilik konusunda aklım başıma geldiğinde, aile kurmaya ilgimi kaybetmiştim.”

“Seni yanında bir erkek olmadan düşünemiyorum.”

“Yem atmayı kes.”

“Yem atmıyorum. Sadece şimdi kim olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Beni beraber olduğum erkek sayısıyla tartıyorsun,” dedi April açıkça.

“Sanırım.”

“Fermuarlarını kapalı tutamayacak kadar zayıf olan sayısız iyi adamın düşüşünden sorumlu olan o kötü kızın hâlâ var olup olmadığı merak ediyorsun.”

“Öyle ifade edersen...”

April başparmağına üfledi. “Geçen hafta yanındakilerin arasında gördüğüm esmer güzeli kim? Hizmetçin mi?”

“Hiç çıplak görmediğim, son derece becerikli bir yardımcı. Şimdi ciddi olduğun kimse var mı?”

“Hem de çok ciddi. Kendim.”

“Bu güzel.”

April taşan okeyi sildi. “Bana Marli’yle olan ilişkiden söz et. Ne kadar evli kaldınız; beş dakika mı?”

“Bir buçuk yıl. Çok eskide kaldı. Kırk iki yaşındaydım ve aile kurma zamanımın geldiğini düşünüyordum. Gençti, güzeldi ve sevimliydi; en azından o dönemde ben öyle sanıyordum. Sesini seviyordum. Hâlâ seviyorum. Evlenip birbirimizle ilgili her şeyden nefret ettiğimizi keşfedene kadar bir sorun olmadı. O kadının alaycılıktan hiç hoşlanmadığını söyleyebilirim. Ama o kadar da kötü değildi. Sonuçta Riley var.”

Marli’den sonra, basının yakından takip ettiği iki uzun süreli ilişkisi olmuştu. İki kadına da çok değer vermesine rağmen, temelde eksik olan bir şey vardı ve arkasında başarısız bir evlilik bırakmışken, bir tanesine daha kalkışmaya istekli değildi.

April oje sürmeyi bitirdi, şişenin kapağını kapadı ve uzun bacaklarını indirdi. “Riley’yi gönderme, Jack. Ne yaz kampına, ne Marli’nin kardeşine ne de özellikle sonbaharda bir yatılı okula. Yanında tut.”

“Bunu yapamam. Yaklaşan bir turnem var. Ne yapabilirim ki? Onu otel odasına mı kilitleyeyim?”

“Bir yolunu bulursun.”

“Bana çok fazla güveniyorsun.” Jack köhne çitlere baktı. “Riley sana dün geceyi anlattı mı? Dean’le olanları?”

April’in başı, yavrusu için havada tehlike kokusu almış bir dişi aslanın gibi kalktı. “Ne?”

Jack en üst basamağa oturdu ve olanları aynen anlattı. “Mazeret uydurmuyorum,” dedi bitirirken. “Riley çığlık atıyordu ve Dean de onu kovalıyordu.”

April ayağa kalktı. “Dean asla onu incitecek bir şey yapmaz. Ona vurduğuna inanamıyorum. Aptal boynunu kırmadığı için şanslısın.”

April haklıydı. Yüksek tansiyonlu konserlerini sürdürebilmek için formunu korumasına rağmen, Jack otuz bir yaşındaki profesyo-

nel bir sporcuya denk olamazdı. “Hepsi bu da değil.” Jack de ayağa kalktı. “Sonrasında Dean’le konuştuk; en azından ben konuştum. Bütün günahlarımı itiraf ettim. Dürüstçe. Çok memnun olduğumu söylememe gerek yok.”

“Onu rahat bırak, Jack,” dedi April temkinli bir tavırla. “İkimizden de yeterince saçmalık gördü.”

“Evet.” Jack kapıya baktı. “Riley’yi uyandırmamayı tercih ederim. Bu gece burada kalmasında sakınca var mı?”

“Elbette yok.” April içeri girmek için döndü ve Jack neredeyse aşağı iniyordu. Neredeyse. “Hiç merak etmiyor musun?” diye sordu tekrar April’a dönerek. “Şimdi bizim için nasıl olurdu, bilmek istemiyor musun?”

April’m eli kapının tokmağında donup kaldı. Bir an için bir şey söylemedi fakat sonunda konuştuğunda sesi çelik gibiydi. “Hem de hiç.”

Riley, April’la babasının söylediklerini duyamıyordu ama sesleri onu uyandırmıştı. Kulübenin içindeki yatakta rahattı ve birbirleriyle konuştuklarını biliyordu. Dean ikisinin çocuğuydu; demek ki bir zamanlar birbirlerini sevmişlerdi.

Ayak başparmağıyla diğer baldırını kaşıdı. Bugün o kadar eğlenmişti ki üzölmeye fırsatı olmamıştı. April ona yapacak güzel işler bulmuştu; buket yapmak için çiçek toplamak ve boyacılara içecek götürmek gibi. Öğleden sonra Dean’le birlikte bisikletle dolaşmaya çıkmışlardı. Çakıl zeminde pedal çevirmekte zorlanmıştı fakat Dean onunla alay etmemişti ve ertesi gün biraz antrenman yapabilmek için kendisine top atması gerekeceğini söylemişti. Sadece bunu düşünmek bile onu endişelendiriyordu ama heyecanlandırıyordu da. Blue’yu özlüyordu ancak Dean’e onu sorduğunda, Dean konuyu değiştirmişti. Riley onunla Blue’nun ayrılmamasını umuyordu. Annesi hep ilişkilerini bitirip dururdu.

April'in dolaştığını duyunca örtüyü çenesine kadar çekti ve kendisini kontrol ederse diye hiç kıpırdamadan yattı. Riley onun böyle şeyler yaptığını çoktan fark etmişti.

Sonraki birkaç gün boyunca, Blue kendine Dean'in uzak kalmasının iyi bir şey olduğunu çünkü Nita'yla başa çıkabilmek için aklının başında olması gerektiğini söyleyip durdu. Yine de onu çok özliyordu. Dean'in de kendisini aynı ölçüde özlediğine inanmak istiyordu ama neden özleyecekti ki? Sonuçta istediğini elde etmişti.

Eskisi gibi yine yalnızlık duygusu çökmeye başlamıştı. Nita, tabloda Tango'yla birlikte yer almaya karar vermişti ama Blue'nun onu eski haliyle çizmesini istiyordu. Dolayısıyla albümlerin karıştırılması gerekiyordu. Nita'nın kırmızı ojeli tırnakları her sayfaya bastırıyor, fotoğraflarda birlikte görüldüğü herkesin kusurlarını işaret ediyordu; birlikte çalıştığı başka bir dans hocası, hoppa bir oda arkadaşı, ona yanlış yapmış olan bir sürü erkek.

"Hoşlandığınız kimse var mı?" diye sordu Blue, cumartesi sabahı fotoğraf albümlerinin arasında, salondaki kanepede otururken sabrı taşarak.

Nita boğum boğum parmağıyla sayfayı çevirdi. "O zamanlar hepsinden hoşlanırdım. İnsan doğası konusunda saftım."

Blue tabloya başlayamadığı için gergin olmasına rağmen, Nita'nın hayatını öğrenmek kesinlikle hoşuna gitmişti: Savaş sırasında Brooklyn'de yaşarken ergenlik çağındaydı ve sonra altmışlarda salon dansı öğretmeye başlamıştı. "Alkolik" dediği bir aktörle kısa süreli bir evliliği olmuş, kozmetik ürünleri satmış, fuarlarda modellik yapmış ve çeşitli pahalı New York restoranlarında vestiyer görevlisi olarak çalışmıştı.

Yetmişlerin başlarında Marshall Garrison'la tanışıp evlenmişti. Düğün fotoğrafında kabarık, platin saçlarıyla, ağır göz makyajıyla ve parlak dudaklarıyla, beyaz takım elbiseli ve seçkin görünümlü daha

yaşlıca bir adama bakarken görünüyordu. Kalçası küçük, bacakları uzun, teni gergin ve kırıksızdı; erkeklerin tekrar tekrar dönüp bakacağı türden bir kadındı.

“Otuz iki yaşında olduğumu sanıyordu,” dedi Nita. “Kendisi elli yaşındaydı ve aslında kırk yaşında olduğumu öğrenirse ne yapacağını düşünmekten uykularım kaçıyordu. Ama bana deli oluyordu ve umurunda değildi.”

“Çok mutlu görünüyorsunuz. Sonra ne oldu?”

“Garrison’a geldim.”

Albüm sayfalarını çevirirken, Blue fotoğraflardaki kadının, memnun etme çabasıyla gülümsemesinin yerini yavaş yavaş mutsuzluğa bıraktığını fark etti. “Bu ne zaman çekilmişti?”

“Evliliğimizin ikinci yılında, Noel partimizde. Herkese kendimi sevdirebileceğim inancını kaybettiğim zamandı.”

Kadın konukların yüzlerindeki ifadeler, kasabanın en önemli saikinini çalmış olan, iri küpeli, kısa etekli, sırnaşık Brooklyn yosmasıyla ilgili ne düşündüklerini açıkça gösteriyordu. Blue başka bir sayfada Nita’nın birinin bahçe partisinde tek başına dururken ve objektife gergin bir gülümsemeyle bakarken çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Sonra Marshall’ın bir fotoğrafına baktı. “Kocanız çok yakışıklıymış.”

“Bunu kendisi de biliyordu.”

“Ondan bile mi hoşlanmıyordunuz?”

“Onunla evlendiğimde yürekli olduğunu sanmıştım.”

“Muhtemelen kanını emerken yüreğini de zayıflatmışsınızdır.”

Nita’nın alt dudağı kıvrıldı ve dişlerinin arasından nefes alıp verdi; bu, memnuniyetsizliğini göstermek için sık sık yaptığı bir şeydi. Blue o sevimsiz sesi sayamayacağı kadar çok duymuştu.

“Büyütecimi ver,” dedi Nita. “O resimde Bertie Johnson’ın beninin görünüp görünmediğini merak ediyorum. Hayatımda tanıdığım en basit kadındı ama benim giysilerimi eleştirme cüretini göstermişti. Herkese gösteriş budalası olduğumu söylüyordu. Haddini bildirdim.”

“Bıçakla mı, silahla mı?”

Nick. Nick. “Kocasını kaybedince evimi temizlemesi için onu tuttum. Bayan Kendini Beğenmiş bundan hiç hoşlanmadı; özellikle de klozetleri iki kez sildirdiğim için.”

Blue, Nita’yı talihsiz Bertie Johnson’a emirler yağdırırken hayal etmekte zorlanmadı. Son dört gündür Blue’ya da yaptığı buydu zaten. Ev yapımı kurabiyeler istiyor, Blue’ya Tango’nun pisliğini temizletiyordu ve hatta yeni bir temizlikçi tutma işini bile ona yıkmıştı; kimse onun evinde çalışmak istemediği için bu zor bir işti. Blue albümü kapadı. “Çalışmaya başlamak için yeterince şey gördüm. Taslaklarımı bitti ve eğer bugün öğleden sonra beni rahat bırakırsanız, bir şeyler bitirebilirim.”

Nita sadece tabloda yer almayı istemekle kalmamış, aynı zamanda antreye asabilmesi için çok daha büyük olmasına da karar vermişti. Blue buna göre bir tuval sipariş etmiş ve fiyatını da uygun şekilde yükseltmişti. Yeni bir şehirde yeni bir sayfa açmak için yeterince parası olacaktı... tabii Garrison’dan gidebilirse ama Nita bunu engellemek için elinden geleni yapıyordu.

“Bütün zamanımı şu futbolcuyu düşünerek geçirirsen nasıl düzgün bir şey yapacaksın ki?”

“Onu düşünmüyorum.” Blue, salı günü sokakta karşılaştıklarından beri Dean’i hiç görmemişti ve eşyalarını almak için çiftliğe döndüğünde Dean gitmişti.

Nita bastonuna uzandı. “Gerçekle yüzleş, Bayan Koca Ağz. Sözde nişanınız bitti. Öyle bir erkek, bir kadında senin sahip olduğundan çok daha fazlasını ister.”

“Bana hatırlatıp durduğunuz gibi.”

Nita kibirli bir tavırla genç kadına baktı. “Yapman gereken tek şey aynaya bakmak.”

“Siz hiç ölecek misiniz?”

Nita'nın alt dudağı kıvrıldı ve yine aynı sesi çıkardı. "Kalbini kırdı ve bunu itiraf etmiyorsun."

"Kalbimi filan kırmadı. Bilginiz olsun diye söylüyorum, ben erkekleri kullanırım. Erkeklerin beni kullanmasına izin vermem."

"Ah, tabii, gerçek bir Mata Hari'sin, değil mi? Oldu."

Blue albümlerden ikisini aldı. "Çalışmak için odama çıkıyorum. Beni rahatsız etmeyin."

"Öğle yemeğini hazırlayana kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Izgara peynirli sandviç istiyorum. Aldığın şu çöpten değil, Velveeta kullan."

"Ona çedar deniyor."

"Ben demiyorum."

Blue iç çekerek mutfığa yöneldi. Tam buzdolabını açarken arka kapının vurulduğunu duydu. Yüreği ağzına geldi. Hemen koştu ve dışarıda April ile Riley'yi gördü. Onları gördüğüne sevinse de, biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. "İçeri gelin. Sizi özledim."

"Biz de seni özledik," dedi April, Blue'nun yanağını okşayarak. "Özellikle de yemeklerini. Dün uğrayacaktık ama evde işim çıktı."

Blue, Riley'ye sarıldı. "Çok güzel görünüyorsun." Blue onu beş gün önce gördüğünden beri, Riley'nin uzun, biçimsiz saçlarının yerine, yüzünün ovalini vurgulayan kısa bir kesim gelmişti. O dar ve uygunsuz giysilerin yerini de üzerine rahatça uyan haki bir şort ile gözlerini vurgulayan ve solgunluğundan eser kalmamış olan tenini tamamlayan yeşil bir tişört almıştı.

"Kim geldi?" Yaşlı kadın mutfak kapısında belirdi ve April'a öfkeli gözlerle baktı. "Kimsin sen?"

Blue yüzünü ekşitti. "Kaynayan bir kazan duyan tek kişi ben miyim?"

April gülümsedi. "Ben Dean Robillard'ın kâhyasıyım."

"Blue hâlâ patronunu düşünüp duruyor," dedi Nita kendinden emin bir tavırla. "Kızı görmeye bir kez bile gelmedi ama bu aptal bittiğini kabul etmiyor."

“Ben düşünüp durmuyorum. Ben...”

“Şu sersem kız bir peri masalında yaşıyor ve beyaz atlı prensin onu bu sefil hayatından kurtarmaya geleceğini sanıyor.” Nita üç kolyesinden birini çekiştirdi ve on bir yaşındaki kıza yaklaştı. “Adın ne senin, tuhaf şey?”

“Riley.”

“Erkek adı gibi, o ne öyle?”

Blue’nun Nita’ya haddini bildirmesine fırsat kalmadan, Riley karşılık verdi: “Olabilir. Ama Trinity’den çok daha iyi.”

“Sana göre. Benim çocuğum olsaydı adını Jennifer koyardım.” Nita bastonuyla kapıyı işaret etti. “Benimle oturma odasına gel. Burcumu okumak için genç bir çift göz gerek. Birisi rahatsız edilmek istemiyormuş.” Blue’ya öfkeli gözlerle baktı.

“Riley beni ziyarete geldi,” dedi Blue, “ve burada kalacak.”

“Onu yine şımartıyorsun.” Nita, Riley’ye onaylamayan gözlerle baktı. “Sana bebek gibi davranıyor.”

Riley bakışlarını sandaletlerine indirdi. “Hiç de değil.”

“Eee?” dedi Nita. “Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?”

Riley dudaklarını kemirdi. “Geliyorum sanırım.”

“Dur bakalım.” Blue kolunu Riley’nin omzuna attı. “Sen burada benimle kalıyorsun.”

Şaşırtıcı bir şekilde, Riley bir an tereddüt ettikten sonra Blue’dan uzaklaştı. “Ondan korkmuyorum.”

Nita’nın burun delikleri irileşti. “Benden neden korkasın ki? Ben çocukları çok severim.”

“Akşam yemeği olarak,” diye karşılık verdi Blue.

Nita memnuniyetsizliğini gösteren sesi çıkardı ve Riley’ye döndü. “Orada öyle durmasana.”

“Olduğun yerde kal,” dedi Blue, Riley yaşlı kadının peşinden gidecek olduğunda. “Sen benim konuğumsun, Riley, onun değil.”

“Biliyorum ama sanırım onunla gitmem gerek,” dedi Riley teslim olarak.

Blue, April’a baktı ve April belli belirsiz başıyla onayladı. Blue bir elini beline koyarak Nita’yı işaret etti. “Yemin ederim, ona kötü bir şey söylersen, bu gece uyuduktan sonra yatağını ateşe veririm. Ciddiyim. Riley, sana söylediklerini bana iletceksin.”

Riley gergin bir tavırla kolunu ovuşturdu. “Ah... tamam.”

Nita dudaklarını büzerek April’a döndü. “Benimle nasıl konuştuğunu duyuyor musun? Sen tanıksın. Bana bir şey olursa polisi ara.” Riley’ye döndü. “Umarım okurken tükürük saçmıyorsundur. Bundan nefret ederim.”

“Hayır, hanımefendi.”

“Sesini çıkar. Şu omuzlarını dikleştir. Yürümeyi öğrenmen gerek.”

Blue, Riley’nin yenik gözlerle bakmasını bekledi fakat on bir ya-şındaki kız derin bir nefes aldı, omuzlarını geri attı ve salona yürüdü. “Söylediklerine sakın aldırma,” diye seslendi Blue, onun arkasından. “Gerçekten kötü biri o.”

O garip ses nihayet uzaklaştı.

Blue, April’a döndü. “Neden onunla gidiyor?”

“Kendini sınıyor. Dün gece hava karardıktan sonra Yumak’ı gereksiz bir yürüyüşe çıkardı ve bu sabah gölet kıyısında bir yılın görünce daha yakından bakabilmek için yaklaştı ama döndüğünde yüzü kâğıt gibi bembeyazdı.” April, Blue’nun işaret ettiği sandalyeye oturdu. “Bu moral bozucu. Nashville’den kaçacak cesareti vardı –hikâyeyi duysan tüylerin diken diken olur– ve babasına karşı geldi ama kendini her şeyden korkan biri gibi görüyor.”

“O harika bir çocuk.” Blue, Riley’nin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için oturma odasına baktıktan sonra dolaptan kurabiye tenekesini alıp mutfak masasına getirdi.

“Bu kadınla kalmaya nasıl tahammül edebiliyorsun?” April, Blue’nun ikram ettiği ev yapımı tatlı kurabiyelerden bir tane aldı.

“Kolay uyum sağladım.” Blue da bir kurabiye alıp April’in karşısındaki yaldızlı sandalyeye oturdu. “Riley inanılmaz bir çocuk.”

“Kendini sınamasının ardında Dean’in olduğunu tahmin ediyorum. Riley’yle zihinsel sağlamlık konusunda konuştuğunu duydum.”

Blue çok şaşırdı. “Nihayet onu kabullendi mi?”

April başıyla onayladı ve Blue’ya önceki salı gecesi olanları anlattı; Dean’in karavana geldiği ve seviştikleri gece. Blue onun acı çektiğini biliyordu ve artık nedenini de anlamıştı. Kurabiyesinin kenarını kırarken konuyu değiştirdi. “Evde işler nasıl gidiyor?”

April kedi gibi gerindi. “Boyacılar işlerini bitirdi ve mobilyalar gelmeye başladı. Ama verandayı yapması gereken adamlar, Nita’nın boykotu sırasında başka iş almışlar ve iki haftadan önce geri dönemeyecekler. İster inan, ister inanma, Jack kontrolü ele aldı. Çarşamba günü verandanın iskeletini yapmaya başladı.”

“Jack mi?”

“Yardıma ihtiyacı olduğu her seferinde Dean’e bağırıp yanma gelmesini söylüyor. Bugün bütün öğleden sonra çalıştılar ve neredeyse tek kelime bile konuşmadılar.” April bir kurabiye daha alırken inledi. “Tanrım, bunlar çok güzel. Dean’le kavganızın sebebini bilmiyorum ama keşke barışsanız da, geri dönüp yemeklerimizi yapsan. Riley ile ben gevrek ve sandviç yemekten bıktık.”

Keşke o kadar basit olsaydı. “Bu portreyi bitirdiğimde Garrison’dan ayrılacağım.”

April hayal kırıklığına uğramıştı ve bu iyiydi. “Yani nişanınızı resmî olarak attınız mı?”

“Biz asla nişanlanmadık. Dean iki hafta önce beni Denver yakınlarında otobanda buldu.” Blue ona Monty’yi ve kunduz kostümünü anlattı.

April o kadar şaşırmış görünmüyordu. “Gerçekten ilginç bir hayatın var.”

Riley salonda Bayan Garrison'ın burç yorumunu okumayı bitirdi. Romantik bir karşılaşmadan söz ediyordu ve Riley o kadar utandı ki başka bir şey uydurmak istedi ama aklına bir şey gelmedi. Riley mutfakta April ve Blue ile birlikte olmayı tercih ederdi ama Dean insanlara kendisini ne kadar korkuttuklarını belli etmekten vazgeçmesi gerektiğini söylemişti. Dean, kendi başının çaresine bakmak konusunda Blue'yu izlemesi ve aynı şeyleri yapması gerektiğini de söylemişti; tabii gerçekten mecbur kalmadıkça kimseye vurmamak koşuluyla.

Bayan Garrison, Riley'nin çalacağından korkarmış gibi gazeteyi hırsıyla kaptı. "Mutfaktaki şu kadın. Adının Susan olduğunu sanıyordum. Kasabada öyle duymuştum."

April'in Dean'in annesi olduğunu Blue dışında kimse bilmiyordu. "Sanırım April göbek adı olabilir."

"Onunla akraba mısınız? Sen çiftlikte ne yapıyorsun?"

Riley kanepenin kolçağına baktı. Bayan Garrison'a Dean Robillard'm ağabeyi olduğunu söyleyebilmek isterdi. "April bir aile dostumuz. O şey... üvey annem gibi."

"Hımm." Bayan Garrison küçük kıza baktı. "Bugün geçen haftakinden daha iyi görünüyorsun."

Riley'nin saçlarını kastetmişti. April onun saçlarını kestirmişti ve yeni giysiler de almışlardı. Daha bir hafta olmasına rağmen, belki de sıkılıp bir şeyler atıştıracak çok fazla zamanı olmadığı için, Riley'nin göbeği büyümemişti. April'in kulübesine gitmek istediği her seferinde yürümesi gerekiyordu ve Yumak'la da ilgilenmek zorundaydı. Tepelerde bisiklete binmek zordu ve sonra da Dean onunla futbol oynuyordu. Bazen Riley ikisinin sadece oturup konuşabilmesini diliyordu ama Dean sürekli bir şeyler yapmayı seviyordu. Riley onun Benny Phaler gibi hiperaktif olabileceğini düşünüyordu; belki de sadece erkek ve futbolcu olduğu içindi.

“Saçlarımı kestirdim,” dedi Riley. “Ayrıca ortalıkta çok fazla abur cubur yok ve son zamanlarda sık sık bisiklete biniyorum.”

Bayan Garrison’ın dudakları büzüldü ve Riley pembe rujun birazının çizgilere kaçtığını fark etti. “O gün Josie’nin yerindeyken sana şişman dediğim için Blue bana kızmıştı.”

Riley ellerini kucağında ovuşturdu ve Dean’in kendini daima savunması gerektiğini söylediğini hatırladı. “Şişman olduğumu biliyorum ama söyledikleriniz beni incitmişti.”

“O zaman sen de birinin kötü bir gün geçirdiği açıkken fazla alıngan olmaktan vazgeç. Ayrıca, artık o kadar şişman görünmüyorsun. Bu konuda bir şeyler yapman iyi olmuş.”

“Bilerek değil.”

“Fark etmez. Daha iyi hareket edebilmek için dans öğrenmelisin. Eskiden salon dansları öğrettirdim.”

“Bir süre baleye gittim fakat yeterince iyi olmadığım için bıraktım.”

“Devam etmeliydin. Bale özgüveni artırır.”

“Öğretmen dadıma umutsuz olduğumu söyledi.”

“Ve sen de bunu kabullendin mi? Gururun neredeydi?”

“Pek gururlu olduğumu sanmıyorum.”

“Biraz gururlu olma zamanın gelmiş. Şuradaki kitabı alıp başının üzerine koy ve yürü.”

Riley bunu yapmak istemiyordu ama Bayan Garrison’ın işaret ettiği masaya gitti ve orada bulduğu kitabı başının üzerine koydu. Kitap hemen düştü. Yerden alıp tekrar denediğinde, bu kez biraz becerebildi.

“Başparmaklarını ileri bakacak şekilde çevir,” diye emretti Bayan Garrison. “Göğsün genişler ve omuzların geri gider.”

Riley denedi ve kendini daha uzun boylu, daha büyük hissettiğine karar verdi.

"İşte. Nihayet kendisiyle ilgili iyi düşünen birine benzedin. Bundan sonra böyle yürümeni istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Peki, hanimelendi."

April başını içeri uzattı. "Gitme zamanı, Riley."

Kitap Riley'nin başından kaydı ve küçük kız onu yerden almak için eğildi. Bayan Garrison, Riley'nin şişman ve sakar olmasıyla ilgili kötü bir şey söyleyecekmiş gibi gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi. "İş ister misin, kızım?"

"İş mi?"

"Kulaklarını temizlet sen. Gelecek hafta gelip Tango'yu yürüyüşe çıkar. Blue işe yaramaz. Onu yürüyüşe çıkardığını söylüyor ama bütün yaptığı onu köşeden döndürüp uyumasına izin vermek."

"Çünkü yürüyemeyecek kadar yaşlı," diye seslendi Blue mutfaktan.

Bayan Garrison'ın alını, kendisinin de yürüyemeyecek kadar yaşlı olduğunu düşünüyormuş gibi kırıştı. Riley artık nedense ondan daha az korkuyordu. Bayan Garrison'ın onun nihayet kendisi hakkında iyi düşünen birine benzediğini söylemesi hoşuna gitmişti. April, Dean ve babası her zaman ona güzel şeyler söylüyordu fakat sadece özgüvenini güçlendirmeye çalışıyorlardı ve Riley onlara inanmıyordu. Oysa Bayan Garrison özgüven gibi şeyleri umursamıyordu; dolayısıyla iyi bir şey söylüyorsa, muhtemelen doğru olmalıydı. Riley çiftliğe geri döndüğünde kitapla çalışmaya devam etmesi gerektiğine karar verdi.

"Blue, bana çantamı getir!"

"İçinde silah mı var?" diye karşılık verdi Blue.

Riley, Blue'nun Bayan Garrison'la böyle konuştuğuna inanamıyordu. Bayan Garrison gerçekten ama gerçekten ona ihtiyaç duyuyor olmalıydı çünkü aksi takdirde Blue'yu kovardı. Riley, Blue'nun bunu bilip bilmediğini merak etti.

Bayan Garrison çantasını almca içinden beş dolar çıkarıp Riley'ye uzattı. "Bununla şeker veya şişmanlatıcı başka şeyler alma."

Riley'nin babası ona hep yirmilik verirdi ve paraya ihtiyacı yoktu fakat reddetmek kabalık olurdu. "Teşekkür ederim, Bayan Garrison."

"Sadece sana duruşunla ilgili söylediklerimi unutma." Bayan Garrison çantasını kapadı. "Blue gelecek hafta seni çiftlikten alır."

"Ben hâlâ burada olacağımı sanmıyorum," dedi Riley. Babası ona ne zaman gideceklerini söylememiştii ve çiftlikte hayatı boyunca kalmak istediğı için, Riley ona bunu sormaya korkuyordu.

April eve dönerken uzanıp Riley'nin bacağına okşadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece hafifçe vurdu. Riley'ye sık sık sarılıyor, saçlarına dokunuyor ve onunla birlikte dans da ediyordu. Bazen April gerçek bir anne gibi davranıyordu ama sürekli erkek arkadaşlarından ve kalorilerden söz etmiyordu. Ayrıca, Riley'nin annesi asla April gibi küfretmezdi. Riley, April'in odun, çiçek ve defter kâğıdı kokusunu seviyordu. Bunu asla söze dökmüyordu ama April'in yanında olmak bazen Dean'in yanında olmaktan daha güzel geliyordu çünkü Riley bütün bu süre boyunca bir futbol topunun peşinden koşmak zorunda kalmıyordu.

Onu endişelendiren bir sürü şey olmasına rağmen gülümsemeye başladı. Dean'e Bayan Garrison'la yalnız kaldığını ve neredeyse hiç korkmadığını söylemek için sabırsızlanıyordu.

18. BÖLÜM

Blue'nun odası ikinci kattaki en küçük oda olabilirdi fakat aynı zamanda patronununkinden en uzakta olardı ve arka bahçeye bakan küçük bir balkonu vardı. Sırtını çiçek desenli kalın yatak örtüsüne dayayarak pembe halının üzerine bağdaş kurup oturdu ve az önce bitirdiği resmi inceledi. Nita'nın gözleri gelinciklerinkine benziyordu. Bunu düzeltmesi gerekecekti. Belki de gerekmezdi.

Komodinin üzerindeki altın kaplama saat geceyarısını işaret ediyordu. Resim defterini bir kenara bıraktı, esnedi ve gözlerini kapadı. Zihninde ağaçların altında duran karavam görüyordu. Pencerede bir ışığın titreşerek kendisini eve çağırdığını hissetti. Ne var ki karavan onun evi değildi ve geride bıraktığı diğer her yeri özlemekten vazgeçtiği gibi onu özlemekten de vazgeçecekti. Geride bıraktığı herkes gibi.

Balkon kapısına bir şey çarpınca Blue yerinde sıçradı. Olduğu yerde dönüp bakarken orada birinin durduğunu gördü. Kalbi duracak gibi oldu. Aynı anda çok farklı duygulara –beklenti, korku, öfke– kapıldı. Halıdan kalkarak kızgın adımlarla kapıya yürüdü ve çekip açtı. “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum.”

“Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var.” Dean içeri girdi. Blue mücver gibi kokarken, Dean egzotik baharat gibi kokuyordu. Dean,

Blue'nun sırtındaki, logosunun üzerinde eski boya lekeleri olan buruşuk Goodyear tişörtüne baktı. Blue bu sabah saçlarını bile yıkamamıştı çünkü Nita bastonuyla banyo kapısına vurup durarak kahvaltısını istemişti. Yine de Dean ondan çok pembelere bezenmiş yatak odasını eleştiriyor gibi bakıyordu. "Barbie'lerin nerede?"

"Arayabilirdin," diye çıkıştı Blue. "Daha da iyisi, bana aldırma-maya devam edebilirdin." Asık suratlı, huysuz bir eski kız arkadaş gibi konuşuyordu fakat bunu yapmasını Blue istemiş olmasına rağmen Dean'in uzak kalması onu incitmişti.

"Ararsam eğlencesi kalır mıydı?" Dean'in üzerinde rengi atık bir kot pantolon ve önünde smokin deseni olan siyah bir tişört vardı. Bu iki şeyi bir araya getirmeyi kim düşünürdü ki? Ve böylesine mükemmel görünmeyi?

"Odamın burası olduğunu nereden bildin?"

Dean parmağını Blue'nun tişörtünün kolunun altına sokarak düzeltti. "Işığın hâlâ yanan tek oda buydu."

Saat o kadar geç olmasa, Nita onun sabrını son damlasına kadar zorlamış olmasa, Blue Dean'i bu kadar özlemiş olmasa, duygularını gizlemekte daha başarılı olabilirdi. Kolunu sertçe çekip Dean'in elinden kurtardı. "Bütün hafta ben yokmuşum gibi davrandın ve şimdi de gecenin bu saatinde geliyorsun."

"İlk fırsatta beni özleyeceğini biliyordum."

"Git buradan."

Dean ona o gri-mavi gözleriyle baktı ve elmacık kemiğini başparmağıyla okşadı. "Çok yorulmuşsun. Daha yetmedi mi?"

Blue bakışlarını genç adamın açık yakasından V şeklinde görünen bronz tenden ayırmaya çalıştı. "Yetti de arttı bile."

"Güzel. O halde geri dönmene izin vereceğim."

Blue'nun elinde değildi. Dişlerinin arasından hava emdi.

Dean'in dudakları büzüldü. "Normal dik başlılığına geri döneceksin, değil mi?"

“Başka türlüşünü bilmiyorum.” Blue bir tomar temiz çamaşır olarak şifonyere tıktı. “Git buradan. Seni davet etmedim ve şimdi seninle laf yarışına girmek istemiyorum.”

“Bak buna şaşırdım.” Dean şişkin döşemeli pembe koltuğa oturdu. Aslında komik görünebilirdi ama koltuk onu daha da erkeksi göstermişti. “Mesele şu, Blue. Bencil olduğunu söylemiyorum ama bence arada bir kendinden başkasını düşünebilirsin.” Dean bacaklarını ileri uzatarak bir bileğini diğerinin üzerine attı. “Örneğin Riley gibi. Sen gittiğinden beri düzgün yemek yemedi.”

“Aşçı tut.” Blue çizimlerini halının üzerinden almak için çömeldi.

“Deli Jack ortalıktayken bunu yapamayacağımı biliyorsun. O lanet olasıca verandayı kendisi yapmak istediğine karar verdi. Şimdiye kadar işçiler onu tanımadı fakat bunun tek nedeni çoğunlukla yalnız olması ve kimsenin elinde bir çekiçe merdivenin tepesinde duran bir *rock* yıldızı görmeyi beklememesi.” Kot kumaşının altındaki uzun bacaklar Blue’nun gözlerinin önünde uzanıyordu. “Ancak eve birilerini almak, belaya davetiye çıkarmak olur.”

Blue bir çizim kalemini Dean’in topuğunun altından aldı. “Jack yakında gidecek. Riley de öyle. Sorun tamamen ortadan kalkıyor.”

“Ben bundan o kadar emin değilim.” Dean bacaklarını geri çekti. “Ben kolay kolay kimseden yardım istemem ama şimdi biraz yardıma ihtiyacımız var.”

Blue kalan çizimlerini de alarak ayağa kalktı. “Benim zaten bir işim var.”

“Ve seni berbat ediyor.” Dean koltuktan kalktı.

Blue ona bakarken küçük yatak odası daha da küçülmüş gibi geldi. Dean’i buradan atmanın tek bir garantili yolu vardı. “Bana ne kadar ödeyeceksin?”

Blue onun her zaman yaptığı gibi cebinden yüz dolarlık bir tomar para çıkarmasını bekledi; o zaman onu kapı dışarı edebilecekti. Oysa Dean başparmağını diğer başparmağındaki sargının üzerinde

gezdirdi. “Hiç. Bunu senden bir iyilik olarak istiyorum. Pazar günü evde pişmiş akşam yemeği.”

Böylece Blue’nun dayandığı ahlaki avantajı elinden almıştı.

“Çok şey istediğimi biliyorum,” dedi Dean, “ama hepimiz gerçekten çok memnun olacağız. Bana bir liste verirsen, ihtiyacın olanları alabilirim.”

Blue onun kendisine para önereceğinden çok emindi ve o zaman pazar yemeğini rahatça yüzüne çarpabilecekti fakat Dean ondan kurnaz davranmıştı ve şimdi reddederse kaba ve art niyetli görünenecekti. Blue çizimlerini yatağın üzerine bıraktı ve çiftliği ne kadar özlediğini düşündü. Riley’yle konuşmak istiyordu. Yeni mobilyaların nasıl görüldüğünü merak ediyor, Yumak’ı görmek istiyor ve Jack’in yanında mahcup olmayı özlüyordu. Yine hepsinin bir parçası olmak istiyordu. Eski zaafı: Ait olmadığı bir yere ait olmaya çalışmak. “Herkes orada olacak mı?”

Dean dudaklarını büzdü. “Deli Jack’in yanında aptal gibi davranmak için kaşınıyorsun, değil mi?”

“Artık daha olgunum.”

“Öyle olduğundan eminim.” Dean çizimleri yatağın üzerinden aldı. “Evet, herkes orada olacak. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Gruptan ayrılmadığı sürece gidebilirdi. Sadece bir kez. Blue kilerdeki malzemeleri zihninde gözden geçirdi ve Dean’e kısa bir liste verdi; Dean listeyi kâğıda yazmaya bile gerek görmedi. Son çizimi eline aldı. “Bu harika olmuş fakat köpeğinin resmini yaptığını sanıyordum.”

“Nita kendisinin de resimde olması gerektiğine karar verdi.” Nita resimden çok Blue’yu kölesi olarak yanında tutmakla ilgileniyor gibiydi. “Eve gitmeye hazır mısınız?”

Dean bakışlarını yatağa çevirdi. “Kesinlikle hayır.”

Blue elini beline koydu. "Sırf canın sıkıldı ve bu gece balkonumun korkuluğunun üzerinden atlamaya karar verdin diye soyunacağımı mı sanıyorsun yani? Hiç sanmıyorum."

Dean kaşlarını çatı. "Seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi? Uzak kalmam?" Parmağını Blue'nun yüzüne doğru salladı. "Kızmaya hakkı olan tek kişi sen değilsin."

"Ben sana bir şey yapmadım ki! Bir işe ihtiyacım vardı ve bana zaten bir işim olduğunu sakın söyleme çünkü yoktu."

"Ben sana güveniyordum, sense bana sırt çevirdin. Duygularımı umursamadığın ortada."

Dean gerçekten kızgın görünüyordu ama Blue ona inanmıyordu. "Aşırı ayrıcalıklısın, aşırı bencilsin ve bütün bunlarla başının çaresine bakabilecek durumdasın. Seni asıl rahatsız eden istediğinin olmaması." Blue onu dışarı atabilmek için balkon kapısına yürüdü fakat kolu çevirirken, Dean'i bacaklarını altına almış halde yatarken hayal etti ve geri çekildi.

"Beni asıl rahatsız eden," dedi Dean onun arkasından, "senin güvenebileceğim biri olduğunu sanmak."

Blue suçluluk duygusuyla dişlerini sıkı ve odanın diğer tarafına yürüdü. "Ön kapıdan çıkacaksın. Sakın gürültü yapma, yoksa patronum başımın etini yer."

Dean genç kadına sert bir bakış attı, Blue'nun önüne geçti ve kapıyı kendisi açtı. Blue onun arkasından kapıyı kilitleyebilmek için peşinden pembe halı döşeli koridora çıktı, son derece iğrenç bir Venedik kanalı tablosunun yanından geçti ve basamaklardan indi. Tam merdiven sahanlığın geçtikleri anda Dean durup ona döndü. Blue üst basamaktaydı ve göz göze geldiler. Tozlu kristal avizenin ışığında Dean'in yüzü hem tanıdık hem de gizemli görünüyordu. Blue onu anlıyormuş gibi yapıyordu ama nasıl anlayabilirdi ki? Dean yıldızlarda yaşıyordu; kendisiyse somut gerçeklikteydi.

Dean kollarını kaldırıp parmaklarını Blue'nun saçlarında gezdirirken genç kadın hiç kıpırdamadan durdu. Atkuyruğunu tutan gevşek lastik çözüldü.

Dean'ın öpücüğü sert ve heyecan vericiydi. Blue kendisiyle ilgili bildiği her şeyi unutarak kollarını onun boynuna sardı ve başını yana yatırıp dudaklarını araladı. Dean genç kadının kalçalarını tutup sıktı. Blue ona sokuldu ve kasıkları Dean'in vücuduna süründü.

Dean o kadar ani geri çekildi ki Blue'nun başı döndü ve düşmemek için tırabzana tutunmak zorunda kaldı. Dean bunu elbette ki fark etmişti. Blue saçlarını savurdu ve lastik bir tarafa uçup gitti. "Senin canın çok sıkılmış."

"Canım sıkılmış filan değil." Dean'in boğuk, kısık sesi zımpara kâğıdı gibi tenine sürtünüyordu sanki. "Hissettiğim şey..." Dean elini genç kadının çıplak bacağına, şortunun paçasının hemen altına koydu. "Hissettiğim şey... sevişilesi, küçük ve sıcak bir vücut..."

Blue'nun zihninde kıvılcımlar uçuştı. Dudaklarını yaladığında ağzına Dean'in tadı geldi. "Üzgünüm. Artık tadına baktığıma göre merakımı giderdim ve artık ilgilenmiyorum. Alınma."

Dean bakışlarını kaçırmadı. Parmaklarını bilerek Blue'nun göğsüne sürttü. "Alınmadım."

Blue'nun kanı kaynarken, Dean ona seksi bir tavırla gülümsedi, döndü ve evden çıkıp gitti.

Blue ertesi sabah Nita için pazar gazetesini almak üzere dışarı çıkarken kendini akşamdan kalma gibi hissediyordu. Önceki gece Dean ona karşı kurallarını değiştirmeye çalışmıştı. Blue diğer herkes gibi ona tapınmadığı için Dean'in kızmaya hakkı yoktu. Blue bugün çiftliğe gittiğinde ona olabildiğince zorluk çıkarmalıydı.

Gazeteyi almak için eğildiğinde çitlerin diğer tarafından gelen bir tıslama duydu. Başını kaldırdığında yerel ikinci el eşya dükkânının sahibi olan Syl'ı kırmızı camlı bir gözlükle çalıların arasından kendisine

bakarken buldu. Syl'in kısa, kırçılı saçları ve kırmızı rujla kalınlaştırdığı ince dudakları vardı. Blue büyük kavgadan sonra restoranda onunla karşılaştığında eğlenmişti fakat Syl şimdi son derece ciddi görünüyor, bahçe hortumu gibi tıslıyor ve Blue'ya kendisine yaklaşmasını işaret ediyordu. "Buraya gel. Konuşmamız gerek."

Blue gazeteyi kolunun altına sıkıştırarak Syl'in peşinden bir köşeden döndü. Sokağın karşı tarafında duran altın sarısı bir Impala'dan iki kadın indi: Dean'in emlakçısı Monica Doyle ve Syl'm hemen Myrtle Teyzenin Tavan Arası'nın sahibi Penny Winters olarak tanıttığı ince yapılı, orta yaşlı bir Afrikalı-Amerikalı kadın.

"Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştık," dedi Syl, kadınlar ikisinin yanına gelirken. "Ama kasabada seni her gördüğümüzde yanında o var. Bu yüzden kiliseye gitmeden önce buraya uğramaya karar verdik."

"Pazar sabahı ilk iş olarak gazetesini almazsa Nita'nın sinir krizi geçirdiğini herkes bilir." Monica mavi takım elbisesine uyan lacivert-sarı renkli Vera Bradley çantasından kâğıt mendil çıkardı. "Sen son umudumuzsun, Blue. Onun üzerindeki etkini kullanmalısın."

"Onun üzerinde bir etkim yok," dedi Blue. "Bana tahammül edemiyor bile."

Penny kırmızı elbisesinin boynundan sarkan altın haçla oynadı. "Bu doğru olsaydı, diğer herkes gibi senden de çoktan kurtulmuş olurdu."

"Daha dört gün oldu," diye karşılık verdi Blue.

"Bu bir rekor." Monica burnundan nefes verdi. "Diğer herkesi nasıl ezip geçtiğini bilemezsin."

Bu doğru değildi.

"Nita'yı, Garrison Büyüyor'u desteklemeye ikna etmelisin." Syl gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Bu kasabayı kurtarabilmemizin tek yolu bu."

Blue, Garrison Büyüyor'un ne olduğunu çabucak öğrendi; kasaba liderlerinin kasabayı canlandırıp hareketlendirmek için yaptığı bir plandı.

"Smokies'e giderken turistler buradan sürekli geçiyor," dedi Monica, "fakat düzgün bir restoran, kalacak ya da alışveriş yapabilecekleri bir yer olmadığı için hiç durmuyorlar. Nita, Garrison Büyüyor'u hayata geçirmemize izin verirse, bütün bunları değiştirebiliriz."

Penny göğüslerinin arasındaki küçük siyah düğmeyi çekiştirdi. "Burada ulusal markalar olmadığı için nostalji unsurundan yararlanabilir ve burayı KFC'den önceki küçük Amerikan kasabalarına benzetebiliriz."

Monica çantasını omzuna kaydırdı. "Doğal olarak, Nita işbirliği yapmayı reddediyor."

"Birkaç düzeltme yapmamıza izin verse, turistleri çekmek çok kolay olurdu," dedi Syl. "Nita bunun için beş kuruş harcamak zorunda değil."

"Syl beş yıldır dükkânının yanında bir hediyeelik eşya dükkânı açmaya çalışıyor," dedi Penny, "fakat Nita onun annesinden nefret ediyordu ve bu yüzden de dükkânı kiralamasına izin vermiyor."

Kilisenin çanı çalarken, kadınlar planlarının diğer kısımlarını da açıkladılar: Bir pansiyon kuracak, kasabanın lokantasını düzgün bir restorana dönüştürecek, Andy Berillo adında birinin fırına bir kafe eklemesine izin vereceklerdi.

"Nita kafelerin sadece Komünistler için olduğunu söylüyor," dedi Syl öfkeyle. "Bir Komünist'in Doğu Tennessee'de ne işi var ki?"

Monica kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve bugünlerde kim Komünistlerle ilgili endişeleniyor ki?"

"Sadece kasabadaki herkesin bizimle ilgili duygularını bilmesini istiyor," dedi Penny. "Kimsenin arkasından konuşmayı sevmem ama sırf kini yüzünden kasabanın ölmesine seyirci kalıyor."

Blue, o eski fotoğraflarda Nita'nın herkesi memnun etmek ister gibi görünmesini hatırladı ve buraya ilk geldiğinde onu dışlamak yerine aralarına almış olsalar, işlerin ne kadar farklı olacağını merak etmekten kendini alamadı. Nita ne söylerse söylesin, Blue onun kasabayı satma niyeti olduğunu hiç sanmıyordu. Bu kasabadan nefret ediyor olabilirdi fakat gidecek başka yeri de yoktu.

Syl, Blue'nun kolunu sıktı. "Sen şu anda onun dinlediği tek kişisin. Bu gelişmelerin ona daha fazla para kazandıracağına inanmasını sağla. Parayı sever."

"Elimden gelse yardım ederdim," dedi Blue, "ama beni yanında tutmasının tek nedeni bana işkence etmek. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor ki."

"Sadece dene," dedi Penny. "Bütün istediğimiz bu."

"Ama gerçekten dene," dedi Monica, daha kararlı bir tavırla.

O gün öğleden sonra Blue dışarı çıkacağını söylediğinde Nita öfke krizi geçirdi ama Blue vazgeçmedi ve saat dörde doğru, polis çağırma tehditleri arasında, Roadster'a binerek çiftliğin yolunu tuttu. Son ziyaretinden beri meranın çimleri biçilmiş, çitler onarılmıştı. Arabayı ambarın yakınına, Jack'in aracının yanına park etti. Bahçeden geçerken ılık rüzgâr atkuyruğunu savurdu.

Riley dışarı fırladı. Yüzündeki içten gülümseme, onu Blue'nun daha bir hafta önce verandada gördüğü üzgün kızıdan çok farklı biri haline getirmişti. "Bil bakalım ne oldu, Blue!" diye haykırdı. "Yarın eve gitmiyoruz! Babam verandadaki tamirattan dolayı birkaç gün daha kalacağımızı söyledi."

"Ah, Riley! Bu harika. Çok sevindim."

Riley onu ön kapıya doğru çekti. "April her şeyi görebilmen için bu taraftan gitmeni istiyor. Ve yine bil bakalım ne oldu! April, Yumak'a peynir verdi ve Yumak osurup ortahği kokutmaya başladı. Ama Dean sürekli beni suçluyor; oysa ben yapmadım."

“Evet, doğru.” Blue sırtıttı. “Suçu köpeğe yükle.”

“Hayır, gerçekten. Ben peynir sevmem bile.”

Blue gülererek ona sarıldı.

April ve Yumak onları ön kapıda karşıladı. İçeri girdiklerinde antre akşamüstü güneşinde yeni boyayla parılıyordu. Koridora toprak rengi desenleri olan bir yolluk serilmişti. April, Blue’nun bir Knoxville galerisinde bulduğu soyut tabloyu işaret etti. “Bak, tablo ne kadar güzel durdu. Çağdaş sanatı antikayla birleştirmek konusunda haklıydın.”

Tablonun altındaki sandıkta Dean’in cüzdanı ile anahtarlarının durduğu ahşap-bakır bir tepsi vardı. Yanında çocukluğunda çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu; Dean fotoğrafta köprücük kemiklerine değecek kadar büyük bir kask ve şortla görünüyordu. Sandığın yanında kıvrımlı demir bir vestiyer ceketlerin asılmasını bekliyordu ve bir hasır sepetin içinde bir çift spor ayakkabı ile bir futbol topu duruyordu. Oymalı sırtlıklı, sağlam bir maun koltuk, gelen postaları kontrol etmek ya da ayakkabıları giymek için uygun bir yer sağlıyordu. “Her şeyi ona göre tasarlamışsın. Bunun ne kadar kişiselleşmiş olduğunun farkında mı?”

“Şüpheliyim.”

Blue oymalı ahşap çerçevesi olan, oval bir duvar aynasına baktı. “İhtiyacın olan tek şey kirpik kıvrıcısı ve nemlendiricisi için bir raf.”

“Uslu dur. Aynada kendine neredeyse hiç bakmadığını fark etmedin mi?”

“Fark ettim. Sadece fark ettiğimi anlamasını istemedim.” Blue evin geri kalanını, özellikle de açık renk badanayla ve kocaman bir Doğu halısıyla tam anlamıyla evrim geçirmiş olan salonu çok sevmişti. Blue’nun bir antikacı dükkânının arkasında keşfettiği manzara tabloları, April’in şöminenin üzerine astığı cüretkâr, modern tabloyla harika görünüyordu. April’m bulduğu eski deri koltuklar, müzik setinin konduğu oymalı ceviz bir dolapla birlikte yerleştirilmiş ve

uzaktan kumanda ile maç kayıtları aşırı büyük bir sehpanın üzerine konmuştu. Sehpanın üzerinde başka fotoğraflar da vardı; kimi çocukluk arkadaşlarıyla birlikte çekilmişti, diğerleri de ergenlik çağından ve üniversite yıllarından kalmaydı. Nedense Blue fotoğrafların Dean'in fikri olmadığını biliyordu.

Dean çekiç darbelerini farkında olmadan mutfaktan gelen Black Eyed Peas'in müziğinin ritmine uydurmuştu. Jack'le birlikte günün büyük bölümünü verandada çalışarak geçirmişlerdi. Dış duvarlar yükselmışti ve ertesi gün çatıya başlayacaklardı. Mutfak penceresine doğru baktı. Blue geldiğinde onu başıyla selamlamıştı fakat merhaba demek için dışarı çıkmamıştı ve Dean de içeri girmemişti. Önceki gece merdivende kontrolünü kaybederek onu öptüğü için kendine kızgındı fakat en azından şimdi onu kendi bölgesine çekmeyi başarmıştı ve kendi sahasında oynamanın avantajı gibisi yoktu. Blue çiftliği seviyordu ve geri dönmemeye kararlıysa da, Dean en azından ona neleri kaçırdığını hatırlatabilirdi. O ya da bu şekilde, istediğini elde etmeye kararlıydı; ikisinin de hak ettiği ilişkiyi.

İçeride biri müziğin sesini açtı. April ve Riley'nin akşam yemeğine yardım etmesi gerekiyordu ama April yemek pişirmekten hoşlanmıyordu ve Dean, Riley'yi patates soymaktan dansa sürükleyenin o olduğunu biliyordu. Blue'nun da bir karıştırma kâsesini kenara bırakarak onlara katıldığını gördü. Blue bir ağaç perisi gibi kollarını sallayarak ortalıkta zıplıyor, atkuyruğu başının arkasında sallanıyordu. Blue yalnız olsa, Dean onunla dans etmek için içeri girerdi ama April ve Jack ortalıktayken bunu yapmak istemiyordu.

"Blue'yla ayrıldığınızı sanıyordum." Jack'in sesi bir an için Dean'i ürpertti. Bir aleti istemek ya da bir kalas parçasını yerinde tutmak dışında bütün gün hiç konuşmamışlardı.

"Pek sayılmaz." Dean bir çiviye daha çaktı. Omzuna egzersiz yaptırıyordu ve nihayet gevşemeye başlamıştı. "Bir geçiş dönemindeyiz, hepsi o."

“Neye geçiş?”

“Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz.”

“Haydi oradan.” Jack gömleğinin koluyla yüzünü sildi. “Sen onunla ilgili ciddi değilsin. Sadece gönül eğlendiriyorsun.”

Tanıştıkları günden beri Blue da neredeyse aynı şeyi söylüyordu ve Dean bunun biraz doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Blue’yu sokakta ya da bir kulüpte görmüş olsa fark etmezdi bile fakat bunun tek nedeni, Blue’nun ona yaklaşmaması olurdu. İlgisini çekmeye çalışan bu kadar çok güzel kadın varken, geri duran birini nasıl fark edebilirdi ki?

“Onunla dikkatli ol,” diye devam etti Jack. “Sert görünüyor ama gözleri gerçek kişiliğini ele veriyor.”

Dean tişörtünün koluyla alnını sildi. “Gerçekleri şarkı sözleriyle karıştırma, Jack. Blue neyin ne olduğunu gayet iyi biliyor.”

Jack omuz silkti. “Sanırım sen onu benden daha iyi tanıyorsundur.”

Dean düş almak için içeri girene kadar birbirlerine söyledikleri son şey bu oldu.

Jack, Dean’in gözden kayboluşunu izlerken alnından süzülen bir ter damlasını sildi. Çiftlikte sadece bir hafta kalmayı planlamış olmasına rağmen, bir süre hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. April kendini affettirmek için bir yol seçmişti ve Jack kendininkine de karar vermişti: Dean’le birlikte bu verandayı yapacaktı. Jack büyürken yazları babasıyla çalışmıştı ve şimdi Dean’le birlikte aynı şeyi yapıyorlardı. Dean’in baba-oğul ilişkisine önem vermediğini biliyordu ama kendisi veriyordu.

Ayrıca verandanın yavaş yavaş ortaya çıkışı da hoşuna gidiyordu. Her şey çok sağlamdı. Kendi babası görse gurur duyardı.

Blue mutfak penceresini araladı. Jack camdan içeri bakarken April’in zarif hareketlerini ve bıçak gibi başının etrafında uçuşan uzun saçlarını gördü.

“Otuz yaşını geçmiş hiç kimse senin gibi dans edemez,” dediğini duydu Blue’nun, şarkı bittiğinde.

Riley, April’a uyum sağlamaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. “Babam elli dört yaşında ve o da harika dans ediyor. En azından sahnede. Başka yerde dans ettiğini sanmıyorum.”

“Eskiden ederdi.” April elleriyle saçlarını sıvazlayarak yüzünün önünden çekti. “Konserlerinden sonra gözden uzak bir kulüp bulurduk ve mekân kapanana kadar orada dans ederdik. Çoğu zaman sadece onun için açık tutarlardı. Birlikte dans ettiğim bütün insanlar arasında o...” April duraksadı, omuz silkti ve köpeği sevmek için eğildi. Biraz sonra cep telefonu çaldı ve cevap vermek için mutfaktan çıktı.

Jack önceki gün onun telefonda konuştuğu kişilerden birine Mark dediğini duymuştu. Ondan önce bir Brad vardı. Ah, şu eski April. Jack ona yaklaştığı her seferinde aynı zorluğu yaşıyordu. Buna rağmen onunla tekrar sevişmeyi çok istiyordu. Kıyafetlerini teker teker soyarak ve gücünün geldiği yeri keşfetmek istiyordu.

Jack’in New York’ta toplantıları vardı ve kendisi yokken ondan Riley’yle ilgilenmesini istemeyi düşünüyordu. Çocuğunu ona rahatlıkla emanet edebilirdi. April’la ilgili asıl güvenmediği kişi kendisiydi.

Dean düşünüyken alt kata inerken biri kapıyı yumruklamaya başladı. Dean kapıyı açtı ve karşısında Nita Garrison’ı buldu. Arkasında toz toprak içinde siyah bir sedan hareket edip uzaklaşıyordu. Dean mutfaka doğru seslendi: “Blue, arkadaşın geldi.”

Nita bastonuyla Dean’in dizine vurdu ve Dean refleksiyle geri çekilince, kadının rahatça geçebileceği genişlikte bir boşluk oluştu. Blue peşinden süzülen mis gibi yemek kokularıyla mutfaktan geldi. “Ah, Tanrım, hayır,” diye inledi Nita’yı görünce.

“Ayakkabılarını merdivende bırakmışsın,” dedi Nita suçlayan bir tavırla. “Onlara takılıp merdivenin dibine kadar yuvarlandım. Boynumu kırmadığım için şanslıyım.”

“Ayakkabılarımı merdivende bırakmadım ve siz de düşmediniz. Buraya nasıl geldiniz?”

“Şu lanet olasıca, aptal Chauncey Crole. Bütün yol boyunca camdan dışarı tükürüp durdu.” Nita havayı kokladı. “Burnuma kızarmış tavuk kokusu geliyor. Bana hiç kızarmış tavuk yapmadın.”

“Çünkü harca katacağım öğütölmüş camı gizleyecek yer bulamıyorum.”

Nita öfkeyle dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve güldüğü için Dean’e tekrar vurdu. “Oturmam gerek. Düştüğüm için her yerim çürük içinde.”

Riley peşinde Yumak’la mutfaktan geldi. “Selam, Bayan Garrison. Bugün kitapla çalıştım.”

“Git getir de bir bakayım. Ama önce bana rahat bir koltuk bul. Bugün çok kötü düştüm.”

“Salonda bir tane var. Size göstereyim.” Riley önden gitti.

Blue elinin tersiyle yanağına bulaşan unu sildi. Dean’e bakmıyordu. “April’a sofraya bir tabak daha koymasını söylesem iyi olur.”

“O kadın bizimle yemek yemiyor,” dedi Dean.

“O zaman ondan kurtulmanın bir yolunu düşün. İnan bana, sandığından daha zor.”

Dean itirazlarına devam ederek Blue’nun peşinden mutfağa girdi fakat Blue onu başından savdı. Yemek odasına baktığında, antika Duncan Phyfe masasının üzerinin sarı servis altlıkları, eski moda mavi ve beyaz porselen yemek takımları, Riley’nin topladığı parlak taşların durduğu bir kâse ve sarı çiçeklerin durduğu bir vazoyla donatılmış olduğunu gördü. Odanın tamamlanmak için ihtiyacı olan tek şey, Blue’nun çizmeyi reddettiği manzara resimleriydi. April bardaklara buzlu çay koyarken Dean’e aldırmadı. Dean, Blue’ya yardım etmeye çalıştı ama sadece ayak bağı olduğunu fark etti. Jack duştan çıkararak yanlarına geldiğinde Blue elindeki tahta kaşığı düşürdü.

“Seni gördüğüme sevindim, Blue.” Jack bir bira almak için buzdolabını açtı.

“Ah... selam.” Blue kaşığı almaya çalışırken un çuvalını devirdi.

Dean hemen birkaç kâğıt havlu kaptı. “Salonda beklenmedik bir konuğumuz var, Jack. Dolayısıyla ortadan kaybolman gerekebilir.” Başını Blue’ya doğru yatırdı. “Şu bir numaralı hayranının sana yemek ayıracağından eminim.”

Jack, April’i izliyordu ama April fark etmemiş gibiydi. “Bu kadar saklambaç yeter,” dedi. “Çiftliğin özel mülk. İnsanlar burada olduğumu anlasa bile, bana yaklaşılamazlar.”

Ancak Dean yirmi yılını kendisini Jack Patriot’a bağlayabilecek her şeyden uzak durmaya çalışarak geçirmişti ve Nita Garrison’ın herkese Jack’in burada kaldığını yetiştirmesini istemiyordu.

“Babam bugün bira dükkânına gitti,” dedi Riley kapıdan. “Üzerinde iş giysileri vardı, kulağında küpeleri yoktu ve dolayısıyla da kimse onu tanımadı.”

“Kimi tanımadı?” Nita, Riley’nin arkasında belirmişti. “Şu futbolcuyu mu? Onun burada olduğunu herkes biliyor.” O anda Jack’i gördü. “Sen kimsin?”

“Benim babam,” dedi Riley hemen. “Adı... Bay Weasley. Bay Ron Weasley.”

“Burada ne arıyor?”

“O... April’m erkek arkadaşı.”

April’m bakışları aniden onlara döndü ve başıyla yemek odasını işaret etti. “Umarım yemeğe kalıyorsunuzdur.”

Blue burnundan soludu. “Sanki gönderebilirmişsin gibi.”

“Kalmamda sakınca yok. Koluna gireyim, Riley, bir daha düşmek istemiyorum.”

“Bayan Garrison, Riley’nin aptal olduğunu düşünüyor,” dedi Riley ortaya konuşarak.

"Senin aptal okluğunu filan düşünmüyorum," dedi Nita. "Sadece adın aptalea ve bu da senin hatan değil, değil mi?" Jack'e suçlayan gözlerle baktı.

"Annesinin fikriydi," dedi Jack. "Ben Rachel ismini düşünüyordum."

"Jennifer daha iyi." Nita, Riley'yi önünden yemek odasına doğru itti.

Jack, Blue'ya döndü. "Bu da kim yahu?"

"Bazıları ona Şeytan diyor. Diğerleri Beelzebub¹³. Bir sürü ismi var."

Dean gülümsedi. "Blue'nun patronu."

"Benim patronum." Blue tepsideki butlardan birine vurdu.

"Çok şanslısın," dedi Jack.

Blue fırından bir tava kızarmış kuşkonmaz çıkardı. Hepsi birlikte servis tabaklarını taşımaya başladılar. Nita'nın masanın başına oturduğunu görünce Blue gözlerini kıstı. Riley onun hemen yanına oturmuştu. Dean çabucak ekmek sepetini bıraktı ve yaşlı kadından olabildiğinde uzak kalabilmek için masanın karşı ucundaki bir sandalyeyi kaptı. Jack neredeyse aynı hızla sıcak patates salatası kâsesinden kurtuldu ve Dean'in karşısına, Riley'nin yanına oturdu. April ve Blue geride sadece iki boş sandalye kaldığını aynı anda fark ettiler; biri masanın diğer ucunda, diğeri de Nita'nın hemen yanındaydı. İkisi aynı anda masanın ucuna koşular. April önce davranmıştı fakat Blue hile yaparak kalçasıyla ona vurup öne geçti. April dengesini kaybederken Blue kendini sandalyeye attı. "Sayı!"

"Hile yaptın," diye tısladı April.

"Çocuklar..." dedi Jack.

13 Eski bir Filistin şehri olan Ekron'da tapınılan bir tanrı iken Katolik Hristiyanlıkta Cehennem Melekleri'nden birisi ve şeytani bir figür olarak tasvir edilen bir karakterdir. (ed.n.)

April saçlarını savurarak Nita'nın yanına oturmak için geri döndü. Nita, Riley'ye Blue'nun buyurganlığıyla ilgili şikâyetlerini sıraladığı için hiçbir şeyin farkında değildi. April şimdi Dean'ın tam soluna oturmuştu. Yemekleri servis etmeye başladılar. April tabağını doldurduktan sonra Dean onun yemeğe başlamadan önce başını öne eğerek içinden dua ettiğini görerek şaşırıldı. Buna ne zaman başlamıştı ki?

"Sadece bir dilim ekmek," dedi Nita, Riley'ye, kendisi iki dilim alırken. "Daha fazlası seni yine şişmanlatır."

Blue, Riley'yi savunmak için ağzını açtı fakat Riley kendi başının çaresine bakabiliyordu. "Biliyorum. Artık eskiden olduğu kadar acıkıyorum."

Dean masanın etrafındakilere bakınırken tipik bir Amerikan ailesinin çarpık bir karikatürünü görür gibi oldu. Büyükanne olmayan bir büyükanne. Anne-baba olmayan anne-baba. Deli Jack'in yağcısı olmak dışında bir role uymayan Blue (Jack'e en büyük tavuk parçasını vermiş ve kazayla çatalını düşürdüğünde yenisini getirmek için mutfağa koşmuştu). Dean büyürken arkadaşlarının ailelerinin sofralarında oturup kendi ailesinin özlemini kurduğunu hatırlıyordu. Ne dilediğine daha çok dikkat etmeliydi.

Blue'nun yemeklerine herkes iltifat etti; kuşkonmazın tereyağına ihtiyacı olduğundan yakınan Nita dışında. Tavuk sulu ve çok lezzetliydi. Sıcak patates salatasının üzerinde tuzlu jambon kırıntıları vardı. Blue pek ekmek sevmiyordu ama diğerleri birden fazla dilim yemişti.

"Bayan Garrison eskiden salon dansı öğretiyormuş," dedi Riley.

"Biliyoruz," dedi Dean. Blue'yla aynı anda.

Nita, Jack'e baktı. "Bana tamdık geldin."

"Öyle mi?" Jack peçetesiyle ağzını sildi.

"Adım ne demiştin?"

"Ron Weasley," diye tekrarladı Riley süt bardağını ağzına götürürken.

Bu kız gerçekten çok akıllıydı; Dean diğerlerine çaktırmadan ona göz kırptı. Nita'nın *Harry Potter*'dan haberi olmamasını umuyordu.

Nita'nın sorgusuna devam etmesini bekledi fakat Nita bunu yapmadı. "Omuzlar," dedi ve Riley hemen sandalyesinde daha dik oturdu. Nita bir April'a, bir Dean'e baktı. "Siz ikiniz birbirinize benziyorsunuz."

"Öyle mi?" April kendine bir parça daha kızarmış kuşkonmaz aldı.

"Akrabamız, değil mi?"

Dean gerildiğini hissetti fakat küçük kardeşi kendini aile sırlarının koruyucusu olarak görüyor olmalıydı. "Bayan Garrison bana duruş dersleri veriyor," dedi. "Başıma kitap koyarak yürümede gerçekten ustalaşmaya başladım."

Nita üçüncü ekmek dilimiyle Blue'yu işaret etti. "Duruş derslerine ihtiyacı olan biri daha var."

Blue öfkeyle baktı ve dirseklerini masaya vurdu.

Nita zafer yansıtan bir tavırla sırttı. "Ne kadar çocukça."

Dean gülümsedi. Blue kesinlikle çocukça davranıyordu ama bunu yaparken çok da sevimli görünüyordu; bir yanağına bulaşmış un, boynundan dökülen bir bukle saç ve inatçı bir yüz ifadesi. Böylesine berbat görünen bir kadın nasıl bu kadar çekici olabilirdi?

Nita dikkatini Dean'e çevirdi. "Futbolcular hiçbir şey yapmadan bir sürü para kazanıyorlar."

"Hem de bir sürü," dedi Dean.

Blue kızdı. "Dean işi için çok çalışıyor. Oyun kurucu olmak sadece fiziksel açıdan yorucu bir şey değil. Aynı zamanda zihinsel olarak da çok zorlayıcı."

Riley hemen Blue'nun yardımına koştu. "Dean üç yıldır üst üste Profesyonel Kupa'da oynuyor."

"Eminim ben senden daha zenginimdir," dedi Nita.

"Olabilir." Dean bir tavuk kanadına baktı. "Servetin ne kadar?"

Nita öfkeyle nefes verdi. "Bunu sana söyleyecek değilim."

Dean gülümsedi. "O zaman gerçeği asla bilemeyiz, değil mi?"

İkisini de rahatlıkla satın alabilecek olan Jack alaycı bir tavırla güldü. Bayan Garrison ön dişlerine takılan bir yemek kırıntısını temizledi ve ona döndü. "Sen ne iş yapıyorsun bakalım?"

"Şu anda Dean'in verandasını inşa ediyorum."

"Gelecek hafta gel de pencere pervazlarıma bak. Tahtaları çürümüş."

"Üzgünüm," dedi Jack. "Pencereler benim alanım değil."

April ona gülümsedi ve Jack de karşılık verdi. Aralarında diğer herkesi dışarıda bırakan bir yakınlık oldu. Sadece bir an sürdü fakat masadaki hiç kimsenin gözünden kaçmadı.

19. BÖLÜM

Nita yemekten sonra Blue sofrayı toplamayı bitirene kadar salonda bekleyeceğini ve eve birlikte dönebileceklerini söyledi. April hemen ayağa kalktı. “Sofrayı ben toplarım. Sen git, Blue.”

Ancak Dean, Blue’nun gitmesine hazır değildi. Şimdiye kadar bu küçük ziyafetin başardığı tek şey, gündüzleri Blue’yla arkadaşlık etmeyi ve geceleri onunla konuşmayı ne kadar özlediğini hatırlatmak olmuştu. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. “Benim çöpleri yakmam gerekiyor,” dedi. “Önce çöpleri dışarı çıkarmama yardım etmeye ne dersin?”

Riley onun planını bozmak için elinden geleni yapıyordu. “Ben yardım ederim.”

“Yavaş olun bakalım.” April tabakları toplamaya başlamıştı. “Sofrayı toplayacağımı söylediğimde, Blue dışında herkes yardım edecek demek istedim.”

“Bir dakika,” dedi Jack. “Bütün gün verandada çalışıp durduk. Biraz rahatlamayı hak ediyoruz.”

Jack’le aniden takım mı olmuşlardı? Bu kesinlikle olamazdı. Dean boş tavuk tabağını kaptı. “Aldı.”

Riley araya girdi. “Bulaşık makinesini ben doldururum.”

“Müziği sen seçiyorsun,” dedi April. “Ve sağlam olsa iyi olur.”

Blue onlara katıldı. “Müzik varsa hayatta kaçırmam. Ben de yardım ediyorum.”

Diğerleri sofrayı toplarken, Blue yaşlı konuklarını salona götürdü. MP3-çalarıyla geri dönerek aleti April’in müzik setine taktı. “Oradan saçma sapan şeyler duymasam iyi olur,” dedi Jack. “Radiohead olabilir. Wilco da olur.”

April lavabonun başından ona baktı. “Ya da Bon Jovi.” Jack anlamlı bir bakış attı. April omuz silkti. “Kötü alışkanlıklarımın biri ve bunun için özür dileyecek değilim.”

“Benim kötü alışkanlığım Ricky Martin,” dedi Blue.

İkisi de Dean’e baktılar fakat onun bu sıcak aile itiraflarına katılmaya niyeti yoktu; bu yüzden Blue onun adına konuşmaya karar verdi. “Clay Aiken, değil mi?”

Nita dışlanmaktan hoşlanmamıştı ve salondan gelerek o da katıldı. “Ben Bobby Vinton’ı hep sevmişimdir. Fabian’ı da. Çok seksiydi.” Mutfak masasına oturdu.

Riley bulaşık makinesini açmak için uzandı. “Patsy Cline’ı severim –annem bütün albümlerini almıştı– fakat çocuklar onun kim olduğunu bilmedikleri için benimle alay ediyorlardı.”

“Zevkliymişsin,” dedi Jack.

“Ya sen?” diye sordu April, Jack’e. “Senin kötü alışkanlığın hangisi?”

“Kolay,” dedi Dean kendini tutamayarak. “Onun kötü alışkanlığı sensin, April. Değil mi Jack?”

Mutfaka aniden çöken huzursuz sessizlik Dean’i kızdırdı. Eğlencelerin can damarı olmaya alışkındı, sonunu getiren değil.

“İzninizle,” dedi Blue. “Dean ve benim çöpleri yakmamız gerekiyor.”

“Bir yere gitmeden önce, Bay Futbolcu,” dedi Nita, “Blue’mla ilgili niyetinin ne olduğunu kesinlikle bilmek istiyorum.”

Blue homurdandı. “Biri lütfen beni vursun.”

“Blue’yla ilişkim sadece bizi ilgilendirir, Bayan Garrison.” Dean lavabonun altından çöpü çıkardı.

“Öyle düşünmek istediğinden eminim,” diye çıkıştı Nita.

April ve Jack izlemek için dururken, kirli işlerini Nita’ya yaptırmaktan gayet memnundlardı. Dean, Blue’yu yan kapıya itti. “İzninizle.”

Ancak Nita o kadar kolay vazgeçmek niyetinde değildi. “Nişanlı olmadığınızı biliyorum. Bu kızla evlenmek gibi bir niyetin olduğunu da sanmıyorum. Sadece alabileceğini almanın peşindesin. Erkekler böyledir, Riley. Hepsi.”

“Evet, hanımefendi.”

“Bütün erkekler öyle değildir,” dedi Jack kızına dönerek. “Ancak Bayan Garrison haksız değil.”

Dean boştaki kolunu Blue’nun koluna geçirdi. “Blue kendi başının çaresine bakabilir.”

“Kız yürüyen felâket,” diye söylendi Nita. “Birinin ona göz kulak olması gerek.”

Bu kadarı Blue’ya yetmişti. “Senin beni umursadığın filan yok. Sadece sorun çıkarmak istiyorsun.”

“Şu yeniyetmenin söylediklerine bak!”

“Hâlâ nişanlıyız, Bayan Garrison,” dedi Dean. “Gidelim, Blue.”

Riley ileri atıldı. “Ben de nedime olabilir miyim?”

“Gerçekten nişanlı değiliz,” dedi Blue çocuğu doğru bilgilendirme zorunluluğu hissederek. “Dean sadece kendini eğlendiriyor.”

Sahte nişanlarını inkâr etmesi elbette ki Blue’nun işine gelirdi. “Gerçekten nişanlıyız,” dedi Dean. “Blue sadece huysuzluk ediyor.”

Nita bastonunu yere vurdu. “Benimle salona gel, Riley. *Belli kişilerden* uzaklaşalım. Tekrar bale yapabilmen için sana bacak kaslarını güçlendirecek egzersizler göstereceğim.”

“Ben bale yapmak istemiyorum ki,” diye mırıldandı Riley. “Gitar dersi almak istiyorum.”

Jack kuruladığı tavayı bir kenara bıraktı. “Ciddi misin?”

“Annem hep bana öğreteceğini söylemişti ama hiç öğretmedi.”

“Yine de sana temel akorları öğretti, değil mi?”

“Hayır. Gitarlarına dokunmamdan hoşlanmıyordu.”

Jack’in yüzü asıldı. “Akustik gitarım kulübede. Haydi, gidip onu alalım.”

“Gerçekten mi? Gitarım çalmama izin verecek misin?”

“Hayır, o lanet olasıca şeyi sana vereceğim.”

Riley, babası az önce başına elmaslı bir taç takmış gibi bakakaldı. Jack bulaşık havlusunu bir kenara attı. Dean, April’ı Nita’nın merhametine bırakmaktan hiç çekinmeden Blue’yu alıp dışarı çıktı.

“Ben huysuzluk filan etmiyorum,” dedi Blue, yan verandaya çıktıklarında. “Böyle söylememeliydin. Ve nedime olmak konusunda Riley’yi umutlandırman da hoş değil.”

“Bir şey olmaz, merak etme.” Dean çöpleri yaktıkları varile yürüdü. İçi dolmuştu. April’m bir Ziploc poşetinde sakladığı kibritlerden bir tane çakarak varilin içine attı. “Neden hepsi gitmiyor ki? Jack hâlâ burada. April, Riley gidene kadar kalacak. O ihtiyar cadı da bardağı taşıran damla. Hepsinin buradan gitmesini istiyorum! Senin dışında herkesin!”

“Ama bu o kadar kolay değil, değil mi?”

Hayır, o kadar kolay değildi. Çöpler tutuşurken Dean çimenlere oturup alevleri izlemek için geri çekildi. Son bir hafta boyunca Riley’nin özgüveninin güçlenişini izlemişti. Teninin solgunluğu kaybolmuştu ve April’ın aldığı yeni giysiler bile şimdiden bol gelmeye başlamıştı. Jack’le birlikte çalışmak zorunda kalsa bile, Dean verandayla uğraşmayı da seviyordu. Bir çivi çaktığı her seferinde, bu eski çiftliğe kendine ait bir işaret daha bıraktığını hissediyordu. Ve bir de Blue vardı tabii.

Blue onun arkasına geçti. Dean çimenlerin üzerine düşmüş bir selofanı alarak alevlerin arasına attı.

Selofan varilin dibine çarparak yere düşerken Blue izliyordu ama Dean ıskalamasını umursamamış gibiydi. Düşünceye dalmış haldeki profili alacakaranlıkta muhteşem görünüyordu. Blue gidip onun yanına oturdu. Dean'ın elinde bir yara bandı daha belirmişti ve bu kez yumruk boğumlarını örtüyordu. Blue banda dokundu. "İnşaat kazası mı?"

Dean dirseğini dizine dayadı. "Başımda da büyükçe bir şişlik var."

"Mesai arkadaşınla aran nasıl?"

"O benimle konuşmuyor, ben de onunla konuşmuyorum."

Blue bağdaş kurarak alevlere baktı. "En azından sana yaptıklarını kabul etmeli."

"Etti." Dean başını genç kadına çevirdi. "Sen de kendi annenle malum konuşmayı yaptın mı?"

Blue bir ot parçasını kopardı. "Onunla durum farklı." Ateş çıtırdadı. "O, İsa gibi. İsa'nın kızı, zamanını sürekli insanlara yardım ederek geçirdiği için babasına çocukluğunu mahvettiğini söyleyebilir miydi?"

"Senin annen İsa değil ve insanların çocukları varsa, ya onları kendileri büyütmeli ya da evlatlık vermelidir."

Blue, Dean'ın kendi çocuklarını yetiştirmek için yanlarında olup olmayacağını merak etti ama kendisi dünyayı dolaşırken onun evde kalıp çocuklarla ilgilenmesi düşüncesi moralini bozdu.

Dean kolunu Blue'nun omzuna attı ve genç kadın bu konuda bir yorum yapmadı. Alevler daha da yükseldi. Blue'nun kanı kaynıyordu. En iyi ikincilerle idare etmekten bıkmıştı. Hayatında bir kez olsun tehlikeli bir zevke dalmak istiyordu. Gece esintisi saçlarını uçuşturdu. Blue dizlerinin üzerinde doğrularak Dean'i öptü. Daha sonra ona haddini bildirebilirdi ama şimdilik anı yaşamak istiyordu.

Dean'ın onun öpücüğüne karşılık vermek için teşvike ihtiyacı yoktu ve çok geçmeden ambarın arkasından dolaşarak yüksek otların arasında gözden kayboldular.

Dean, Blue'nun neden fikrini değiştirdiğini bilmiyordu fakat parmakları kemerinin altına girmişken bunu sormaya niyeti yoktu.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Blue, Dean'ın kotunun önünü çözerken.

"Bazen insan elini taşın altına sokmalıdır." Dean, genç kadının şortuyla külotunu ayak bileklerine indirdi, diz çöktü ve yüzünü onun kasıklarına sürttü. Tatlı bir baharat gibi kokuyordu. Daha Dean onun tadına doyamadan, Blue kontrolünü kaybetti. Genç adam onu tutarak aşağı çekti ve poposuna batan otlardan korumak için kendisi alta geçti. Nihayet o sıcak, çekici vücudun içine girmek karşılığında bu çok küçük bir bedeldi.

Blue onun başını ellerinin arasına alarak sıkılmış dişlerinin arasından konuştu: "Sakin aceleye getirme!"

Dean ne demek istediğini anlıyordu fakat Blue çok dar, çok ıslaktı ve Dean kendini çok uzun süredir tutuyordu... Parmaklarını genç kadının kalçalarına saplayarak onu sertçe aşağı çekti ve kendini bıraktı.

Sonrasında Blue'nun kendisine kızacağından korkarak onu dümdüz üzerine yatırdı ve bacaklarından birini kendi beline doladı. Blue'yu ıstahla öperken vücutlarının arasından elini uzattı. Blue titriyordu. Dean açıklayamadığı bir koruma dürtüsü hissetti. Elini çekerek Blue'yu serbest bıraktı.

İşleri bitince Dean genç kadının dağılmış olan atkuyruğunu okşadı. "Sadece hafızanı tazelemek için..." Bir parmağını Blue'nun tişörtünün altından belinin bir yanından diğer yanına kaydırdı. "Seni tahrik etmediğimi söylemiştin."

Blue, Dean'in köprücük kemiğine dişlerini geçirdi. "Beni tahrik etmiyorsun; en azından mantıklı yanımlı. Ne yazık ki aynı zamanda sürtük bir tarafım da var. İşte o tarafımı tahrik ediyorsun."

Dean'in henüz onunla işi bitmemişti ve yine o sürtük taraflarına dokunmaya başladı ama Blue onun üzerinden otlara doğru kaydıldı. "Bütün gece burada zina yapamayız."

Dean sırttı. Zina yapmak!

Blue'nun tişörtü hâlâ üzerindeydi ama vücudunun geri kalanı çıplaktı. Blue konuşmaya devam ederken külotunu almak için eğildiğinde poposu olduğu gibi Dean'in gözlerinin önüne serildi. "Ne yaptığımızı tahmin etmeyecek tek kişi Riley." Blue külotunu buldu, giymek için ayağa kalktı ve Dean'e sırttı. "Nasıl yapacağımızı sana söyleyeyim, Boo. Seninle bir ilişkimiz olmasına karar verdim; kısa ve iğrenç. Seni kullanacağım, o kadar basit; dolayısıyla bana karşı duygusallaşma sakın. Ne düşündüğün umurumda bile değil. Senin duygularını umursamıyorum. Umursadığım tek şey vücudun. Bu sana uyar mı, uymaz mı?"

Blue, Dean'in hayatında gördüğü en baş belası kadındı. Onun almasına izin vermeden şortunu yerden kaptı. "Kullanılarak aşağılanmanın karşılığında benim elime ne geçecek?"

Blue yine sırttı. "Benimle yatıyorsun ya. Arzularının kaynağıyla."

Dean bunu düşünür gibi yaptı. "Bugünkü gibi birkaç yemek daha eklersen varım." Bir parmağını şortun paçasından geçirdi. "Sonuna kadar."

Jack kulübedeki mutfak masasının sandalyesini geri itti ve eski Martin'ini akort etmeye başladı. "Günahla Doğan"ı onunla kaydetmişti ve şimdi de gitarı kızına hediye etmek konusunda o kadar aceleci davranmamış olmayı diliyordu. O sıyrıklar, çizikler ve çentikler hayatının son yirmi beş yılını temsil ediyordu. Ancak annesinin Riley'nin gitarlarına yaklaşmasına bile izin vermediğini öğrenmek onu çileden

çıkarmıştı. Jack'in bu kadar önemli bir şeyi bilmesi gerekirdi fakat kesitli olarak kızına ilgisiz kalmıştı.

Riley bir sandalye çekerek o kadar yakına oturdu ki dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Eski müzik aletine bakarken bakışlarında hayret vardı. "Bu şimdi gerçekten benim mi?"

Jack'in pişmanlığı bir anda geçiverdi. "Senin."

"Bu hayatımda aldığım en güzel hediye."

Kızının hülyalı gözlerine bakınca Jack'in boğazında bir şeyler düğümlendi. "Bana bir gitar istediğini söylemeliydin. Sana gönderirdim."

Riley onun anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Sana söylemiştim," dedi Riley. "Ama turnedeydin ve sanırım duymamışsın."

Jack kızının bir gitardan söz ettiğini hiç hatırlamıyordu ama sonuçta onunla telefonda konuşurken nadiren dikkatini verirdi. Riley'ye sürekli hediyeler göndermesine rağmen –bilgisayarlar, oyunlar, kitaplar, CD'ler– hiçbirini gidip kendi seçmezdi. "Özür dilerim, Riley. Gerçekten kaçırmışım."

"Sorun değil."

Riley bir şeyi sorun etse bile daima bunun aksini söylüyordu; Jack onun bu alışkanlığını son on gün içinde fark etmişti. Aslında kızıyla ilgili fark etmesi gereken ama fark etmediği çok şey vardı. İhtiyaçlarını karşılayıp iyi okullara gitmesini sağladığı sürece üzerine düşeni yaptığını sanmıştı. Bunun ötesine bakmak istememişti çünkü duygusal açıdan yakınlaşmak yaşam düzenini bozardı.

"Açık akorların çoğunu biliyorum," dedi Riley. "Ancak Fa majör çalmak biraz zor." Babası gitarı akort ederken Riley dikkatle izliyor, onun bütün hareketlerini zihnine kaydediyordu. "İnternette araştırdım ve Trinity bir süre kendi gitarıyla çalışmama izin verdi ama sonra geri istedi."

"Trinity'nin gitarı mı var?"

“Bir Larrivee. Beş ders aldıktan sonra bırakmış. Gitarın sıkıcı olduğunu düşünüyor fakat Gayle teyzemin onu tekrar başlatacağına bahse girerim. Şimdi annem öldüğü için Gayle teyzemin yeni bir ortağa ihtiyacı var ve Trinity'ye bir gün Judds gibi –ama daha güzeli– olabileceklerini söylüyordu.”

Jack, Trinity'yi Marli'nin cenazesinde görmüştü. Daha bebekken bile kıvrıcık, sarı bukleleri, kırmızı yanakları ve iri mavi gözleriyle karşı konulmaz görünüyordu. Jack'in hatırladığı kadarıyla nadiren ağlıyordu, uyuması gerektiğinde uyuyordu ve Riley'nin yaptığı gibi püskürterek kusmak yerine mamasını midesinde tutuyordu. Riley bir aylıkken, Jack turneye çıkmıştı ve nasıl sakinleştireceğini bilmediği, ay yüzlü, çığlık çığlığa haykuran bir bebeği ve büyük bir hata olduğunu çoktan keşfettiği bir evliliği geride bırakmak için bir bahanesi çıktığına çok sevinmişti. Yıllar içinde bazen Trinity gibi sakin ve güzel bir çocuğu olsa daha iyi bir baba olabileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu. Ancak son on gündür yaşadıkları onu gerçekten aydınlatmıştı.

“Sana gitarını vermekle nezaket göstermiş,” dedi Jack. “Ancak işbirliğinin karşılıksız olmadığına eminim.”

“Bir anlaşma yapmıştık.”

“Duyalım bakalım.”

“Sana söylemek istemiyorum.”

“Yine de söyle.”

“Mecbur muyum?”

“Bu, sana Fa majörü daha kolay çalmanın bir yolunu göstermemi isteyip istemediğine bağlı.”

Riley gitarın ses deliğinin altında, parmak darbelerinden aşınmış olan noktaya baktı. “Trinity aslında erkek arkadaşıyla birlikteyken Gayle teyzeme benim yanımda olduğunu söyledim. Bir de onlara sigara almam gerekti.”

“O daha on bir yaşında!”

“Ama erkek arkadaşı on dört yaşında ve Trinity yaşına göre çok olgun.”

“Alı, evet, kesinlikle olgun. Gayle’in o çocuğu kitlemesi gerek; ona bunu yapması gerektiğini söyleyeceğim.”

“Söyleyemezsin. Yoksa Trinity benden daha da çok nefret eder.”

“Güzel. O zaman senden uzak durur.” Henüz detayları bilmediğinden, Riley’ye Prenses Trinity’yle bir daha görüşmeyeceğini söylememek için kendini zor tuttu. Riley’yi Gayle’in saçma sapan gözetimine bırakamayacağını artık biliyordu. Riley yatılı okula gitmekten hoşlanmayacaktı fakat kendini terk edilmiş hissetmemesi için Jack turne programlarını onun tatillerine göre ayarlamaya özen gösterecekti. “Sigaraları nereden buldun?” diye sordu.

“Evdeki çalışanlardan birinden aldım. Daha doğrusu o benim için aldı.”

Görünüşe bakılırsa Riley rüşveti bir hayatta kalma tekniğine dönüştürmüştü. Jack çok utandı. “Hiç seninle ilgilenen biri olmadı mı?”

“Ben başımın çaresine bakabilirim.”

“Bunu yapmak zorunda olmamalısın.” Marli’yle birlikte kızlarını kendi gitarının olması kadar basit bir şeyden mahrum bıraktıklarına inanamıyordu. “Gitar çalmayı ne kadar istediğini annene söylemiş miydin?”

“Denedim.”

Tıpkı Jack’e söylerken yaptığı gibi mırıldanmış olmalıydı. Kendisi daha da kötü davranırken, Marli’yi kızını ihmal ettiği için nasıl suçlayabilirdi ki?

“Şimdi bana F majör akorunu gösterir misin?” diye sordu Riley.

Jack sadece en üstteki iki teli nasıl bastıracağını Riley’ye gösterdi; böylesi küçük eller için daha kolaydı. Sonunda gitarı ona verdi. Riley ellerini şortuna sildi. “Bu gerçekten benim, değil mi?”

“Gerçekten senin ve onu hediye edecek daha iyi birini bulamazdım.” Jack aniden her kelimesinde samimi olduğunu hissetti.

Riley gitarı vücuduna bastırđı. Jack bir pena uzattı. “Haydi. Dene.”

Riley gitarı kucağına iyice yerleştirirken penayı dudaklarının arasına alınca Jack gülümsedi; kendisi de böyle yapardı. Riley hazır olduğına karar verince penayı ağızından çıkardı ve dikkatle sol eline bakarak babasının gösterdiğı gibi akoru bastı. Hemen kapmıştı; sonra diğerk açık akorları da çaldı. “Gayet iyi çalıyorsun,” dedi Jack.

Riley sırttı. “Çalışıyordum.”

“Nasıl? Trinity’ye gitarım geri verdiğini sanıyordum.”

“Verdim. Ama parmak pozisyonlarımı çalışabilmek için mukav-
vadan bir gitar kestim.”

Jack afalladı ve ne diyeceğini bilemedi. Sandalyeden kalktı.
“Hemen dönerim.”

Banyoya girince küvetin kenarına oturup başını ellerinin arasına aldı. Parası, arabaları, evleri, platin plaklarla dolu odaları vardı. Bunların hepsine sahipti ve kızı bir mukavva gitarla egzersiz yapmak zorunda kalmıştı.

Bu konuyu April’la konuşmak istiyordu. Bir zamanlar onu de-
lirten kadın, şimdi tavsiye isteyebileceğı tek kişi gibi görünüyordu.

20. BÖLÜM

Haziran ayı bütün sıcağı ve nemiyile kendini Doğu Tennessee'nin üzerinde hissettirmeye başlamıştı. Blue her gece Dean'i gizli birliktelikleri için balkonundan içeri alıyor, bazen Barınak'ta yedikleri bir akşam yemeğinin ardından onu kibarca kapıya kadar getirmesinden dakikalar sonra geri dönüyordu. Blue muhtemelen ateşle oynadığını bilmesine rağmen, Dean'e direnmek işe yaramamıştı. Ancak şimdi iş, para ve başının üzerinde bir çatı için ona muhtaç olmadığından, riske girebileceğine karar vermişti. Sonuçta birkaç hafta sonra kendisi buradan gitmiş olacaktı. Yastıklara yaslanmış halde çınlıçıplak oturan genç adama baktı. "Tekrar konuşmaya hazırlanmış gibi görünüyorsun."

"Diyecektim ki..."

"Konuşmak yok, unuttun mu? Senden istediğim tek şey seks." Blue yatak örtüsünü de beraberinde sürükleyerek yana yuvarlandı. "Ben her erkeğin hayalindeki kadını."

"Daha çok mitolojik çapta bir kâbussun." Dean tek bir hareketle örtüyü ikisinin de üzerinden aldı, Blue'yu yüzükoyun kucağına çekti ve poposuna sağlam bir tokat indirdi. "Senden daha iri ve daha

güçlü olduğumu her seferinde unutuyorsun.” Bir tokat daha attıktan sonra yavaşça okşadı. “Ve senin gibi küçük kızları kahvaltı niyetine yediğini de.”

Blue omzunun üzerinden ona baktı. “En azından saat sekizden öncesi kahvaltı olmaz.”

Dean onu sırtüstü çevirdi. “O zaman gece atıştırmasına ne dersin?”

“Bana karşı gelmek konusunda iki kez düşünmelisiniz, Bayan Blue Bailey,” dedi Nita, birkaç gün sonra Blue patronunun istediği çikolatalı pastayı yapmak yerine porteyi tamamlamak için çalışacağını söylediğinde. “Şu sözde marangoz mu? Beni aptal mı sanıyorsun? Onu gördüğüm anda kim olduğunu anlamıştım. Jack Patriot, o işte. Dean’in evdeki yardımcısına gelince... Onun annesi olduğunu her aptal anlar. Gazeteci arkadaşlarımı aramamı istemiyorsan, sana o mutfağa girip pastamı yapmaya başlamanı öneririm.”

“Senin gazeteci arkadaşların filan yok,” dedi Blue, “başka arkadaşların da. Riley dışında ve onun da ne olduğunu ancak Tanrı bilir. Şantaj karşılıklıdır. Çeneni kapalı tutmazsan, masanı temizlememi istediğinde gördüğüm o kâğıtları herkese anlatırım.”

“Ne kâğıtlarından söz ediyorsun sen?”

“Yangında her şeylerini kaybettikten sonra Olson ailesine gönderdiğin şu isimsiz ödemeler, kocası öldüğünde ve çocuklarını tek başına geçindirmek zorunda kaldığında bir kadının evinin önünde gizemli bir şekilde beliren araba, en azından bir düzine ihtiyaç sahibi aile için gizemli bir şekilde parası ödenen ilaçlar. Daha devam edebilirim ama etmeyeceğim. Garrison, Tennessee’nin lanet olasıca cadısının aslında altın kalpli olduğunu herkesin öğrenmesini ister misin?”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum bile.” Nita her adımında bastonunu yere vurarak odadan çıktı.

Blue ihtiyar yarasaya karşı bir savaşı daha kazanmıştı fakat pastayı yine de pişirdi. Blue'nun yıllar boyunca yanında kaldığı bütün kadınlar arasında, Nita onu yanında tutmaya devam etmek isteyen ilk kişiydi.

Dean o gece Blue'nun yatağının ayak ucunda bağdaş kurmuş şekilde oturuyor, Blue da baldırını onun çıplak bacağının üzerine atmış halde yatıyordu. Gerçekten tutkulu bir sevişmenin ardından toparlanırlarken, Dean genç kadının örtünün altından uzanan ayağına masaj yapıyordu. Dean onun ayağının tarağını ovalarken Blue inledi.

Dean durdu. "Yine kusmayacaksın, değil mi?"

"O üç gün önceydi." Dean'i işini sürdürmeye teşvik etmek için ayağını oynattı. "Josie'nin karideslerinde bir terslik olduğunu anlamıştım fakat Nita yine de iyi olduğu konusunda ısrar edip durdu."

Dean başparmağını biraz fazla sert bastırdı. "Ve sen de bütün gece bir klozete gidip kustun, bir gidip o yaşlı tavukla ilgilendin. Bir kez olsun telefonu açıp benden yardım istemeni tercih ederdim."

Blue, Dean'in sözlerinde duyduğu imayı duymazdan geldi. "Her şey kontrolüm altındaydı. Seni rahatsız etmeye gerek yoktu."

"Yardım istersen gerçek yüzünü göstereceğinden mi korkuyorsun?" Dean parmaklarını genç kadının parmak diplerine bastırdı. "Hayat tek başına yapılan bir spor değildir, Blue. Bazen takımdan destek alman gerekir."

Blue'nun hayatı öyle değildi. Onunki başından sonuna kadar tek başına oynanan bir oyundu. Huzursuz bir umutsuzluk ve panikle boğuşuyordu. Dean'le tanışalı neredeyse bir ay olmuştu ve artık kendi yoluna devam etme zamanıydı. Nita'nın portresi bitmek üzereydi ve Blue onu tek başına bırakacak değildi. Birkaç gün önce muhteşem bir yardımcı tutmuştu; altı çocuğunu büyütmüş ve en ağır hakaretlere bile aldırmayan bir kadın. Blue'nun Garrison'da daha fazla kalmak için herhangi bir nedeni yoktu; Dean'i bırakmaya henüz hazır olmaması

dışında. O hayallerindeki sevgiliydi: Yaratıcı, cömert ve şehvetli. Ona doyamıyordu ve bu gece zihnini diğer her şeye kapamıştı.

Dean'ın simsiyah kaliteli külotuna baktı. "Neden onu giydin ki? Ben seni çıplak istiyorum."

"Fark ettim." Blue'nun dizinin arkasında sihirli bir noktayı keşfettiğinde, Dean'ın dokunuşu daha da nazikleşti. "Vahşi bir kadınsın. Kendimi toparlamak için ancak bu şekilde fırsat bulabiliyorum."

Blue bakışlarını Dean'ın kasıklarının arasına kaydırды. "Görünüşe bakılırsa Yıldırım Tanrısı Thor tamamen toparlanmış bile."

"Mola kesinlikle bitti." Dean örtüyü çekip attı. "Ve şimdi ikinci yarı başlıyor."

Jack ambarın yakınma park ettiği arabasının bagajından küçük valizini çıkardı. Kendi bagajını taşımak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu fakat New York'a gidip gelmek veya Batı Sahili'ne daha uzun bir ziyaret yapmak için çiftlikten ayrıldığında son birkaç haftadır bunu yapıyordu. Turne biçimlenmeye başlamıştı. Önceki gün pazarlama planlarını onaylamıştı ve bugün de yeni albümü için basın açıklamalarını yapmıştı. Neyse ki havalimanı özel bir jeti alacak kadar büyüktü ve dolayısıyla kolayca gidip gelebiliyordu. Hatta işlemleri pilotu hallettiği için tanınmadan arabasına gidip gelebiliyordu bile.

Dean, kendisi bir ay sonra Stars antrenman kampına gidene kadar Riley'nin çiftlikte kalmasına izin vermişti. Dolayısıyla bu April'in Los Angeles'a dönüşünü de ertelediği anlamına geliyordu ki Dean bundan pek de memnun değildi. Görünüşe bakılırsa hepsi Jack'in kızı için fedakârlık yapıyordu.

Saat neredeyse yedi olmuştu ve işçiler o günlük paydos etmişti bile. Küçük valizini yan kapının dibine bıraktı ve elektrikçinin ve randanın tavan vantilatörleri için elektrik donanımını bitirip bitirmediğini görmek için arka tarafa dolaştı. Duvarlar yükselmiş, çatı tamamlanmıştı ve yeni ahşap kokusu hoşuna gitmişti. Aniden hafif

bir ses duydu; o kadar tatlı, o kadar masum, o kadar mükemmel bir kız sesiydi ki Jack bir an hayal gördüğünü sandı.

*"Do you remember when we were young,
And we'd awake just to see the sun?
Baby, why not smile?"¹⁴*

Jack'in nefesi kesildi.

*"I know that life is cruel.
You know that better than I do"¹⁵.*

Tıpkı bir melek sesi gibiydi. Zihninde hafifçe merkezinden kaymış bir hale ve uçları tüylü kanatlar görüyordu. Kız sesini bir oktav incelterek son nakaratı söylerken her notanın hakkını veriyor, Jack'in rock bariton sesinin sınırını aşıyordu. Müziği takip ederek verandanın arkasına doğru yürüdü.

Riley bağdaş kurarak temelin dibine dayanmış, Jack'in eski Martin'ini kucağına koymuş, yanına uzanmış köpekle birlikte çalışıyordu. Vücudu giderek inceliyordu ve parlak kumral saçları yanaklarına sürünüyordu. Tıpkı Jack gibi o da kolayca bronzlaşıyordu ve April'ın sürdüğü güneş kremine rağmen teni neredeyse babasının kadar kararmıştı. Bütün dikkatini akorları doğru şekilde çalmaya odakladığı için şarkıyı dalgın bir tavırla söylüyor gibiydi.

14 Gençliğimizi hatırlar mısın?/Sırf güneşi görmek için uyanırdık./Bebeğim, neden gülümsemiyorsun? (ed.n.)

15 Hayatın acımasız olduğunu biliyorum./Sen bunu benden daha iyi biliyorsun. (ed.n.)

Şarkının son notaları da silindi. Riley hâlâ babasını görmemişti ve köpekle konuşuyordu. “Pekâlâ, şimdi ne çalmamı istersin?”

Yumak esnedi.

“Bak bunu sevdim!” En büyük Moffatts hitlerinden biri olan *Down and Dirty*’nin açılış akorlarını çalmaya başladı. Ancak Riley’nin ellerinde, gülünç country parçası tuhaf bir etkileyicilik kazanmıştı. Marli’nin blues mırıltılarını ve kendi *rock* sertliğini duyuyordu fakat Riley’nin sesi tam anlamıyla kendine özgüydü. İkisinin de en iyi özelliklerini alıp kendi bileşimini yaratmış gibiydi. Yumak nihayet neşeyle havlayarak onu karşılamak için yerinden fırladı. Riley’nin elleri çaldığı akoru yarım bırakarak gitardan indi ve Jack kızının üzgün bakan gözlerini fark etti. Sezgileri ona dikkatli olmasını söylüyordu.

“Görünüşe bakılırsa çalışmaların meyvesini vermeye başlamış.” Jack kimsenin temizlemeye zahmet etmediği bir tahta yığınının etrafından dolaştı.

Riley gitarı göğsüne daha sıkı bastırdı; hâlâ babasının, gitarı ondan almasından korkuyormuş gibiydi. “Geceye kadar dönmeyeceğini sanıyordum.”

“Seni özlediğim için erken döndüm.”

Riley ona inanmıyordu ama Jack doğru söylüyordu. April’ı da özlemişti; hem de istediğinden daha fazla. Sapıkça bir şekilde, Dean’i Riley’yle oynarken, Blue’yla gülüşürken ve hatta şu yaşlı cadıyla didişirken izlemeyi bile özlemişti. Sahip olduğu tek çocuğun, kontrolsüzce âşık olduğu küçük kızın yanına oturdu. “F majör nasıl gidiyor?”

“İyi.”

Jack çimenlerin arasına düşmüş bir çiviye aldı. “Çok güzel bir sesin var. Bunu biliyorsun, değil mi?” Riley omuz silktili.

Aniden, Marli’nin geçen yıl yaptıkları kısa bir telefon görüşmesi sırasında söylediklerini hatırladı. “Öğretmeni harika bir sesi olduğunu söylüyor ama ben hiç duymadım. Ve ünlü olduğunda insanların

nasıl sana yaranmaya çalıştığını bilirsin. Sana yaklaşmak için çocuğunu bile kullanırlar.”

Jack kendi adına yaptığı bir hatayı daha fark etmişti. Riley’nin kendisi yerine eski karısının yanında daha iyi durumda olacağını sanmıştı; Marli’nin kendinden başkasını düşünmediğini gayet iyi bilmesine rağmen. Çiviye parmaklarının arasında yuvarladı. “Riley, konuş benimle.”

“Ne hakkında?”

“Şarkı söylemek.”

“Söyleyecek bir şeyim yok ki.”

“Yemezler. İnanılmaz bir sesin var ama benimle birlikte şarkı söylemeni istediğimde şarkı söyleyemediğini söylemiştin. İlgilenmeyeceğimi mi düşünmüştün?”

“Ben hâlâ benim,” diye mırıldandı Riley.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şarkı söyleyebiliyor olmam beni farklı biri yapmaz.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Jack çiviye tahta yığınının attı. “Riley, anlamıyorum. Bana aklımdan geçenleri söyle.”

“Hiç.”

“Ben senin babanı. Seni seviyorum. Benimle konuşabilirsin.”

Kendisinininkilere çok benzeyen o gözlerde son derece açık bir şüphe vardı. Jack’in onu duygularına inandırması için kelimeler yetmeyecekti. Riley gitarı kendine yakın tutarak ayağa kalktı. April’in aldığı şort Riley’nin kalçasına kaydı. “Yumak’ı doyurmam gerek.”

Riley uzaklaşırken Jack verandanın temeline yaslandı. Kızı onu sevdiğine inanmıyordu. Neden inanacaktı ki?

April birkaç dakika sonra üzerinde kırmızı mini spor atleti ve vücuduna tam yapışan siyah şortuyla koşarak ormandan çıktı. Ancak yanlarında başkaları olduğu zaman Jack’le birlikteyken rahat davra-

nabiliyordu ve şimdi onu görünce adımlarının ritmi bozulmuştu. Jack onun devam edeceğini sandı fakat April yavaşlayarak ona yaklaştı. Vücudunun gücü, çıplak karnındaki ter pırıltıları, Jack'in nabzını hızlandırıyordu.

"Seni daha geç bekliyordum," dedi April soluklanmaya çalışırken.

Jack ayağa kalkarken dizlerinden biri gıcırdadı. "Egzersiz zamanı boşa harcamak için daha yaratıcı yollar bulamayan sersemler için olduğunu söyledin."

"Eskiden çok saçmalardım."

Jack, April'in boynundan göğüslerinin arasına doğru süzülen bir ter damlasını bakışlarıyla izledi. "Koşunu bölmeyeyim."

"Soğumaya başlıyordum."

"Seninle birlikte yürürüm."

Ve April'in yanında yürümeye başladı. April turneyle ilgili sorular sordu. Eskiden olsa hangi kadınların grupla birlikte yolculuk yapacağını ve nerede kalacaklarını bilmek isterdi. Şimdiyse sorduğu sorular daha çok bir işkadınından geliyordu. Çimleri düzgünce biçilmiş otlağın etrafını saran yeni boyanmış beyaz tahta çitlere yürüdüler. "Dean'in Riley'ye gelecek baharda at alacağını söylediğini duydum."

"Atları hep sevmiştir," dedi April.

Jack ayağını çitin en alt çitasına koydu. "Riley'nin şarkı söyleyebildiğini biliyor muydun?"

"Sen daha yeni keşfediyorsun, değil mi?"

Jack, kendisi hepsinin gayet farkındayken herkesin hatalarını gösterip durmasından nefret ediyordu. "Sence?"

April, Jack'in şahdamarının hareketini fark etti. "Onu ilk kez geçen hafta duydum." Ellerini çitin üzerine dayadı. "Asmalı çardağın arkasına gizlenmişti. Ürperdim."

"Onunla bunu konuştun mu?"

“Bana fırsat vermedi. Beni fark ettiği anda şarkı söylemeyi bıraktı ve sana söylememem için yalvarmaya başladı. Öyle bir sesin bu kadar küçük yaşta birinden çıktığına inanmak zordu.”

Jack anlamıyordu. “Neden benden gizlemeye çalışıyor?”

“Bilmiyorum. Belki de nedenlerini Dean’e açıklamıştır.”

“Benim için ona sorar mısın?”

“Pis işlerini kendin yap.”

“Dean’in benimle konuşmayacağını biliyorsun,” dedi Jack. “Tanrım, o lanet olasıca verandayı yaparken yirmi cümleden fazla konuşmadık.”

“BlackBerry’m mutfakta. İçeri girince ona e-posta at.”

Jack ayağını çitten indirdi. “Bu giderek daha da zavallı bir hale geliyor, değil mi?”

“Elinden geleni yapıyorsun, Jack. Önemli olan bu.”

Ancak Jack daha fazlasını istiyordu. Dean’den daha fazlasını istiyordu. Riley’den daha fazlasını istiyordu. April’den daha fazlasını istiyordu. Eskiden April’in ona kolayca verdiği şeyi istiyordu. Elini onun yumuşak yanağında kaydırdı. “April...”

April başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

Dean o gün geç saate kadar Riley’nin şarkı söylemesiyle ilgili e-postayı görmedi ve April yerine Jack’ten geldiğini ancak bir an sonra kavrayabildi. Çabucak okudu ve hemen cevabını yazdı.

Kendin bul.

Dışarı çıkarken son zamanlarda giderek daha sık yaptığı şekilde Blue’yu düşündü. Bir sürü kadın onu tahrik etmek için porno yıldızı gibi davranması gerektiğini sanıyordu ve hepsi çok sahte geliyordu. Ancak Blue çok fazla porno izleyen birine benzemiyordu. Sarsak, tutkulu, doğal, nefes kesiciydi ve daima kendisiydi; yatakta da nor-

malde olduğu kadar sağı solu belli olmayan biriydi. Fakat Dean ona güvenmiyordu ve kesinlikle güvenemeyeceğinin farkındaydı.

Merdiven verandanın yan tarafına yaslanmıştı. Çatıyı kontrol etmek için merdiveni çekerken omzu itiraz etmedi. Kampa bir ay kalmışken, aklında gelip geçici bir ilişkiden fazlası yoktu. Bu da iyi bir şeydi çünkü Blue temelde yalnızlığı seven biriydi. Dean'ın gelecek hafta onu ata binmeye götürmesi gerekiyordu fakat Blue'nun hâlâ orada olup olmayacağını kim bilebilirdi ki? Bir gece o balkona gidecek ve Blue'nun gitmiş olduğunu görecekti.

Alet kemerini beline takıp merdiveni tırmanırken bildiği bir şey vardı. Blue ona vücudunu verebilirdi ama diğer her şeyini geride tutuyordu ve Dean bundan hoşlanmıyordu.

Jack iki gece sonra kulübeye geldiğinde April'ı göletin kenarında yalnızak dans ederken buldu ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ona eşlik eden tek şey sazların hışırtısı ve cırcır böceklerinin sesiydi. Kolları havada sallanıyor, saçları altın sarısı bukleler halinde başının etrafında uçuşuyor, kalçaları –o baştan çıkarıcı kalçaları– seks içerikli bir telgraf çekiyordu... *Gel bana, bebeğim... Gel bana, bebeğim...*

Kasıklarına kan hücum etti. Müzik olmaması onu daha da baştan çıkarıcı, hem güzel hem de biraz deli gibi gösteriyordu. Tanrıça gözleri ve kedi yavrusu gibi dudaklarıyla, April... Yetmişli yıllarını rock dünyasının ilâhlarına hizmet ederek geçiren kız... Jack bu göl kıyısındaki şirretçe dansı iliklerine kadar hissediyordu. Aşırılıkları, çılgın talepleri, cinsel doymazlığı, yirmi üç yaşında bir genç için zehir etkisi yapmıştı. Jack'in uzun zaman önce geride bıraktığı bir genç. Şimdi April'ı kendisinininkinden başka bir iradeye itaat ederken düşünemiyordu bile.

April hayali bir ritimle salmırken, kulübenin arka tarafındaki lambadan ışık süzülüyordu. Müzik hiç de hayali filan değildi. Kulağına taktığı iPod kulaklarından gelen bir müzikle dans ediyordu. Aslında

kendini eğlendiren orta yaşlı bir kadından ibaretti ama bunu bilmek sihri bozmuyordu.

Kalçaları son bir vuruşla salındı. Saçları son kez dalgalandı ve kolları iki yanına düştü. Kulaklıklarını çıkardı. Jack sessizce ağaçların arasına geri çekildi.

21. BÖLÜM

Blue evden çıkmadan önce bitmiş portreye baktı. Nita'nın üzerinde ellili yıllardaki bir dans gösterisinden kalma, buz mavisi bir tuvalet vardı ve kulaklarından kocasının ona yetmişlerde düğün hediyesi olarak verdiği elmas küpeler sarkıyordu. Zarif, ince ve görkemliydi. Teni kusursuz, makyajı abartılıydı. Blue onu devasa bir merdivenin basamaklarında hayal ederek resmetmişti.

“Beklediğim kadar kötü olmamış,” demişti Nita, tabloyu antredeki altın flokeli duvar kâğıdının üzerinde ilk kez gördüğünde.

Blue onun tabloya bayıldığını anlamış ve aşırı şatafatına rağmen Nita'nın kendisini tuvale yansıtabildiği için sevinmişti: Gözlerinde seksi kedi pırıltıları, pembe dudaklarında baştan çıkarıcı gülümsemesi ve kabarık saçlarının mükemmel platin tonu. Birkaç kez Nita'yı antrede gözlerinde özlem dolu bakışlarla tabloyu incelerken bulmuştu.

Blue'nun artık cebinde parası vardı. Garrison'dan istediği zaman gidebilirdi.

Nita arkasında belirdi ve çiftlikteki pazar yemeğine gitmek için evden çıktılar. Dean ve Riley mangalda köfteleri pişirirken, Blue da fasulyeleri pişirdikten sonra taze nane ve limon suyuyla tatlandırılmış

bir karpuz salatası hazırladı. Dean hamburgerini yemeye başladığında, Blue'ya duvar resimlerini yapmadığı konusunda sızlanmaya, onu nankörlükle, sanatsal korkaklıkla ve vatana ihanetle suçlamaya başladı ki bunların hepsini görmezden gelmek kolaydı. Ta ki April konuşana kadar.

“Bu evi ne kadar sevdiğini biliyorum, Blue. Kendinden bir iz bırakmak istememene şaşırdım.”

Blue'nun tüyleri diken diken oldu ve diğerleri ikinci tabaklarını alana kadar, duvar resimlerini yapmak zorunda olduğunu anladı; April'in dediği gibi evde kendinden bir iz bırakmak için değil, Dean'in üzerinde bir iz bırakmak için. O resimler yıllarca duvarlarda kalırdı. Dean bu salona her girişinde, onu hatırlamak zorunda kalırdı. Gözlerinin rengini, hatta belki adını bile unutabilirdi ama resimler duvarlarda kaldığı sürece, Dean onu asla unutamazdı. Aniden iştahı kesildi ve tabağındaki yemekle oynadı. “Pekâlâ. Yapacağım.”

April'in çatalından bir karpuz dilimi düştü. “Ciddi misin? Fikrini değiştirmeyecek misin?”

“Hayır ama sizi uyardığımı unutmayın. Benim manzara resimlerim...”

“İğrençtir.” Dean sırttı. “Biliyoruz. Senin adına sevindim, Bluebell.”

Nita başım yemeğinden kaldırıp onlara baktı. Blue'yu şaşırtan bir şekilde, itiraz etmedi bile. “Sabahları kahvaltımı hazırladığın ve akşam yemeği saatine kadar döndüğün sürece, ne yaptığın umurumda bile değil.”

“Blue artık karavanda kalacak,” dedi Dean. “Bu onun için daha rahat olur.”

“Yani senin için, değil mi?” diye karşılık verdi Nita. “Blue saf, aptal değil.”

Blue buna itiraz edebilirdi. Hem saf hem de aptaldı. Burada ne kadar uzun süre kalırsa, gitmek o kadar zor olacaktı. Bunu deneyimlerinden biliyordu. Yine de gözlerini kocaman açmıştı. Gittiğinde

Dean'ı çok özleyecekti fakat hayatı boyunca değer verdiği insanlara veda ettiğinden, onu da geride bırakması uzun sürmezdi.

“O mozoledede yaşamaya devam etmen için tek bir neden bile yok,” dedi Dean, ertesi gece Barnak'ta yemeklerini yerlerken, “üstelik her gün çiftlikte çalışacakken. Karavanda kalmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorum. Oraya senin için bir seyyar tuvalet bile koydururum.”

Blue bunu isterdi. Karavanın çatısına çarpan yağmurun sesiyle uykuya dalmayı, sabah dışarı çıktığında çıplak ayaklarını ıslak çimenlere basmayı, bütün geceyi Dean'ın yanına kıvrılarak geçirmeyi isterdi. Gittiğinde ona geri dönüp acı verecek her şeyi isterdi.

Bir yudum bile almadan bira bardağını masaya koydu. “Geceleri ödülünü almak için balkonuma tırmanan bir Romeo'dan vazgeçmeye niyetim yok.”

“O ödülü almak için boynumu kıracağım.”

Pek mümkün değildi. Romeo bilmiyordu fakat Blue, kasabanın tamircisi olarak tanınan Chauncey Crole'dan balkon korkuluklarını güçlendirmesini istemişti.

Syl masalarına gelerek Blue'nun kasabayı geliştirme projesinde Nita'yı ikna etmeyi başaramadığını öğrendi. Blue bir kez daha durumun umutsuzluğunu anlatmaya çalıştı. “Ben sabah desem, o gece diyor. Onunla bunu konuşmaya çalıştığım her seferinde işler daha da kötüleşiyor.”

Syl, Blue'un kızarmış patateslerinden birini ağzına attı ve Trace Adkins *Honkytonk Badonkadonk*'a başlarken poposunu oynattı. “Olumlu bir tutum izlemelisin. Sen söyle, Dean. Olumlu bir tutum olmadan kimsenin bir şey başaramayacağım söyle ona.”

Dean, Blue'ya uzun uzun baktı. “Bu doğru, Syl. Olumlu bir tutum, başarının anahtarıdır.”

Blue duvar resimlerini düşündü. Onları yapmak, deri değiştirmek gibiydi; güneşte yandıktan sonra soyulmak gibi değil, daha çok canlı canlı derinin yüzülmesi gibi.

“Pes edemezsin,” dedi Syl. “Bütün kasaba sana güveniyor. Sen son umudumuzsun.”

Syl yürüyüp giderken, Dean kendi tabağındaki bir ızgara levrek lokmasını Blue’nun tabağına aktardı. “İşin güzel tarafı, insanlar seninle uğraşmakla o kadar meşgul ki beni artık takmıyorlar bile,” dedi. “Nihayet yemeklerimi huzur içinde yiyebiliyorum.”

Karen Ann çok geçmeden Blue’yu tuvalette kıştırdı. Restoran artık ona içki vermiyordu fakat bu kişiliğini pek düzeltememişti. “Bay Seksi Pislik arkandan bütün kasabayı düzüyor, Blue. Umarım bunu biliyorsundur.”

“Elbette biliyorum. Umarım sen de arkandan Ronnie’yle düşüp kalktığımı biliyorsundur.”

“Piç.”

“Kendini biraz toptasana artık, Karen Ann.” Blue bir kâğıt havlu aldı. “Trans Am’ini kız kardeşin çalmış, ben değil. Ama hatırlarsan, canına okuyan bendim.”

“Çünkü sarhoştum.” Karen Ann bir elini cılız beline dayadı. “Şimdi, şu yaşlı kaltağa bu kasabayı açtıracak mısın, açtırmayacak mısın? Ronnie’yle bir yem dükkânı açmak istiyoruz.”

“Elimden bir şey gelmiyor. Benden nefret ediyor!”

“Ne olmuş? Ben de senden nefret ediyorum. Ama bu başkalarına yardım etmek için bu konuyu görmezden gelmen gerektiği gerçeğini değiştirmez.”

Blue ıslak kâğıt havluyu Karen Ann’in eline tutuşturarak masasına döndü.

Haziranın son günü, Blue resim malzemelerini Dean’in Vanquish’inin bagajına yükledi, Nita’nın garajından geri geri çıktı ve çiftliğin yolunu tuttu. Garrison’dan ayrılmak yerine, yemek salonundaki duvar resimlerine başlıyordu. O kadar gergindi ki kahvaltı bile edememişti

ve midesinin guruldamasına aldırmadan her şeyi içeri taşıdı. Sadece boş duvarlara bakmak bile ellerini ter içinde bırakıyordu.

Blue hazırlanırken Dean dışında herkes onu izliyordu. Jack bile gelmişti. Son birkaç haftadır Blue onu onlarca kez görmüştü ama hâlâ eli ayağına dolaşıyordu.

“Affedersin,” dedi Jack. “Geldiğimi duyduğunu sandım.”

Blue iç çekti. “Yararı olmazdı. Sen söz konusu olduğunda kendimi rezil etmek benim kaderim.”

Jack sırtarak ona sarıldı.

“Harika,” diye homurdandı Blue. “Bu tişörtü bir daha asla yıka-yamam ve üstelik de en sevdiğim.”

Jack gittikten sonra, Blue çalışırken referans olarak kullanabilmek için çizimlerini duvara bantladı. Gri suluboya kalemıyla duvarlara geniş hatlar çizmeye başladı: Tepeler, orman, gölet, otlak. Çitleri çizirken bir arabanın evin önüne yanaştığını duyarak dışarı baktı. “Ulu Tanrım.”

Verandaya koştu ve Nita’yı kırmızı Corvette’in direksiyonundan inerken gördü. Arabanın sesini April da duymuş olmalıydı çünkü Blue’nun arkasında belirip omzunun üzerinden bakarak kısık sesle küfretti.

“Ne işin var burada?” diye seslendi Blue. “Araba kullanamadığım sanıyordum.”

“Elbette kullanabiliyorum,” diye tersledi Nita. “Kullanamasam neden arabam olsun?” Bastonuyla tuğla kaldırıma vurdu. “Betonun nesi var be? Bununla biri boynunu kırar. Riley nerede? Bana yardım etmesi gerekiyor.”

“Buradayım, Bayan Garrison.” Riley ilk kez elinde gitarı olmadan dışarı fırladı. “Blue bana geleceğinizi söylemedi.”

“Blue’nun bir halıttan haberi yok ki. Sadece olduğunu sanıyor.”

“Ben lanetliyim,” diye mırıldandı Blue. “Bunu hak etmek için ne yaptım?”

Riley, Nita'nın içeri girmesine yardım etti ve onu istediği gibi mutfak masasına götürdü. "Kendi yemeğimi yanımda getirdim." Nita, Blue'nun daha önce kendi cebinden hazırladığı sandviçi çıkardı. "Kimseye yük olmak istemem."

"Kimseye yük olmuyorsunuz," dedi Riley. "Yemeğinizi yedikten sonra size burcunuzu okuyacağım ve gitar çalacağım."

"Bale çalışman gerek."

"Çalışacağım. Size gitar çaldıktan sonra."

Öksürük.

Blue dişlerini sıktı. "Burada neler dönüyor?"

"Riley, acaba mayonez var mı? Kendisi mayonez sevmediği için, Blue kimsenin sevmediğini sanıyor. Ama Blue böyledir işte." Riley buzdolabından bir kavanoz aldı. Nita sandviçine bolca sürdü ve April'dan çay istedi. "Şu anında olanlardan değil. Güzelce demle. Şekeri de bol olsun." Sandviçini Riley'ye uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben de mayonez sevmiyorum."

"Yediklerinde seçici olmaya başladın."

"April hoşlanmadığı şeyleri yemediğini söylüyor."

"Bu ona uyabilir ama kendine bir bak. Eskiden şişko olman, şimdi anoreksi hastası olman gerektiği anlamına gelmez."

"Onu rahat bırakın, Bayan Garrison," dedi April kararlı bir tavırla. "Anoreksi hastası olacak filan değil. Sadece yediklerine dikkat ediyor."

Nita yine öksürdü ama karşısındaki April olunca, tartışacağı şeyleri dikkatli seçiyordu.

Blue yemek salonundaki çalışmasına geri dönerken, Nita'nın buraya sadece bugünlük gelmediğini hissediyordu.

Aynı gün akşamüstü Dean verandada çalışmaktan kirlenmiş ve terlemiş bir halde içeri geldi. Blue düzenli banyo yapmayan, terli bir erkek ile daha o sabah banyo yapmış, terli bir erkek arasında fark olduğuna

karar verdi. İlk iğrençti ama ikincisi... değildi. Kendini onun ıslak göğsüne atmak istemese de, uzak durmak gibi bir kaygısı da yoktu.

“Gölgen salonda şekerleme yapıyor,” dedi Dean, ıslak tişörtüyle Blue’nun üzerinde yarattığı etkiyi fark etmeden. “O kadın senden çok daha cesur.”

“İşte bu yüzden onunla böylesine iyi anlaşıyoruz.”

Dean, Blue’nun kapı girişlerine ve pencere pervazlarına bantladığı çizimlere baktıktan sonra dikkatini uzun duvara çevirdi. Blue gökyüzünü çizmeye başlamıştı. “Bu büyük bir proje. Nereden başlayacağını nasıl biliyorsun?”

“En üstten en alta, açıktan koyuya, arka plandan ön plana, yumuşak çizgilerden sert çizgilere.” Blue portatif merdivenden indi. “Ancak tekniği anlıyor olmam, beni bu işe zorladığına pişman olmayacağın anlamına gelmiyor. Manzaralarım...”

“Berbattır. Biliyorum. Keşke bu kadar endişelenmekten vazgeçsen.” Dean düşürdüğü maskeleme bandını genç kadına geri verdi ve metal arabanın üzerine sıralanmış kutulara baktı. “Bunlardan bazıları bildiğin lateks boya.”

“Emaye ve yağlı boyayla da çalışırım. Daha hızlı kurduğu için alkit boya da kullanırım; daha yoğun bir renk istiyorsam, aynen tüpten çıktığı gibi.”

“Arabadan getirdiğim şu kedi kumu...”

“Fırçalarımı temizlediğim terebentinden kurtulmanın en kolay yolu. Topaklaşıyor ve o zaman...”

Riley elinde gitarıyla yanlarına koştu. “Bayan Garrison bana iki hafta sonra doğum günü olduğunu söyledi! Ve hayatı boyunca hiç doğum günü partisi yapmamış. Kocasına sadece mücevherler almış. Burada onun için sürpriz bir parti hazırlayabilir miyiz, Dean? Lütfen, Blue. Sen pasta yaparsın, sosisli sandviç filan hazırlarsın.”

“Hayır!”

“Hayır!”

Riley'nin kaşları çatıldı. "Sizce ikiniz de kaba davranmıyor musunuz?"

"Evet," dedi Dean, "ve umurumda bile değil. Onun için parti filan hazırlamıyorum."

"O zaman sen yap, Blue," dedi Riley. "Kendi evinde."

"Bu hoşuna gitmez. O hiçbir şey için teşekkür etmeyi bilmez." Blue bir plastik bardağa döktüğü boyayı alarak merdivene çıktı.

"Belki herkes sürekli ona bu kadar kötü davranmasa, kendisi de bu kadar huysuz olmazdı." Riley öfkeli adımlarla odadan çıktı.

Blue onun arkasından baktı. "Küçük kızımız normal bir çocuk gibi davranmaya başlıyor."

"Biliyorum. Harika, değil mi?"

Gerçekten de harikaydı.

Dean sonunda birkaç ata bakmak için gitti. Blue fırçasına beyaz boya aldı ve Riley yine elinde gitarıyla yanma geldi. "Eminim kimse ona bir doğum günü kartı bile göndermemiştir."

"Ben ona bir kart alırım. Hatta pasta da yaparım. Ona kendimiz parti hazırlarız."

"Daha fazla katılan olursa daha iyi olur."

Riley tekrar Nita'nın yanma dönerken Blue'nun aklına ilginç bir fikir geldi; bu zihnini duvarlarda neyin biçimlenip biçimlenmediği konusunda endişelenmekten uzaklaştırmak için iyi bir bahane olacaktı. Bir süre düşündükten sonra Syl'ı dükkânından aradı.

"Kasabanın Nita'ya sürpriz bir doğum günü partisi vermesini mi istiyorsun?" dedi Syl, Blue durumu açıkladıktan sonra. "Ve bunu iki haftada başarmamız mı gerekiyor?"

"Partiyi hazırlamak sorunlarımızın en küçüğü. Birini partiye getirmek asıl sorun."

"Ona bir parti hazırlamanın, kasaba planımızla ilgili yumuşamasını sağlamaya yeteceğini mi düşünüyorsun?"

“Muhtemelen yetmez,” dedi Blue. “Fakat kimsenin daha iyi bir fikri olmadığına ve bazen mucizeler olabildiğine göre, bence denemeye değer.”

“Bilmiyorum. Penny ve Monica’yla da konuşmam gerek.”

Yarım saat sonra Syl tekrar aradı. “Yapacağız,” dedi hevesli bir sesle. “Sen sadece onun gelmesini sağla. Bunun kokusunu alırsa geleceğini sanmam.”

“Önce onu vurup cesedini sürüklemem gerekse bile orada olacak.”

Beş-altı kez daha işi bölündükten sonra –birkaçında yanına gelen Nita’ydı– Blue inşaatçıların bıraktığı ağır mavi naylondan alarak yemek salonunun iki kapısına astı. Naylonları yerleştirdikten sonra üzerlerine BİR ÖLÜM HALİNDE BİLE GİRMEYİN diye yazdı. Çalışırken omzunun üzerinden izleyen gözler olmadan da yeterince huzursuzdu zaten.

Günün sonunda, duvar resimleri bitene kadar kimsenin yemek salonuna girmeyeceği konusunda evdeki herkesten iPod, gitar, Yumak ve bir çift Dolce&Gabbana bot üzerine yemin aldı.

O akşam Nita’nın yatak odasına girdiğinde, yaşlı kadın başının tepesine yapışmış, seyrek beyaz saçlarını gözler önüne sererek perüğünü çıkarıyordu. “Bugün ilginç bir telefon aldım,” dedi Blue yatağın kenarına otururken. “Aslında sana bir şey söylemeyecektim ama zaten kokusunu alacağını ve sonra da senden bir şeyler gizlediğim için beni itip kakacağını biliyorum.”

Nita bir saç fırçasını başına götürdü. Kimonosunun önünü bağlamadığı için Blue onun en sevdiği kırmızı saten geceliğini giymiş olduğunu gördü. “Ne telefonu?”

Blue ellerini havaya kaldırdı. “Bir grup aptal, sana sürpriz bir doğum günü partisi yapmayı planlıyormuş. Ama endişelenme. Henmen engelledim.” Yatağın ayakucundan *Star*’ın en son sayısını aldı ve sayfaları karıştırıyormuş gibi yaptı. “Sanırım kasabadaki bazı gençler eski hikâyeleri duymuşlar ve buraya ilk geldiğinde senin

haksızlığa uğradığına karar vermişler. Bunu parkta büyük bir partiyle telafi etmek istiyorlar; sanki mümkünmüş gibi. Kocaman bir pasta, balonlar, nefret ettiği insanların saçma sapan konuşmaları filan. Ama gayet açıkça belirttim. Parti filan olmayacak.”

Nita’nın ilk kez nutku tutulmuş gibiydi. Blue hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi sayfaları karıştırmaya devam etti. Nita fırçasını bırakarak kimonosunun kuşağını çekti. “Bu... ilginç... olabilirdi.”

Blue gülümsemek için çaktırmadan dudağını ısırdı. “Bence korkunç olurdu ve kesinlikle böyle bir şey yapmayacaksın.” Dergiyi fırlatıp attı. “Daha önce sana pislik gibi davranmış olduklarını nihayet anlamaları, onlara karşı kayıtsız kalamayacağın anlamına gelmez.”

“Senin onların tarafında olduğunu sanıyordum,” diye çıktı Nita. “Bana sürekli ne kadar çok kişiyi incittiğini söyleyip duruyorsun. Güya kimsenin alışveriş yapmayacağı dükkânlar açmalarına izin vermiydim. Kimse kalmayacakken pansiyon açmayı bile istiyorlar.”

“Aslında gayet mantıklı girişimler fakat senin modern ekonomiden anlamayacak kadar yaşlı olduğun belli.”

Nita dişlerinin arasından uzun uzun nefes alıp verdikten sonra Blue’ya doğru bir hamle yaptı. “Onları hemen ara ve büyük bir parti yapmalarını söyle. Ne kadar büyük olursa, o kadar iyi! Bunu hak ediyorum ve artık anlamalarının zamanı gelmişti.”

“Artık bunu yapamam. *Sürpriz* bir parti olması gerekiyordu.”

“Şaşırmış gibi yapamayacağımı mı sanıyorsun?”

Blue bir süre tartıştı ve o tartışıp itiraz ettikçe, Nita daha da çok ısrar etti. Blue gayet iyi bir iş çıkarıyordu.

Ancak duvar resimleri bambaşka bir konuydu. Günler birbirini izlerken, çizimlerinden giderek uzaklaşıyordu ve sonunda onları bantladığı yerlerden indirmeye karar verdi.

Dean Dört Temmuz’u tepelerde yürüyüşe çıkarak kutlamalarını önermişti. Tükenmez enerjisi ve uzun bacaklarıyla, sık sık Blue’yu

beklemek için durması gerekiyordu fakat asla genç kadını zorlamıyordu. Bunun yerine, yavaş tempo onu terletip saç jölesini bozmadığı için hoşuna gittiğini söylüyordu. Blue o saçlarda bir damla bile jöle göremiyordu fakat Dean fazlasıyla nazik davrandığı için Blue bunu onun yüzüne vuramıyordu. Blue onun nazik davranmasından nefret ediyordu; dolayısıyla öğle yemeklerini yerken kavga çıkarmaya karar verdi. Dean onu şelalenin yakınındaki gölgelik bir yere sürükledi ve düzgün düşünemeyecek kadar nefes nefese bırakana dek öptü. Sonra da bunun avantajından zalimce yararlandı.

“Sen,” dedi sertçe, “ağaca yaslan.”

Bilmem kaç bin dolarlık yeni güneş gözlüğünün camları gözlerini gizliyordu ama dudaklarının çekici gerginliği Blue’yu ürperti. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Beni yeterince zorladın, hanımefendi. Müstehcen bir oyun oynama zamanı geldi.”

Blue dudaklarını yaladı. “Ah, bu kulağa korkunç geliyor.”

“Ah, öyle. En azından senin için. Ve kaçmaya çalışırsan olacaklar hoşuna gitmeyecek. Şimdi dön ve ağaca yaslan.”

Blue onu sınamak için kaçmayı düşündü fakat ağaç fikri de çok heyecan vericiydi. Başından beri çeşitli biçimlerde hâkimiyet ve teslimiyet oyunları oynuyorlardı. Bu ilişkilerini basit tutuyordu; tam istediği gibi. “Hangi ağaç?”

“Mahkûm seçebilir. Ben kontrolü ele almadan önce bu *son* şansın.”

Blue onun tişörtünün altındaki güçlü kaslarını hayranlıkla izlerken biraz fazla oyalandı. Dean kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana ikiletme, mahkûm!”

“Avukatımı aramak istiyorum.”

“Burada kanun benim.”

Dean onu hâlâ şaşırtabiliyordu. Yüz kiloluk bir alfa erkeğiyle baş başaydı ve hayatı boyunca kendini bundan daha güvende ya da daha tahrik olmuş hissetmemişti. “Canımı yakma.”

Dean güneş gözlüğünü çıkararak saplarını katladı. “Bu, emirleri izlemekte ne kadar iyi olduğuna bağlı.”

Blue cinsel tahrik yüzünden sendeleyerek yemyeşil çimenlerin arasından yükselen sağlam bir akçaağaca doğru yürüdü. Yakındaki şelalenin şırlıtısı bile onu serinletemiyordu. Bu iş bittiğinde Dean’e bedelini ödetecekti fakat şimdilik sadece tadını çıkarmak niyetindeydi.

Dean güneş gözlüğünü bir kenara attı ve genç kadını ağaca doğru döndürdü. “Ellerini gövdeye koy ve ben söyleyene kadar sakın indirme.”

Blue yavaşça kollarını başının üzerine kaldırdı. Ağaç kabuğunun sertliğini hissedince erotik tehlike duygusu daha da güçlendi. “Ah... sorun nedir, efendim?”

“Tepenin diğer tarafındaki maksimum güvenli kadınlar hapishanesindeki kaçış girişimi.”

“Ah, o mu?” Bir süper yıldız sporcunun hayal gücü nasıl bu kadar geniş olabiliyordu? “Oysa ben masum bir yürüyüşçüyüm sadece.”

“O zaman üzerini aramamda sakınca yoktur.”

“Şey... Masumiyetimi kanıtlayacaksa.”

“Mantıklı. Bacaklarını aç bakalım.”

Blue bacaklarını hafifçe araladı. Dean onun arkasında çömelerek bacaklarını sertçe itip daha da açtı. Dean genç kadının çoraplarını aşağı indirip parmaklarıyla ayak bileklerini sararken, kirli sakallı çenesi Blue’nun bacağının iç tarafına süründü. Dean ayak bileğinin altındaki boşluğu başparmağıyla okşayarak Blue’nun varlığını bile bilmediği bir erojen bölgeyi uyardı. Sonra hiç acele etmeden ellerini Blue’nun çıplak bacaklarından yukarı kaydırды. Blue’nun tüyleri diken diken olmuştu. Dean’in elinin şortuna uzanmasını bekliyordu ama bacaklarından yukarı kayıp tişörtün arkasını yukarı kaldırıncı Blue hayal kırıklığına uğradı.

“Bir hapishane dövmesi,” diye hırladı Dean. “Tam tahmin ettiğim gibi.”

“Bir pazar okul pikniğinde sarhoş olup sızmıştım ve uyandığımda...”

Dean'ın parmakları Blue'nun şortunun belinin hemen üzerindeki bel kıvrımına dayandı. "Kes sesini. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bir daha pazar pikniklerine gitmemek?"

"Çıplak arama."

"Ah, lütfen, bunu yapmayın."

"Karşı koyma, yoksa senin için daha kötü olur." Dean ellerini genç kadının tişörtünün altına sokarak sütyeninin önüne doğru iterken başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşadı. Blue inleyerek kollarını indirdi.

Dean onun göğüs uçlarını çimdikledi. "Sana hareket edebileceğini söyledim mi?"

"Ö-özür dilerim." Blue heyecandan ölecekti. Her nasılsa, kollarını eski pozisyonuna getirmeyi başardı. Dean onun fermuarını çekip şortu ile külotunu ayak bileklerine kadar indirdi. Blue tenine değen serin havayı hissetti. Blue yanağını sert ağaç gövdesine yaslariken, Dean onun poposunu yoğuruyor, başparmaklarıyla bastırıyor, genç kadının bu oyunu ne kadar sürdüreceğini görmeye çalışıyordu.

Blue gayet ileri gidebildi.

Sonunda kendini daha fazla kontrol edemeyecek, ayakta zor duracak hale gelince, Dean'ın nihayet fermuarını indirdiğini duydu. "Bakacağım son bir yer kaldı," dedi Dean şehvetle.

Ve külot ile şortu ayakaltından tekmeleyerek Blue'yu kendine çevirdi. Dean'ın gözleri arzuyla kısılmıştı. Blue'yu hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp sırtını ağaca dayadı. Bacaklarını iki yana açarak arasına girdi. Blue bacaklarını onun beline sararken kollarını da güçlü boynuna doladı. Dean onu parmaklarıyla araladı, ıslaklığını kontrol etti ve sonunda -en azından o an için- tamamen kendisine ait olan şeyi aldı.

O kadar güçlüydü ki içine derinlemesine girip çıkarken bile sert ağaç kabuğunun Blue'nun tenini yaralamamasına dikkat ediyordu. Blue yüzünü onun boynuna gömerek kokusunu içine çekerken iste-

diğinden çok daha erken doruğa ulaştı. Dean ondan daha fazlasını bekliyordu. Genç kadının bir an dinlenmesine izin verdikten sonra içinde yeniden hareket etmeye başladı.

Şelale yanlarında şırıldıyordu. Sesi Blue'nun nefeslerine, Dean'in boğuk sesle mırıldandığı emirlere ve tatlı sözlerle karışıyordu. Dudakları birbirine kenetlenmiş, kelimeleri boğuyordu. Dean parmaklarını genç kadının poposuna bastırıyordu. Bir an sonra genç çift de kendilerini şelaleyle akar halde buldular.

Sonrasında hiç konuşmadılar. Patikadan geri dönerlerken Dean öne geçti ve Blue ağlamaya başlayarak kendini şaşırttı. Bir yere, birine ait olmakla ilgili o eski duygular yine kendini hissettirmeye başlamıştı.

Dean daha hızlı yürüyor, aralarındaki mesafeyi açıyordu. Blue onu çok iyi anlıyordu. Tıpkı başkalarının giysi değiştirdiği gibi ilişki değiştiriyordu. Arkadaşlar, sevgililer... Hepsi çok kolaydı. Bir ilişki sona erince, boşluğu doldurmak için elinin altında bekleyen daha bir sürü insan oluyordu.

Dean dönüp ona seslendi; iştahının tekrar kabardığını ima etmişti. Blue güler gibi yaptı fakat sevişmelerinin coşkusu geçmişti. Komik, eğlenceli, basit bir seks oyunu gibi başlayan şey, şimdi Blue'yu bir zamanlar olduğu çocuk kadar savunmasız ve kırlıgan hale getirmişti.

Ertesi gün Virginia'dan bir mektup geldi. Blue zarfı açınca içinden bir fotoğraf düştü. Üzerlerinde kirli giysiler olan ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla gülümseyen altı kız öğrenci, ormandaki basit bir ahşap binanın önünde poz vermişti. Blue'nun annesi bitkin ama memnun bir tavırla ortada duruyordu. Virginia alta basit bir mesaj yazmıştı: *Güvendeler. Teşekkürler.* Blue fotoğrafa uzun süre baktı. Parasının kurtardığı kızların yüzlerine tek tek bakarken, kırgınlığının da geçtiğini hissetti.

Perşembe günü öğleden sonra, tepelerdeki yürüyüşlerinden dört gün sonra ve Nita'nın partisinden iki gün önce, Blue nihayet

duvar resimlerinin rtuşlarını bitirdi. Duvar resimleri ilk çizimlere sadece belli belirsiz benziyordu ve üniversite yıllarında çizdiği aptal manzara resimleriyle de ilgisi yoktu. Bambaşka bir şey –hem de tepeden tırnağa yanlış– olmuşlardı fakat Blue’nun içinden onları düzeltmek gelmiyordu.

Herkes yemek salonundan uzak durma sözünü tutmuştu ve Blue ertesi sabah büyük bir açılış düzenlemişti. Alnından süzülen bir ter damlasını sildi. Çiftlik evindeki havalandırma o sabah bozulmuştu ve portatif bir vantilatör ile açık pencerelere rağmen, her yanı alev alev yanıyor, midesi bulanıyor ve paniğe kapıldığını hissediyordu. Ya... Hayır, Nita’nın partisi bitene kadar bunu düşünmek istemiyordu. Islak tişörtünü vücudundan çekerek geri çekildi ve berbat işini inceledi. Hiç bu kadar sevdiği bir şey yapmıştı hatırlamıyordu.

Bazı gölgeleri yumuşatmak için tülbent kullanarak rtuşlarını tamamlayıp malzemelerini toplamaya başlayacakken bir arabanın geldiğini duydu. Açık pencereden bakınca iki beyaz limuzin gördü. Kapılar açıldı ve muhteşem görünüşlü insanlar indi. Erkekler iri yarı, kalın boyunlu, iri kaslıydılar ve yürüyen ağaç gövdelerine benziyorlardı. Kadınlar ten rengi ve saç biçimlerindeki farklılıklara rağmen, genç ve seksi insanlar üreten bir klonlama fabrikasından çıkmış gibi görünüyorlardı. Başlarının üzerinde pahalı güneş gözlükleri, bileklerinden sallanan pahalı tasarımcı ürünü çantaları ve zarif bedenlerini gözler önüne seren kıyafetleriyle, Dean Robillard’ın gerçek hayatı artık onu çağırıyordu.

Dean yine komşu at çiftliklerinden birine gitmişti; April ve Riley günlük işlerle uğraşıyorlardı; Jack kulübede bir şarkı üzerinde çalışıyordu; Nita’ysa ilk kez evinde kalmıştı. Blue atkuyruğundan artakalanı açtı, parmaklarıyla terli saçlarını taradı ve daha düzgün bir şekilde tekrar atkuyruğu yaptı. Naylonu kenara iterek antreye geçerken, kadınların dışarıdan gelen seslerini duydu.

“Bu kadar... kırsal olacağını düşünmemiştim.”

“Bir ambarı bile var.”

“Bastığın yere dikkat et, kızım. Ortalıkta sığır filan görmüyorum ama bu bir yerlerde olmadıkları anlamına gelmez.”

“Boo yaşamayı biliyor,” dedi erkeklerden biri. “Ben de böyle bir yer almalıyım.”

Blue verandaya çıkarken kadınlar onun hırpani görünüşüne baktılar: Kirli bir tişört, lime lime bir şort, boya bulaşmış iş ayakkabıları. Ağaç gövdesi gibi boynu ve kilometrelerce genişlikte omuzları olan bir adam ona yaklaştı. “Dean buralarda mı?”

“Ata biniyor ama bir saate kadar döner.” Blue kirli avuçlarını sortuna sildi. “Korkarım havalandırma geçici olarak hizmet dışı fakat arka verandada oturup onu bekleyebilirsiniz.”

Hepsi Blue’yu takip ederek evin içinden geçtiler. Yeni gri taş zeminiyle, yeni boyanmış beyaz duvarlarıyla ve yüksek tavanıyla, veranda sıcak yemek salonundan sonra geniş ve serin gelmişti. Duvarlara yerleştirilmiş üç zarif pencereden süzülen ışık, birkaç gün önce getirilen hasır koltukları ve siyah ferforje masayı aydınlatıyordu. Siyah düğmeli, açık yeşil minderler ortama ayrı bir zarafet katıyordu.

Dört erkek ve beş kadın vardı. Hiçbiri tanışma faslıyla uğraşmadı ama Blue onların isimlerini kendi aralarındaki sohbetlerinden öğreniyordu: Larry, Tyrell, Tamika... ve erkeklerden hiçbirisiyle birlikteymiş gibi görünmeyen, uzun boylu, çok güzel bir esmer olan Courtney. Blue nedenini çabucak tahmin etti.

“Kamp biter bitmez Dean’dan beni bir hafta sonu San Fran’e götürmesini isteyeceğim,” dedi Courtney parlak saçlarını savurarak. “Geçen Sevgililer Günü’nde orada birlikte harika zaman geçirdik ve dördüncü sınıf öğrencileriyle dolu bir sınıfla daha yüzleşmeden önce biraz eğlenmeyi hak ediyorum.”

Harika, Courtney aptal değildi.

Yeni yerleştirilmiş tavan vantilatörlerinin yaydığı serin esintiye rağmen, kadınlar sıcaktan şikâyet etmeye başladılar. Hepsi Blue’nun hizmetçi filan olduğunu sanmıştı ve bira, buzlu çay, diyet meşrubat

ve soğuk su istemeye başlamışlardı. Blue çok geçmeden kendini sosisli sandviç hazırlarken, peynir dilimlerken, evdeki bütün atıştırma maliklardan tabaklar hazırlarken buldu. Erkeklerden biri televizyon rehberini, diğeri ağır kesici istedi. Blue kızıl saçlı bir güzele Garrison'a henüz Çin yemeğinin gelmemiş olduğunu açıkladı.

Blue kilere bakınarak patates cipsi bulmaya çalışırken April seslendi. "Dean'ın ziyaretçisi olduğunu görünce kulübe gitmeye karar verdim. Riley yanımda. Ortalık sakinleşene kadar orada kalacağız."

"Gizlenmeniz doğru değil," dedi Blue.

"Böyle olmalı. Ayrıca Jack yeni şarkısını dinlememi istiyor."

Blue kulübede yeni bir Jack Patriot şarkısı dinlemeyi burada Dean'ın arkadaşlarına hizmet etmeye tercih ederdi.

Dean nihayet geldiğinde, verandadaki herkes onu karşılamak için ayağa fırladı. Dean at ve ter kokmasına ve daha önce hafif gübre kokusundan şikâyet etmesine rağmen, Courtney kendini onun kollarına attı. "Dean, bebeğim! Sürpriz! Eve dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştık."

"Selam, Boo. Harika bir yerin varmış."

Dean, Blue'ya bakmadı bile. Blue mutfağa çekilerek bozulabilecek yiyecekleri buzdolabına geri koymaya başladı. Dean birkaç dakika sonra onun yanına geldi. "Yardımcı olduğun için teşekkürler. Çabucak duş alıp döneceğim."

Dean gözden kaybolurken, Blue onun ne demek istediğini merak etti: Arkadaşlarına hizmet etmeyi sürdürmesini mi, yoksa onun da partiye katılmasını mı istiyordu? Buzdolabının kapağını kapadı. Canı cehenneme. İşine geri dönecekti.

Ancak sıvışmaya fırsat bulamadan, Roshun kapıda belirerek dondurma istedi. Blue biraz daha yiyecek getirdi ve diğer tabakları topladı. Bulaşık makinesini doldururken, duştan çıkmış olan Dean onun yanından geçti. "Tekrar teşekkürler, Blue. Harikasın." Biraz sonra Blue onun verandada arkadaşlarıyla birlikte güldüğünü duydu.

Blue orada durarak o çok sevdiği mutfağa baktı. Demek hepsi buraya kadardı. Öyle miydi? Bundan emin olmak zorundaydı. Titreyen elleriyle iki kutu diyet meşrubat ile geri kalan son soğuk bira şişesini bir tepsiye koyduktan sonra verandaya götürdü.

Courtney kolunu Dean'ın beline sarmış halde yanında duruyordu ve parlak saçlarından bir bukle Dean'ın gri polo tişörtünün koluna takılmıştı. Yüksek topuklularıyla neredeyse Dean'ın boyundaydı. "Ama Boo, Andy ve Sherilyn'in partisi için geri dönmelisin. Orada olacağımıza söz verdim."

O benim! demek istiyordu Blue. Oysa değildi. Kimse ona ait değildi ve asla da olmamıştı. Tepsiyi Dean'e götürdü. Göz göze geldiler; sık sık ona güler gibi bakan, o çok iyi tanıdığı mavi gözler. Blue son soğuk birayı ona sakladığını söyleyecekti fakat daha ağzını açamadan Dean o orada değilmiş gibi başını çevirdi.

Blue boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Tepsiyi nazıkçe masanın üzerine bıraktı, içeri döndü ve görmeyen gözlerle yemek salonuna yürüdü. Yine kahkahaları duydu. Fırçalarını alarak temizlemeye başladı. Boya kapaklarını sıkıştırıp aletlerini kaldırırken ya da örtüleri katlarken mekanik bir şekilde hareket ediyordu ve buraya dönmek için her şeyi toplamaya kararlıydı. Kapıdaki naylon hışırdadı ve Courtney başını içeri uzattı. Öğretmen olduğunu iddia etmesine rağmen, kapıdaki yazıyı bile okuyamadığı belliydi.

"Küçük bir acil durum var," dedi, duvar resimlerine bile bakmadan. "Şoförlerimiz öğle yemeğine gitti ve kocaman bir sivilcem çıkıyor. Kapatıcı makyaj malzemelerim yanımda değil. Acaba kasabaya gidip Erace filan alabilir misin? Belki gitmişken soda da alırsın?" Courtney arkasını döndü. "Diğerlerinin de bir şeyler isteyip istemediğini bir sorayım."

Blue boya arabasını kenara itti ve Dean'e bir şans vermeyi düşündü fakat parmaklarının arasında yüz dolarlık bir banknotla dönen Courtney'di. "Kapatıcı makyaj malzemesi, soda ve üç paket

de Cheetos. Üstü sende kalsın.” Parayı Blue’nun eline tutuşturdu. “Teşekkürler, tatlım.”

Blue’nun zihninden bir düzine farklı senaryo geçti. Yine de saygınlığını korumasını sağlayacak olanı seçti.

Bir saat sonra geri döndüğünde ev boştu. Bütün aldıklarını paranın üstüyle birlikte mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Göğsü biri üzerine taşlar yığılmış gibiydi. Yemek salonunu süpürmeyi bitirdi, sandalyeleri yerine koydu, Nita’nın arabasını yükledi ve naylonları kapılardan indirdi. Hiç başlamamış olması gereken bir şeyi bitirmek için en iyi zamandı.

İşi bitince resimlere son kez baktı ve onları gerçekte oldukları gibi gördü: Duygusal saçmalıklar.

22. BÖLÜM

Dean patikanın kenarında durdu. Dans ediyorlardı. Üçü de. Kulübenin arkasında, yıldızların altında, arka verandanın basamaklarında portatif bir müzik seti duruyordu. Babasını izlerken kendi atletik eğiliminin genetik kaynağını gördü. Jack'i kliplerinde ve bir kez de üniversitedeki takım arkadaşlarıyla birlikte gitmek zorunda kaldığı bir konserde izlemişti. Ancak şimdi böyle izlemek farklıydı. Jack'in dansını Mick Jagger'inkine benzeten, boş kafalı bir *rock* eleştirmenini hatırlıyordu fakat Jack'te o androjen salınış ve yürüyüş yoktu. Adamdan baştan aşağı güç akıyordu.

Şimdiye kadar yatmış olması gereken Riley, sarsak hareketlerle babasının etrafında dönüyordu fakat bu kadar mutsuz olmasa Dean'i gülümsetecek bir yavru köpek enerjisine sahipti.

April yalınayak dans ediyordu. Belinden uzun, tülbent bir etek dökülüyordu. Belini bükerek saçlarını kaldırdı. Dudaklarını seksi bir şekilde büzdüğünde, Dean çocukluğundan tanıdığı o umursamaz annesini görür gibi oldu.

Riley nefes nefese bir halde köpeğin yanında çimenlerin üzerine yığıldı. Jack ve April göz gözeydiler. Jack, April'm yana kayışına bir sürtünmeyle karşılık verdi. Veranda lambasının ışığı April'm halhal-

larından yansıdı. Yıllardır birlikte dans ediyormuş gibi hareketleri uyumlu, hızlı ve akıcıydı. April dudaklarını büzerken, Jack bir *rock* müzisyeni sırtışıyla bakıyordu.

April birkaç gün önce e-postalarına cevap vermeyi kesmiş olmasa, Dean bu gece buraya hayatta gelmezdi. Şimdi dünyaya gelişinden sorumlu olan insanları izliyordu. Berbat bir gün için ne mükemmel bir finaldi. Courtney tam bir baş belası olmuştu ve kadınların alış-veriş yapmak için onu Nashville'e sürüklemiş olmasına seviniyordu. Erkekler bir süre daha kalmıştı. Aslında fazla uzun süre. Dean'ın Blue'ya ulaşması gerekiyordu fakat Nita Garrison'ın evine gittiğinde pencereler karanlıktı. Yine de balkona tırmanmış ama kapıların kilitli olduğunu ve Blue'nun yatağının boş olduğunu görmüştü. Bir an acıyla kavrulduktan sonra aklı başına gelmişti. Sonuçta Nita'nın cumartesi günü partisinden önce Blue gitmeyecekti. Dean yarın her şeyi yoluna koyacaktı... ya da mümkün olduğunca bunu yapacaktı.

Dört Temmuz'da tepelerde yürüyüşe çıktıklarından beri her şey değişmişti. Oynadıkları o aptal seks oyununda bir şey ters gitmişti. Başlangıçta Blue'nun dehşet verici bir kadın rolü oynayışını izlemek eğlenceliydi fakat sonunda, birbirlerine sarıldıklarında, içinde kendisine yabancı gelen bir sıcaklık belirmiş ve bir şeyin değiştiğini hissetmişti. Henüz yakından bakmaya hazır olmadığı bir şey.

Riley nihayet soluklandı ve dansa katılmak için tekrar ayağa kalktı. Dean ışığın dışında duruyordu. Onlardan ayrıydı. Tıpkı istediği gibi.

Jack, Riley'ye doğru bir adım attı ve küçük kız hevesli, beceriksiz hareketlerle ona gösteri yapmaya başladı. April sırtarak dansım sürdürüyordu. Eteği havada uçuşuyordu. Başını yana yatırarak döndü. O anda Dean'i gördü.

Ritmi kaçırarak elini uzattı.

Dean yerinden kıpırdamadı. April dans ederek yaklaşırken onu aralarına çekmeye çalışıyordu.

Dean olduğu yerde donup kalmıştı. M¼zik ve dans, onu istemediği bir yere çekiyordu. İçindeki o genetik sarmallar, spor alanına akıttığı bir mirasrı fakat şimdi o merdiven gibi yapılar onu kaynağa geri çekmeye çalışıyordu. Dansa.

Babası salınıyordu.

Annesi onu ağınıyordu.

Dean ikisine de arkasını d¼nerek ¼fkeli adımlarla çiftlik evine y¼r¼d¼.

April aniden dansı kesince Jack g¼ld¼. “Bak, Riley. Ona çok fazla geldik.”

Jack, Dean’i g¼rmemiřti. April kendini zorlayarak g¼l¼msedi. Jack ve Riley birlikte eğlenmeyi ¼đreniyorlardı ve kendi h¼zn¼yle bunu bozmaya niyeti yoktu. “Susadım,” dedi. “Bize içecek bir şeyler getireyim.” Mutfağa ulaştığında g¼zlerini kapadı. Dean’in y¼z¼nde g¼rd¼đ¼ şey k¼¼mseme değil, acıydı. Onlara katılmak istemişti –April bunu hissetmişti– fakat o ilk adımı bir t¼rl¼ atamamıştı.

Kendine ve Riley’ye portakal suyu koyarak oyalanmaya çalıştı. Dean’in duygularını kontrol edemezdi; sadece kendininkileri edebilirdi. *Akışına ve Tanrı’ya bırak*. Jack’e buzlu çay koydu. Ashnda bira isteyeceğini biliyordu ama şansı yoktu. April bu gece onun kul¼beye gelebileceğini d¼ř¼nmemiřti. Riley’yle arka bahçede oturmuş, erkekler hakkında sohbet ederek eski bir Prince alb¼m¼ dinliyorlardı. Jack o sırada beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı. Sonra da April ne olduğunu bile anlayamadan, ¼¼ birlikte dans etmeye başlamışlardı.

Jack’le bu açıdan daima uyumlu olmuşlardı. Aynı tarza ve enerjiye sahiplerdi. M¼ziđin b¼y¼s¼ altında, April elli iki yaşındayken bile Jack Patriot’a hayran olmanın saçmalığını d¼ř¼nmek zorunda değildi. şimdi ağır tempoda bir şarkı çalıyordu. İçecekleri dışarı g¼t¼rd¼đ¼nde Jack’in Riley’yi dansa kaldırmaya çalıştığını g¼r¼nce duraksadı.

“Anıa dans etmeyi bilmiyorum ki,” diye itiraz etti Riley.

“Benim ayaklarıma bas.”

“Bunu yapamam! Çok ağırım. Parmaklarını ezerim.”

“Senin gibi cılız bir civciv mi ağır? Parmaklarıma bir şey olmaz. Haydi. Bin bakalım.” Jack kızını kollarına çekti ve Riley çıplak ayaklarını babasının spor ayakkabılarının üzerine dikkatle yerleştirdi. Jack’in yanında çok küçük kalıyordu. Kıvrıkcık saçları, parlak gözleri ve altın gibi teniyle çok güzeldi. April bu küçük kıza âşık olmuştu.

Basamaklara oturup onları izledi. Kendisi çocukken, kendi yaşında bir kızı babasıyla öyle dans ederken görmüştü. Kendi babası ona ayak bağı gibi davranırdı ve ağladığını kimseye göstermemek için bir tuvalet bölmesine saklandığını bile hatırlıyordu. Ancak büyüdüğüce onu bile aşabilmişti. Babasının esirgediği sevgiyi ona verecek her türde erkek bulmuştu. Onlardan biri de Jack Patriot olmuştu.

Riley’nin güçlü bir ritim duygusu vardı ve sonunda ayaklarını indirip kendi başına denemeye karar verdi. Jack dansı basit tutuyordu. Sonunda kızını çevirdi ve bu işi çok iyi becerdiğini söyleyerek Riley’yi gururlandırdı. April içecekleri servis etti. İçecekler bitince, Jack artık Riley’nin yatma saatinin geçtiğini söyledi ve onu çiftlik evine geri götürdü. April içeri giremeyecek kadar kıpır kıpırdı, bu yüzden bir battaniye alarak yıldızları izlemek için yere uzandı. Blue dört gün sonra gitmeyi planlıyordu; Dean bir buçuk hafta sonra gidecekti. Kendisi de hemen sonrasında Los Angeles’a dönecekti. Oraya gittiğinde işlerine dalacak, nihayet ruhunu korumayı öğrendiğini bilmekten güç alacaktı.

“Dean, Riley’yle birlikte çiftlik evinde,” dedi tanıdık bir ses. “Onu yalnız bırakmadım.”

April başını kaldırdı ve Jack’in çimenlerin üzerinde kendisine doğru yürüdüğünü gördü. “Yatmak için içeri girdiğini sanıyordum.”

“Daha o kadar yaşlanmadım.” Jack müzik setine yaklaştı ve basamakların üzerinde duran CD’lere baktı. Lucinda Williams, *Like a*

Rose'u söylemeye başladı. Jack battaniyeye geri dönerek elini April'a uzattı. "Dans edelim."

"Kötü bir fikir, Jack."

"Kötü fikirler bize en güzel anlarımızı yaşattı. Yaşlı bir kadın gibi davranmayı bırak."

April bundan nefret ederdi –Jack elbette ki biliyordu– ve hemen ayağa kalktı. "Eğer sarkıntılık etmeye kalkarsan..."

Jack bir korsan gibi sırtarak April'ı kollarına aldı. "Deli Jack sadece otuz yaşının altındakilere sarkıntılık eder. Yine de... havanın karanlık olduğu düşünülürse..."

"Kapa çeneni de dans et."

Jack eskiden seks ve sigara kokardı. Şimdi meşe, bergamut ve gece kokuyordu. Vücudu da April'ın hatırladığı o cılız çocuğunkinden farklıydı. Hâlâ ince yapılıydı ama vücudu kaslanmıştı. İlk geldiğinde yanaklarında fark edilen çöküklük de ortadan kalkmıştı. Lucinda'nın şarkı sözleri ikisini de etkisi altına aldı. Birbirlerine o kadar yaklaştılar ki aralarında sadece incecik bir hava kaldı. Çok geçmeden o da gitti. April kollarını Jack'in boynuna sarmıştı. Jack de ellerini onun beline koymuştu. April başını onun göğsüne yasladı. Jack'in sertleştiğini hissediyordu ama sadece o kadardı. Herhangi bir şey talep etmiyordu.

April kendini müziğe bıraktı. Kendisi de tahrik olmuş, kaygan bir denizde süzölmeye başlamıştı. Jack onun saçlarını ensesinden çekerek dudaklarını kulağının altına gömdü. April başını çevirerek kendisini öpmesine izin verdi. Uzun zaman önceki sarhoş öpücüklerinden çok daha tahrik edici, derin, tatlı bir öpücüktü. Nihayet ayrıldıklarında, Jack'in bakışları April'ı hülyalı ruh halinden uzaklaştırdı. April başını iki yana salladı.

"Neden?" diye fısıldadı Jack, April'ın saçlarını okşayarak.

"Artık tek gecelik ilişkilere yokum."

“Bir geceden fazlası olacağına söz veriyorum.” Jack başparmağıyla April’in şakağını okşadı. “Nasıl olabileceğini sen de merak ediyor olmalısın.”

Hem de tahmin edemeyeceği kadar. “Kendim için iyi olmayan bir sürü şeyi merak ediyorum.”

“Emin misin? Artık çocuk değiliz.”

April aniden geri çekildi. “Artık yakışıklı *rock* şarkıcılarına kendimi kaptırmıyorum.”

“April...”

April’m verandada duran cep telefonu çaldı. *Tanrı’ya şükür.* Cevap vermek için telefona yaklaştı.

“Gerçekten cevap verecek değilsin, değil mi?” dedi Jack.

“Mecburum.” April basamağa yaklaşırken elinin tersini dudaklarına bastırdı ama öpüşmelerini siliyor muydu, yoksa mühürlüyor muydu, emin değildi. “Alo?”

“April, ben Ed.”

“Ed. Ben de aramanı bekliyordum.” April hemen kulübeye girdi.

Telefonu kapayana kadar yarım saat geçti. Eşyalarını içeri taşımak için tekrar çıktığında Jack’i hâlâ orada, battaniyeye uzanmış yıldızlara bakarken bulunca şaşırdı. Bir dizini kırmış, bir kolunu başının arkasına koymuştu. April onun gitmediğini gördüğüne çok sevinmişti.

Jack ona bakmadan konuştu. “Bana ondan söz etsene.”

April onun sesindeki gerginliği duyunca, eski kıskançlık patlamalarını hatırladı. Oyun oynamaktan vazgeçmiş olmasa, Jack’e cehenneme gitmesini söylerdi ama bunun yerine battaniyenin üzerine oturdu ve eteğini dizlerinin etrafına bıraktı. “Onlardan.”

“Kaç tane?”

“Şimdi mi? Üç.”

Jack ona dönerken April kendini hazırladı ama Jack saldırmadı. “O halde sevgili değiller.”

Bu bir soru değil, çıkarımdı. “Bunu nereden bildin?”

“Biliyorum işte.”

“Erkekler sürekli beni arıyor.”

“Neden?”

April onda sadece merak görüyordu. Ya Jack onun kimle konuştuğunu umursamıyordu ya da nasıl bir kadın haline geldiğini anlamaya başlamıştı. Battaniyenin üzerine uzandı. “Uyuşturucu ve alkolü geride bıraktım. Yıllarca tedavi gördüm ve hâlâ alkol bağımlıları için çalışıyorum. Şu anda üç erkek ve bir kadına destekçilik yapıyorum; hepsi Los Angeles’ta. Uzun mesafeden onlara destek olmak kolay değil fakat destekçilerini değiştirmek istemiyorlar.”

“Nedenini anlayabiliyorum. Yaptığın işte çok iyi olduğundan eminim.” Jack bir dirseğinin üzerinde doğrularak April’a yukarıdan baktı. “Seni asla tamamen unutamadım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

April olmasını istediği gibi değil, olduğu gibi görmeliydi. “Unutamadığın ben değilim. Dean’le ilgili suçluluk duygun.”

“Aradaki farkı biliyorum ve unutamadığım tek kadın da sensin.”

Göz göze bakışlarken Jack başını eğdi ve onu tekrar öptü. April’ın dudaklarının yumuşayarak gevşediğini hissetti. Ancak bacaklarının arasına kayan eli hissedince, April onun duygularının daima külotunun içinde başlayıp orada sona erdiğini hatırladı. Hemen Jack’in altından sıyrılarak ayağa kalktı. “Söylediklerimde ciddiylim. Bunu artık yapmıyorum.”

“Seksten vazgeçtiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Sadece rock müzisyenleriyle.” April müziği kapamak ve eşyalarını toplamak için basamaklara yaklaştı. “Ayık dolaşmaya başladığımdan beri üç uzun süreli ilişkim oldu. Bir polis, bir televizyon yapımcısı ve beni Heart Galerisi’yle tanıştıran bir fotoğrafçı. Hepsisi harika adamlardı ve hiçbirisi tek bir nota bile söyleyemiyordu. Karaokede bile.”

Jack ayağa kalkarken, April karanlıkta onun yüzündeki alaycı gülümsemeyi gördü. “Zavallı April. Kendini o tutkulu *rock* aşkından mahrum ediyorsun.”

“Kendime saygı duyuyorum. Muhtemelen senin yaptığından daha fazla.”

“Bunun seni hayal kırıklığına uğratacağını biliyorum, April. Ancak ben de yıllar önce bundan vazgeçtim. Gerçek ilişkilere alıştım.” Jack battaniyeyi alarak April’a götürdü. “İkimizin denemediği tek şey bu. Belki de denemenin zamanı gelmiştir.”

April o kadar afallamıştı ki öylece ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Jack battaniyeyi onun ellerine tutuşturdu, yanağına küçük bir buse kondurdu ve dönüp gitti.

Dean ertesi sabah yedide Nita’nın evinin arkasına yanaştı. Önceki gün Blue’yu incittiğini bilmekten nefret ediyordu. Onu dışlamasının tek nedeni, herkesin sorularıyla uğraşmak zorunda kalmak istememesiydi. Blue’yu kendisine bile açıklayamazken arkadaşlarına nasıl açıklayabilirdi ki? Kadınlarla arkadaş ya da sevgili olarak ilişki kurmayı biliyordu ama hiçbir kadınla ikisini birden yaşamamıştı.

Dean arka kapıya yaklaşırken bir güvercin kuş havuzundan havalandı. Dean kapıyı çalmadan içeri girdi. Nita başında büyük, sarı peruğuyla ve çiçek desenli sabahlığıyla mutfak masasında oturuyordu. “Polis çağırıyorum,” dedi, öfkeden çok rahatsız olmuş bir tavırla. “İçeri izinsiz girdiğin için seni tutuklattıracağım.”

Dean eğildi ve komaya girmiş gibi uyuyan Tango’nun kulaklarının arkasını okşadı. “Önce kahve içebilir miyim?”

“Saat daha yedi. Kapıyı çalmalıydın.”

“İçimden gelmedi. Tıpkı sen evime geldiğinde içinden gelmediği gibi.”

“Yalancı. Ben her zaman kapıyı çalarım. Ve Blue daha uyuyor; bu yüzden git ve onu rahatsız etme.”

Dean, Nita'nın zifir gibi kahvesinden iki kupa doldurdu. "Bu saatte yatakta ne işi var?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum." Nita'nın öfkesi nihayet ortaya çıktı ve işaret parmağını mor boyalı bir mermi gibi Dean'in yüzüne doğru salladı. "Onun kalbini kırıyorsun ve umursamıyorsun bile."

"Blue kızgın, kırgın değil." Dean, Tango'nun etrafından dolaştı. "Bir süreliğine bizi rahat bırak."

Nita oturduğu yerden kalkarken sandalyesi gıcırdadı. "Sana bir tavsiye, Bay Delifışek. Yerinde olsaydım, banyo lavabosunun altında gizlediği şeye bir bakardım."

Dean yaşlı kadına aldırmadan üst kata çıktı.

Blue, Dean'in aşağıda Nita'yla konuştuğunu duyduğuna şaşırma-mıştı. Kotunun fermuarını çekerken balkon kapılarından güneş ışığı süzülüyordu. Balkondan gelmesine karşı koyamayacağını bildiği için Nita'nın yatak odasının yanındaki bir odada uyumuştı. Şimdi Dean her zamanki cazibesiyle yine onun gönlünü almak niyetindeydi. İyi şanslar!

Kendisi sandaletlerini giymek için yatağın kenarına otururken Dean kapıda belirdi. Sarışın, yakışıklı, karşı konulmaz. Blue sandaletinin kayışlarını çekti. "Nita'nın yarınki partisinden önce yapmam gereken milyon tane iş var ve şimdi bunu hiç çekemem."

Dean elindeki kupalardan birini komodinin üzerine koydu. "Kızgın olduğunu biliyorum."

Kızgınlık hissettiklerinin sadece bir parçasıydı; Blue'nun gizlemediği bir parçası. "Daha sonra, Deanna. Gerçek erkekler bu tür sohbetlerden kaçınır."

"Kes saçmalığı." Dean'in savaş kumandanı sesi Blue'yu hazırlıksız yakalamıştı. "Dün olanlar kişisel değildi. Sandığın gibi değil."

"Bana gayet kişisel geldi."

“Berbat giysilerin ve hırpani görünüşün yüzünden seni arkadaşlarımla tanıştırmaktan kaçındığımı sanıyorsun ama bunun gerçekte hiç ilgisi yok.”

Blue ayağa fırladı. “Nefesini boşa harcama. Arkadaşlarının Malibu Dean’in takılacağını beklediği türden bir kadın değilim ve sen de soru yağmuruna tutulmak istemedin.”

“Gerçekten o kadar dar görüşlü olduğumu mu sanıyorsun?”

“Hayır. Bence temelde bir centilmensin, dolayısıyla seninle yatma ayrıcalığına sahip bir arkadaş olduğumu söylemek istemedin, öyle mi?”

“Sen bir arkadaştan ötesin, Blue. Sen en iyi arkadaşlarımdan birisin.”

“Bu da beni ne yapıyor? Eeee... bir... arkadaş?”

Dean bir eliyle saçlarını sıvazladı. “Seni incitmek istemedim. Sadece aramızda olanların aramızda kalmasını istedim.”

“Hayatında gizli kalmasını istediğin diğer her şey gibi. Sayısını şaşırmış olmalısın.”

“Ünlü biri olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun,” diye karşılık verdi Dean. “Dikkatli olmak zorundayım.”

Blue kahve kupasını aldı ve yatağın ayakucundan çantasını kaptı. “Yani... ben de senin küçük, kirli sırlarından biri oldum.”

“Bu çok berbat bir yorum.”

Blue kendi sırrını saklarken şimdi bununla başa çıkamazdı. “İşini kolaylaştırayım. Bugün cuma. Nita’nın partisi yarın. Pazar günü burada bitirmem gereken birkaç iş var fakat pazartesi sabahı ilk iş olarak bilinmeyen bir yere doğru yola çıkıyorum.”

Dean’in yüzünde dehşet verici bir ifade belirdi. “Bu saçmalıklardan biri olsa iyi olur.”

“Neden? Senin yerine ben bitirdiğim için mi?” Dean’in görmesini istemediği bütün duygular –üzüntü, korku, acı– bu sert kız havalarını aşp yüzeye çıkmaya çalışıyordu ama Blue onları bastırdı. “Hayat gü-

zel, Boo. Çok ucuza araba kiraladım ve yepyeni bir yol haritası aldım. Seninle takılmak eğlenceliydi ama artık yola devam etme vakti geldi.”

İşte şimdi Dean’i beklemediği bir yerden vurmuydu. Dean yumruklarını sıktı. “Anlaşılan senin daha büyümeye ihtiyacın var.” Sözleri o kadar soğuktu ki Blue neredeyse Dean’in dudaklarından duman yayıldığını görecekti. “Bunu yarın Nita’nın partisinde tekrar konuşacağız. Belki o zamana kadar mantıklı, aklı başında bir insan gibi düşünmeyi başarırısın.” Ve Dean öfkeli adımlarla odadan çıktı.

Blue tekrar yatağın kenarına otururken, Dean’in onu kollarına alıp af dilemiş olmasını diliyordu. En azından öyle çekip gitmeden önce duvar resimleriyle ilgili bir şey söyleyebilirdi. Dean’in onları görmüş olduğundan emindi. Önceki gün Nita’nın posta kutusunda elden bırakılmış bir zarfın içinde April’in hazırladığı bir çek bulmuştu. Hepsi buydu. Kişisel bir mesaj yoktu. April ve Dean’in kusursuz bir zevki vardı. Resimlerden nefret etmişlerdi. Blue öyle olacağını biliyordu ama nedense aksini ummuştu işte.

Dean pembe halı döşeli koridorda yürüdü. Blue’nun boynunu kırma- yı düşündüğü sürece, nasıl bir hödük gibi davrandığını düşünmek zorunda kalmayacaktı. Onu incittiğini bilmekten nefret ediyordu. Blue onu arkadaşlarıyla tanıştırmaktan utandığına inanıyordu ama asıl neden utanç değildi. Önceki gün ona hizmetçi gibi davranmak yerine sohbet etmeye zaman ayırmış olsalardı, hepsi âşık olurdu. Oysa Dean, böylesine yeni-yken kimsenin –özellikle de takım arkadaşla- rının– Blue’yla ilişkisi kadar özel bir şeye bulaşmasını istemiyordu. Onunla tanışalı daha iki ay bile olmamıştı.

Ve şimdi de Blue onu terk etmeye hazırlanıyordu. Dean ona güvenemeyeceğini başından beri biliyordu. Ancak önceki gün ona karşı davranışlarından sonra, Blue’yu suçlamak artık o kadar da kolay değildi.

Ara kata ulaştığında Nita'nın söyledikleri aklına geldi. Yaşlı kadın sorun çıkarmaya bayılıyordu ama aynı zamanda kendince Blue'ya değer de veriyordu. Dean dönüp tekrar üst kata çıktı.

Blue'nun banyosu pembe duvarlı, pembe karoluydu ve dans eden şampanya şişeleri desenli bir duş perdesi vardı. Hâlâ ıslak olan bir havlu çarpık bir şekilde askıdan sarkıyordu. Dean lavabonun önüne çömeldi, dolabın kapağını açtı ve önde duran selofan sarılı kutuya baktı.

Arkasından gelen hızlı ayak seslerini duydu. "Ne yapıyorsun sen?" dedi Blue telaşla.

Dean gördüğü şeyin ne olduğunu kavrarken yüzü bembeyaz oldu. Kutuyu aldı ve bir şekilde ayağa kalkmayı başardı.

"Onu yerine bırak!" diye bağırdı Blue.

"Hap kullandığını söylemiştin."

"Kullanıyorum."

Prezervatif de kullanmışlardı. Birkaç kez dışında... Dean genç kadına baktı. Blue kocaman açılmış gözleri ve bembeyaz yüzüyle ona bakıyordu. Dean hamilelik testini havaya kaldırdı. "Bunun Nita'ya ait olduğunu hiç sanmıyorum."

Blue ona inatçı bir tavırla bakmaya çalıştı ama başaramadı. Kirpiklerini kırpıştırarak bakışlarını yere indirdi. "Birkaç hafta önce Josie'nin karidesinden zehirlendiğimde... hapımı kusmuşum. Üzerinde durmadım."

Dean bir yük treni hızla üzerine geliyormuş gibi hissediyordu. "Yani tek bir hapı kusmanın hamile kalmana yetebileceğini mi söylüyorsun?"

"Sanırım bu mümkün. Geçen hafta reglim gecikti ve nedenini anlayamadım. Sonra hapı olanlar aklıma geldi."

Dean kutuyu elinde sıktı. Tren kafatasını ezip geçiyor gibiydi. "Açmamışsın."

"Yarın açacağım. Önce Nita'nın partisini atlatmam gerek."

“Hayır. Hayır, beklemeyeceksin.” Dean genç kadını banyoya çekerek kapıyı kapadı. Parmakları uyuşmuş gibiydi. “Bugün. Hemen yapacaksın.” Kutuyu yırtıp açtı.

Blue onu çok iyi tanıyordu ve bu savaşı kazanamayacağını anlaması uzun sürmedi. “Koridorda bekle,” dedi.

“Hayatta olmaz.” Dean kutuyu açtı.

“Tuvalete daha yeni girdim.”

“Tekrar yap.” Dean’in normalde çok becerikli olan parmakları şimdi bocalıyordu.

“Arkanı dön,” dedi Blue.

“Kes şunu, Blue. Bu işi hemen çözüyoruz.”

Blue sessizce kutuyu aldı. Dean tepesinde durmuş, onu izliyordu. Bekliyordu. Sonunda Blue yapması gerekeni yapabildi.

Talimatlara göre üç dakika beklemleri gerekiyordu. Dean gözünü Rolex’inden ayırmıyordu. Her birinde takometre olan üç kadranı vardı fakat Dean’in umursadığı sadece dakikalardı. Saniyeler geçmek bilmezken, zihninde ayırt edemediği bir sürü düşünce vardı.

“Süre daha dolmadı mı?” diye sordu Blue sonunda.

Dean terliyordu. Gözlerini kırıştırtarak başıyla onayladı.

“Sen bak,” diye fısıldadı Blue.

Dean terli elleriyle testi alarak inceledi. Sonunda Blue’nun gözlerine baktı. “Hamile değilsin.”

Blue ifadesiz bir yüzle bakarak başıyla onayladı. “İyi. Git artık.”

Dean birkaç saat arabayla dolaştıktan sonra bir arka yola çıktı. Kamyoneti bozuk asfalt yolun kenarına çekti ve arabadan indi. Saat daha on bile değildi. Bugün hava çok sıcak olacaktı. Akan suyun sesini duydu ve ormanın içinde onu izleyerek bir dere kıyısına geldi. Pash bir petrol varili, eski araba lastikleri, yatak yolları, ezilmiş bir

otoban direği ve başka hurdalarla birlikte yan yatıyordu. İnsanların çöplerini böyle ortalığa atması doğru değildi.

Dean suya girdi ve hepsini dışarı çekmeye başladı. Çok geçmeden spor ayakkabıları sırlıslıkla olmuş, kendisi de baştan aşağı çamur ve yağla kaplanmıştı. Yosunlu taşların üzerinde kayınca şortu da ıslandı fakat soğuk su iyi gelmişti. Keşke bir çöp dağı dereyi tıkamış olsaydı; o zaman bütün gününü burada geçirebilirdi. Oysa çok geçmeden su yine rahatça akmaya başlamıştı.

Arabasına geri dönerken derin nefes almakta zorlanıyordu. Çiftliğe ulaştığında uzun bir yürüyüş yapacak ve kafasını toparlayacaktı. Ancak o kadar ileri gidemedi. Onun yerine kendini kulübeye giden dar yola saparken buldu.

Arabadan inerken gitar sesini duydu. Jack verandada bir mutfak sandalyesinde oturmuş, çıplak ayak bileklerini korkuluğun üzerinde birleştirmiş ve gitarı göğsüne bastırmıştı. Yüzünde üç günlük sakal, üzerinde bir Virgin Records tişörtü ve siyah spor şortu vardı. Dean'ın çamurlu çorapları ayak bileklerinden aşağı sarkmıştı ve yürürken ayakları ayakkabılarının içinde vıcık vıcık bir ses çıkarıyordu. Jack'in gözlerinde her zamanki temkinli bakışlar vardı fakat çalmaya devam etti. "Bir domuz güreşinde yenilmiş gibi görünüyorsun."

"Burada başka kimse var mı?"

Jack birkaç minör akor çaldı. "Riley bisikletine biniyor ve April da koşuya çıktı. Birazdan dönerler."

Dean onları görmeye gelmemişti. Basamakların dibinde durdu. "Blue'yla nişanlı değiliz. Onu iki ay önce Denver'da yol kenarından aldım."

"April anlattı. Çok yazık. O kıza çok sevmiştim. Beni çok güldürüyor."

Dean parmak boğumlarının arasındaki kurumuş çamuru temizledi. "Bu sabah Blue'yu gördüm. Birkaç saat önce." Şimdi midesi

ona sıkıntı veriyordu ve biraz daha nefes almaya çalıştı. “Hamile olabileceğini sanmış.”

Jack çalmayı kesti. “Hamile mi?”

Teneke çatıdan bir kuş öttü. Dean başını iki yana salladı. “Hayır, değil.”

“Tebrikler.”

Dean ellerini çamurlu ceplerine soktu ve sonra tekrar çıkardı. “Şu hamilelik testleri... Yaparken... Belki biliyorsundur, sonucu almak için üç dakika beklemek gerekiyor.”

“Yani?”

“Mesele şu ki... O üç dakika beklerken... Ben... Kafamdan bir sürü düşünce geçti.”

“Sanırım bu anlaşılır bir şey.”

Dean verandanın kenarına çıkarken basamaklar gıcırdadı. “Blue için tıbbi bakım ayarlamam. Çocuk desteği için avukatıma mı, yoksa menajerime mi güvenebileceğim. Gazetelerden nasıl gizleyeceğim. Böyle şeyler. Bilirsin.”

Jack yerinden kalkarak gitarı sandalyeye yasladı. “Panik tepkisi. Semptomlarımı hatırlıyorum.”

“Evet, şey, sen o panik tepkisini yaşadığında... kaç yaşındaydın... yirmi dört mü? Ben otuz bir yaşıyım.”

“Yirmi üç yaşıyordum ama ana fikir şu ki durum aynı. Blue’yla evlenmeyi düşünmüyorsan, bir plan yapman gerekirdi.”

“Aynı şey değil. April delinin tekiymiş. Blue öyle değil. Hayatımda tanıdığım en akli başında insanlardan biri.” Dean durmak istedi ama duramıyordu. “Onu küçük, kirli sırlarımdan birine dönüştürdüğümü söyledi.”

“Spot ışıklarının altında yaşamayan insanlar bunu anlayamaz.”

“Ben de aynı şeyi söyledim.” Midesinin yandığını hissedince Dean karnını ovaladı. “Ama o üç dakika... Düşündüğüm her şey... Zihnimde beliren plan... Avukat, çocuk desteği...”

“Öyle bir anda insanın aklından her türlü şey geçer. Unut gitsin.”

“Başka ne yapacaktım ki? Babasının oğlu, değil mi?”

Dean vücudu yarılmış, içi dışına çıkmış gibi hissediyordu ama Jack sadece dudak büktü. “Kendini benim seviyeme indirgeme. Seni Riley’nin yanında gördüm. Blue hamile olsaydı, senin kendi çocuğuna arkanı dönmek asla mümkün değildi. Büyürken daima yanında olurdun.”

Dean konuyu kapamalıydı fakat dizlerinin bağı çözülüyordu ve daha fazla dayanamayarak basamaklara oturdu. “Sen neden yaptın, Jack?”

“Ne olduğunu sanıyorsun ki?” Jack kendine kızgındı. “Güzel sözlerle süsleyerek anlatabilirdim ama gerçek şu ki April’la nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve senin tarafından engellenmek istemiyordum. Bir *rock* yıldızıydım, bebeğim. Bir Amerikan ikonu. Röportajlar verip millete kıcımlı öptürmekle meşguldüm. Bir baba olabilmek için büyümem gerekecekti ve bu da hiç eğlenceli bir şey değildi.”

Dean ellerini dizlerinin arasına indirdi ve basamağın soyulan boyasını eşeledi. “Ama değişti, değil mi?”

“Asla.”

Dean ayağa kalktı. “Zırvalamayı kes. On dört-on beş yaşlarındayken baba-oğul kavuşmalarımızı hatırlıyorum. Kaybolan o yılları telafi etmeye çalışıyordun ve ben de suratına tükürüyordum.”

Jack gitarını aldı. “Bak, burada bir şarkı üzerinde çalışıyorum. Sırf sen nihayet eski çöpleri kazmaya karar verdin diye bu benim de bir kürek kapacağım anlamına gelmez.”

“Sadece şunu söyle bana. Hepsini baştan yapman gerekseydi...”

“Bir daha yapamam, dolayısıyla kes artık.”

“Ama yapabilseydin...”

“Tekrar yapabilecek olsaydım seni ondan alırdım!” dedi Jack öfkeyle. “Buna ne dersin? Ve seni aldığımda, baba olmayı öğrenmen gerekirdi. Şanslısın ki bu olmadı çünkü buradan bakınca kendi başına

gayet iyi bir şekilde yetişmiş olduğunu görüyorum. Her baba senin gibi bir oğlu olduğu için gurur duyar! Şimdi, tatmin oldun mu, yoksa birbirimize sarılmamız mı gerekiyor?”

Dean’ın midesi nihayet gevşedi ve tekrar nefes alabilmeye başladı.

Jack gitarını yanına indirdi. “Annenle barışana kadar benimle barışamazsın. O bunu hak ediyor.”

Dean ayakkabısının çamurlu burnunu merdivene sürttü. “Bu o kadar kolay değil.”

“İnan bana, bu kadar çok acıya tutunarak yaşamaktan daha kolay.”

Dean döndü ve kamyonetine yürüdü.

Dean çamurlu ayakkabılarını ve çoraplarını verandada bıraktı. Her zamanki gibi ön kapıyı kilitlemek kimsenin aklına gelmemişti. Evin içi serin ve sessizdi. Antrede ayakkabılarının durduğu bir sepet vardı. Vestiyerde kasketleri asılıydı. Anahtarlarını ve bozuk paralarını attığı bakır tepside sekiz-dokuz yaşlarındayken çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Cılız, çıplak bir göğüs; şortunun altından görünen dizleri; küçük başına kocaman gelen bir futbol kaskı. April onu Venice Beach’te oturdukları dönemde, bir yaz günü çekmişti. Çocukluk fotoğraflarına, artık hatırlamakta bile zorlandığı resimlere evin her yerinde rastlıyordu.

Riley önceki gece onu Blue’nun duvar resimlerini göstermek için sürüklemeye çalışmıştı fakat Dean onları ilk kez Blue’yla birlikte görmek istediği için reddetmişti. Şimdi hiç bakmadan yemek salonuna arkasını döndü ve salona girdi. Derin kanepeler iri yarı vücudu için mükemmeldi ve televizyon da ekrandan yansıyan bir ışık olmadan maçları izleyebileceği şekilde konmuştu. Ahşap sehpayı koruyan, düzgün kesimli cam şeritler, bardak altlıklarını gereksiz kılmıştı. Çekmecelerde ihtiyacı olan her şey vardı: Kitaplar, uzaktan kumandalar, tırnak makasları. Üst katta yatakların hiçbirinin ayak ucu tahtası yoktu ve banyo tezgâhları normalden daha yüksekti.

Banyolar genişti ve tercih ettiği büyük havlular için fazla uzun havlu rafları konmuştu. Hepsini April yapmıştı.

Annesinin sarhoş hicrıkları kulaklarında çınıyordu. *"Kızma bana, bebeğim. İyileşeceğim. Söz veriyorum. Bana beni sevdiğini söyle, bebeğim. Beni sevdiğini söylersen, söz veriyorum, bir daha içmeyeceğim."*

Sapkın, çalkantılı sevgisiyle onu boğmaya çalışan kadın, şimdi evi olan bu cenneti asla yaratamazdı.

Bugün her şey çok ağır gelmişti. Bütün bu karmakarışık duyguları çözümleyebilmesi için zamana ihtiyacı vardı. Gerçi yılları olmuştu ama bu ona ne kazandırmıştı ki? Fransız kapıların arasından bakınca April'i dışarıdaki verandaya girerken gördü. O verandayı Jack'le birlikte yapmışlardı fakat tasarımı April'a aitti: Yüksek tavanı, kemerli pencereleri, en sıcak günde bile serin olan taş zemini.

April koşudan sonra soğumaya çalışırken ellerini belinin arkasına koymuştu. Vücudu terden parlıyordu. Üzerinde siyah şort ile parlak mavi atlet vardı ve saçlarını Blue'nun baştan savma atkuyruğundan daha düzgün bir şekilde toplamıştı.

Dean'in duşa girmesi gerekiyordu. Tek başına kalmaya ihtiyacı vardı. Her şeyi anlayan Blue'yla konuşması gerekiyordu. Bunun yerine Fransız kapıları itti ve sessizce verandaya çıktı.

Hava sıcaklığı çoktan otuz dereceyi bulmaya başlamıştı ama zemin karoları çıplak ayaklarının altında hâlâ serindi. April'm sırtı ona dönüktü. Önceki gece verandayı hortumla yıkarken Dean sandalyeleri kenara çekmişti ve April şimdi onları yine masanın altına itiyordu. Siyah bir ferforje rafın üzerinde duran CD-çalara yürüdü. April'in albümlerinden hangisinin takılı olduğuna bakmadı. Annesine aitse, kesinlikle güzel olurdu. Çalma tuşuna bastı.

Küçük kolonlardan müzik sesi yayılırken April olduğu yerde ona döndü ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Baştan aşağı çamur

içindeki oğlunu görünce bir şey söyleyecek oldu ama Dean ondan önce konuştu. “Dans etmek ister misin?”

April öylece ona baktı. Saniyeler çok uzundu. Dean söyleyecek başka bir şey düşünemediği için ritimle hareket etmeye başladı. Ayakları, kalçaları, omuzları. April olduğu yerde donup kalmıştı. Dean elini uzattı fakat annesi –sıradan ölümlüler daha yeni yürümeye başlarken dans edebilen bu kadın– nasıl hareket edeceğini unutmuş gibiydi.

“Yapabilirsin,” diye fısıldadı Dean.

April titrek bir şekilde nefes aldı; gülüş ile hıçkırık arasında bir ses çıkardı. Sonra sırtını gerdi, kollarını kaldırdı ve kendini müziğe kaptırdı.

Vücutlarından ter damlaları süzülene kadar dans ettiler. *Rock* müzikten *hip-hop*’a geçerek, hareketlerini sergileyerek ve birbirleriyle yarışarak. April’ın saçları ensesine yapışmıştı ve Dean’in çıplak bacaklarından zemin karolarına çamur damlaları süzülüyordu. Dans ederlerken Dean bunun ilk kez olmadığını hatırladı. Çocukken de annesiyle dans ederlerdi. Annesi onu video oyunlarından veya televizyonun başından kaldırır, hatta bazen kahvaltısını bile bölerdi. Dean güzel günleri de olduğunu unutmuştu.

Şarkının ortasında müzik aniden kesildi ve çöken sessizlikte bir karga öttü. Dönüp baktıklarında, Riley’yi ellerini beline koymuş halde CD-çaların başında durmuş, öfkeyle kendilerine bakarken buldular. “Sesi çok açık!”

“Hey, aç şunu,” dedi April.

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Yemek zamanı, dans değil.”

“Her zaman dansa uygundur,” dedi Dean. “Sen ne dersin, April? Kız kardeşimin de bizimle dans etmesine izin verelim mi?”

April burnunu havaya kaldırdı. “Bize yetişebileceğinden şüpheliyim.”

“Yetişebilirim,” dedi Riley. “Ama karnımı doyurmak istiyorum. Ve ikiniz de kokuyorsunuz.”

Dean, April'a bakarak omuz silkti. "Yetişemeyecek."

Riley öfkeyle kaşlarını çattı. "Kim demiş?"

Dean ve April ona baktılar. Riley öfkeli bakışlarla karşılık verdi. Sonra müziği tekrar açtı ve hep birlikte dans ettiler.

23. BÖLÜM

Blue yanaklarına allık sürüyordu. Hafif pembe, yeni parlak ruj, daha koyu renk maskarasıyla tamamlanıyordu. Kaşlarına biraz kalem çekip far da sürmüştü ve harika görünüyordu.

Önemliydi. Konu güzellik değil, gururdu. Garrison'dan ayrılmadan önce Dean'e kanıtlaması gereken bir şey vardı.

Banyodan çıkarken önceki sabah Dean bıraktıktan sonra çöp sepetine attığı boş hamilelik testini gördü. Hamile değildi. Harika. Çok, çok mükemmeldi. Serseri mayın gibi yaşarken hayatında bir çocuğun sorumluluğunu alamazdı. Muhtemelen asla çocuğu olmayacaktı ve bu da sorun değildi. En azından kendi yaşadıklarını başka bir çocuğa yaşatmamış olacaktı. Yine de, içinde bir boşluk vardı. Aşması gereken bir şey daha.

Nita'nın odasına yöneldi. Parti için aldığı yazlık elbisesinin eteği dizlerine sürünüyordu. Eteği fırfırlı, korse gövdesi göğsünün büyük bölümünü sergileyen, güneş sarısı bir elbise almıştı. Yeni mor sandaletlerinin zarif şekilde bağlanan saten bilek kurdeleleri vardı. Sandaletlerin parlak mor tonları ve Dean'in hediye ettiği ametist küpeleri, elbisenin aşırı kadımsılığına daha da hoş bir hava katıyordu.

Nita aynanın karşısında son hazırlıklarını yapıyordu. Büyük sarı peruğu, sallantılı elmas küpeleri ve açık renk kaftanıyla, lüks bir genelevin düzenlediği bir geçit törenine katılacakmış gibi görünüyordu ama nedense ona yakışıyordu. “Gidelim, Günüşiğim,” dedi Blue kapıdan. “Ve şaşırmış gibi yapmayı sakın unutma.”

“Yapmam gereken tek şey sana bakmak,” dedi Nita, Blue’yu baştan aşağı süzerken.

“Zamanı gelmişti, hepsi o.”

“Geçmişti.” Blue yaklaşırken Nita uzandı ve Blue’nun saçlarından bir bukleyi kabarttı. “Beni dinleseydin, Gary’ye saçını uzun zaman önce böyle kestirirdin.”

“Seni dinleseydim şimdi sarışın olurudum.”

Nita burnunu çekti. “Sadece bir fikir.”

Barınak’ta karşılaştıkları gecedan beri Gary genç kadının saçını yapmayı çok istiyordu. Blue onun sandalyesine oturduğunda, Gary onun saçlarını kulak memelerinin altına kadar kısaltmış, gözlerini belirginleştiren kaküller eklemiş ve yüzünün etrafında saçlarını kat kat kesmişti. Saçlarının biçimi Blue’nun rahatını kaçırarak kadar güzeldi ama yine de gerekliydi.

“O futbolcu için en başından kendine çekidüzen vermeliydin,” dedi Nita. “O zaman ilişkinizi daha fazla ciddiye alabilirdi.”

“Beni ciddiye alıyor zaten.”

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. O da sana âşık olabilirdi. Tıpkı senin ona olduğun gibi.”

“Onun için deli oluyorum ama âşık değilim. Arada büyük fark var. Ben âşık olmam.” Nita bunu anlamıyordu. Konu Blue’nun başını dik tutmasıydı. Dean’in ona kesinlikle acıyarak bakmamasını sağlamak zorundaydı.

Blue yaşlı kadını dışarı sürükledi. Blue arabayı geri geri garajdan çıkarırken Nita aynada rujunu kontrol etti. “O futbolcunun seni

kasabadan göndermesine izin verdiğin için kendinden utanmalısın. Sen buraya, Garrison'a aitsin; oradan oraya dolaşmaman gerek."

"Garrison'da hayatımı kazanamam."

"Kalman için sana ne ödeyeceğimi söyledim bile. O aptal küçük resimlerini yaparak kazanabileceğinden çok daha fazlası."

"Ben o aptal, küçük resimlerimi yapmayı seviyorum. Sevmediğim şey hizmetkâr olmak."

"Hizmetkâr olan benim," diye karşı çıktı Nita, "sürekli bana patronluk taslayan sensin. O kadar inatçısın ki altın bir fırsata sırt çevirdiğini bile fark etmiyorsun. Sonsuza dek yaşamayacağım ve paramı bırakacağım başka biri olmadığını biliyorsun."

"Sen hiç ölmeyecek olanlardansın. Hepimizi gömersin."

"İstediğin kadar dalga geç. Milyonlarca dolarlık servetim var ve hepsini bir gün senin olabilir."

"Ben senin milyonlarını istemiyorum. Eğer biraz özsaygın olsaydı, hepsini kasabaya bırakırdın. Benim istediğim şey Garrison'dan uzaklaşmak." Blue, Church Caddesi'ne dönmeden önce dur tabelasının dibinde frene bastı. Tam zamanında. "Unutma," dedi. "Zarif ve kibar ol."

"Ben Arthur Murray'de çalıştım. Zarif ve kibar olmayı bilirim."

"Bir daha düşündüm de... Sen sadece dudaklarını oynat ve ben de sana dublaj yapayım. Öylesi daha güvenli olur."

Nita alaycı bir tavırla güldü ve Blue bu yaşlı yarasayı ne kadar özleyeceğini o zaman anladı. Nita'nın yanındayken Blue kendi huysuz kişiliğini sergileyebiliyordu.

Tıpkı Dean'in yanındayken olduğu gibi.

Church Caddesi'nin üzerinde süzülen, balona bağlanmış pankartta 73. DOĞUM GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN BAYAN G. yazıyordu. Dean aslında Nita'nın yetmiş altı yaşında olduğunu biliyordu ve bu küçük yalanın arkasındaki kişinin Blue olduğundan emindi.

Parkta yaklaşık yüz kişi toplanmıştı. Balonlar, önceki hafta yapılan Dört Temmuz kutlamalarından kalmış kırmızı, beyaz ve mavi bayraklarla birlikte esintiyle sallanıyordu. Siyah tişörtler giymiş ve siyah göz kalemi çekmiş, hırpani bir ergen grubu doğum günü şarkısının punk versiyonunu bitiriyordu. Riley, Dean'e onların Syl'ın yeğeninin okul grubu olduğunu ve bugün onlardan başka kimsenin çalmayı kabul etmediğini söylemişti.

Parkın önüne doğru, küçük bir gül bahçesinin yakınında, Nita bir doğum günü pastasından golf sahası büyüklüğünde bir dilim kesmeye başlamıştı bile. Dean kutlama konuşmalarını kaçırmıştı fakat herkesin yüz ifadesine bakılırsa, unutulmaz olmalıydı. Üzerinde punch ve buzlu çay sürahilerinin sıralandığı, uzun masaların üzerine başka bayraklar dökülüyordu. April ve Riley'yi pasta masasının yakınında, sarı elbiseli bir kadınla konuşurken gördü. Kasabalılardan bazıları ona seslendi ve Dean el salladı ama o süre zarfında Blue'yu arıyordu.

Önceki gün hayatının hem en kötü hem de en güzel günü olmuştu. Önce Blue'yla kötü bir tartışma yaşamıştı; sonra Jack'le acı verici ama özgürleştirici bir konuşma yapmıştı; sonunda da April'la bir dans maratonuna çıkmışlardı. April'la sonrasında pek fazla konuşmamışlardı ve Jack'in deyimiyile "lanet olasıca bir kucaklaşma" olmamıştı fakat ikisi de işlerin değiştiğinin farkındaydı. Yeni ilişkilerinin nasıl olacağını Dean bilmiyordu ama artık büyüme ve annesinin dönüştüğü kadını daha yakından tanıma zamanı gelmişti.

Bir kez daha etrafa bakındı ama hâlâ Blue'yu görememişti ve bunu çok istiyordu. Onunla arasını düzeltmek zorundaydı. Nita tabağını kendisine ayrılmış sandalyeye taşıırken, Syl ve Penny Winters pastayı kalabalık için dilimlemekle meşguldü. Nita müzik grubunun bir Paul McCartney şarkısını rezil eden solistiyle atışıyordu. Hem Riley'nin hem de sarı elbiseli kadının sırtı Dean'e dönüktü. April grubu işaret etti ve Riley yaklaşmak için ondan ayrıldı. Syl bir kâğıt tabağa kare biçimli bir pasta dilimi bırakırken onu fark etti. "Buraya

gelsene, Dean. Şekerleme güller çabucak bitecek. Blue, onu buraya getir. Üzerinde adı yazılı bir dilim var.”

Dean yine etrafına bakındı ama Blue’yu hâlâ göremiyordu. O sırada sarı elbiseli, ufak tefek kadın ona döndü ve Dean sezonun ilk sakatlanmasını yaşadı. “Blue?”

Bir an için tıpkı Dean’in söylediği savunmasız çocuk gibi göründü ama sonra çenesi havaya kalktı. “Biliyorum. İnanılmayacak kadar güzelim. Bana bir iyilik yap da, bu konudan söz etmeyelim.”

Güzelden de öteydi. April onu bir modele dönüştürmüştü. Elbise üzerine mükemmel oturmuştu. Doğru uzunlukta ve Blue’nun zarif vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyordu. Gövdesi kıvrımlarını belirginleştiriyordu ve mor sandaletleri ayak bileklerini vurguluyordu. Onu hep böyle hayal etmişti. O çılgın saç kesimi zarif kemik yapısını ortaya çıkarmıştı. Makyajı inanılmayacak kadar kadınsıydı. Dean onun inanılmaz görünmesi için pek fazla şey gerekmeyeceğini başından beri biliyordu ve haklı çıkmıştı. Güzel, havalı ve seksi. Tanıdığı diğer güzel, havalı ve seksi kadınlardan hiçbir eksiği yoktu. Dean bundan hoşlanmamıştı. Tanıdığı Blue’yu geri istiyordu. Sonunda onunla konuşabildiğinde, ağzından yanlış kelime döküldü: “Neden?”

“Herkesin güzel olanın sen olduğunu söylemesinden bıktım.”

Dean zoraki de olsa gülümseyemedi bile. Blue’yu hırpani giysilerinin içine geri sokmak, o lanet olasıca sandaletleri çöpe atmak istiyordu. Blue kendine hastı; türünün tek örneği. Bütün bunlara ihtiyacı yoktu. Ancak bunu yüksek sesle söylerse, Blue onun delirdiğini düşünürdü ve bu yüzden Dean başparmağını Blue’nun ince omuz askısının üzerinde gezdirmekle yetindi. “April işini iyi biliyor.”

“Komik. Beni gördüğünde o da senin için aynı şeyi söylemişti. Beni bu hale getirenin sen olduğunu sandı.”

“Bunu sen mi yaptın yani?”

“Ben bir ressamım, Boo. Bu benim için herhangi bir tuvaldi ve çok da ilginç değildi. Şimdi gidip Nita’ya yağcılık yap. Şimdiye kadar kimseyi iğnelemedi ama akşama daha çok var.”

“Önce seninle konuşmamız gerek. Dünle ilgili.”

Blue gerildi. “Onu yalnız bırakamam. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Bir saat. Sonra seni geri getireceğim.”

Ancak Blue uzaklaşmaya başlamıştı bile.

April, Riley’nin başının üzerinden ona el salladı. Dean eski kırgınlıklarının yüzeye çıkmaya çalıştığını hissetti fakat içeri baktığında, sadece toz gördü. İsterse sadece biraz laflamak için annesinin yanına gidebilirdi ve öyle de yaptı.

April kutlama için kot giymiş, hasır bir kovboy şapkası takmıştı ve üzerinde eski bir Pucci’ye benzeyen güzel bir bluz vardı. April grubu işaret etti. “Bolca çalışma yaparsa, başçıları vasatlığa ulaşabilir.”

Riley onun yanına sokuldu. “Blue’yu gördün mü? İlk gördüğümde tanıyamadım. Gerçek bir yetişkine benziyor.”

“Sadece bir illüzyon,” dedi Dean gergin bir tavrıyla.

“Benim baktığım yerden hiç de öyle görünmüyor.” April kovboy şapkasının gölgeliğinin altından Dean’e baktı. “Ve onun ilgisini çekmeye çalışan erkeklerin de seninle hemfikir olacağından şüpheliyim. Farkında değilmiş gibi davranıyor ama Blue’muzun dikkatinden hiçbir şey kaçmaz.”

“Benim Blue’m,” dedi Dean kendini tutamayarak.

April bunu ilginç buldu. “Senin Blue’n mu? İki gün içinde kasabadan ayrılmaya hazırlanan kadın mı?”

“Bir yere gittiği filan yok.”

April endişeli gözlerle oğluna baktı. “O halde işin zor.”

Başında iyice aşağı çektiği bir beysbol şapkası ve gözünde geniş güneş gözlüğüyle bir adam geldi. Riley yerinde sıçradı. “Baba! Geleceğini düşünmüyordum.”

“Geleceğimi söylemiştim.”

“Biliyorum ama...”

“Ama daha önce seni o kadar çok hayal kırıklığına uğrattım ki bana inanmadın.” Jack küpeleri ile bileziklerini çıkarmıştı ve dikkat çekmeyecek şekilde bir tişört ile kot şort giymişti fakat o kadar ünlü insanları hiçbir şey gizleyemezdi ve kucığında bebeğini taşıyan bir kadının merakla ona bakıyordu.

April aniden grupta ilgilenmeye başladı. Dean’ın kafası, o anda ikisinin arasında neler olup bittiğini anlayacak kadar düzgün çalışmıyordu.

“Bize doğru gelen şu kadın Blue mu?” diye sordu Jack.

“Muhteşem görünmüyor mu?” dedi Riley hevesle. “O tanıdığım en iyi ressam. Dean’in, yemek salonundaki resimlere hâlâ bakmadığını biliyor muydunuz? Ona söylesene, baba. Ona resimlerin ne kadar güzel olduğunu söyle.”

“Onlar... farklılar.”

Dean onun ne demek istediğini soramadan Blue yanlarına geldi. “Vay canına,” dedi Jack. “Demek bir kadınmışsın.”

Blue, Jack’in onunla doğrudan konuştuğu her seferinde olduğu gibi kızardı. “Geçici bir şey. Çok zahmetli.” Jack sırttı ve Blue, Riley’ye döndü. “Kötü haber getirdiğim için özür dilerim fakat Nita seni istiyor.” Dean kalabalığın arasında Nita’nın onu çağırdığını gördü. Blue kaşlarını çatı. “Sakinleşmezse kalp krizi geçirecek. Kimsenin acil servise koşacağını da sanmam.”

“Blue hep böyle şeyler söylüyor,” dedi Riley, diğerleriyle bir sır paylaşır gibi, “ama aslında Bayan Garrison’ı çok seviyor.”

“Sen yine içki mi içtin, küçük hanım? Bunu konuştuğumuzu sanıyordum?” Blue, Riley’nin kolunu tutarak onunla birlikte uzaklaştı.

“Görünüşe bakılırsa arkadaşların geliyor,” dedi Jack. “Ben kay-bolsam iyi olur.”

O giderken, Yargıç Haskins ve lise müdürü Tim Taylor, Dean'ın yanına geldiler. "Selam, Boo." Yargıç bakışlarını April'dan ayıramıyordu. "Burada sosyal sorumluluklarını yerine getirdiğini görmek ne güzel."

"Ne kadar sevimsiz olsa da," dedi Tim. "Ben cumartesi sabahı golfümden vazgeçmek zorunda kaldım." İki adam da April'a bakıyordu. Kimse bir şey söylemeyince Tim elini uzattı. "Tim Taylor."

Dean bunun olacağını anlamalıydı. Ambar Izgara gibi yerlere gitmediği için, April'ı ikisi de daha önce hiç görmemişti. April da kibarca elini uzattı. "Selam. Adım Susan..."

"Bu hanım benim annem," dedi Dean. "April Robillard."

April'ın parmakları seğirdi. İki adamın da elini sıktı ama kovboy şapkasının altında gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Özür dilerim." Elini yüzünün önüne doğru salladı. "Mevsim alerjisi."

Dean elini annesinin omzuna koydu. Bunu yapmayı planlamamıştı –bu kadar ileri gideceğini sanmamıştı– fakat kendini sezonun en önemli maçını kazanmış gibi hissediyordu. "Annem Susan O'Hara adıyla benim için gizlice çalışıyordu."

Bu birkaç açıklamayı gerektirdi ve April sahte bir alerji öksürüğüyle gözlerini kırpıştırırken Dean iki ayağı üstünde kırk yalan uydurdu. Nihayet adamlar gidince April oğluna döndü. "Bana duygusal tek kelime bile etme, yoksa kendimi tamamen kaybederim."

"Tamam," diye karşılık verdi Dean. "O halde gidip pasta yiyelim."

Pasta yemek, kendi sahte alerji öksürüğüne tutulmaktan çok daha iyi olurdu.

April nihayet kendini kalabalıktan sıyırmayı başardı. Parkın karşı köşesinde, çalılıkların arkasında gözden uzak bir yer buldu; çitlerin dibindeki çimenlerin üzerine oturdu ve kendini bırakarak hıçkırıklara boğuldu. Sonunda oğlunu geri kazanabilmişti. Bir süre nabız yoklayarak ilerlemeleri gerekecekti ama ikisi de inatçıydı ve April başaracaklarına inanıyordu.

Uzakta, grubun solisti acı verici bir *rap* şarkısına girişti. Jack çalırların etrafından dolaşarak April'm yanına geldi. "Masum küçük-
lere zarar vermeden şu çocuğu susturmak gerek." April'in yanına
otururken kızarmış gözlerini fark etmemiş gibi yaptı.

"Asla *rap* söylemeyeceğine bana söz ver," dedi April.

"Ancak duşta. Yine de..."

"Söz ver!"

"Tamam, tamam." Jack onun elini tuttu ve April geri çekilmeye
çalışmadı. "Seni Dean'le birlikte gördüm."

April'in gözleri yine dolmaya başlamıştı. "Beni annesi olarak
tanıştırdı. Bu... harikaydı."

Jack gülümsedi. "Bak sen? Buna çok sevindim."

"Umarım bir gün siz ikiniz de..."

"Çabalıyoruz." Jack başparmağıyla April'm avucunu okşadı. "Bir
gecelik ilişkilerden uzak durmanı düşünüyordum. Ana fikir şu ki biz
normal yetişkinler gibi çıkacağız."

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Gerçek ilişkilere alıştığımı sana dün gece söylemiştim. Artık
Riley de olduğuna göre kalıcı bir ev düzenine ihtiyacım var ve Los
Angeles olabilir." Jack parmaklarıyla oynarken, April benliğini saran
sıcaklığı hissediyordu. "Bu arada, bunu ilk çıktığımız gün olarak
görüyorum. Böylece bir daha çıktığımızda sayı yapma şansım artar."

"Çok incesin." April gülümsememeliydi.

"Konu sen olunca kendime hâkim oluyorum." Jack'in gözlerin-
deki neşe silindi. "Seni istiyorum, April. Her santimini. Seni görmek
ve sana dokunmak istiyorum. Tadını almak istiyorum. İçinde olmak
istiyorum. Hepsini istiyorum."

April sonunda elini çekti. "Sonra ne olacak peki?"

"Hepsini baştan yapacağız."

“Tanrı grup eşlikçilerini bu yüzden yaratmış, Jack. Şahsen, ben biraz daha düzen isterim.”

“April...”

April ayağa kalktı ve Riley’yi bulmak için uzaklaştı.

Dean sonunda Blue’yu kalabalıktan ayırmayı ve Baptist Kilisesi’nin yanındaki eski mezarlığa sürüklemeyi başardı. Genç kadını mezarlığın en etkileyici anıtı olan, Marshall Garrison için dikilmiş, siyah granit sütunun gölgesine çekti. Blue’nun gergin olduğunu ve bunu gizlemeye çalıştığını görebiliyordu. “April’m annen olduğunu herkes nasıl öğrendi?” diye sordu Blue. “Bütün kasaba çalkalanıyor.”

“Şimdi April’dan söz etmeyeceğiz. Dün olanları konuşacağız.”

Blue başım çevirdi. “Evet, dünya varmış, değil mi? Beni kucağında bir bebekle düşünebiliyor musun?”

İşin ilginç tarafı, düşünebiliyordu. Blue harika bir anne olurdu; hem çocuğunu her türlü tehlikeden korur hem de muhteşem bir oyun arkadaşı olurdu. Dean bu görüntüleri kafasından attı. “Pazartesi günü kasabadan ayrılmak konusundaki aptalca kararını kastediyorum.”

“Neden aptalca olsun ki? Kimse gelecek cuma senin kampa girecek olmanı aptalca görmüyor. Neden senin için bu normal de, benim için değil?”

Blue çok fazla yetişkin gibi görünüyordu. Dean, Kunduz’unu geri istiyordu. “Çünkü işimiz bitmedi, nedeni bu,” dedi Dean, “ve ikimizin de zevk aldığı bir şeyin sonunu getirmek için acele etmek anlamsız.”

“İşimiz kesinlikle bitti. Ben gezgin biriyim ve şimdi de yoluma devam etme zamanı geldi.”

“Tamam. Chicago’ya döndüğümde yanıma gelebilirsin. Orayı seversin.”

Blue elini Marshall anıtının köşesine sürdü. “Sonbaharda fazla soğuk olur.”

“Sorun değil. Evlerimin ikisinde de mükemmel çalışan şömineler ve ısıtma sistemleri var. Yanıma taşınabilirsin.”

Dean sözlerinin, hangisini daha çok şaşırttığını bilmiyordu. Blue donup kaldı ve sonra mor küpeleri saçlarının arasında sallandı. “Yanma taşınmamı mı istiyorsun?”

“Neden olmasın?”

“Birlikte yaşamamızı mı istiyorsun?”

Dean daha önce hiçbir kadının onunla birlikte yaşamasına izin vermemişti fakat evini Blue’yla paylaşma fikri çok uygun geliyordu. “Elbette. Bunda büyütülecek ne var?”

“Daha iki gün önce beni arkadaşlarıyla bile tanıştırmadın. Şimdi birlikte yaşamamızı mı istiyorsun?” Blue her zamanki gibi sert görünmüyordu. Belki nedeni elbisesi, belki de küçük yüzünü saran bukleleriydi. Ya da Bo Peep gözlerinde görünen huzursuzluktu. Dean, genç kadının saçlarından bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. “İki gün önce şaşkındım. Kafam karıştı. Artık değil.”

Blue geri çekildi. “Anlıyorum. Sonunda beni yanında gezdirebileceğin kadar saygın göründüm, değil mi?”

Dean sinirlendi. “Görünüşünün bununla hiç ilgisi yok.”

“Sadece tesadüf mü yani?” Blue onun gözlerine dik dik baktı. “Buna inanmak biraz zor.”

“Benim nasıl bir öküz olduğumu sanıyorsun?” Blue’nun cevap vermesine fırsat tanımadan Dean devam etti. “Sana Chicago’yu göstermek istiyorum, hepsi bu. Ve tepemde dakikaları sayan bir saat olmadan ilişkinizi rahatça düşünebilmek için bir şans istiyorum.”

“Dur bir dakika. Burada düşünmeyi seven benim, unuttun mu? Sen alışveriş merkezlerinde durup parfüm numuneleri dağıtansın.”

“Kes şunu! Önemli olan her şeyi ukalalık yaparak savuşturmayı bırak.”

“Konuşana bak!”

Dean taktiklerinin işe yaramadığının farkındaydı ve öfkeye kapılmak üzere olduğunu hissettiği için çamura yatmaya karar verdi. “Daha bitirmemiz gereken bir iş var. Sana duvar resimleri için para ödedim ama daha onları onaylamadım.”

Blue şakaklarını ovaladı. “Onlardan nefret edeceğini biliyordum. Seni uyarmıştım.”

“Onlardan nasıl nefret edebilirim? Daha görmedim ki.”

Blue gözlerini kırptırdı. “Kapılardaki naylonu indireli iki gün oluyor.”

“Bakmadım. Bana senin göstermen gerekiyordu, unuttun mu? Anlaşmamız böyleydi. O duvarlara ödediğim para için resimleri ilk kez ressamıyla birlikte görmeyi hak ediyorum.”

“Beni yönlendirmeye çalışıyorsun.”

“İş iştir, Blue. Ayırım yapmayı öğren.”

“Pekâlâ,” diye tersledi Blue. “Yarın uğrarım.”

“Bu gece. Yeterince bekledim.”

“Onları gün ışığında görmen gerek.”

“Neden?” dedi Dean. “Orada genellikle akşamları yemek yiyeceğim.”

Blue ona ve anıta arkasını dönerek mezarlığın kapısına yürüdü. “Nita’yı eve götürmem gerek. Buna zamanım yok.”

“Seni sekizde alırım.”

“Kendim gelirim.” Blue fırfırlı eteğini savurarak mezarlıktan çıktı.

Dean bir süre mezar taşlarına bakınarak kafasını toplamaya çalıştı. Blue’ya başka hiçbir kadına önermediği bir şey önermişti ve Blue hiçbir anlamı yokmuş gibi elinin tersiyle geri çevirmişti. Blue hâlâ oyun kurucu olmaya çalışıyordu ama berbat bir liderdi. Takımın çıkarını düşünmek bir yana, kendi iyiliğini düşünmeyi bile bilmiyordu. Dean bunu değiştirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı ve pek fazla zamanı da kalmamıştı.

Riley bir yığın kâğıt tabağı çöpe boşalttıktan sonra geri dönüp Bayan Garrison'm yanına oturdu. Birçok kişi gidiyordu fakat iyi bir parti olmuştu ve Bayan Garrison herkese çok kibar davranmıştı. Riley bu kadar çok kişi gelip onunla konuştuğu için Bayan Garrison'm mutlu olduğunu biliyordu. "Bugün herkesin size ne kadar nazık davrandığını fark ettiniz mi?" diye sordu emin olmak için.

"Ekmeklerinin hangi tarafında yağ olduğunu biliyorlar."

Bayan Garrison'ın dişlerine ruj bulaşmıştı ama Riley'nin bir fikri olduğu için bunu ona söylemedi. "Blue kasabada olanları bana anlattı. Burası Amerika ve bence insanların dükkânlarıyla, evleriyle yapmak istediklerini yapmalarına izin vermelisiniz." Duraksadı. "Ayrıca, bence maddi imkânları olmayan çocuklara ücretsiz bale dersi vermeye başlamalısınız."

"Bale dersi mi? Kim gelir ki? Bugünlerde bütün çocuklar *hip-hop* delisi."

"Bazıları bale yapmak da ister." Riley o gün ortaokul öğrencisi iki sevimli kızla tanışmış ve o zaman bu fikir aklına gelmişti.

"Ne yapmam gerektiği konusunda bir sürü fikrin var fakat ne yapmak istediğimi hiç sormuyorsun. Bugün benim doğum günüm ve sadece tek bir şey istedim."

Riley konuyu açmamış olmayı diledi. "Herkesin önünde şarkı söyleyemem," dedi. "Gitarımı yeterince iyi çalamıyorum."

"Gayet yeterli. Ben sana o kadar bale dersi verdim, sen benim için küçük bir şeyi yapamıyorsun."

"Küçük değil ki!"

"Sen o gruptaki haydutların hepsinden daha iyi söylüyorsun. Hayatımda onlar kadar gürültücüsünü görmedim."

"Eve döndüğümüzde söylerim. Sadece sizin için."

"İnsanların önünde ilk dans edişimde benim korkmadığımı mı sanıyorsun? O kadar korkmuştum ki neredeyse bayılacaktım. Ama bunun beni durdurmasına izin vermedim."

“Gitarım yanımda değil.”

“Onların var.” Nita bastonuyla grubu işaret etti.

“Elektronik gitar onlar.”

“Biri değil.”

Riley, solo gitarcının *Time of Your Life*’ı söylerken elektronik gitarı bırakıp akustikğini aldığını Nita’nın fark etmediğini sanmıştı. “Başkasının gitarını ödünç alamam. İzin vermezler.”

“Göreceğiz.”

Riley’nin dehşet dolu bakışları altında Nita oturduğu yerden kalktı ve gruba doğru yürüdü. Kalabalığın yarısından fazlası hâlâ oradaydı; aileler çocuklarının oynamasına izin veriyor ve ergenler birbirleriyle arkadaşlık ediyordu. Dean’in parkın yan tarafından içeri girdiğini görünce Riley ona doğru koştu. “Bayan Garrison bana şarkı söyletmeye çalışıyor. Doğum günü hediyesi olarak bunu istediğini söylüyor.”

Dean, Bayan Garrison’dan hoşlanmazdı ve Riley de onun kızmasını bekliyordu fakat Dean başka bir şey düşünüyor gibiydi. “Yapacak mısın?”

“Hayır! Yapamayacağımı biliyorsun. Burada çok fazla insan var.”

Dean birini bulmaya çalışıyormuş gibi Riley’nin başının üzerinden baktı. “O kadar da çok değil.”

“Onların önünde şarkı söyleyemem.”

“Bayan Garrison ve benim için söyleyebiliyorsun.”

“O farklı. O zaman yalnız oluyoruz. Yabancıların önünde söyleyemem.”

Sonunda Dean dikkatini ona çevirdi. “Yabancıların önünde mi söyleyemezsin, Jack’in önünde mi?”

Riley ona duygularını açıkladığında, Dean’e bu konuda bir şey söylememesi için söz verdirmişti. Şimdi Dean bunu ona karşı kullanıyordu. “Anlamıyorsun.”

“Anlıyorum.” Dean kolunu kardeşinin omuzlarına attı. “Üzgünüm, Riley. Bunu kendin çözmek zorundasın.”

“Benim yaşımda olsan sen kalkıp şarkı söylemezdin.”

“Ben senin gibi söyleyemiyorum ki.”

“Gayet güzel söylüyorsun.”

“Jack çabılıyor,” dedi Dean. “Şarkı söylersen, bu seninle ilgili duygularım değişirmez.”

“Bunu bilemezsin.”

“Sen de öyle. Belki de kesin olarak öğrenmenin zamanı gelmiştir.”

“Zaten kesin olarak biliyorum.”

Dean’ın gülümsemesi biraz sahte gibiydi ve Riley onu hayal kırıklığına uğratmış olabileceğini düşündü. “Pekâlâ,” dedi. “Bakalım yaşlı yarasa seni rahat bırakmaya ikna edebilecek miyiz?”

Dean, Bayan Garrison’a doğru yürürken, Riley başının döndüğünü hissetti. Çiftliğe gelişinden önceki günlerde hep kendi başının çaresine bakmaya alışmıştı fakat şimdi Dean onu kolluyordu; tıpkı babası onu Nashville’e götürmek istediğinde yaptığı gibi. Ve üstelik bu konuda yalnız da değildi. April ve Blue da hiç gerek olmamasına rağmen onu Bayan Garrison’a karşı savunmuşlardı. Ve Dean’in onu gerçekten kovaladığını sandığında babası da bunu yapmıştı.

Dean yanma geldiğinde, Bayan Garrison solo gitarıyla konuşuyordu. Riley tırnaklarını kemiriyordu. Babası çitlerin yanında tek başına duruyordu ama Riley birkaç kişinin ona meraklı gözlerle baktığını görmüştü. April temizliğe yardım ediyordu ve Blue da Bayan Garrison’ın eve götürmesi için pastanın kalanını paketliyordu. Bayan Garrison, insanlar ışıklarını gizlerlerse mumun söneceğini ve Riley’nin gerçek benliğini ortaya koymaya başlamadığı takdirde sonunda bir hiç olacağını söylemişti.

Koltuk altlarının ıslandığını hissetti ve kusacağını sandı. Ya şarkı söylemeye başlar ve tam anlamıyla çuwallarsa? Babasına baktı. Daha da kötüsü, ya gerçekten güzel söylerse?

Jack kızının elinde bir gitarla grubun mikrofonuna doğru yürüdüğünü görünce durduğu yerde doğruldu. Parkın diğer ucundan bile Riley'nin ne kadar korktuğunu görebiliyordu. Gerçekten çalacak mıydı?

"Adım Riley," diye fısıldadı Riley mikrofona.

Çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu; sadece kızının incinmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Jack harekete geçti fakat Riley çalmaya başlamıştı bile. Kimse akustik gitarı amfiye takma zahmetine girmemişti ve başlangıçta kalabalık ona aldırmadı. Ancak Jack duyabiliyordu ve giriş zorlukla seçilebilmesine rağmen, *Why Not Smile?*'ı tanıdı. Riley şarkı söylemeye başladığında Jack'in boğazında bir şeyler düğümlendi.

*"Do rememder when were young,
And every dreamwe had felt like the first one?"¹⁶*

Jack kimliğini ele vermeyi umursamıyordu. Orada olmalıydı. Bu on bir yaşında bir kıza uygun bir şarkı değildi ve onun mahcup olmasına izin vermeyecekti.

*"I don't expect you to understand,
With everything you've seen. I'm not asking for that!"¹⁷*

Yumuşak, ipek gibi sesi grubun çığlıklarla dolu müziğiyle o kadar zıttı ki kalabalık sessizleşmeye başladı. Gülerlerse Riley'nin dünyası başına yıkılırdı. Jack adımlarını hızlandırdı ama o anda April yanına gelerek kolunu tutup onu durdurdu. "Dinle, Jack. Sadece dinle."

Jack dinledi.

16 Gençliğimizi hatırlar mısın,/Her rüyamızın ilk rüya gibi geldiğini? (ed.n.)

17 Anlamamı beklemiyorum,/Gördüklerini düşününce. Bunu istemiyorum senden. (ed.n.)

Susan Elizabeth Phillips

*"I know that life is cruel.
You know that beter than I do"¹⁸.*

Riley bir akor geçişini kaçırdı ama sesi teklemeyi bile.

*"Baby, why not smile?"¹⁹
Baby, why not smile?
Baby, why not smile?"*

Kalabalık iyice sessizleşti ve grup üyelerinin ergenlere has sırtışı silindi. Küçük bir kızın o yetişkin sözlerini söyleyişini dinlemek utanç verici olmalıydı ama kimse gülmüyordu. Jack bu şarkıyı söylediğinde, sözleri öfkeli bir hesap sormaya dönüştürüyordu. Riley ise dinleyenlerin kalbini eziyordu.

Şarkıyı bitirirken Do majör yerine Fa majör bastı. Akor geçişlerine o kadar odaklanmıştı ki kalabalıkla hiç göz teması kurmamıştı ve insanlar alkışlamaya başlayınca Riley afalladı. Jack onun kaçıp gitmesini bekliyordu. Oysa Riley mikrofona yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Bu şarkı arkadaşım Bayan Garrison içindi," dedi.

İnsanlar bir şarkı daha çalması için tezahürat yapmaya başladı. Dean gülümsedi; Blue da öyle. Riley gitar penasını dudaklarının arasına sıkıştırarak gitarın akordunu tazeledi. Telif haklarını veya yeni bir Patriot şarkısıyla birlikte daima gelen gizlilik kaygısını umursamadan, Jack'in kulübede üzerinde çalıştığı parçalardan biri olan *Cry Like I Do*'ya başladı. Jack hayatında bundan daha fazla gururlandığını hatırlamıyordu. Sonunda kalabalık coşkuyla alkışlarken, bu kez de Riley, Moffatt kardeşlerin *Down and Dirty* şarkısına girdi. Jack, Riley'nin şarkı seçimlerinin şarkıları iyi söyleyip söyleyemediğinden

18 Hayatın acımasız olduğunu biliyorum./Sen benden daha iyi biliyorsun. (ed.n.)

19 Bebeğim, neden gülümsemiyorsun? (ed.n.)

çok, iyi çalıp çalamadığına bağlı olduğunu fark etti. Bu kez şarkıyı bitirdiğinde sadece teşekkür ederek gitarı iade etti ve kalabalığın daha fazla dinlemek istemesine aldırmadı. Her iyi sahne insanı gibi, insanlar daha fazlasını isterken sahneden ayrılmayı bilecek kadar akıllıydı.

Ona ilk ulaşan Dean oldu ve insanlar iltifat etmek için toplanmaya başladığında hemen Riley'nin yanında durdu. Riley insanlarla göz göze gelmekten kaçmıyordu. Bayan Garrison şarkıyı söyleyen kendisiymiş gibi kibirle gülümsüyordu. Blue sırtıtmaktan kendini alamıyordu ve April da neşeli kahkahalara boğulmuştu.

Riley, Jack'e bakmıyordu. Jack, Dean'e gönderdiği e-postayı hatırladı; neden Riley'nin şarkı söyleme yeteneğiyle ilgili bu kadar gizli saklı davrandığını sormuştu.

Kendin bul, demişti Dean.

O zaman Riley'nin, yeterince iyi şarkı söyleyemiyorsa babasının onu sevmeyeceğinden korktuğunu sanmıştı fakat kızını şimdi daha iyi anlıyordu. Riley ne kadar iyi şarkı söylediğinin gayet farkındaydı ve bambaşka bir şey istiyordu.

Kalabalık dağılmaya başlarken, Jack'e gözlerini diken insanlar da çoğalmıştı. Biri fotoğrafım çekti. Orta yaşlı bir kadın yanma yaklaştı. "A-affedersiniz... siz Jack Patriot değil misiniz?"

Dean neler olduğunu görmüştü ve hemen kadının yanma gelmişti. "Onu biraz rahat bırakmaya ne dersiniz?"

Kadın kızardı. "O olduğuna inanamıyorum. Burada, Garrison'da. Burada ne işiniz var, Bay Patriot?"

"Güzel bir kasaba." Jack kadının arkasına bakınca, Nita ve Blue'nun Riley'nin yanında durduğunu gördü.

"Jack bir arkadaşımıdır. Çiftliğimde kalıyor," dedi Dean. "Garrison'la ilgili en sevdiği şeyin mahremiyet olduğunu da biliyorum."

"Tabii, anlıyorum."

Dean meraklı izleyicilerin geri kalanını uzaklaştırmayı başardı. Blue ve April, Nita'yı arabasına götürdüler. Dean, Riley'yi babasına

doğru ittikten sonra ona Jack'e doğru yürümekten başka seçenek bırakmayarak ortadan kayboldu. O kadar gergin görünüyordu ki Jack'in içi sızladı. Ya bu konuda yanlışmışsa? Ancak şüphelere zamanı yoktu. Kızının başının tepesine bir buse kondurdu. Riley doğum günü pastası gibi kokuyordu. "Orada harikaydın," dedi Jack. "Ama ben kızımı istiyorum, yeni yetme bir *rock* yıldızı değil."

Riley aniden başını kaldırdı. Jack nefesini tuttu. Riley'nin gözleri hayretle kocaman açıldı. "Ciddi misin?" dedi, konuşmaktan çok nefesini üfler gibi.

Bu yaz Jack onunla ilişkisini çok güçlendirmişti ve en küçük yanlış adım her şeyi altüst edebilirdi. "Şarkı söylemeni istemediğimi söylemiyorum –bu tamamen sana bağlı– fakat bu konuyu sakın bir zihinle düşünmelisin. İnanılmaz bir sesin var ama gerçek dostların, tek bir nota söyleyemesen bile seni gerçekten seven insanlardır." Jack duraksadı. "Benim gibi."

Jack'inkilere çok benzeyen kahverengi gözler iri iri açıldı.

"Dean ve April da," dedi. "Blue. Hatta Bayan Garrison." Jack fazla konuştuğunu biliyordu fakat Riley'nin her şeyi doğru anladığından emin olmalıydı. "Kimsenin arkadaşlığını kazanmak için şarkı söylemek zorunda değilsin. Sevgilerini de."

"Biliyorsun," diye fısıldadı Riley.

Jack anlamamış gibi yaptı. "Yıllardır bu isteyim, kızım. Çok şey gördüm."

Riley endişelenmeye başlamıştı. "Ama yine de başkalarının önünde söyleyebilirim, değil mi? Yani gitarımı daha iyi çalabildiğimde?"

"Sadece istiyorsan. Ve sadece kimsenin seni yalnızca sesinle yargılamasına izin vermeyeceksen."

"Söz veriyorum."

Jack kolunu kızına sararak onu kendine çekti. "Seni seviyorum, Riley."

Riley yanağını babasının göğsüne yapıştırdı. “Ben de seni seviyorum, baba.”

Riley ilk kez bu sözü söylemişti.

Kol kola girerek arabaya yürüdüler. Oraya ulaşmadan önce Riley babasına döndü. “Geleceğimle ilgili konuşabilir miyiz? Yani, müzik değil. Okulum ve yaşayacağım yer filan.”

Jack o anda bu konuyu nasıl ele alacağına kesin olarak karar verdi. “Çok geç,” dedi. “Ben kararımı verdim bile.”

Riley’nin o eski savunmacı bakışları geri döndü. “Bu haksızlık.”

“Baba olan benim ve kararları ben veririm. Kötü haber vermekten nefret ederim, yıldız bebeğim. Ancak ne kadar yalvarsan da, bir daha Gayle teyzenin ve Trinity’nin yanına yaklaşmayacaksın.”

“Ciddi misin?” Riley’nin sesinde hayret vardı.

“Henüz detayları planlamadım fakat birlikte Los Angeles’a gidiyoruz. Orada sana iyi bir okul bulacağız. Yatılı okul da değil. Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Ben yollarda olduğumda seninle kalması için ikimizin de hoşlanacağı bir yardımcı tutacağız. İstedığın zaman April’i da görebileceksin; o kısmı da çözmeye çalışıyorum. Ne dersin bakalım?”

“Bu... bu... şimdiye kadar duyduğum *en güzel fikir!*”

“Bence de.”

Jack arabasına binerken kendi kendine gülümsedi. *Rock* müzik insanı genç tutabilirdi fakat sonunda büyülebilmek de önemliydi.

24. BÖLÜM

Blue çiftliğe bir saat sonra geldi. O gün giydiği sarı elbiseyi çıkarıp beyaz bir askılı bluz ve yeni bir haki şort giymişti; ikisi de üzerine mükemmel oturuyordu. Dean, Jack ve Riley'nin gerektiği gibi uzak kalmasını umuyordu. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi Blue antreye girerken.

Dean onu öpmemek için kendini zor tutarak sokak kapısını kapadı. "Bence bir an önce bitirelim. Sen önden girip bütün ışıkları yak ki ben içeri girer girmez bütün etkiyi hissedebileyim."

Blue'nun belli belirsiz gülümsemesini bile sağlayamadı. Blue'yu bu kadar keyifsiz görmek tuhaftı.

"Haklısın." Ayağında yeni mor sandaletleriyle Dean'in yanından geçerek yemek salonuna girdi. Dean o sandaletleri çöpe atmak ve Blue'ya o çirkin, siyah motosikletçi çizmelerini giydirmek istiyordu. Yemek salonunun ışıkları yandı. "Onlardan nefret edeceksin," dedi Blue içeriden.

"Sanırım bunu daha önce söylemiştin." Dean gülümsedi. "Belki de önce sarhoş olmalıyım." Köşeden dönerek yemek salonuna girdi ve gülümsemesi silindi.

Kendini birçok şeye hazırlamıştı ama şimdi gördükleri onların arasında değildi. Blue ormanın içinde, sislerin arasında bir masal ortamı yaratmıştı. Ağaçların yapraklarının arasından güneş ışığı süzülüyordu. Kıvrımlı bir daldan, çiçekli sarmaşıklardan yapılmış bir salıncak sarkıyordu. Gerçek doğada asla olamayacak çiçekler, masalsı göletin kıyısında duran Çingene karavanının etrafında parlak bir halı oluşturmıştı. Dean ne diyeceğini bilemedi. Yanlış şey dışında. “Bu bir peri mi?”

“Sa-sadece... küçük bir tane.” Blue ön pencereden onlara bakan minik yaratığa baktı. Sonra yüzünü ellerine gömdü. “Biliyorum! Berbat! Asla yapmamalıydım ama fırçamı kontrol edemedim. Onu çizmekten kendimi alamadım. Ve... diğerlerini de...”

“Başka da mı var?”

“Hepsini görmek biraz zaman alıyor.” Blue pencerelerin arasındaki bir koltuğa oturdu ve zayıf, boğuk bir sesle konuştu. “Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Burası yemek salonu. Bu resimler bir... bir çocuk odasına... ya da anaokuluna yakışır. Ama duvarlar o kadar mükemmeldi... ve ışık o kadar iyiydi ki... Böyle resimler yapmayı bu kadar istediğimi de daha önce fark etmemiştim.”

Dean resmin tamamını bir türlü göremiyor gibiydi. Nereye baksa yeni bir şey görüyordu. Gagasında kurdeleli bir sepet taşıyan bir kuş gökyüzünde süzülüyordu. Kapının üzerinde bir gökkuşağı dolanıyordu ve elma yanaklı, yaşlı bir kadın yüzüne sahip bir bulut, Çingene karavanına bakıyordu. Uzun duvarda bir tekboynuz, burununu göletin kenarında suya sokmuştu. Riley’nin duvar resimlerini bu kadar sevmesine şaşmamak gerekirdi. Ve Dean resimleri sorduğunda April’in neden endişeli görüldüğünü de şimdi anlıyordu. Sert görünüşlü, jilet dilli Blue, böylesine yumuşak ve masalsı bir şeyi nasıl çizebilmişti?

Çünkü aslında sert filan değildi. Blue’nun sertliği sadece hayatta kalabilmek için kuşandığı bir zırhtı. Oysa içinde, çiçeklerin üzerine çizdiği çiğ damlaları kadar kırılmalı.

Alnını ellerine dayarken Blue'nun buklelerini parmaklarına sardı. "Berbatlar. Onları çizerken ne kadar yanlış olduklarının farkındaydım fakat kendimi tutamadım. Sanki içimde bir şeyler serbest kaldı ve hepsi dökülüyordu. Çekini iade edeceğim ve eğer bana birkaç ay verirsen, salonun onarımı için gereken parayı da telafi ederim."

Dean onun önüne çömeldi ve ellerini yüzünden çekti. "Kimse bir şeyi onaracak filan değil," dedi Blue'nun gözlerine bakarak. "Onlara bayıldım."

Ve sana da.

Seni seviyorum.

Bunu kabullenmek, nefes almak kadar doğal ve kolaydı. Denver yakınlarındaki o otobanda durduğunda, aslında kaderiyle buluşmuştu. Blue onu değiştirmiş, nefesini kesmiş ve onu tahrik etmişti; Tanrım, bunun için çabalamamıştı bile. Üstelik Dean'i anlıyordu ve Dean de onu anlıyordu. Bu resimler, Blue'nun içinde gizlenen hayalperesti, pazartesi sabahı ondan kaçmaya kararlı olan kadını görmesini sağlamıştı.

"Rol yapmana gerek yok," dedi Blue. "Nazik davranmaya çalışmaktan ne kadar nefret ettiğimi sana söylemiştim. Arkadaşların bunu görürse..."

"Arkadaşlarım bunu gördüğünde, yemek sohbetindeki sessizliklerle ilgili endişelenmeme gerek kalmayacağı kesin."

"Aklını kaybettiğini düşünecekler."

Seninle tanıştıklarında bu düşünceleri değiştirecek.

Dean'in daha önce ondan hiç görmediği bir ciddiyetle, Blue elini onun saçlarına daldırdı. "Senin kusursuz bir tarz anlayışın var. Dean. Bu ev son derece erkeksi. İçindeki her şey öyle. Bu resimlerin ne kadar yanlış olduğunu sen de biliyorsun."

“Tam anlamıyla yanlışlar. Ve inanılmayacak kadar da güzel-ler.” *Tıpkı senin gibi.* “Sana ne kadar inanılmaz olduğunu söylemiş miydim?”

Blue onun yüzünü inceledi. Blue onu her zaman doğru şekilde anlayabilmişti ve yüz ifadesi yavaş yavaş hayrete dönüştü. “Onları gerçekten sevdin, değil mi? Sadece nezaket icabı böyle söylemiyorsun.”

“Önemli bir konuda sana asla yalan söylemem. Hepsı harika. Sen harikası.” Dean onu öpmeye başladı; gözlerinin kenarlarını, yanağının kıvrımını, dudağının üzerindeki damlayı. Salon onları büyülemişti ve çok geçmeden kendilerini birbirlerinin kollarında buldular. Dean onu kucağına alarak dışarı çıkarırken, bir sihirli dünyadan diğerine taşıyordu: Çingene karavanına. Sarmaşık desenlerinin ve süslü çiçeklerin altında seviştiler. Sessizce. Nazikçe. Mükemmel bir şekilde. Blue nihayet onun olmuştu.

Ertesi sabah Dean’in yanında bulduğu boş yastık, o seyyar tuvaleti sipariş etmediği için kendi hatasıydı. Şortu ile tişörtünü üzerine geçirdi. Blue’nun kahveyi hazırlamış olmasını diledi. Blue’yla birlikte verandada oturmak, bütün sürahiyi içmek ve hayatlarının geri kalanı hakkında konuşmak istiyordu. Ancak bahçeden geçtiğinde, kırmızı Corvette’in orada olmadığını gördü. İçeri koşunca telefonun çaldığını duydu.

“Hemen buraya gel!” diye bağırdı Nita, Dean cevap verince. “Blue gidiyor.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Pazartesi gideceğini söyleyerek hepimizi kandırmış. Başından beri bugün sıvışmayı planlıyormuş. Chauncey Crole onu kiralık arabasını almaya götürdü ve şimdi arabayı yüklemek için garaja gidiyor. Bir terslik olduğunu biliyordum. O çok...”

Dean geri kalanını dinlemedi.

On beş dakika sonra Nita'nın evinin arkasındaki sokağa daldı ve çöp bidonlarının yanında arabasını kaydırarak durdurdu. Blue, son model bir Corolla'nın açık bagajının yanında duruyordu. Sıcağa rağmen üzerinde siyah bir tişört, kot pantolon ve motosikletçi çizmeleri vardı. Dean onun boynunda çivili bir deri tasma görse şaşırmasdı. Tek yumuşak tarafı, hâlâ değişmemiş olan saç şekliydi. Dean hemen kamyonetinden atladı. "Sağ ol be!"

Blue bir resim malzemesi kutusunu bagaja bıraktı. Arka koltuk çoktan dolmuştu bile. "Çocukluğumda vedalaşmalara yeterince doydum," dedi taş gibi bir yüzle. "Böyle bir şeyi bir daha yaşayamam. Bu arada, reglimin başladığını öğrenmek seni sevindirebilir."

Dean hayatı boyunca hiçbir kadını incitmemişti ama şimdi Blue'yu dişleri zangırdayana kadar sarsmak istiyordu. "Sen delisin, bunu biliyor muydun?" Dean genç kadının üzerine yürüdü. "Seni seviyorum!"

"Evet, evet, ben de seni seviyorum, canım benim." Blue büyük bez çantasını bagaja attı.

"Ciddiyim, Blue. Biz birbirimize aidiz. Duygularımı sana dün gece açıklamalıydım fakat o kadar ürkektin ki seni korkutmamak için yavaş ilerlemem gerekiyordu."

Blue sert görünmeye çalışarak bir elini beline dayadı ama pek başaramadı. "Gerçekçi ol. Beni sevdiğin filan yok senin."

"Buna inanması bu kadar zor mu?"

"Evet. Sen Dean Robillard'sın ve ben de Blue Bailey'yim. Sen tasarımcı giysileri giyersin, ben Wal-Mart indirimlerini takip ederim. Ben gezginim ve senin yıldızlara uzanan bir kariyerin var. Daha saymam gerekiyor mu?" Blue bagajı sertçe kapadı.

"Bu saçmalık."

"Pek sayılmaz." Blue arabanın tavanına koyduğu çantadan ucuz bir siyah güneş gözlüğü çıkarıp gözlerine taktı. Ama şimdi havası sönmüştü ve dudakları titriyordu. "Bu yaz bütün hayatın altüst oldu,

Boo. Ve ben de senin yanında olan, dayanacak omuzdum. Son yedi haftanın her dakikası harikaydı fakat gerçek değildi. Ben senin Harikalar Diyarı'nda dolaşan Alice'dim."

Dean çaresizlikten nefret ederdi ve hemen saldırıya geçti. "Yemek salonumun haline bakılırsa, inan bana, gerçek ile hayal arasındaki farkı senden çok daha iyi biliyorum. Sen daha ne kadar muhteşem bir yeteneğe sahip olduğunu bile fark edememişsin!"

"Teşekkürler."

"Beni seviyorsun, Blue."

Blue dişlerini sıktı. "Senin için deli oluyorum ama ben âşık olmam."

"Evet, olursun. Ancak bunu kabul edecek cesaretin yok. Sert dilli Blue Bailey cesaretini yıllar önce kaybetmiş."

Dean karşı saldırı bekledi ama Blue başını eğdi ve çizmesinin ucunu zemindeki çakıllara sürttü. "Ben gerçekçiyim. Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Blue'nun bütün küstahlığı ve çalımı silinmişti. Gücü sadece roldü. Sahte bir dış görünüşü. İçi kırgınlıklar ve korkularla doluydu. Dean soğukkanlı olmaya çalıştı ama başaramadı. "Bunu senin yerine yapamam, Blue. Ya risk alacak cesaretin vardır ya da yoktur."

"Üzgünüm."

"Gidersen peşinden gelmeyeceğim."

"Anlıyorum."

Blue'nun bunu yaptığına inanamıyordu. Onun arabaya binişini izlerken bile cesaretlenmesini umuyordu. Ancak motor çalıştı. Uzakta bir köpek havladı. Blue arabayı geri geri sokağa çıkardı. Bir an Dean'ın başının yanından geçip giderken, Blue da gazı basıp uzaklaştı. Dean onun durmasını bekledi. Dönmesini. Olmadı.

Arka kapı sertçe kapandı ve Nita kırmızı geceliğinin üzerine geçirdiği önü açık sabahlığını savurarak basamaklardan indi. Dean onun kendisine ulaşmasına izin vermeden kamyonetine atladı. Düşünmeye cesaret edemediği bir şey beynini kemiriyordu. Dean o

şeyi bastırmaya çalışıyordu fakat gaza bastıkça sanki o da daha çok güçleniyordu. Ya Blue ona gerçeği söylediyse? Ya âşık olan sadece kendisiyse?

Doğru muydu? diye sordu Blue kendi kendine, Church Caddesi'nden son kez geçerken. Bir korkak mıydı? Güneş gözlüğünü çıkardı ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Dean onu sevdiğine inanıyordu, yoksa söylediklerini asla söylemezdi. Ancak başkaları da daha önce sevdiklerini söylemişlerdi ve her biri ondan vazgeçebilmişti. Dean de farklı olmayacaktı. Onun gibi erkekler, Blue gibi kadınlara göre değildi.

Bu ilişkinin kendisini tehlikeye atacağını başından beri biliyordu fakat duygularını kontrol altında tutmaya çalışmasına rağmen yine de kalbini kaptırmıştı. Belki bir gün Dean'in sevgi sözcüklerini güzel bir anı olarak hatırlardı ama şimdi kalbine saplanan sivri ve pash bir bıçak gibiydi.

Yanaklarından kontrolsüzce yaşlar süzülüyordu. Dean'in kırıncı sözlerini unutamıyordu. *Sert dilli Blue Bailey cesaretini yıllar önce kaybetmiş.*

Dean anlamıyordu. Blue ne kadar çabalarsa çabalasın, kimse onu, yanında tutmaya devam edecek kadar sevmemişti. Hiç kimse...

Derin bir nefes aldı. Kasabanın sınır tabelasının yanından hızla geçip gitti. Çantasını karıştırarak bir kâğıt mendil aradı. Burnunu sümkürürken kendini iyice dinledi ve hayatının akışını korkunun belirlemesine izin veren bir kadın gördü.

Gazdan ayağını çekti. Kasabadan böyle çekip gidemezdi. Dean aptal değildi. Daha önce kimseye âşık olmamıştı. Blue gerçekten aşkı tanımayacak kadar hasarlı mıydı, yoksa sadece gerçekçi mi davranmaya çalışıyordu?

Yolun ilerisinde dönüş yapabileceği bir yer aradı fakat daha dönemeden arkasından yaklaşan siren sesini duydu.

Bir saat sonra Blue, Şerif Byron Wesley'nin gri, çelik masasının üzerinden adama bakıyordu. "Ben onun elmas kolyesini filan çalmadım," dedi, belki de yüzüncü kez. "Nita çantama kendisi koymuş."

Wesley genç kadının başının üzerinden televizyona baktı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Garrison'dan ayrılmamı engellemek için. Size söyledim ya." Blue avucunu masaya sertçe indirdi. "Bir avukat istiyorum."

Wesley ağzındaki kürdanı çıkardı. "Hal Cates, pazar sabahları golf oynar ama mesaj bırakabilirsin."

"Hal Cates, Nita'nın avukatı."

"Kasabadaki tek avukat o."

Yani Blue'nun April'ı araması gerekecekti.

Ama April telefona cevap vermedi ve Blue, Jack'in numarasını bilmiyordu. Onu tutuklatan Nita'ydı ve kefareti ödeyip serbest bırakacağı da hiç sanmıyordu. Dolayısıyla geriye sadece Dean kalıyordu.

"Beni içeri atın," dedi polis memuruna. "Düşünmem gerek."

"Bugün Blue'yu alacak mısınız?" diye sordu Jack, pazartesi günü öğleden sonra. Blue önceki gün tutuklanmıştı ve şimdi Jack, Dean'le birlikte, yan yana merdivenlerde ambarın beyaz badanasını tazeliyorlardı.

Dean gözlerine süzülen teri sildi. "Hayır."

April durduğu yerden ona baktı; o da pencere pervazını boyuyordu. Saçlarına sardığı kırmızı bandananın üzerinde şimdiden beyaz boya lekeleri oluşmuştu. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Eminim. Ve bunu konuşmak istemiyorum." Aslında emin değildi. Sadece Blue'nun oyunu sürdürecektir kadar sert olmadığını biliyordu. Nita onu durdurmuş olmasa, şimdiye kadar ülkeyi yarılamış olurdu. Dean o sabah uyandığında ya sarhoş olup öyle kalabileceğini ya da acıyı hissetmeyecek kadar yorulana dek ambarı boyayabileceğini düşünmüştü.

"Onu özlüyorum," dedi Jack.

Dean boya fırçasıyla bir örümcek ağını dağıttı. Söylediği her şeye rağmen Blue ona sırtını dönüp gitmişti.

Riley aşağıdan katıldı. "Blue ve Dean'in kavga eden tek çift olduğunu sanmıyorum. Bence April ile sen de etmişsiniz, baba."

Jack bakışlarını boyadığı noktadan ayırmıyordu. "April ve ben kavga etmedik."

"Bence etmişsiniz," dedi Riley yerden. "Dün bütün gün birbirinizle neredeyse hiç konuşmadınız ve kimse de dans etmiyor."

"Boya yapıyoruz," dedi April. "İnsan sürekli dans edemez."

Riley doğrudan söze girdi. "Bence ikiniz evlenmelisiniz."

"Riley!" dedi April, hiçbir şeyin kendisini utandırmasına asla izin vermeyen biri olmasına rağmen kızarak. Jack'in ne hissettiği belli değildi.

Riley ısrar etti. "Evlenirseniz, Dean de o zaman... Bilirsiniz." Fısıldadı: "Piç olmaz."

"Piç olan senin baban," diye tersledi April. "Dean değil."

"Bu hiç nazikçe değil." Riley, Yumak'ı kucağına aldı.

"April bana kızgın," dedi Jack rulosunu merdivene asılı kutuya sokarken. "Oysa ben sadece çıkmaya başlamamız gerektiğini söylemiştim."

Dean kendi acısını bir kenara atmaya çalıştı ve aşağıdaki Riley'ye baktı. "Kaybol!"

"Gitmek istemiyorum."

"Onlarla konuşmam gerek," dedi Dean. "Yetişkinler arasında. Daha sonra sana hepsini anlatırım. Söz."

Riley bir an düşündü ve sonra Yumak'ı da alarak eve yürüdü.

"Ben onunla çıkmak istemiyorum," diye tısladı April, Riley gözden kaybolurken. "Bu beni yatağa atmak için açıkça ortaya koymadığı bir çaba sadece. Bugünlerde karşı konulmaz olduğumu biliyorum elbette ama onu sen ikna et."

Dean yüzünü buruşturdu. “Lütfen. Çocuğun yanında olmaz.”

April fırçasıyla Jack’i işaret ederken bir boya damlası kolundan aşağı süzüldü. “Mücadeleyi seversin ve ben de seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu beni farklı kılar.”

Anne ve babasının seks hayatını –daha doğrusu yokluğunu– dinlemek çok iğrenç olmakla birlikte, bu sohbet Dean’i yakından ilgilendirdiği için dayanmaya çalıştı.

“Seni asıl farklı kılan,” dedi Jack, “geçmiş bir türlü geride bırakamaman.”

Birbirlerine hakaretler yağdırmaya başlarken ikisi de kendilerini korumaya o kadar odaklanmıştı ki birbirlerini nasıl incittiklerini görmiyorlardı ama Dean farkındaydı. Merdivenden indi. Sırf kendi hayatı berbat durumda diye başkalarının ne yapması gerektiği konusunda net düşünemeyecek değildi. “Birbirinizden gerçekten hoşlanmanız benim için çok önemli,” dedi, “ama sanırım benim sorunum da bu. Bana kendimi bir hataymışım gibi hissettirmek istemediğinizi biliyorum ve ben yanınızdayken rol yapmak zorunda kalmaktan sıkılmış olmalısınız.”

Berbat bir yemdi ve Blue olsa bunu hemen anlardı fakat şimdi Nita’nın gizlice çantasına yerleştirdiği bir elmas kolye yüzünden kasaba hapishanesindeydi ve bu ikisi derin suçluluk duygusu içindeydi. “Bir hata mı?” diye haykırdı April fırçasını bırakırken. “Bunu bir daha aklımdan geçirme bile.”

Jack de merdivenden inerek April’in yanına geldi; aniden ikisi tek vücut olmuşlardı. “Sen bir mucizeydin, hata değil.”

Dean elindeki boyayı silmeye çalıştı. “Bilmiyorum, Jack. Anne ve baban birbirinden nefret ettiğinde...”

“Biz birbirimizden nefret etmiyoruz,” dedi Jack sertçe. “En kötü zamanlarımızda bile birbirimizden asla nefret etmedik.”

“O geçmişte kaldı.” Dean yine boya lekeleriyle oyalandı. “Durduğum yerden bakınca... Neyse, boş verin. Beni ilgilendirmemeli.

Ben alabildiğimle yetinmek zorundayım. Maçlarıma geldiğinizde birbirinizden olabildiğince uzak oturun diye numaraları olabildiğince uzak alacağım.”

Blue gözlerini deviriyor olurdu fakat April elini kendi göğsüne bastırdı ve farkında olmadan üzerine boya bulaştırdı. “Ah, Dean... Bizi ayırmak zorunda değilsin. Öyle değil.”

Dean şaşırmış gibi görünmeye çalıştı. “Nasıl o zaman? Belki de bana söyleseniz iyi olur çünkü kafam karıştı. Bir ailem var mı, yok mu?”

April aniden bandanasını çekip çıkardı. “Ben babanı seviyorum; kulağa ne kadar aptalca gelse de. O zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Ancak bu istediği zaman hayatıma girip çıkabileceği anlamına gelmez.” April sevgi sözcükleri söylemekten çok kavgaya ederi gibiydi ve Jack karşı saldırıya geçince Dean pek de şaşırmadı.

“Beni seviyorsan, neden bana bu kadar zorluk çıkarıyorsun?”

Babası durumu olması gerektiği kadar iyi bir şekilde ele alıyordu; bu yüzden Dean kolunu annesinin omuzlarına attı. “Çünkü o artık tek gecelik ilişkilerle ilgilenmiyor ve senin önerdiğin şey de büyük ölçüde bu. Doğru değil mi, April?” Tekrar babasına döndü. “Onu birkaç kez yemeğe götüreceksin ve sonra da varlığını bile unutacaksın.”

“Bu saçmalık,” diye karşılık verdi Jack. “Sen kimin tarafındasın?”

Dean bunu düşündü. “Onun.”

“Çok sağ ol.” Jack başını aniden eve çevirirken küpesi sallandı. “Sen de kaybol. Annenle benim çözmemiz gereken birkaç mesele var.”

“Peki, efendim.” Dean bir su şişesi alarak ortadan kayboldu. Zaten tek başına kalmak istiyordu.

Jack, April’ı kolundan tutarak yalnız kalabilmeleri için ambarın içine sürükledi. Her yanı alev alev yanıyordu ve tek nedeni ögle güneşi değildi. Suçluluk duygusundan, korkudan, şehvetten ve umuttan

yanıyordu. Tozlu ambarda hâlâ saman ve gübre kokusu vardı. April'ı bir bölmeye yasladı.

“Senden istediğim tek şeyin seks olduğunu bir daha asla söyleme. Beni duydun mu?” April'ı tutup hafifçe sarstı. “Seni seviyorum. Nasıl sevmem ki? Neredeyse aynıyız. Seninle bir geleceğim olsun istiyorum. Ve bence oğlumu benim rezilin teki olduğuma inandırmaya çalışmak yerine, bunu kendi başıma anlamama fırsat vermelisin.”

April ondan korkmadı. “Beni sevdiğini ne zaman anladın?”

“Hemen.” Jack onun gözlerinde şüphe pırıltıları görüyordu. “Belki ilk gece değil. Belki hemen de değil.”

“Düne ne dersin?”

Jack yalan söylemek istedi ama yapamadı. “Kalbim biliyordu fakat zihnim henüz çözememişti.” Parmak boğumlarıyla April'ın yanağını okşadı. “Sen benden daha cesurdun. O sözleri söylediğin anda sanki içimde kocaman bir yumurta kırıldı ve nihayet içindeki şeyi görebildim.”

“Neymiş o?”

“Senin aşkınla dolu bir kalp. Benim tatlı April'ım.”

Jack'in sesi duygu doluydu ama April güçlüydü ve Jack'in gözlerinin içine baktı. “Devam et.”

“Sana bir şarkı yazacağım.”

“Bunu zaten yaptın. ‘Ceset torbasındaki sarışın güzel’ sözlerini kim unutabilir?”

Jack gülümsedi ve April'ın buklelerinden birinin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. “Bu kez sana güzel bir şarkı yazacağım. Seni seviyorum, April. Bana kızımı ve oğlumu geri verdin. Şu son birkaç aya kadar bütün renklerin çamura dönüşene kadar aktığı bir dünyada yaşıyordum ama seni gördüğümde her şey tekrar parıldamaya başladı. Sen sihirli, beklenmedik bir hediyesin ve o hediye avuçlarımdan kayıp giderse yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

April'in kendisine biraz daha zorluk çıkarmasını bekliyordu. Oysa April'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve elleri kendi şortunun kemerine kaydı. "Tamam. Teslim olacağım. Soyun."

Jack bir kakhaha patlattı ve April'i ambarın derinliklerine çekti. Eski bir battaniye bularak terli, boya lekeli giysilerini çıkardılar. Vücutları gençliğin sertliğini kaybetmişti fakat April'in yumuşak vücudu Jack'i mutlu etmişti ve April da onu hâlâ yirmi üç yaşındaymış gibi içti.

Jack onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Sevdiği kadını battaniyenin üzerine yatırdı ve neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öpüştiler. Ambarın kalaslarının arasından süzülen ışık hüzmeleri vücutlarını kuşak gibi sararken, Jack onun bütün vücudunu ve kıvrımlarını okşadı.

Daha fazla dayanamayacak hale gelince, nazıkçe April'm üzerine uzandı. April bacaklarını araladı ve onu içeri aldı. Sıkı ve ıslaktı. Sert zemin vücutlarını sınıyordu –ertesi gün bunun bedelini ödeyeceklerdi– fakat şimdilik ikisi de umursamıyordu. Jack hareket etmeye başladı. Doğrudan, aşk dolu bir şekilde. Gençliğin azgınlığı olmadığından, birbirlerinin gözlerine bakarak ağır ağır hareket ediyorlardı. Şimdi söze dökülmeyen mesajların ve yeminlerin zamanıydı. Birlikte hareket ediyorlardı. Ve bittiğinde, başlarına gelen mucizenin mutluluğuyla başları dönüyordu.

"Bana kendimi bakire gibi hissettirdin," dedi April.

"Sen de bana kendimi süper kahraman gibi," dedi Jack.

Seks, toz, ter ve uzun zaman önce unutulmuş çiftlik hayvanlarının kokusuyla birbirlerine sarıldılar. Sert zemin yüzünden eklemleri ağrıyordu ama kalpleri şakıyordu. April dirseğinin üzerinde doğrularak Jack'in göğsünü öperken güzel uzun saçları onun vücudunu örttü. Jack sevdiği kadının sırtını okşadı. "Şimdi ne yapacağız, aşkım?"

April altın sarısı saçlarının arasından Jack'e baktı. "Tek tek, aşkım. Günleri tek tek yaşayacağız."

Hapse girmek Blue'nun hayal ettiği gibi bir kâbus değildi. "Ayçiçeklerini sevdim," dedi Şerif Yardımcısı Carl Dawks, kısa afro saçlarını okşarken. "Ve yusufçuklar da gerçekten güzel."

Blue fırçasını sildi ve kanatların orantılarını kontrol etmek için koridorun ucuna yürüdü. "Böcek çizmeyi seviyorum. Bir örümcek de ekleyeceğim."

"Bilmiyorum. İnsanlar örümceklerden pek hoşlanmaz."

"Bunu sevecekler. Ağı pullardan oluşmuş gibi görünecek."

"Gerçekten ilginç fikirlerin var, Blue." Carl duvar resmini farklı bir açıdan inceledi. "Şerif Wesley, kanunlara uyma uyarısı anlamında lobiye kurukafa ve kemikler çizmeni istedi ama senin öyle şeyler çizmeyi sevmediğini söyledim."

"Doğru söylemişsin." Hapishanede geçirdiği süre tuhaf bir şekilde huzur verici olmuştu; tabii Dean'i düşünmediği sürece. İsteddiği şeyi çizmeye başladığından beri fikirler zihninde o kadar hızlı akıyordu ki onlara yetişemiyordu.

Carl ofise geçti. Perşembe sabahıydı. Pazar günü tutuklanmıştı ve pazartesi öğleden sonra koridora duvar resmi çizmeye başlamıştı. Ortak mutfakta personel için lazanya pişirmiş ve önceki gün memure Lorraine idrar enfeksiyonuna yakalanınca birkaç saatliğine telefonlara bakmıştı. Şimdiye kadar April, Syl, Penny Winters, kuaför Gary, emlakçı Monica ve Barınak'taki barmen Jason ziyaretine gelmişlerdi. Hepsi sempatikti ama April dışında kimse onu hapisten çıkarmaya hevesli değildi; ta ki Nita kasaba geliştirme projesine izin verdiğine dair belgeleri imzalamayı teklif edinceye kadar. Nita'nın Blue'nun tutuklanmasını sağlamak için oynadığı pazarlık kozu buydu. Blue ona çok kızgındı... ve tarif edilemeyecek kadar da etkilenmişti.

Onu ziyaret etmeyen kişi Dean olmuştu. Peşinden gelmeyeceğine dair onu uyarmıştı ve boş tehditler savuran biri değildi.

Şerif Wesley başını koridora uzattı. "Blue, Lamont Daily'nin kahve içmeye geleceğini duydum."

“O kim?”

“Bölge şerifi.”

“Anladım.” Blue fırçasını bıraktı, ellerini sildi ve kiltsiz hücreesine geri döndü. Şu anda tek mahkûm kendisiydi ama Carl askıya alınmış ehliyetle araba kullandığı için tutukladıktan sonra Ronnie Archer da birkaç saat burada kalmıştı. Karen Ann sevgilisinin kefareтини ödemişti –Dean’in aksine– fakat sonuçta Carl’ın kefareti sadece iki yüz dolardı.

Hapishane hücresi, hayatını düşünmek ve kafasını kurcalayan soruları netleştirmek için iyi bir yerdi. Syl bir portatif sandalye ve bakır bir yer lambası göndermişti. Monica birkaç kitap ve dergi getirmişti. Nihayet Victoria tarzındaki evlerini pansiyona dönüştürebilecek olan çift, Bishop’lar ona düzgün yatak örtüleri ve yumuşak havlular getirmişlerdi. Ancak Blue hiçbirinin tadını çıkaramıyordu. Dean ertesi gün kampa gidecekti. Artık hapisten kaçma zamanıydı.

Geceyarısı yeniay gökyüzünden karanlık çiftlik evinin üzerine ışığını yansıtıyordu. Blue yeni bembeyaz boyanmış ambarın yanına park etti ve yan kapıya yöneldi ama kilitli olduğunu gördü. Ön kapı da öyleydi. Benliğini bir korku dalgası kapladı. Ya Dean çoktan gittiye? Ama arka bahçeye ulaştığında, verandadaki salıncaklı kanepenin gıcırdadığını duydu ve orada oturan geniş omuzlu silüeti gördü. Bu taraftaki kapı sürgülü değildi. İçeri girdi. Buz küplerinin tıkırtısını duydu. Dean onu gördü fakat tek kelime bile etmedi.

Blue ellerini önünde ovaladı. “Nita’nın kolyesini ben çalmadım.”

Kanepede yine gıcırdadı. “Çaldığını hiç düşünmedim zaten.”

“Kimse düşünmüyor; Nita da öyle.”

Dean’in kolu hâlâ sırtlığın üzerindeydi. “Çiğnedikleri yasaların sayısını takip edemedim. Bence dava açmalısın.”

“Nita açmayacağımı biliyor.” Blue kanepenin yanındaki küçük demir sehpa yürüdü.

“Ben kesinlikle ederdim.”

“Çünkü sen kendini topluma benim kadar yakın hissetmiyorsun.”

Dean’ın soğuk görüntüsü sarsıldı. “O kadar yakın hissediyorsan, neden kaçıyordun?”

“Çünkü...”

“Anlaşıldı.” Dean kadehini sert bir şekilde sehpanın üzerine koydu. “Değer verdiğin her şeyden kaçıyorsun.”

Blue kendini savunacak gücü bulamadı. “Gerçekten korkağın tekiyim.” Kendini bu kadar ortaya koymaktan nefret ediyordu fakat karşısındaki Dean’di ve onu incittiğini biliyordu. “Mesele şu ki yıllar boyunca aslında birçok iyi yürekli insan bana değer verdi.”

“Ve hepsi de senden vazgeçti. Evet, biliyorum.” Dean’ın yüz ifadesi bunu umursamadığını gösteriyordu. Blue onun kadehini kaptı, iri bir yudum aldı ve neredeyse boğuluyordu. Dean asla biradan daha sert bir şey içmezdi fakat bu viskiydi.

Dean ayağa kalktı ve Blue’yla karanlıkta yalnız kalmak istemiyormuş gibi yeni yer lambasını açtı. Sakalları en azından birkaç günlük olmalıydı. Saçları bir yana yatmıştı ve kolunda boya lekesi vardı fakat hâlâ bir End Zone reklamında poz verebilirdi. “Seni çıkarmalarına şaşırdım,” dedi Dean. “Nita gelecek hafta kasaba planını imzalayana kadar bunun olmayacağını sanıyordum.”

“Aslında beni çıkarmadılar. Ben kaçtım.”

Bu Dean’ın dikkatini çekti. “Bu da ne demek?”

“Devriyeye çıkmadan Şerif Wesley’nin arabasını geri götürdüğüm sürece, fark edeceğini sanmıyorum. Aramızda kalsın, işini çok kötü yapıyor.”

Dean kadehi onun elinden aldı. “Hapisten kaçtın ve bir polis arabası mı çaldın?”

“O kadar aptal değilim. Şerifin kendi arabası. Bir Buick Lucerne. Sadece ödünç aldım.”

“Ona söylemeden.” Dean bir yudum aldı.

“Aldırmayacağından eminim.” Blue haksızlığa uğradığını hissederek kanepenin karşısındaki hasır koltuğa çöktü. “Kefaretimi ödemek konusunda yanıp tutuştuğun için teşekkür ederim.”

“Kefaretin elli bin dolar,” dedi Dean.

“Saç ürünlerine neredeyse o kadar harcıyorsun.”

“Evet, şey, tam uçuş rizikosunu olarak tanımlanabilecek bir şeysin.” Dean yine kanepeye oturdu.

“Yarın beni görmeden Chicago’ya gidecektin, değil mi? Beni burada çürümeye terk edecektin.”

“Çürüdüğün filan yok.” Dean minderlerin üzerine iyice yerleşti. “Söylentiye bakılırsa, Şerif Wesley dün sabah seni bir resim sunumu içi Golden Agers’a ödünç vermiş.”

“Bu onun mahkûm çalışma programı.” Blue ellerini kucağında birleştirdi. “Tutuklanmama sevindin, değil mi?”

Dean yine yavaşça kadehini yudumlarken bunu düşünüyormuş gibiydi. “Sonuçta pek anlamı yok, öyle değil mi? Nita bunu yapmasaydı, şimdi ufukta gözden kaybolmuş olacaktın.”

“Keşke en azından... beni görmeye gelseydin.”

“Son konuştuğumuzda duygularını gayet açıkça ifade ettin.”

“Ve sen de öyle küçük bir şeyin seni durdurmasına izin mi verdin?”

“Buraya neden geldin, Blue?” Dean’in sesi yorgun çıkıyordu. “Bıçağı biraz daha mı derine itmek istiyorsun?”

“Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?”

“Bence sen yapman gerekeni yaptın. Ben de aynısını yapıyorum.”

Blue dizlerini kendine çekti. “Birkaç küçük güven sorununun olması şaşırtıcı gelmemeli.”

“Güven sorunun var. Sanatsal sorunların var. Sahte sertlik sorunun var. Bir de giyim sorunun var.” Dean dudaklarını büzdü. “Hayır, dur, sanırım bu sahte sertlik sorununun bir parçası.”

"Şerif Wesley beni durdurduğunda geri dönmeye hazırlanıyordum!" diye bağırды Blue.

"Eminim öyledir."

"Doğru söylüyorsunuz." Dean'in kendisine inanmayabileceği Blue'nun aklına gelmemişti. "Haklısın. Nita'nın evinin önünde söylediklerinde." Derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum."

"H-hm." Dean kadehini boşaltırken buz küpleri tıkırdadı.

"Seviyorum. Gerçekten."

"O zaman neden kusmaya hazırlanıyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyorum." Dean Robillard'ı seviyordu ve bu dehşet verici adımı atması gerektiğini biliyordu. "Be-ben... son zamanlarda düşüncecek çok zamanım oldu ve..." Ağza o kadar kurumuştı ki zorlukla konuşuyordu. "Seninle birlikte Chicago'ya geleceğim. Bir süre birlikte yaşayacağız. Nasıl gittiğini birlikte göreceğiz."

Buz gibi bir sessizlik oldu. Blue gerilmeye başladı.

"O teklif artık geçerli değil," dedi Dean sakince.

"Daha dört gün geçti!"

"Düşünmeye zamanı olan tek kişi sen değildin."

"Bunun olacağını biliyordum! Başından beri söylediğim buydu işte." Blue ayağa fırladı. "Senin için bir hevesten başka bir şey değildim."

"Sadece bir düşüncemi kanıtladın. Sana neden güvenmemem gerektiğini."

Blue'nun içinden genç adamı tokatlamak geliyordu. "Bana nasıl güvenmezsin? Ben dünyadaki en güvenilir insanım! Dostlarıma sor."

"Asla onlarla aynı şehirde birkaç aydan fazla kalmadığım için sadece telefonda konuştuğun dostlara mı?"

"Sana seninle Chicago'ya geleceğimi söyledim, değil mi?"

"Güvenliğe ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. Âşık olmak için çok uzun süre bekledim. Neden sen olmak zorundaydın, bilmiyorum."

Tanrı çok şakacı, sanırım. Ama sana şunu söyleyeyim: Her sabah hâlâ orada olup olmayacağını merak ederek uyanmak istemiyorum.”

Blue’nun midesi bulanıyordu. “Ne o zaman?”

Dean inatçı gözlerle ona bakmaya devam etti. “Sen söyle.”

“Söyledim ya. Chicago’yla başlayacağız.”

“Bunu isterdin, değil mi?” Dean dişlerini sıktı. “Yeni yerlerde çiçek açıyorsun. Seni asıl endişelendiren kök salmak.”

İşte şimdi hedefi on ikiden vurmuştu.

Dean ayağa kalktı. “Diyelim ki Chicago’ya gittik. Seni arkadaşlarımla tanıştırdım. Harika zaman geçirdik. Güldük. Tartıştık. Seviştik. Bir ay geçti. Bir ay daha. Sonra...” Omuz silkti.

“Sonra bir sabah uyanacaksın ve bir de bakacaksın ki ben yokum.”

“Sezon süresince sık sık uzaklaşıyorum. Bunun seni nasıl yıpratacağını bir düşün. Ve kadınlar. Formalı erkeklere bayılırlar. Gömleğimin yakasında ruj izi bulduğunda ne yapacaksın?”

“End Zone külotlarının üzerinde olmadığı sürece, sanırım kalırdırabilirim.”

Dean gülümsemedi. “Anlamıyorsun, Blue. Kadınlar sürekli peşimde ve hoşlarına gittiğini bildiğim için en azından onlara gülümseyip saçlarım, gözlerini veya bilmem nerelerini beğendiğimi söylemeden yürüyüp gitmek doğamda yok çünkü bu benim de hoşuma gidiyor ve ben buyum.”

Doğuştan çapkın. Bu adamı seviyordu.

“Seni asla aldatmam.” Dean ona baktı. “Bu da doğamın bir parçası. Fakat seni sevmediğime, seni terk eden diğerleri gibi olduğuma dair bir kanıt bulmayı beklerken buna nasıl inanabilirsin ki? Senin gitmenden korkuyorum diye bütün davranışlarıma ve sözlerime dikkat ederek yaşayamam. Birkaç yarası olan tek kişi sen değilsin.”

Dean’ın tartışılmaz mantığı Blue’yu ürkütmüştü. “Yani Robillard Takımı’nda bir yeri *hak etmem* mi gerekiyor?”

Blue onun geri adım atmasını beklemişti ama Dean bunu yapmadı. “Evet, sanırım öyle.”

Blue bütün çocukluk yıllarını insanların sevgisini hak ettiğini kanıtlamaya çalışarak geçirmiş ve her seferinde de başarısız olmuştu. Şimdi Dean de ondan aynı şeyi yapmasını istiyordu. Kırgınlıkları Blue’yu boğuyordu. Dean’e cehenneme gitmesini söylemek istiyordu fakat yüz ifadesindeki bir şey genç kadını engelliyordu. Her şeyi olan bir adamın benliğinin derinliklerindeki kırılma. O anda ne yapması gerektiğini anlamıştı. Belki işe yarardı, belki de yaramazdı. Belki de kalp kırıklığını yepyeni bir seviyeye taşıyacaktı. “Ben burada kalıyorum.”

Dean onu doğru duyamamış gibi başını yana yatırdı.

“Bailey Takımı burada kalıyor,” dedi Blue. “Çiftlikte. Tek başıma.” Zihninden hızla düşünceler geçiyordu. “Ziyarete gelmene bile gerek yok. Birbirimizi görmeyeceğiz, ta ki,” –önemli bir zaman bulmaya çalıştı– “Şükran Günü’ne kadar.” *Ben hâlâ burada olursam ve sen hâlâ beni istersen.* Zorlukla yutkundü. “Ağaçların renk değiştirmesini izleyeceğim, resim yapacağım, bana yaptıkları için elbette ki Nita’ya işkence edeceğim. Syl’in yeni hediyelik eşya dükkânını açmasına yardım edebilirim ve...” Devam edemedi. “Dürüst olalım... paniğe kapılarak çekip gidebilirim de.”

“Çiftlikte mi kalacaksın?”

Öyle mi? Blue sertçe başıyla onayladı. Bunu ikisi için ama özellikle de kendisi için yapmak zorundaydı. Hedefsizliğinden bıkmıştı. Böyle yaşamaya devam ederse dönüşebileceği kişi de onu korkutuyordu; bir arabanın bagajına sığabilecek kadar küçük bir hayatı olan bir kadın. “Deneyeceğim.”

“Denemek mi?” Dean’in ses tonu Blue’nun kalbini yarmıştı.

“Benden ne yapmamı istiyorsun ki?” diye bağırdı genç kadın.

Çelik adam dişlerini sıktı. “Rolünü yaptığın kadar sert olmanı istiyorum.”

“Sence bu yeterince sert değil mi?”

Dean dudaklarını birbirine bastırdı. Blue’nun içinde kötü bir his belirdi. “Yeterince değil,” dedi Dean. “Riski yükseltelim.” Blue’nun tepesine dikildi. “Robillard Takımı çiftliği ziyaret etmeyecek, seni aramayacak ve lanet olasıca bir e-posta da göndermeyecek. Bailey Takımı her gün inancına tutunmak zorunda.” Dean öne doğru eğildi ve Blue’yu arkaya eğilmek zorunda bıraktı. “Nerede veya kimle birlikte olduğumu bilmeyeceksin. Seni özlüyor muyum, aldatıyor muyum, kendimi kurtarmanın bir yolunu mu arıyorum, bilemeyeceksin.” Bir an sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda öfkesi yatışmıştı ve sözleri okşar gibiydi. “Diğer herkes gibi sana arkamı dönüp gittiğimi hissedeceksin.”

Blue onun sesindeki nazikliği duymuştu fakat kabul edemeyecek kadar kırlıgandı. “Hapse geri dönmem gerek.” Blue arkasını döndü.

“Blue...” Dean genç kadının omzuna dokundu.

Blue hızlı adımlarla kapıya yürüyüp dışarı çıktı. Sonra şerifin arabasına ulaşana kadar gece karanlığında ve çimenlerin üzerinde sendeleyerek koştu. Dean ondan her şeyini istiyordu ve karşılığında hiçbir şey vermiyordu; kendisinininki kadar kırlıgandı olan kalbi dışında.

25. BÖLÜM

Blue önce çok sayıda Çingene karavanı çizdi; kimi gizli koylarda duruyor, kimi uzakta minareler ve yaldızlı kubbeler görünen bir yolda ilerliyordu. Sonra çarpık sokakları olan sihirli köylere, beyaz atlara ve rastgele bir bacanın üzerine tünemiş perilere kuşbakışı baktı. Delirmiş gibi çiziyor, neredeyse daha birini bitirmeden diğerine başlıyordu. Uyumak için ara veriyor ve çok az yiyordu. Her parçayı tamamlayıp kaldırıyor.

“Tıpkı Riley’nin yaptığı gibi sen de cevherini gizliyormuşsun,” dedi Nita, eylül ayı ortalarında bir pazar günü Barnak’taki gürültünün arasında. Dean’in Chicago’ya dönüşünün üzerinden iki ay geçmişti. “İnsanların çalışmalarını görmesine izin verecek cesareti bulana kadar saygımı kaybettin.”

“Bu, geceleri uykumu kaçıracak,” diye karşılık verdi Blue. “Ve kimse görmemiş gibi de davranma. Dean’e bana çektiirdiğin o dijital fotoğrafların kopyalarını gönderdiğini biliyorum.”

“Onun ve ailesinin özel hikâyelerini şu iğrenç dergiye sattıklarına hâlâ inanamıyorum. O başlığı gördüğümde neredeyse kalp krizi geçirecektim: ‘Futbol Yıldızı, Jack Patriot’ın Aşk Çocuğu.’ Daha saygın davranmalıydılar.”

“O iğrenç dergi en yüksek fiyatı verdi,” diye vurguladı Blue. “Ve yıllardır sen de abonesin.”

“Fark etmez.” Nita burnunu çekti.

Hikâye ağustos ayının ikinci haftası yayımlanmış, kısa süre sonrasında da Dean, Jack ve April televizyon programına katılmışlardı. April, Blue’ya Dean’in Nita’nın doğum günü partisinde sırlarından vazgeçmeye karar verdiğini söylemişti. Jack o kadar afallamıştı ki zor konuşabiliyordu. Hikâyeyi en yüksek fiyata satmaya, kazanacakları parayı da kimsesiz çocukların sürekli aile bulmalarına yardımcı olacak bir aile vakfı kurmak için kullanmaya karar vermişlerdi. İtiraz eden tek kişi Riley olmuştu. O, parayı köpek yavrularına vermek istiyordu.

Blue hepsiyle telefonda konuşmuştu; Dean dışında herkesle. April onun hakkında pek fazla bilgi vermemişti ve Blue da soramamıştı.

Nita yakut küpesini çekiştirirdi. “Bana sorarsan, bütün dünya çıldırmış. Dün şu yeni kitabevinin önünde dört tane karavan duruyordu. Daha buna alışmadan her yer McDonald’s restoranlarıyla dolar. Ve Garrison Kadınlar Kulübü’ne neden bundan sonra benim evimde toplanabileceklerini söylediğini de asla anlamayacağım.”

“Ve ben de senin şu korkunç Gladys Prader’la –eskiden nefret ettiğin bir kadınla– neden arkadaş olduğunu anlamayacağım. Bazıları cadılar meclisi olduğunu da söyleyebilir.”

Nita dişlerinin arasından o kadar sert nefes çekti ki Blue takma dişlerinden birini yutabileceğinden korktu.

Tim Taylor onlara yaklaştı. “Maç başlıyor. Bakalım Stars nihayet kazanabilecek mi?” Barnak’ın herkesin pazar günleri Stars maçlarını izleyebilsin diye aldığı büyük ekranlı televizyonu işaret etti. “Bu kez Dean yere devrildiği her seferinde gözlerini kapamaktan vazgeçmeye çalış, Blue. Korkak gibi görünüyorsun.”

“Sen kendi işine bak,” diye hırladı Nita.

Blue iç çekti ve başını Nita'nın omzuna dayadı. Bir süre öyle kaldı. Sonunda sadece Nita'nın duyabileceği bir sesle konuştu: "Buna daha fazla devam edemeyeceğim."

Nita onun eline vurdu, yanağını parmak boğumlarıyla okşadı ve sonra da kaburgalarını dürttü. "Dik otur, yoksa kamburun çıkacak."

Ekim ayında Dean'in performansı nihayet yükselmişti ama morali düzelmemişti. Nita'dan kopardığı bilgiler yeterince güven vermiyordu. Blue hâlâ Garrison'daydı fakat ne kadar süre kalacağını kimse bilmiyordu ve Dean'in Nita'nın gönderdiği fotoğraflarda gördüğü o renkli, sihirli Çingene karavanları ve uzak diyarlar cesaret vermiyordu. Jack ve Dean'in ilişkisiyle ilgili heyecan dalgası dinmeye başlamıştı. En azından ailesindeki biri, okul ve iş programına bağlı olarak her maçına geliyordu. Yine de, Dean hepsini sevmesine rağmen, içindeki boşluk giderek büyüyordu. Blue her gün ondan biraz daha uzaklaşıyor gibiydi. Birçok kez onu aramak için telefona sarılmıştı ama her seferinde geri bırakmıştı. Blue onun numarasını biliyordu ve bir şey kanıtlaması gereken genç kadının kendisiydi, Dean değil. Blue bunu kendi başına başarmak zorundaydı.

Ekim ayı sonlarında yağmurlu bir pazartesi sabahı, *Chicago Sun-Times*'i açtı ve yüzündeki bütün kan çekildi. Büyük ve renkli bir fotoğraf onu en sevdiği kulüp olan Waterworks'te, geçen yıl çıktığı bir mankenle gösteriyordu. Dean'in bir elinde bira şişesi vardı ve diğeriyle kadının beline sarılmış, onu hevesle öpüyordu.

Dean Robillard ve eski kız arkadaşı manken Ally Treebow geçen hafta Waterworks'te birlikteydiler. Artık tekrar birleştiklerine göre, Stars'ın oyun kurucusu nihayet Chicago'nun en gözde bekârı unvanından vaz mı geçiyor?

Dean kulaklarının uğuldadığını duydu. Bu kesinlikle Blue'nun beklediği şeydi. Telefona uzanırken sabah kahvesini döktü ve genç kadına zaman tanımak konusundaki bütün kararlılığını unuttu. Ama Blue telefona cevap vermedi. Mesaj bırakmaya başladı. Yine cevap yoktu. Nita'yı aradı. Bütün Chicago gazetelerine abone olduğu için, Blue'nun fotoğrafı görüp görmediğini bildirdi fakat Nita da cevap vermedi. Zorunlu pazartesi toplantısı için bir saat sonra Stars merkezinde olması gerekiyordu. Ancak Dean arabasına atlayıp O'Hare'e gitti. Yolda nihayet kendisiyle ilgili gerçeğe yüzleşti.

Bu ilişkide tek sorunlu kişi Blue değildi. Dean insanları uzak tutmak için onun kavgacılığından yararlanmış, sevimliliğini de aynı şekilde kullanmıştı. Blue'ya güvenmediğini söylemişti fakat kendini polis gibi hissetmişti. Futbol sahasında korkusuz olabilirdi ancak gerçek hayatta bir korkaktı. Daima kendini geri tutuyor, sonunda kaybetmekten korktuğu için oyunu sonuna kadar oynamak yerine yedek kulübesinde oturuyordu. Blue'yu Chicago'ya getirmeliydi. Böyle korkarak yaşamaktansa, her şeyin dağılıp yıkılması riskini göze almak daha iyiydi. Artık büyüme zamanı gelmiş de geçiyordu.

Tennessee'deki bir kar fırtınası ilk uçuşunu iptal ettirdi ve Nashville'e ulaştığında saat akşamüstüne yaklaşıyordu. Hava soğuk ve yağmurluydu. Bir araba kiralayarak Garrison'ın yolunu tuttu. Yolda devrilmiş ağaç kütükleri ve elektrik hatlarını onaran işçilerin kamyonetlerini gördü. Sonunda çiftliğe uzanan çamurlu yola girdi. Çıplak ağaçlara, ıslak otlığa ve mide bulantısına rağmen, eve dönmüş gibi hissetti. Salonun pencerelerinden süzülen ışığı gördüğünde, sabah gazetesini açtığından beri ilk rahat nefesini çekti.

Arabayı ambarın yakınına bırakarak yağmurun altında yan kapıya koştu. Kapı kilitliydi ve Dean anahtarını kullanarak içeri girdi. "Blue?" Islak ayakkabılarını çıkardı fakat soğuk evde ilerlerken paltosunu çıkarmadı.

Lavabonun yanında hiç kirli bulaşık yoktu. Tezgâhların üzerinde açık kraker kutuları da durmuyordu. Her şey lekesizdi. Dean ürperdi. Ev boş gibiydi.

“Blue!” Salona yöneldi ama pencereden gördüğü ışık saatli bir lambadan geliyordu. “Blue!” Basamakları ikişer ikişer tırmanarak üst kata çıktı ama neyle karşılaşacağını daha yatak odasına ulaşmadan biliyordu.

Blue gitmişti. Giysileri dolapta değildi. Blue’nun iç çamaşırlarını ve tişörtlerini koyduğu şifonyer çekmeceleri boştu. Hâlâ kâğıdında duran bir kalıp sabun, kullanılmamış duştaki rafta bekliyordu ve ecza dolabındaki kozmetiklerin hepsi Dean’e aitti. Jack’in eski yatak odasına girerken bacakları taş gibiydi. Nita, köşe pencerelerden gelen ışıktan yararlanmak için Blue’nun burada çalıştığını söylemişti ama ortalıkta tek bir boya tüpü bile yoktu.

Tekrar alt kata indi. Blue aceleyle giderken salonda bir bluzunu unutmuş ve bir kitap bırakmıştı ama her zaman buzdolabında tuttuğu vişneli yoğurt bile yoktu. Sonunda salona gelerek televizyonun ışığına baktı ama bir şey göremedi. Dean zarını atmış ve kaybetmişti.

Cep telefonu çaldı. Daha paltosunu çıkarmadığı için hemen cebinden telefonu kapı. Arayan April’dı; onu kontrol etmek için arıyordu ve Dean onun sesindeki endişeyi duyunca alnını eline dayadı.

“Burada değil, anne,” dedi sesi titreyerek. “Gitmiş.”

Sonunda arka planda QVC kanalının mırıltısıyla kanepede uyuyakalmıştı. Ertesi sabah geç saatte uyandığında boynu ağrıyor, midesi yanıyordu. Ev hâlâ soğuktu ve yağmur çatıyı dövüyordu. Mutfığa girerek kendine kahve hazırladı. İçten içe yanıyordu.

Hayatının geri kalanı gözlerinin önünden geçti. Havalimanına dönmeye korkuyordu. Onca kilometre boyunca geçmişteki hatalarını saymaktan başka yapacak işi olmayacaktı. Stars, pazar günü Steelers’a

karşı oynuyordu. İncelemesi gereken bir maç kaydı, yapması gereken bir strateji planlaması vardı ve hiçbir umurunda değildi.

Kendini zorlayarak duşa girdi fakat tıraş olmaya gücü yetmedi. Boş gözleri aynadan ona bakıyordu. Geçen yaz ailesini bulmuştu ama şimdi de ruh eşini kaybetmişti. Beline bir havlu sararak körlemesine bir şekilde banyoya döndü.

Blue yatağın ortasında bağdaş kurmuş halde oturuyordu.

Dean afalladı.

“Selam,” dedi Blue yumuşak bir sesle.

Dean’in dizlerinin bağı çözüldü. Onu en son gördüğünden beri o kadar uzun zaman geçmişti ki ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. O kısa saçlarından birkaç bukle, üzüm gibi gözlerinin kenarına değiyordu. Üzerinde yeşil bir bluz ve küçük kalçalarını düzgünce saran bir kot vardı. Koyu yeşil renkte bir çift babet yatağın kenarında, halının üzerinde duruyordu. Yıkılmış gibi görünmek yerine, bakışlarıyla Dean’i içiyor gibiydi ve gülümsemesi neredeyse mahcuptu. Dean başına yıldırım düştüğünü sandı. Yaşadığı onca sıkıntıdan sonra, Blue’nun *fotoğrafı görmemiş olduğunu anlamıştı!* Belki de kar fırtınası yüzünden gazete dağıtımı engellenmişti. Ama Blue neden taşınmıştı ki?

“Bana geleceğini haber vermiş miydin?” diye sordu Blue.

“Ben... şey... birkaç mesaj bıraktım.” Bir düzine kadar.

“Cep telefonumu unutmuşum.” Blue inceleyen gözlerle Dean’e bakıyordu.

Dean ikisi de nefessiz kalana kadar onu öpmek istiyordu fakat bunu yapamazdı. Henüz. Belki de asla. “Eşya... eşyaların nerede?”

Blue başını yana yatırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Giysilerin nerede? Boyaların?” Dean istemeden sesini yükseltmişti. “Kullandığın losyon nerede? Lanet olasıca yoğurdun? Nerede?”

Blue ona deliymiş gibi baktı. “Her yerde.”

“Hayır, değil!”

Blue mahcup ve şaşkın bir tavırla bacaklarını çözdü. “Kulübede çalışıyorum. Artık akrilik yerine yağlı boya kullanıyorum. Orada çalışınca yağlı boya kokusuyla uyumak zorunda kalmıyorum.”

“Bana neden söylemedin?” Ah, Tanrım, bağırıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Burada hiç yiyecek yok!”

“Acıktığım her seferinde geri dönmek için yiyecekleri kulübede tutuyorum.”

Dean adrenalin akışını kontrol altına alabilmek için derin derin nefes aldı. “Ya giysilerin? Onlar da yok.”

“Hayır, hepsi burada,” diye cevap verdi Blue şaşkın gözlerle bakmaya devam ederek. “Onları Riley’nin odasına yerleştirdim. Burada sensiz uyumaktan hoşlanmıyorum. Haydi, gül bana.”

Dean ellerini belinden indirdi. “İnan bana, şu anda hiçbir şey gülecek halde değilim.” Emin olmalıydı. “Banyoda da mı vazgeçtin? Duşumu kullanmıyorsun.”

Blue bacaklarını yatağın kenarından indirirken kaşlarını çattı. “Diğer banyo daha yakın. Sen iyi misin? Beni korkutmaya başlıyorsun.”

Diğer banyoları kontrol etmek veya kulübeye gitmek Dean’ın aklına gelmemişti. Sadece beklediği şeyi bulduğuna kendini inandırmıştı; güvenemeyeceği bir kadın. Oysa kalbini ortaya koymadığı için güvenilmez olan kendisiydi. Kendini toparlamaya çalıştı. “Neredeydin?”

“Atlanta’ya gitmiştim. Nita tablolarla ilgili başımın etini yiyip duruyordu ve orada inanılmaz bir galerici...” Blue durdu. “Sana sonra anlatırım. Seni yedeğe mi aldılar? Neler oluyor?” Birden öfkелendi. “Bunu nasıl yapabilirler? Eylül ayındaki maçta kendini gösteremediysen ne olmuş? O zamandan beri muhteşem oynadın!”

“Beni yedeğe filan almadılar.” Dean eliyle ıslak saçlarını sıvazladı. Yatak odası buz gibiydi ve bütün tüyleri diken dikendi. Üstelik henüz hiçbir şey belli olmamıştı. “Sana bir şey söylemem gerekiyor ve aklını kaçırmadan önce söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyeceğine söz vermelisin.”

Blue yutkundu. “Ah, Tanrım, beyin tümörün var! Bütün bu süre boyunca ben burada gizlenirken...”

“Beyin tümörüm filan yok!” Dean onun sözünü kesti. “Dünkü gazetede bir fotoğrafım vardı. Geçen hafta katıldığım bir kanser araştırması yararına çekilmişti.”

Blue başıyla onayladı. “Nita’ya uğradığımda bana gösterdi.”

“Yani gördün mü?”

“Evet.” Blue, Dean’e zekâsından şüphe ediyormuş gibi bakmaya devam ediyordu.

Dean ona yaklaştı. “Dünkü *Sun-Times*’ta yayımlanan fotoğrafı gördün mü? Başka bir kadınla öpüştüğüm fotoğrafı?”

Blue’nun yüzü nihayet asıldı. “Kim ki o? Kıcımlı tekmelemeliyim.”

Belki de çok fazla duygu değişikliği yaşadığı için Dean’in başı döndü ve yatağın kenarına oturmak zorunda kaldı.

“Nita deliye döndü, inan bana.” Blue elini sallayarak yürümeye başladı. “Senden hoşlanmaya başlamasına rağmen, hâlâ bütün erkeklerin pislik olduğuna inanıyor.”

“Ya sen?”

“Bütün erkeklerin değil ama Serseri Monty’yi hatırlatma. Beni aramaya cüret ettiğini ve...”

“Monty umurumda değil!” Dean tekrar ayağa kalktı. “Seninle o fotoğraf hakkında konuşmak istiyorum.”

Blue biraz rahatsız olmuş gibiydi. “Konuş o zaman.”

Dean bunu anlamıyordu. Blue her sabah terk edilmekten korkarak uyanan kadın değil miydi? Düşmesinden korktuğu havlunun düğümünü sıktı. “Yanıma geldiğinde barda duruyordum. Geçen yıl birkaç kez çıkmıştık ama ciddi bir şey değildi. Sarhoştı ve kendini kollarıma attı. Yani gerçekten attı. Düşmesin diye beline sarıldım.”

“Bıraksaydım da düşseydi. İnsanlar senin kişisel sınırlarına hiç saygı duymuyor.”

Blue'nun tavrı artık Dean'i kızdırmaya başlamıştı. "Beni öpmesine izin verdim. Onu itmedim."

"Anlıyorum. Onu utandırmak istemedin. Etrafınızda insanlar vardı ve..."

"Aynen. Onun arkadaşları, benim arkadaşlarım, yabancılar ve o lanet olasıca fotoğrafçı. Ama dudaklarımız ayrılır ayrılmaz onu kenara çektim ve bir ilişkimiz olmadığını hatırlattım. Dün gazetede görene kadar olayı unutmuştum bile. Seni aramaya çalıştım ama..."

Blue ona inceleyen gözlerle baktı ve sonunda yüzünde taş gibi bir ifade belirdi. "Ve sonunda böyle bir şey için kaçıp gideceğimden korkarak buraya gelmedin, değil mi?"

"Başka bir kadınla öpüştüyordum!"

"Kaçacağımı sandın! Bunu düşündün! Hem de şu aptal fotoğraf yüzünden. Kendimi kanıtlamak için yaptığım onca şeyden sonra!" Blue'nun gözleri yıldırımlar saçıyordu. "Sen aptalın tekisin!" Yatak odasından öfkeli adımlarla çıktı.

Dean buna inanamıyordu. Bir fotoğrafta Blue'nun başka bir adamla öpüştüğünü görse, dünyayı başına yıkardı. Blue'nun peşinden koridora koşarken ıslak havlu her geçen saniye biraz daha soğuyordu. "Seni aldatıyor olabileceğimden bir saniye bile şüphelenmediğini mi söylüyorsun yani?"

"Aynen öyle!" Blue basamakları indi ve olduğu yerde bızla ona döndü. "Bir kadın kendini her senin kollarına attığında yıkılmamı mı bekliyorsun? Çünkü eğer öyleyse daha balayımız bitmeden nevrotik bir enkaza dönüşürüm. Gerçi benim yanımda yaparlarsa..."

Dean donup kaldı. "Sen az önce bana evlenme mi teklif ettin?"

Blue kabardı. "Bir sakıncası mı var?"

Dean'in gözleri parladı ve gökyüzüne bakarak başparmağını kaldırdı. "Hey, Tanrım, seni seviyorum!"

"Hiç etkilenmedim." Blue ayaklarını vura vura kalan basamakları indi. "Neden ben sana güveniyorum da... yaşadığım onca şeyden

sonra... bütün hayatımı senin için değiştirdikten sonra... sen hâlâ bana güvenmiyorsun?”

Sağduyusu, Blue'nun geçmişini kurcalamak için iyi bir zaman olmadığını söylüyordu. Ayrıca Blue haklıydı da. Üstelik ona kendisiyle ilgili keşfettiği şeyi de açıklaması gerekiyordu ama şimdi değil. Blue'nun peşinden gitti. “Çünkü... fazlasıyla yakışıklı olmanın sıkıntısını yaşayan güvensiz bir sersem olduğum için mi?”

“Tombala!” Blue portmantonun yanında durdu. “Bu ilişkide sana çok fazla güç verdim. Görünüşe bakılırsa, bunu düzeltme zamanım gelmiş.”

“Soyunarak başlayabilir miyiz?” Blue kaşlarını çatı. Dean'i bu kadar kolay başışlamaya niyeti yoktu ve Dean hemen kendini toparladı. “O giysiler nereden geldi?”

“Her şeyi benim için April sipariş veriyor. Rahatsız edilmemem gerektiğini biliyor.” Genç kadının bukleleri sallandı. “Ve şu anda soyunamayacak kadar kızgınlım!”

“Anlıyorum. Sana çok sıkıntı yaşattım.” Dean derin bir huzur hissetti; bunu bozan tek şey, soğuk havlunun bile engelleyemediği güçlü bir sertleşmeydi. “Bana Atlanta'yı anlat, hayatım.”

Bu Dean'in adına akıllıca bir hamleydi çünkü Blue onun güvensiz ve âşık bir aptal olduğunu bir anda unutuvermişti. “Ah, Dean, harikaydı. Güney'deki en prestijli galerici. Nita tablolarla ilgili çenesini kapamayınca o kadar kızdım ki sonunda ona tablolarımın fotoğraflarını gönderdim. Ertesi gün beni aradı ve her şeyi görmek istedi.”

“Ve sen bu kadar önemli bir haber için beni aramayı akıl edemedin mi?”

“Senin şu anda düşünmen gereken yeterince şey var. Gerçekten, Dean, hücum hattı seni daha iyi korumazsa, ben...”

“Blue...” Dean'in sabrı taşmıştı.

“Her neyse, hepsine bayıldı!” dedi Blue. “Bana kendi sergimi sunuyor. Tablolara ne kadar fiyat biçtiğine de inanamazsın!”

Bu kadarı yetmişti. “Bu arada düğünümüzü planlarız.” Dean iki adımda ona yaklaştı, genç kadını kollarına alarak kendine çekti ve aylardır hayal ettiği gibi öptü. Blue da onu öptü. “Kesinlikle bir düğün olacak, Blue. Sezon sona erer ermez.”

“Tamam.”

“Bu kadar mı?”

Blue gülümseyerek Dean’in çenesini ellerinin arasına aldı. “Sen kararlı bir adamsın, Dean Robillard. Daha çok tablo tamamladıkça, bunu da daha net anladım. Ve aynı ölçüde netleşen bir şeyi daha söyleyeyim mi?” Parmağını Dean’in alt dudağında gezdirdi. “Ben de kararlı bir kadıyım. Sonuna kadar sadık ve gerektiği kadar sağlam.” Dean onu kendine çekti. Blue yanağını sevgilisinin göğsüne dayadı. “Bana kök salmam gerektiğini söylemiştin ve haklıydın. Birlikteyken mutlu olmak çok kolaydı. Zorlaştırmam gerekiyordu. Sürekli bir ailem olduğunu bilmemin çok yardımı oldu. Korkularımı geçirdi.”

“Buna sevindim. April...”

“Ah, April değil.” Blue yüzünü Dean’e kaldırdı. “April en yakın dostlarımdan biri ama kabul edelim, onun için sen daima önce geleceksin.” Blue özür dileyen gözlerle baktı. “Gerçek şu ki Nita beni olduğum gibi seviyor. Ve inan bana, biri kalbine kazık saplayana kadar bu dünyadan ayrılmaya da niyeti yok.” Gülümseyişinde bir soru işareti belirdi. “April’den düğünü planlamasını istememizde bir sakınca var mı? Ben batırırım ve açıkçası, resim yapmayı tercih ederim.”

“Kendi düğününü planlamak istemiyor musun?”

“Pek değil. Düğünler ilgimi çekmez.” Blue ona hayal edebileceği en nazik, en hülyalı gözlerle baktı. “Diğer yandan, sevdiğim adamla evlenmek... İşte bu çok ilgimi çekiyor.”

Dean onu nefesini kesip kendisini itmeye zorlayana kadar öptü. “Daha fazla dayanamıyorum. Bekle burada.”

Blue üst kata koştu ve Dean soğuktan donmak üzere olmasına rağmen, onu memnuniyetle bekledi. Isınmak için yürürken yemek

odasının duvarlarında yeni sihirli yaratıklar belirmiş olduğunu fark etti; aralarında korkunç görünüşlü bir ejderha bile vardı. Karavanın kapısının da boyandığını ve pencerede iki minik silüet olduğunu gördü.

Blue'nun ayak sesleri Dean'ın arkasından geldi. Dean ona döndü. Siyah motosiklet çizimleri sayılmazsa, üzerinde sadece dantelli bir pembe sütyen ve aynı renkte minik bir külot vardı. Pembe giymiş Blue. Dean inanamıyordu. Blue yumuşak giysiler giyip yumuşak resimler yapma cesaretine kavuşmuştu.

"Yarışalım!" Blue alaycı bir gülümsemeyle ondan önce fırlayarak mutfaktan geçti ve dışarı koştu; küçük poposu külotun altında ikiye bölünmüş şeftali gibi görünüyordu. Dean birkaç saniye bekleyerek görüntünün tadını çıkardı ama yine de bahçenin ortasında ona yetiştii. Yağmur yine sulu sepkene dönüşmüştü ve Dean havlusunu düşürdüğü için açık havada cırlıçıplak, yalınayaktı ve donuyordu. Blue öne geçerek karavana ilk ulaşan oldu. Çizdiği periler gibi yaramazca güldü. Saçlarında buz damlaları parlıyordu ve göğüs uçlarının gölgeleri ıslak sütyeninden belli oluyordu. Dean onun peşinden karavana girdi.

Karavanın içi buz gibiydi. Blue motosiklet çizmelerini çıkardı. Dean genç kadının pembe külotunu çekip aldı ve onu altına çekerek soğuk yatağa uzandı. Islak, titreyen vücutlarını örtmek için battaniyeyi aldı ve başlarının üzerine kadar çekti. Karanlık mağaralarında elleriyle, öpücükleriyle, vücutlarıyla ve sevgi dolu sözleriyle birbirlerini ısıttılar.

Yağmur karavanın çatısını dövüyor, küçük pencerelere ve mavi kapiya çarpıyordu. İki sevgili, sığınaklarında birlikte yatıyorlardı.

Sonsöz

Smokinler sadece Dean Robillard tarafından giyilmek üzere yaratılmış olmalı, diye düşündü Blue, sunakta onun yanında dururken. O kadar baş döndürücü görünüyordu ki ürkmemek için zihninde onu soymuştu ama April'in bulduğu Vera Wang gelinliği sayesinde kendisi de inanılmaz görünüyordu. Bu düğün için planları April'a bırakmak, Blue'nun en akılcı kararı olmuştu ve bu adamla evlendiği anda onun da birçok güvensizliği olacağını biliyordu.

Dünyanın dört bir yanından uçakla gönderilmiş yüzlerce beyaz orkide kiliseyi doldurmuştu. Kaidelerin üzerinde duran açık mavi kurdelelerde elle işlenmiş kristaller parlıyordu. Gelinin ve damadın baş harfleri mavi koridor halısının üzerine kristallerle işlenmişti. Kilise, Dean'in takım arkadaşları ve dostlarıyla doluydu; hepsi şubat ayındaki tören için gelmişti ve Garrison'da edindikleri dostları da onlara katılmıştı. Dean'in sayesinde, Stars AFC Şampiyonası'nda sadece bir maç kaybetmişti ve nasıl yavaş başladıkları düşünülürse, bu inanılmaz bir başarıydı.

Jack sağdııcı olarak Dean'in yanında duruyordu. Smokini oğlununki gibi kusursuzdu fakat Jack gümüş ve siyah küpeler de takmıştı. Blue'nun başnedimesi olarak, April'in uzun, buz mavisi elbisesi,

yaklaşan Hawaii töreni için seçtiği yazlık elbisesinden daha resmîydi. O düğün sadece aile arasında olacaktı ama April ve Jack, Riley'nin, birlikte zaman geçirebileceği kendi yaşında biri olsun diye okuldaki en iyi arkadaşını getirmesine izin vermişlerdi. Dean düğün hediyesi olarak ailesine göletin etrafındaki araziyi vermişti ve kendi yazlıklarını yaptırmak için yakında kulübeyi yıktıracaklardı.

“Bu kadını bu adama kim teslim edecek?”

Nita ön sıradan kalktı. Mavi kaftanıyla muhteşem görünüyordu. “Ben,” dedi, tartışmaya yer bırakmayan bir tavırla. Nita, Blue'yu koridordan geçirmişti ve ikisi de bunu mükemmel bir fikir olarak görmüştü. Virginia hâlâ Columbia'da, sesini duyuramayanları savunuyordu. Dean ona kullan-at cep telefonu göndermişti ve Blue'yla artık sık sık konuşuyorlardı ama Blue telefonun yakında bir öksüzler yurduna bağışlanacağını veya ihtiyacı olan bir tıp görevlisine verileceğini biliyordu.

Riley ön sırada ayağa kalktı. Saçlarında beyaz gül goncaları ve mavi elbisesiyle güzel ve mutlu görünüyordu. Jack tören için birlikte yazdıkları şarkıyı söylemesi için gitarım aldı. Riley'nin inanılmaz sesi kiliseyi doldurdu ve Jack nakaratta ona katıldığında, her yerde kâğıt mendiller hışırdadı.

Artık yemin etme zamanıydı. Dean müstakbel karısının gözlerine bakarken kendi gözleri sevgiyle parlıyordu. Etraflarındaki her şey çok güzeldi: Mum ışığı, orkideler, aileleri ve dostları. Blue parmak uçlarında yükseldi. “April'm sayesinde,” diye fısıldadı, “küçük bir kızken hayal etmeye başladığın düğün gerçekleşti.”

Dean'in kahkahası, Blue'nun bu adamı bütün kalbiyle sevmesinin nedenlerinden sadece biriydi.

Düğün gecelerini çiftlik evinde baş başa geçiriyorlardı. Ertesi gün Jack'in uçağıyla Fransa'nın güneyindeki evine balayına gideceklerdi

fakat bu gece salondaki ateşin önünde battaniyelerle yaptıkları yatağın üzerinde çıırçıplak ve mutlu bir şekilde yatmaktan memnundular.

Blue dizini Dean'ın bacaklarının arasına soktu. "Birbirlerine sarılan iki erkekle hep dalga geçen iki erkek olarak, sen ve Jack bugün bunu bolca yaptınız."

Dean dudaklarını Blue'nun saçlarına gömdü. "En azından kavga çıkarmadık; bu da bir şeydir."

"Benim hatam değil. Karen Ann'in resepsiyonumuzu basacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Bir daha başka bir düğün pastasını tehdit etmeyeceğinden eminim. Ona saldırmak için iki savunma oyuncusunun arasından daldın."

Blue sırttı. "En sevdiğim kısmı da, April'in 'Hayır, Blue! Üzerinde bir Vera Wang var!' diye bağırmaya başlaması oldu."

Dean güldü. "Ben en çok Annabelle'in sana yardıma koşmasına bayıldım."

Koklaşmaya başladılar. Süreç birbirini izledi ve sohbetlerine devam etmeden önce biraz zaman geçti. "Hâlâ zengin bir karım olması fikrine alışmaya çalışıyorum," dedi Dean.

"Pek sayılmaz." Yine de, Blue'nun tabloları deli gibi satıyordu. Sanat hakkında hiçbir şey bilmeyen ama neyi sevdiklerini bilen, sıradan insanlar tabloları neredeyse daha biter bitmez alıyordu. Onun çalışmaları, Dean'e de gelecek için aradığı yönü vermişti. April'la birlikte çalışacaklardı ve Blue'nun tasarımlarına dayanan giysiler satacaklardı. April birkaç temel şeyle gelecek yıl işi başlatacaktı. Dean emekli olana kadar, mobilya ve ev dekorasyonuna da geçmeyi umuyorlardı. Onların kusursuz tasarımcılığı ve Dean'in iş zekâsı düşünülmüşse, Blue başarılı olacaklarından şüphe duymuyordu.

Dean salonun en uzun duvarını kaplayan dev tuvale baktı; balayını üst kattaki yatak odaları yerine burada kutlamalarının nedeni oydu. Karısının omzunu okşadı. "Herhangi bir damadın bundan daha iyi bir düğün hediyesi aldığını sanmıyorum."

“Rüyamda görmüştüm.” Blue başını Dean’ın boynuna soktu. “Bizim için böyle olacaktı. Üzerinde çalışırken neredeyse uyumadım bile.”

Çiftliğin resmini yapmıştı ama diğer bütün resimlerinde olduğu gibi, bu da yaz, kış ve baharların aynı anda görüldüğü sihirli bir dünyaydı. İçeride olup bitenleri göstermek için çiftlik evinin duvarlarını açmıştı. Bir odada hepsi bir Noel ağacının altında oturuyordu. Bir diğerinde, doğum günü mumlarını üfleyen yaşlı bir kadının etrafında sıralanmışlardı. Mutfakta köpek yavruları dolaşıyordu. Arka bahçede bir Süper Kupa zaferi kutlaması yapılıyordu ve yan bahçeyi kasabanın Dört Temmuz kutlaması kapmıştı. Ön verandada, başı olmayan kunduz kostümlü biri, bir Cadılar Bayramı balkabağının üzerinde oturuyordu. Çiftlikten gölete çok kullanılmış bir patika uzanıyordu. Suyun kenarında baba-kız gitar çalıyor, uzun sarı saçlı bir kadın kollarını gökyüzüne kaldırıyordu. Otlakta atlar dolaşıyordu. Ambarın çatısına güzel kuşlar tünemişti. Ve çiftlik evinin hemen üzerinde, sepetinde gülümseyen iki tane bebek –ikisi de doğuştan çapkındı– olan bir balon alçalıyordu.

Dean tuvalin sol tarafını işaret ederken alyansı alevlerin ışıyla parıltıladı. “Balondan sonra en sevdiğim kısım şurası.”

Blue onun ne demek istediğini anlamakta zorlanmadı. “Nedense böyle hissedeceğini biliyordum.”

Çingene karavanı ağaçların altında duruyordu. Kalın sarmaşıklar tekerlekleri sabitliyordu. Blue ve Dean yakınlarında duruyor, sevdikleri herkes etraflarında dans ediyordu.

Teşekkürler

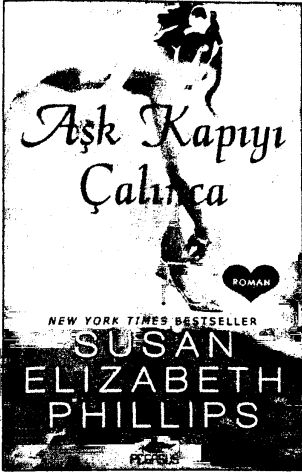
Yazmanın yalnız bir meslek olması gerektiğini biliyorum ama bu kadar çok kişi beni destekleyip cesaretlendirirken, öyle hissedemiyorum. Bana güzel e-postalar gönderen, susanelizabethphillips.com adresindeki SEP İlan Panosu'nda bana eşlik eden okurlarıma minnettarım. Doğu Tennessee hakkında derin bilgisini benimle paylaşma nezaketini gösteren Beverly Taylor'la orada tanıştım. (Hayır, Susan. Oraya Tennessee'nin Doğusu diyemezsin.) Tennessee'yle ilgili bilgileri için Adele San Miguel'e ve futbol oyuncularının sakatlıklarıyla ilgili beni bir kez daha aydınlatan Dr. Bob Miller'a teşekkürler. Birçok öğretmen, on bir yaşındaki çocukları anlamama yardımcı oldular ve aralarında Kelly LeSage ile sevgili dostum Susan Doenges da var. Ayrıca, bazı sevimli dördüncü ve beşinci sınıf öğrencileri yanlışlarımı düzeltmek için ellerinden geleni yaptılar. Herkese teşekkürler.

Duygusal desteğim kocam Bill'le başlıyor; kardeşim Lydia, harika oğullarım ve dünyanın en iyi gelinleri Dana Phillips ve Gloria Taylor onu takip ediyorlar. Ek olarak, yetenekli, komik, yaratıcı yazar arkadaşlarıma, özellikle Jill Barnett, Jennifer Crusie, Jennifer Greene, Kristin Hannah, Jayne Ann Krentz, Jill Marie Landis, Cathie Linz, Lindsay Longford, Suzette Van, Julie Wachowski'ye teşekkür ederim.

Bana sürekli yeni okurlar bulan kitapçılar ve kütüphaneciler de var. Gerçekten minnettarım.

Meslekî açıdan, William Morrow ve Avon Books'ta dünyanın en muhteşem ekibi beni destekliyor ve editörüm Carrie Feron başta geliyor. Sanat, editörlük, pazarlama, üretim, tanıtım ve satış bölümlerinde bu kadar sıradışı insanlarla çalışmak başlı başına bir zevk. Evet, ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Steven Axelrod ilkokuldan beri menajerim oldu. Harika bir ortaklık. Becerikli asistanım Sharon Mitchell *her şeyi* nasıl yapacağını biliyor ve onsuz kaybolacağımı da ben biliyorum.

Son olarak, oğlum Zach Phillips'e *Why Not Smile?* (2006) ve *Cry Like I Do* (2003) adlı iki şarkısını kullanmama izin verdiği için derinden teşekkürler. Zach, gerçekten muhteşemsin!

“Phillips sıra dışı ve ateşli bir romansa imza atmış.”

Publishers Weekly

“Arsız bir mizahla örülü kusursuz bir roman.”

Chicago Tribune

“Keyif veren bir aşk romanı.”

Library Journal

“Kusurları onları yalnızca daha çekici yapan ilginç karakterlerle dolu bu romans, Phillips tarzının en iyi örneklerinden biri.”

Bookpage

**KENDİ KALESİNİ SAVUNMAYA
SONUNA KADAR KARARLI,
DİK KAFALI İKİ İNSANIN
ROMANTİK HİKÂYESİ...**

“Göz alıcı, yürek ısıtan, cezbedici bir hikâye... Bayıldım!”

Jayne Ann Krentz

“Susan Elizabeth Phillips’in tek kitabını okumakla yetinebileceğini düşünmek, üç kat çikolata kaplı cheesecake’ten tek bir ısılıkla yetinebileceğini düşünmeye benzer.”

Toronto Star

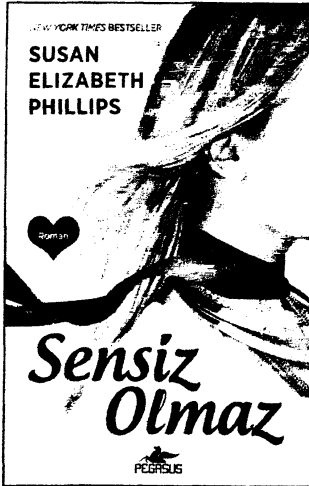

**BİR MELEK İLE
BİR BAŞ BELASI**

"Susan Elizabeth Phillips'in
adından söz ettirdiğini
göreceksiniz!"
LaVyrle Spencer

"Kimse Susan Elizabeth Phillips'le
boy ölçüşemez."
Jayne Ann Krentz

"Susan Elizabeth Phillips
romantik komedinin kraliçesi!"
McClatchy-Tribune News Service

Sadece anne olma hayali kuran,
zeki ve yalnız bir kadın...
Uzlaşmaya açık olmayan ve hiçbir
koşulda taviz vermeyen sert
bir adam... Tutku ve arzu, güçlü
ama aynı zamanda kırılgan
iki insanı hiç beklenmedik bir
aşka sürükleyebilir mi?

"Komik, seksi, komik, hızlı,
komik, harika... ve muhteşem!"
Elizabeth Lowell

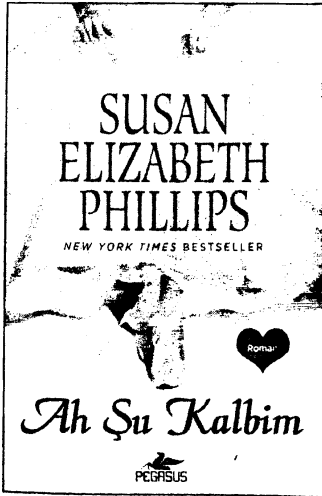
"Tam bir romantik komedi. Sensiz
Olmaz'ı hiçbir kitap geçemez!"
Detroit Free Press

Bir anne çocuğu için her şeye
göğüs gerebilir:
geçmişin acı verici anılarına,
aşağılanmaya.
Peki aşkından vazgeçebilir mi?

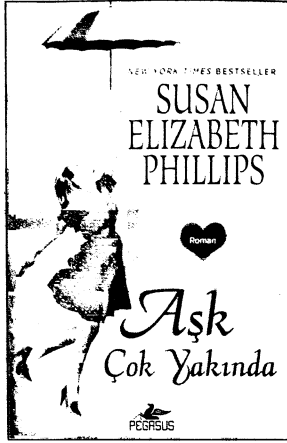
“Sıcak ve eğlenceli bir hikâye.”
Los Angeles Times

“Yazarın şimdiye kadarki en iyi
kitaplarından biri...”
Detroit Free Press

**AŞK BAZEN CAN YAKAR,
BAZEN İNSANI ÇILDIRTIR
VE BAZEN, HİÇ
BEKLENMEDİK ŞEKİLDE
YARALARI SARAR**

“Tatlı mı tatlı, ateşli bir aşk
hikâyesi.”
Milwaukee Journal-Sentinel

**ŞEHRİN EN ÇAPKIN MENAJERİ İLE
EN ÇÖMEZ ÇÖPÇATANININ YOLU KESİŞİRSE...**

“Eğlenceli bir öykü... Tam not almayı hak ediyor.”

Providence Journal